C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_6-Pan_chaosu_1.PDB

# PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_6-Pan_c
# Creator ID: REAd
# PDB Type: TEXt
# Version: 0
# Unique ID Seed: 0
# Creation Date: 20.2.2005
# Modification Date: 20.2.2005
# Last Backup Date: 1.1.1970
# Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA ŠESTÁ

PÁN CHAOSU

Svazek 1

Robert Jordan

Lvi zpívají a kopce pryč se řítí.
Měsíc ve dne, slunce v noci svítí.
Slepá žena, hluchý muž, hlupák zlodějem.
Ať vládne chaosu pán všem.

Říkanka z dětské hry
původem z Velkého Aravalonu,
čtvrtý věk

# PROLOG

## První zpráva

Demandred vyšel na černé svahy Shayol Ghulu a průchod, díra do tkaniva reality, zmizel do nicoty. Převalující se šedá mračna zakrývala oblohu a převrácené moře pomalých popelavých vln naráželo na v mracích skryté horské štíty. Dole pustým údolím probleskovala podivná světla, vybledlé modré a červené zášlehy, jimž se však nijak nedařilo zahnat chmurné šero, jež halilo jejich zdroj. Blesk vyletěl nahoru k mrakům a zaduněl hrom. Na druhém svahu stoupala z roztroušených průduchů, z nichž některé byly malé jako lidská dlaň a jiné dost velké, aby se do nich vešlo i deset lidí, pára a kouř.
Demandred okamžitě propustil jedinou sílu a s ní zmizela i sladkost, která posilovala smysly, takže všechno bylo ostřejší, jasnější. Po saidínu zůstala prázdnota, ale jenom hlupák by se tady tvářil, že je připravený usměrňovat. Kromě toho by tady jenom hlupák chtěl vidět či cítit příliš jasně.
V době, jíž se teď říkalo věk pověstí, býval tohle idylický ostrov v chladném moři, který si oblíbili lidé, kteří měli rádi venkov. Přes páru ve vzduchu tu teď panovala dost kousavá zima. Demandred nepřipustil, aby něco takového pocítil, ale pudově si přitáhl kožišinou podšitý sametový plášť k tělu. Při výdechu se mu u úst tvořila lehounká mlha, jen tak tak viditelná, než ji vzduch vysál. O pár set leguí dál na sever panoval svět čistého ledu, ale v Thakan'daru bylo vždycky sucho jako na poušti, přestože byl obalený zimou.
Byla tu voda, jistého druhu, inkoustová říčka se řinula z kamenitého svahu vedle kovárny se šedou střechou. Uvnitř zvonila kladiva a s každým úderem za maličkými okénky zašlehlo bílé světlo. Jakási rozedraná ženština se krčila u drsné kamenné stěny kovárny jako bezmocná hromádka, v náručí držela batole, a větší hubená holčička měla tvářičku zabořenou do jejích sukní. Zajatci z nájezdu dolů do Hraničních států, zcela nepochybně. Bylo jich ale tak málo. Myrddraalové musejí skřípat zuby. Po nějaké době se jejich čepele začaly kazit a bylo třeba je nahradit bez ohledu na to, že nájezdy do Hraničních států byly omezeny.
Vynořil se jeden z kovářů, silná pomalu se pohybující člověku podobná postava, která jako by byla vytesána přímo z hory. Kováři nebyli skutečně živí. Pokud by se dostali pryč ze Shayol Ghulu, proměnili by se v kámen nebo prach. Ani nebyli kováři jako takoví, nekovali nic jiného než meče. Tenhle držel v kleštích meč, čepel již byla zakalená a světlá jako měsícem ozářený sníh. Ať už byl živý nebo ne, tenhle kovář dával dobrý pozor, jak ponořoval lesklý kov do tmavého proudu. Když kov vyndal, byl matně černý. Ale výroba zdaleka nebyla u konce. Kovář se znovu odšoural dovnitř a náhle se ozval zoufalý křik nějakého muže.
"Né! Né! NEEE!" Pak muž vyvřískl a ten zvuk se vytrácel, jako by ječícího vlekli do nepředstavitelné dálky. Teď byla čepel dokončená.
Znovu se objevil kovář - možná ten samý, možná jiný - a vytáhl ženu na nohy. Žena, nemluvně i dítě začaly kvílet, ale kovář vytrhl děcko ženě z náručí a strčil ho holčičce. Nakonec se žena vzmohla na ždibec odporu. Plakala, divoce kopala a drápala kováře. Ten jí nevěnoval větší pozornost, než by jí věnoval kámen. Ženin křik ustal, jakmile byla uvnitř. Znovu začala zvonit kladiva a přehlušila vzlykot dětí.
Jedna čepel hotová, jedna ve výrobě a dvě další se připravovaly. Demandred ještě nikdy neviděl méně než padesát zajatců, čekajících, až budou moci přispět svým malým drobkem Velikému pánu Temnoty. Myrddraalové vskutku musejí skřípat zuby.
"Co tady okouníš, když jsi byl povolán Velikým pánem?" Hlas zněl, jako když se drolí zetlelá kůže. Demandred se pomalu otočil - jak se půlčlověk opovažuje oslovit ho tímhle tónem? - avšak drsná slova mu odumřela v ústech. Nebylo to oním bezokým pohledem těstovitě bledé tváře. Pohled myrddraala

vyvolá strach v každém člověku, ale on ten strach vykořenil už dávno. Bylo to spíš černě oděným stvořením samotným. Každý myrddraal byl vysoký asi jako dost velký muž. Vypadal jako jakási hadovitá nápodoba člověka, jako by byli odliti ze stejného kadlubu. Tenhle myrddraal však byl o hlavu a ramena vyšší.
"Odvedu tě k Velikému pánu," pravil myrddraal. "Jsem Shaidar Haran." Otočil se a vydal se do kopce, jeho plynulé pohyby připomínaly hadí. Jeho inkoustově černý plášť visel nepřirozeně nehybně, ani se nezavinil.
Demandred poněkud zaváhal, než ho následoval. - Půllidé měli vždycky jména v jazykolamném jazyce trolloků. "Shaidar Haran" pocházelo z toho, co lidé nazývali starým jazykem. Znamenalo to "Ruka Temnoty". Další překvapení, a Demandred neměl překvapení rád, zvláště ne v Shayol Ghulu.
Vchod do hory mohl být jedním z roztroušených průduchů, až na to, že z něj nevycházel kouř ani pára. Byl dost velký, aby dva lidé prošli vedle sebe, ale myrddraal se držel vepředu. Cesta okamžitě zahnula dolů, podlaha tunelu byla ošlapaná do hladka jako leštěné dlaždice. Když Demandred následoval Shaidara Harana pořád níž, chlad se vytrácel a pomalu ho nahrazovalo rostoucí horko. Demandred si změnu teploty uvědomoval, avšak nenechával se tím nijak ovlivnit. Z kamene vycházelo slabé světlo a vyplňovalo tunel, bylo jasnější než věčný soumrak venku. Ze stropu visely zubaté krápníky, kamenné zuby připravené zcvaknout, zuby Velikého pána hotové roztrhat nevěrného či zrádce. Nebyly, samozřejmě, přirozené, nicméně působivé.
Pojednou si Demandred cosi uvědomil. Pokaždé, když tudy procházel, ty hroty se mu málem otíraly o hlavu. Nyní jim na myrddraala chyběly dobře dvě dlaně, i víc. To ho trochu překvapilo. Ne to, že se změnila výška tunelu - zvláštní tady bylo obyčejné - ale ten prostor navíc, který půlčlověk dostal. Veliký pán se připomínal myrddraalům stejně jako lidem. Ten prostor navíc byla věc hodná zapamatování.
Tunel se náhle otevřel na širokou římsu nad jezerem roztaveného kamene, rudého s černými šmouhami, jak na povrchu vyskakovaly jako člověk vysoké plameny a zase pohasínaly. Nebyl tu žádný strop, horou vedla velká díra až k obloze, která nebyla oblohou Thakan'daru. Vedle téhle vypadala ta thakan'darská celkem normálně, protože tady byly mraky s pruhy křiklavých barev, které jako kdyby poháněla ta největší vichřice, jakou kdy svět viděl. Toto místo lidé nazývali Jámou smrti a jen pár z nich vědělo, jak vhodně je pojmenovali.
Dokonce i po všech svých návštěvách - a ta první se odehrála hodně před třemi tisícovkami let - cítil Demandred bázeň. Tady cítil Vrt, tu dávno vyvrtanou díru do míst, kde Veliký pán ležel uvězněn od okamžiku stvoření. Přítomnost Velikého pána ho zahltila. Fakticky toto místo nebylo k Vrtu blíž než kterékoliv jiné na světě, ale tady byl vzor tenčí, což umožňovalo Vrt vycítit.
Demandred se pokusil o úsměv. Jací to byli hlupáci, co se opovažovali protivit Velikému pánu. Och, Vrt byl pořád zablokovaný, i když teď méně pevně, než když se probudil z dlouhého spánku a osvobodil se z vlastní věznice uvnitř. Byl zablokovaný, ale větší, než když se probudil. Stále nebyl dost velký, jako když ho do něj na konci války síly uvrhli i s jeho druhy, ale při každé návštěvě od svého probuzení byl o maličko širší. Brzy bude blokáda úplně pryč a Veliký pán znovu dosáhne na zemi. Brzy nadejde Den návratu. A on povládne světu po všechny věky. Pod Velikým pánem, samozřejmě. A s těmi z Vyvolených, kteří přežijí, také samozřejmě.
"Už můžeš odejít, půlčlověče." Nechtěl, aby ten tvor viděl, jak ho tu přemáhá extáze. Extáze a bolest. Shaidar Haran se nepohnul.
Demandred otevřel ústa - a v hlavě mu vybuchl hlas.
DEMANDREDE.
Říkat tomu hlas bylo jako říkat hoře oblázek. Úhledně ho to drtilo proti vnitřku vlastní lebky. Byl jako u vytržení. Padl na kolena. Myrddraal tu stál a lhostejně ho pozoroval, ale jenom malá část Demandredova vědomí si ho dokázala vůbec uvědomit, když mu mozek vyplňoval ten hlas.
DEMANDREDE. JAK SI VEDE TENTO SVĚT?
Nikdy nevěděl přesně, kolik toho Veliký pán o světě doopravdy ví. Nevědomost ho překvapovala stejně jako znalosti. Demandred však nepochyboval o tom, co chce Veliký pán slyšet.
"Rahvin je mrtev, Veliký pane. Včera." Přišla bolest. Euforie tak silná, že se rychle změnila v bolest. Údy se mu chvěly. Teď se i potil. "Lanfear zmizela beze stopy, stejně jako Asmodean. A Graendal tvrdí, že se

s ní Moghedien nesešla, jak se dohodly. Taky včera, Veliký pane. Já na shodu náhod nevěřím."
VYVOLENÍ SE ZTRÁCEJÍ, DEMANDREDE. SLABÍ ODPADAJÍ. KDO MĚ ZRADÍ, ZEMŘE KONEČNOU SMRTÍ. ASMODEAN, POKŘIVENÝ VLASTNÍ SLABOSTÍ. RAHVIN ZEMŘEL VE SVÉ PÝŠE. SLOUŽIL DOBŘE, ALE ANI JÁ JSEM HO NEMOHL OCHRÁNIT PŘED ODŘIVOUSEM. DOKONCE ANI JÁ NEMOHU VYSTOUPIT Z ČASU. Na okamžik se do toho hrozného hlasu vloudil strašlivý hněv a - mohlo to být zoufalství? Jenom na chviličku. ZNIČIL HO MŮJ PRASTARÝ NEPŘÍTEL, TEN NAZÝVANÝ DRAK. VYPUSTIL BYS ODŘIVOUS V MÝCH SLUŽBÁCH, DEMANDREDE?
Demandred zaváhal. Půl coulu po tváři mu sklouzla kapička potu. Připadalo mu to jako hodina. Za války síly obě strany asi rok používaly odřivous. Dokud nezjistily následky. Bez dohody nebo příměří - příměří nikdy nebylo, stejně jako slitování - s tím obě strany prostě přestaly. V odřivousu toho roku zahynula celá města, stovky tisíc vláken odhořely ze vzoru. Sama realita se málem rozvinula, svět a vesmír se téměř vypařily jako mlha. Pokud by byl odřivous znovu vypuštěn, nemusel by zbýt žádný svět, kterému by mohl vládnout.
Popíchlo ho cosi dalšího. Veliký pán již věděl, jak Rahvin zemřel. A zřejmě toho věděl o Asmodeanovi víc než on. "Jak přikážeš, Veliký pane, tak poslechnu." Možná měl křeč ve svalech, ale hlas měl klidný jako kámen. Z horkého kamene se mu na kolenou dělaly puchýře, ale tělo klidně mohlo patřit někomu jinému.
TO BYS MĚL.
"Veliký pane, Draka je možné zničit." Mrtvý muž už by nemohl znovu použít odřivous, a pak by ho už od něj Veliký pán možná nepožadoval. "Je nevědomý a slabý, tříští svou pozornost na tucet věcí. Rahvin byl marnivý hlupák. Já -"
CHTĚL BYS BÝT NAE'BLISEM?
Demandredovi zamrzl jazyk. Nae'blis. Ten, kdo bude stát jenom krok pod Velikým pánem a rozkazovat všem ostatním. "Přeji si jen sloužit tobě, Veliký pane, jak jen budu moci." Nae'blis.
TAK POSLOUCHEJ A SLUŽ. SLYŠ, KDO ZEMŘE A KDO ZŮSTANE NAŽIVU.
Demandred zaječel, jak ho ten hlas drtil. Po tváři se mu řinuly slzy radosti. Myrddraal ho nepohnutě pozoroval.
* * *
"Přestaňte se vrtět." Nyneiva si nedůtklivě přehodila cop přes rameno. "Tohle nebude fungovat, když se budete cukat jako dítě s kopřivkou."
Ani jedna žena na druhé straně rozvrzaného stolu nevypadala starší než ona, i když jim bylo asi o dvacet let víc, a ani jedna se skutečně nevrtěla, ale horko Nyneivu dohánělo k zuřivosti. V malém pokojíku bez oken jako by se vůbec nevětralo. Nyneiva byla zmáčená potem, ony vypadaly, že jim je docela chladno. Leana, v domanských šatech z příliš tenkého modrého hedvábí, jenom pokrčila rameny. Vysoká žena s měděnou pletí zřejmě oplývala nekonečnou zásobou trpělivosti. Obvykle. Siuan, světlá a hřmotná, spíš nevěděla, co to trpělivost je.
Teď Siuan zavrčela a podrážděně si upravila sukně. Obvykle nosívala docela prosté šaty, ale dnes ráno měla hezké žluté lněné sukno s výšivkou tairenského bludiště kolem výstřihu, který byl málem příliš hluboký. Modré oči měla studené jako voda v hluboké studni. Tak chladné, jak chladná by byla voda v hluboké studni, kdyby se počasí nezbláznilo. Její šaty se možná změnily, ale oči nikoliv. "V žádném případě to nebude fungovat," štěkla. I způsob mluvy měla stejný. "Nemůžeš záplatovat trup, když hoří celý člun. No, je to plýtvání časem, ale já to slíbila, tak do toho. Máme s Leanou práci." Tyhle dvě vedly síť špehů pro Aes Sedai tady v Salidaru, agentů, kteří sem posílali hlášení a klepy o tom, co se děje ve světě.
Nyneiva si uhladila sukni rovněž, a uklidnila se tak. Měla šaty z prosté bílé vlny s pruhy sedmi barev u lemu, jeden za každé adžah. Šaty přijaté novicky. Rozčilovalo ji to víc, než by si kdy uměla představit. Mnohem radši by byla v zeleném hedvábí, které měla zabalené. Byla ochotná připustit, že si oblíbila hezké šaty, aspoň sama sobě, ale tyhle určité šaty by si vybrala jenom kvůli pohodlí - byly tenké, lehké - ne proto, že zelená zřejmě patřila mezi Lanovy oblíbené barvy. To tedy vůbec ne. Jalové snění bylo nejhorší. Přijatá, která by si oblékla cokoliv jiného než prostou bílou, by brzy zjistila, jak hluboko stojí

pod Aes Sedai. Důrazně vyhnala podobné myšlenky z hlavy. Nebyla zde, aby se rozčilovala kvůli tretkám. Má taky rád modrou. Ne!
Jemně prozkoumala s pomocí jediné síly nejprve Siuan, potom Leanu. Vlastně ve skutečnosti vůbec neusměrňovala. Nedokázala usměrnit ani jiskřičku, pokud nebyla rozzlobená, dokonce ani nedokázala vycítit pravý zdroj. Přesto to vycházelo nastejno. Jemná vlákna saidaru, ženské polovice pravého zdroje, procházela oběma ženami podle toho, jak je splétala. Jen je nevyvolávala sama.
Na levém zápěstí měla Nyneiva tenký náramek, prostý kousek stříbrného pásku. Tedy převážně stříbrného - ze zvláštního zdroje, i když to neznamenalo žádný rozdíl. Byl to jediný šperk, který měla kromě prstenu s Velkým hadem. Přijaté byly důrazně odrazovány od toho, aby nosily příliš mnoho šperků. Ladící náhrdelník měla kolem krku čtvrtá žena. Seděla na stoličce u hrubě omítnuté zdi s rukama složenýma v klíně. Měla na sobě venkovské šaty z hrubého hnědého sukna, robustní tvář venkovské ženy a na ní ani kapičku potu. Nehnula ani brvou, ale tmavýma očima všechno sledovala. Nyneiva viděla, jak ji obklopuje záře saidaru, ale byla to Nyneiva, kdo řídil usměrňování. Náhrdelník a náramek mezi nimi vytvořily propojení, které se podobalo tomu, když Aes Sedai propojovaly své síly. Podle Elain to nějak souviselo s "naprosto stejnou matricí", ovšem další vysvětlování už bylo úplně nesrozumitelné.
Nyneiva byla přesvědčená, že Elain nechápe ani polovinu z toho, co předstírá. Nyneiva sama tomu nerozuměla vůbec, věděla jenom, že dokáže vycítit každý pocit druhé ženy, že dokáže vycítit ji samotnou, jenže tyto pocity jako by byly odsunuté do rohu jejího vědomí, a že všechen saidar, který ta žena dokáže uchopit, ovládá ona. Občas si myslela, že by bylo lepší, kdyby žena na stoličce byla mrtvá. Prostší, rozhodně. Čistší.
"Něco je přetržený nebo odříznutý," zamumlala Nyneiva a nepřítomně si setřela pot z tváře. Byl to jenom nejasný pocit, skoro vůbec tam nebyl, jenže také dneska poprvé vycítila něco víc než prázdnotu. Mohla to být jen její představivost a zoufalá touha něco najít, cokoliv.
"Odříznutí," řekla žena na stoličce. "Tak se tomu říkalo, tomu, čemu vy říkáte utišení pro ženy a zkrocení pro muže."
Tři hlavy se k ní otočily. Tři páry očí zaplály vzteky. Siuan a Leana byly Aes Sedai, než je při převratu v Bílé věži, který na amyrlinin stolec vynesl Elaidu, utišily. Utišení. Toto slovo vyvolávalo třesavku. Už nikdy nebudou moci usměrňovat. Ale stále si to budou pamatovat a znát svou ztrátu. Vždycky dokážou vycítit pravý zdroj a budou vědět, že se ho už nikdy nebudou moci dotknout. Utišení se nedalo vyléčit o nic víc než smrt.
Aspoň tomu každý věřil, ale podle Nyneivina názoru by jediná síla měla být schopná kromě smrti vyléčit všechno. "Jestli chceš dodat něco užitečnýho, Marigan," vyjela ostře, "tak to řekni. Jestli ne, tak drž zobák."
Marigan se stáhla ke zdi, oči se jí leskly a upírala je na Nyneivu. Z náramku se vyvalil strach a nenávist, jenže to bylo do jisté míry běžné. Vězňové jen málokdy milují své věznitele, i když - a snad zvlášť proto - vědí, že si vězení či něco ještě mnohem horšího zaslouží. Potíž byla v tom, že Marigan také tvrdila, že odříznutí - utišení - není možné vyléčit. Pořád vykládala, jak ve věku pověstí bylo možné vyléčit cokoliv kromě smrti, že to, čemu dnes žluté adžah říkají léčení, je jenom ta nejhrubší práce přímo na bojišti. Jenomže když se ji člověk snažil přimět, aby řekla nějaké podrobnosti nebo alespoň naznačila, jak se něco dělá, vůbec nic nezjistil. Marigan toho o léčení věděla tolik, co Nyneiva o kování, kteréžto znalosti se omezovaly na to, že prostě strčíte kus kovu do žhavého uhlí a pak do něj praštíte kladivem. Určitě to nestačilo ani na výrobu podkovy. Nebo vyléčit něco víc než modřinu.
Nyneiva se otočila na židli a studovala Siuan a Leanu. Tohle dělala už celé dny, kdykoliv je dokázala dostat od jejich práce, a zatím nezjistila nic. Náhle si uvědomila, že obrací náramek na zápěstí. Ať už z toho byl jakýkoliv užitek, propojení s tou ženskou nesnášela. Z důvěrnosti toho spojení jí naskakovala husí kůže. Aspoň bych se mohla něco přiučit, pomyslela si. A už to nemůže být horší než teď.
Opatrně sundala náramek - spona se nedala najít, pokud člověk nevěděl, co hledat - a podala ho Siuan. "Nasaď si to." Ztráta jediné síly byla hořká, muselo se to však udělat. A ztratit vlny emocí bylo jako vykoupat se. Marigan sledovala ten kousek stříbra jako zhypnotizovaná.
"Proč?" chtěla vědět Siuan. "Říkalas, že ta věc funguje jen -"
"Prostě si to nasaď, Siuan."

Siuan se na ni chvíli umíněně dívala - Světlo, ale že ta ženská umí být zatvrzelá! - než si náramek zapnula kolem levého zápěstí. Okamžitě se zatvářila užasle a pak přimhouřila oči a podívala se na Marigan. "Ona nás nenávidí, ale to já vím. A je tu strach a... Šok. Na tváři se jí neobjeví ani záchvěv, ale je úplně vyděšená. Myslím, že taky nevěřila, že dokážu tuhle věc použít."
Marigan si znepokojeně poposedla. Zatím jen dvě z žen, které věděly, co je zač, mohly používat náramek. Čtyři znamenaly větší příležitost k výslechu. Na povrchu se zdálo, že plně spolupracuje, ale kolik toho skrývala? Tolik, kolik jen dokázala, tím si byla Nyneiva jistá.
Siuan s povzdechem zavrtěla hlavou. "A já nemůžu. Měla bych být schopná skrze ni dosáhnout na pravý zdroj, ne? No, nemůžu. To by dřív vepř dokázal lízt po stromech. Byla jsem utišená, a tím to končí. Jak se ta věc sundává?" Obracela náramek. "Jak dostanu tu zatracenou věc dolů?"
Nyneiva docela jemně položila ruku na Siuanin náramek. "Copak to nechápeš? Náramek nebude fungovat u ženy, co nedokáže usměrňovat, o nic víc, než by u ní fungoval ten náhrdelník. Kdybych jeden nebo druhej nasadila některý kuchařce, byla by to pro ni jenom hezká ozdoba."
"Kuchařka nekuchařka," prohlásila Siuan stroze, „já usměrňovat nemůžu. Byla jsem utišená."
"Ale to je něco, co se dá vyléčit," trvala na svém Nyneiva, "jinak bys přes ten náramek nic necítila."
Siuan natáhla ruku k Nyneivě. "Sundej to." Nyneiva, potřásajíc hlavou, poslechla. Siuan čas od času uměla být stejně zabejčená jako kterýkoliv muž!
Když podávala náramek Leaně, Domanka dychtivě nastavila zápěstí. Leana předstírala, že je se svým utišením stejně smířená jako byla Siuan - jako Siuan předstírala, že je - jenomže ne vždycky se jí to dařilo. Údajně jediný způsob, jak delší dobu přežít utišení, bylo najít si něco jiného, čím žena mohla vyplnit život, vyplnit díra, kterou zanechala jediná síla. Pro Siuan a Leanu tím něčím bylo vedení sítě agentů, a ještě důležitější byla snaha přesvědčit Aes Sedai tady v Salidaru, aby podpořily Randa al'Thora jako Draka Znovuzrozeného, aniž by některé Aes Sedai prozradily, že něco takového dělají. Otázkou bylo, jestli to stačí. Hořkost v Siuanině tváři a Leanino nadšení, když si připínala náramek, říkaly, že tu možná nikdy nic nebude.
"Aha, ano." Leana mluvila rázně, stroze. Tedy když se zrovna nebavila s nějakým mužem. Byla, koneckonců, Domanka a v poslední době se snažila dohnat čas, který ztratila ve Věži. "Ovšem, opravdu je ohromená, že? Ale už se začíná ovládat." Chvíli seděla mlčky a zvažovala ženu na stoličce. Marigan její pohled unaveně opětovala. Nakonec Leana pokrčila rameny. "Ani já se však pravého zdroje nedokážu dotknout. A snažila jsem se, aby ucítila kousnutí od blechy na pravém kotníku. Kdyby to fungovalo, byla by to dala nějak najevo." To byl jen další trik stříbrného náramku. Mohly jste donutit ženu, která měla nasazený obojek, cítit věci. Byly zde však jen ty pocity - ať už jste udělaly cokoliv, nezanechávalo to žádné viditelné stopy, žádné skutečné škody - ale pocit slušné rány proutkem, či dvou, stačil na to, aby se Marigan přesvědčila, že spolupráce je v jejím vlastním zájmu. To a druhá možnost, rychlý soud následovaný popravou.
Přes svůj neúspěch se Leana pozorně dívala, když Nyneiva sundávala náramek a připínala si jej na zápěstí. Zdálo se, že přinejmenším ona se úplně nevzdala naděje, že jednoho dne bude opět usměrňovat. Znovu získat jedinou sílu bylo nádherné. Ne tak nádherné, jako natáhnout ze saidaru sama, být jím naplněna až po okraj, ale už to, že se dotýkala pravého zdroje skrze druhou ženu, stačilo, aby Nyneiva dvojnásobně cítila život, který jí proudil v žilách. Podržet v sobě saidar znamenalo chtít se smát a tančit z čisté radosti. Nyneiva předpokládala, že si na to jednoho dne zvykne. Hotová Aes Sedai musela. Proti tomu bylo spojení s Marigan jen malou cenou. "Teď víme, že tu je naděje," prohlásila, "myslím -"
Dveře se rozlétly a Nyneiva vyskočila dřív, než si to uvědomila. Vůbec ji nenapadlo použít jedinou sílu. Byla by zaječela, kdyby neměla hrdlo tak stažené. Nebyla jediná, ale skoro si nevšimla, že Siuan a Leana taky vyskočily. Strach, protékající náramkem, jako by byl ozvěnou toho jejího.
Mladá žena, která za sebou zavřela dřevěné dveře plné třísek, si zřejmě vůbec nevšimla, jaký zmatek tu vyvolala. Vysoká a vzpřímená, v bílých šatech přijaté novicky s pruhy a zlatými kudrnami až na ramena, vypadala vzteky bez sebe. Dokonce i když měla obličej stažený hněvem a zalitý potem, dařilo se jí vypadat krásně. To bylo něco, co Elain rozhodně dovedla. "Víte, co dělají? Posílají poselstvo do... do Caemlynu! A odmítly mě nechat jít! Sheriam mi zakázala se o tom ještě někdy zmínit. Zakázala mi o tom jenom mluvit!"

"Copak ses nikdy nenaučila klepat, Elain?" Nyneiva narovnala židli a znovu se posadila. Tedy spíš upadla. Z úlevy se jí podlomila kolena. "Myslela jsem, že ty jsi Sheriam." Už jen z pomyšlení na odhalení se jí stáhl žaludek.
K její cti bylo třeba říci, že se Elain začervenala a okamžitě se omluvila. Pak to ale zkazila, když dodala: "Ale nechápu, proč jste se tak vyděsily. Birgitte je pořád venku a vy víte, že by vás varovala, kdyby se někdo přiblížil. Nyneivo, ony mě musejí pustit."
"Ony nic takového nemusejí," poznamenala Siuan nabručeně. S Leanou už také znovu seděly. Siuan seděla vzpřímeně, jako vždy, ale Leana se opřela, byla pěkně otřesená. Marigan se opírala o zeď, ztěžka dýchala, oči měla zavřené a dlaně tiskla k omítce. Náramkem nárazovitě proplouvaly střídavě úleva a čirá hrůza.
"Ale -"
Siuan Elain nedovolila říci více. "Copak si myslíš, že Sheriam nebo některá z ostatních nechají padnout dědičku Andoru do rukou Draka Znovuzrozeného? Když je tvoje matka mrtvá -"
"Tomu nevěřím!" vyštěkla Elain.
"Ty tedy nevěříš, že ji zabil Rand," pokračovala Siuan neúnavně, "a to je něco jiného. Já tomu taky nevěřím. Jenže kdyby byla Morgasa naživu, byla by vystoupila a uznala ho za Draka Znovuzrozeného. Nebo, kdyby ho přese všechny důkazy považovala za falešného Draka, organizovala by hnutí odporu. Žádný z mých špehů nezaslechl o něčem takovém ani šeptnout. A nejen v Andoru, ale ani tady v Altaře nebo v Murandy."
"Ale slyšel," vyrazila Elain. "Na západě je povstání."
"Proti Morgase. Proti ní. Jestli to rovněž není klep." Siuan měla hlas plochý jako hoblované prkno. "Tvoje matka je mrtvá, holka. Měla by sis to připustit a vybrečet se."
Elain zvedla bradu, což byl její velmi protivný zvyk. Byla obrazem ledové nadutosti, i když většině mužů to z nějakého důvodu připadalo přitažlivé. "Neustále si stěžuješ, jak dlouho trvá spojit sese všemi agenty," pravila chladně, "ale já odhlédnu od toho, jestli se vůbec můžeš doslechnout všechno, co je zajímavé. Ať už je moje matka naživu nebo ne, mé místo je teď v Caemlynu. Já jsem dědička."
Siuan si hlasitě odfrkla, až Nyneiva naskočila. "Jsi přijatá už dost dlouho, abys věděla, jak to je." Elain měla takový příslib síly, jaký nebyl vidět snad tisíc let. Nebyla sice tak silná jako Nyneiva, pokud se ta ovšem někdy naučí usměrňovat, kdykoliv se jí zachce, ale pořád byla dost silná, aby z toho každé Aes Sedai zazářily oči. Elain nakrčila nosík - velmi dobře věděla, že i kdyby již seděla na Lvím trůnu, Aes Sedai by ji stejně odtáhly k výcviku, s jejím svolením, pokud by ho dala, anebo by ji nacpaly do sudu, bylo-li by to nutné - a otevřela ústa, ale Siuan ani na chvíli nezpomalila. "Pravda, ale jim je jedno, jestli na trůn usedneš dřív nebo později. Příliš dlouho tu nebyla královna, která by byla otevřeně Aes Sedai. A ony tě nenechají jít, dokud z tebe nebude hotová sestra, a i pak, protože jsi dědička a brzy se staneš královnou, tě nepustí nikam blíž k zatracenému Draku Znovuzrozenému, dokud nebudou vědět, nakolik mu můžou důvěřovat. Zvlášť kvůli té jeho... amnestii." Kolem tohoto slova trpce zkřivila rty a Leana se ošklíbla.
Nyneivě se rovněž poněkud zkroutil jazyk. Byla vychována ve strachu z každého muže, který dokáže usměrňovat, čímž je odsouzen k zešílení, a než ho Stínem pošpiněná mužská polovice pravého zdroje zhubí strašlivou smrtí, napáchá kolem sebe nesmírné škody. Jenže Rand, kterého viděla vyrůstat, byl Drak Znovuzrozený, narozený jak na znamení, že se blíží Poslední bitva, tak aby bojoval s Temným právě v této bitvě. Drak Znovuzrozený - jediná naděje lidstva - a muž, který může usměrňovat. Horší bylo, že se povídalo, že se snaží sebrat další takové, jako je sám. Jistě, těch nemohlo být mnoho. Takového muže by chytila každá Aes Sedai - červené adžah kromě chytání takových mužů nedělalo téměř nic jiného - ale nacházely jich málo, podle záznamů mnohem méně než dříve.
Elain se ale nehodlala vzdát. To na ní bylo obdivuhodné, že by se nevzdala, i kdyby už měla hlavu položenou na špalku a sekera by letěla dolů. Stála tam se zdviženou bradou a opětovala Siuanin upřený pohled, což Nyneivě často přišlo zatěžko. "Existují dva jasné důvody, proč bych měla jít. Za prvé, ať už se stalo máti cokoliv, ztratila se a já jako dědička můžu uklidnit lidi a ujistit je, že nástupnictví nebude narušeno. Za druhé, můžu se dostat k Randovi. On mi důvěřuje. Já bych byla mnohem lepší než ta, kterou vybere sněmovna."

Aes Sedai tady v Salidaru si zvolily vlastní věžovou sněmovnu, vlastně sněmovnu ve vyhnanství. Měly údajně probírat volbu nové amyrlin, právoplatné amyrlin, která zpochybní Elaidiny nároky na titul a Věž, ale Nyneiva neviděla moc příkladů, že by dělaly něco takového.
"To je od tebe tak laskavé, že se chceš obětovat, dítě," podotkla Leana suše. Elainin výraz se nezměnil, nicméně se silně začervenala. Věděl to sice jen málokdo kromě přítomných, a žádná Aes Sedai, ale Nyneiva neměla nejmenší pochyby o tom, že by Elain v Caemlynu ze všeho nejdříve zatáhla Randa stranou a zlíbala ho skoro k smrti. "Když je tvoje matka... pryč... kdyby Rand al'Thor dostal tebe a Caemlyn, měl by v rukou Andor, a sněmovna mu nepřepustí větší kus Andoru, nebo kterékoliv jiné země, než bude muset, jestli tomu dokáže nějak zabránit. Má v kapse Tear a Cairhien a taky Aiely, jak se zdá. Přidej k tomu Andor a Murandy a Altara - kde trčíme i my - padnou, když si jenom škytne. Získává příliš velkou moc a příliš rychle. Mohl by se rozhodnout, že nás nepotřebuje. Když je Moirain mrtvá, nemá u sebe nikoho, komu můžeme věřit."
Při poslední větě sebou Nyneiva trhla. Moirain byla Aes Sedai, která vyvedla ji a Randa z Dvouříčí a tím změnila jejich životy. Ji, Randa, Egwain, Mata a Perrina. Tak dlouho chtěla, aby Moirain zaplatila za to, co jim udělala, že ztratit ji bylo jako ztratit kousek sebe samé. Moirain však zemřela v Cairhienu a vzala s sebou Lanfear. Mezi Aes Sedai v Salidaru se rychle stávala legendou. Nebylo jiné Aes Sedai, která by zabila jednoho ze Zaprodanců, neřkuli dva. Jediná dobrá věc, kterou na tom Nyneiva našla, jakkoliv ji zahanbovalo si přiznat, že je na celé věci něco dobrého, byla ta, že Lan nyní přestal být Moiraininým strážcem. Jestli ho ještě někdy najde.
Siuan to okamžitě převzala tam, kde Leana skončila. "Nemůžem si dovolit nechat toho chlapce plachtit úplně bez vedení. Kdo ví, co by mohl udělat? Ano, ano, já vím, že jsi připravená se za nějpostavit, ale nechci to slyšet. Snažím se právě zvládnout živého žraloka, co mám na nose, holka. Nemůžem mu dovolit, aby příliš zesílil, dokud nás nepřijme, a přesto se ho neodvažujeme příliš brzdit. A já se snažím udržet Sheriam a ostatní v přesvědčení, že by ho měly podporovat, když s ním půlka sněmovny tajně nechce mít nic společného a druhá půlka si v hloubi duše myslí, že by měl být zkrocený, ať už je Drak Znovuzrozený nebo ne. V každém případě, ať už máš námitky jakékoliv, radím ti, dej na Sheriam. Nikoho stejně nepřesvědčíš a Tiana tady nemá dost noviček, aby ji zabavily."
Elain se rozzlobeně zamračila. Tiana Noselle, šedá sestra, byla správkyní novicek tady v Salidaru. Přijatá novicka musela překročit čáru o hodně víc než mladší novicka, aby ji poslaly za Tianou, ale podle stejného klíče znamenala tato návštěva pro přijatou větší hanbu a bolest. Tiana se mohla nad mladší novickou smilovat, byť maličko, ale měla pocit, že přijatá už by měla znát meze, a tak si dala práci, aby měla stejný dojem dlouho předtím, než opustí její maličkou noru, co jí sloužila za pracovnu.
Nyneiva si prohlížela Siuan a teď se jí rozbřesklo v hlavě. "Tys věděla všechno o tomhle... poselstvu, nebo co to je... že jo? Vy dvě máte pořád hlavy dohromady se Sheriam a jejím kroužkem." Sněmovna měla údajně mít veškerou autoritu až do volby amyrlin, ale Sheriam a hrstka dalších Aes Sedai, které první zorganizovaly příchody do Salidaru, si neustále udržovaly skutečnou kontrolu. "Kolik jich posílají, Siuan?" Elain zalapala po dechu. Tohle ji očividně nenapadlo. Tím se jasně ukázalo, jak je rozčilená. Obvykle ona objevila náznaky, které Nyneivě unikly.
Siuan nic nepopřela. Od chvíle, co ji utišily, mohla lhát jako obchodník s vlnou, když se však rozhodla mluvit otevřeně, bylo to otevřené jako políček. "Devět. ‚Dost na uctění Draka Znovuzrozeného' - rybí hlavy! Poselstvo ke králi mívá zřídkakdy víc než tři členy! - ‚ale dost na to, aby se polekal.' Jestli se naučil dost, aby se polekal."
"Radši doufej že ano," prohlásila Elain chladně. "Jestli ne, tak by devět mohlo být o osm víc, než je třeba."
Třináctka bylo nebezpečné číslo. Rand byl silný, možná ten nejsilnější muž od Rozbití světa, ale třináct propojených Aes Sedai by ho dokázalo přemoci, odstínit ho od saidínu a zajmout ho. Třináct byl počet používaný při krocení muže, i když si Nyneiva začínala myslet, že je to spíš zvyk než požadavek. Aes Sedai dělaly spoustu věcí proto, že se to tak dělalo vždycky.
Siuanin úsměv nebyl zdaleka příjemný. "Velice ráda bych věděla, proč nikoho jiného nenapadlo tohle. Mysli, holka! Sheriam to ví a stejně tak sněmovna. Nejdřív se k němu dostane jenom jedna a potom jenom tolik, kolik snese. Ale bude vědět, že jich přišlo devět, a někdo mu určitě řekne, jaká je to

pocta."
"Chápu," řekla Elain tenkým hláskem. "Měla jsem vědět, že to někoho napadne. Mrzí mě to." To na ní byla další dobrá věc. Mohla být umíněná jako zjančená mula, jenže když se rozhodla, že se zmýlila, přiznala to tak hezky, jako kterákoliv vesničanka. To bylo na šlechtičnu velmi neobvyklé.
"Min půjde taky," řekla Leana. "Její... nadání by mohlo být pro Randa užitečné. Sestry to samozřejmě nevědí. Ona umí svá tajemství zachovat." Jako by tohle bylo to nejdůležitější.
"Chápu," pronesla Elain znovu, tentokrát hluše. Dala si spoustu práce, aby mluvila veseleji, ale uboze zklamala. "No, chápu, že máte spoustu práce s... s Marigan. Nechtěla jsem vás vyrušit. Prosím, nenechte se vyrušovat." Byla pryč dřív, než Nyneiva stačila otevřít ústa, a dveře se za ní s prásknutím zavřely.
Nyneiva se rozzlobeně otočila k Leaně. "Myslela jsem, že z vás dvou je hnusnější Siuan, ale tohle bylo odporný!"
Odpověděla Siuan. "Když dvě ženy milují stejného muže, znamená to potíže, a když je ten muž Rand al'Thor... Světlo ví, jak zdravý ještě je nebo na jakou cestu by ho mohly vyslat. Jestli je ale kvůli tomu nutné rvát si navzájem vlasy a drásat kůži, ať si to vyřídí hned."
Bez přemýšlení Nyneiva popadla do ruky svůj cop, a když to zjistila, prudce si ho přehodila přes rameno. "Měla bych..." Potíž byla v tom, že toho nemohla moc udělat, a stejně by to neznamenalo žádný rozdíl. "Budeme pokračovat od místa, kde jsme skončily, když nás přerušila Elain. Ale, Siuan... Jestli jí ještě někdy uděláš něco takovýho," nebo mně, pomyslela si, "tak budeš litovat - kam si myslíš, že jdeš?"
Siuan odsunula židli a vstala, ohlédla se a Leana ji napodobila.
"Máme práci," prohlásila Siuan stroze a vzápětí již mířila ke dveřím.
"Slíbily jste mi, že mi budete k dispozici, Siuan. Sheriam vám to nařídila." Ne že by si i Sheriam myslela, že to k něčemu bude, ale Nyneiva a Elain si vysloužily odměnu a jisté ohledy. Jako třeba že Marigan bude jejich komornou, aby měly víc času na svá studia.
Siuan se na ni ode dveří dost pobaveně podívala. "Třeba by sis jí mohla stěžovat. A vysvětlit, jak svůj výzkum provádíš? Chci čas s Marigan dnes večer. Mám nějaké další otázky."
Když Siuan odešla, Leana smutně řekla: "Bylo by to hezké, Nyneivo, ale musíme dělat, co můžeme. Mohla bys zkusit Logaina." Pak byla taky pryč.
Nyneiva se zamračila. Studiem Logaina zjistila ještě méně než studiem těch dvou žen. Už si nebyla ani jistá, že by od něj mohla něco zjistit. Nicméně to poslední, co by chtěla udělat, bylo vyléčit zkroceného muže. V každém případě z něj byla nervózní. "Koušete jedna druhou jako krysy v zavřené krabici," poznamenala Marigan. "Podle důkazů nemáš moc velkou šanci. Třeba bys měla zvážit... jiné možnosti."
"Drž ten hnusnej zobák!" Nyneiva se na ni zlobně zamračila. "Drž ho, Světlo tě spal!" Náramkem stále pronikal strach, ale také něco jiného, něco, co bylo skoro příliš chabé, aby se to dalo zachytit. Snad maličká jiskřička naděje. "Světlo tě spal," zamumlala.
Skutečné jméno té ženy nebylo Marigan, ale Moghedien. Jedna ze Zaprodanců, lapená díky vlastní přehnané pýše a držená v zajetí uprostřed Aes Sedai. Jenom pět žen na celém světě to vědělo a žádná z nich nebyla Aes Sedai, ale držet Moghedien v tajnosti byla holá nutnost. Za své zločiny by byla Zaprodankyně popravena tak jistě, jako že druhý den vyjde slunce. Siuan souhlasila. Na každou Aes Sedai, která by radila počkat, pokud by se taková vůbec našla, by jich deset požadovalo okamžitou popravu. Do neoznačeného hrobu by pak s ní šly všechny její znalosti z věku pověstí, kdy se s pomocí jediné síly prováděly věci, o nichž se dnes nikomu ani nesnilo. Nyneiva si nebyla jistá, jestli má věřit polovině toho, co jí ta žena o věku pověstí navykládala. Rozhodně ani polovinu z toho nechápala.
Vykutat z Moghedien nějaké informace nebylo zrovna snadné. Občas to bylo jako s léčením, Moghedien se nikdy příliš nezajímala o nic, co jí nemohlo prospět, pokud možno nějakou zkratkou. Ta žena těžko jenom tak odhalí pravdu, ale Nyneiva tušila, že než zapřísáhla svou duši Temnému, byla něco jako podvodnice. Občas s Elain prostě nevěděly, nač se ptát. Moghedien zřídkakdy přišla s něčím sama, to tedy bylo jisté. Přesto se toho dozvěděly hodně - a většinu získaných vědomostí předávaly Aes Sedai. Jako výsledky svých studií, samozřejmě. Získaly za to hodně uznání.
S Elain by si nechaly tuto informaci pro sebe, kdyby mohly, ale Birgitte to věděla od samého začátku a Siuan a Leaně to musely vyzradit. Siuan věděla tolik o okolnostech, které vedly k Moghedienině zajetí, aby se dožadovala úplného vysvětlení, a měla dostatečnou páku, aby ho získala. Nyneiva a Elain znaly

některé z tajemství Siuan a Leany. Ony zřejmě znaly všechna tajemství Elain a Nyneivy, kromě pravdy o Birgitte. Byla to pěkně vachrlatá rovnováha, výhody byly na straně Siuan a Leany. Kromě toho kousíčky Moghedieniných přiznání se týkaly údajných plánů temných druhů a občas naznačila i něco z toho, co by mohli mít za lubem ostatní Zaprodanci. Jediný způsob, jak tyto informace předat dál, bylo zařídit, aby to vypadalo, že pocházejí od Siuaniných a Leaniných špehů. Nic o černém adžah - hluboko skrytém a tak dlouho popíraném - ačkoliv to zajímalo Siuan nejvíc. Temní druzi ji dost znechucovali, avšak pouhá představa Aes Sedai skládající přísahu Temnému stačila, aby se Siuanin hněv vytočil až k ledové zuřivosti. Moghedien tvrdila, že se bála přiblížit ke každé Aes Sedai, a to bylo docela uvěřitelné. Strach byl v té ženě neustále. Nebylo divu, že se skrývala ve stínech dost dlouho, aby si vysloužila přezdívku Pavoučice. Vcelku byla příliš cennou pokladnicí, aby ji bylo možné přepustit katu, nicméně většina Aes Sedai by to viděla opačně. Většina Aes Sedai by mohla odmítnout se jí jen dotknout nebo věřit čemukoliv, co řekne.

Nyneivu píchl pocit viny a odpor, a nikoliv poprvé. Mohly jakékoliv znalosti ospravedlnit to, že nepředají jednoho ze Zaprodanců spravedlnosti? Odhalit ji by znamenalo trest, nejspíš hrozný, pro každého zúčastněného, nejen pro ni, ale i pro Elain, Siuan a Leanu. Odhalit ji by znamenalo, že vyjde na světlo i Birgittino tajemství. A všechny ty vědomosti by byly ztraceny. Moghedien možná nevěděla nic o léčení, ale poskytla Nyneivě tucet náznaků, co je možné, a musela toho mít v hlavě víc. Když bude mít takové vedení, co by nakonec mohla objevit?

Nyneiva se chtěla vykoupat, a nemělo to nic společného s horkem. "Promluvíme si o počasí," prohlásila hořce.

"Víš toho o ovládání počasí více než já." Moghedien mluvila unaveně a ozvěna únavy pronikla i náramkem. Otázek o tomto předmětu již bylo dost a dost. "Vím jenom, že to, co se děje, je práce Velikého - Temného." Měla odvahu se při tom přeřeknutí mile usmát. "Žádný obyčejný člověk není dost silný, aby to změnil."

Vyžadovalo to značné Nyneivino sebeovládání, aby nezaskřípala zuby. Elain věděla o práci s počasím víc než kdokoliv jiný v Salidaru a říkala to samé. Včetně toho, že je to práce Temného, i když to by nepoznal jenom hlupák, s tím, jaké bylo horko, když mělo pomalu sněžit, nespadla ani kapka deště a potoky vysychaly. "Tak si promluvíme o použití různých tkanin k léčení různých nemocí." Ta ženská tvrdila, že to sice trvalo o něco déle než při tom, jak se to provádělo dnes, ale všechna síla k léčení pocházela z jediné síly, místo z pacienta a ženy, která usměrňovala. Ovšem, taky tvrdila, že muži byli ve skutečnosti v určitých druzích léčení lepší, a tomu Nyneiva nechtěla věřit. "Přece jsi musela aspoň jednou vidět, jak se to dělá."

Jala se vykutávat perly z hnoje. Některé informace byly hodně cenné. Jenom si přála, aby neměla pocit, že se hrabe ve slizu.

* * *

Když byla Elain venku, nezaváhala ani na chvilku, jenom mávla na Birgitte a šla dál. Birgitte, se zlatými vlasy spletenými do složitého copu, který jí sahal až k pasu, si na hlídce v úzké uličce hrála se dvěma malými chlapci. Luk měla opřený o plot vedle. Nebo se s nimi alespoň snažila hrát. Jaril a Seve se dívali na ženu v podivných širokých žlutých kalhotách a krátkém tmavém kabátku, avšak větší zájem neprojevili. Nikdy to nedělali a nikdy nemluvili. Měli to být "Manganiny" děti. Birgitte si s nimi hrávala ráda, i když byla trochu smutná. Vždycky si ráda hrála s dětmi, zvláště s malými chlapci, a vždycky se při tom sama cítila jako malý kluk. Elain to věděla stejně dobře, jako znala svoje vlastní city.

Kdyby si myslela, že Moghedien má prsty v jejich současném stavu... Ale ta ženská tvrdila, že úplně stejně na tom byli už v době, kdy si je v Ghealdanu vybrala pro svůj převlek, jednoduše sirotci z ulice, a některé žluté sestry říkaly, že v Samaře prostě viděli příliš mnoho bouří. Elain, podle toho, co tam sama viděla, tomu věřila. Žluté sestry tvrdily, že chlapcům pomůže čas a péče. Elain doufala, že tomu tak bude. Doufala, že nenechává osobu, která je za to zodpovědná, uniknout spravedlnosti.

Nechtěla nyní myslet na Moghedien. Máti. Ne, na ni rozhodně myslet nechce. Min. A Rand. Musí existovat nějaký způsob, jak všechno zvládnout. Když jí Birgitte kývla v odpověď, Elain si toho skoro nevšimla a pod bezmračnou žhavou polední oblohou spěchala uličkou na hlavní ulici Salidaru.

Salidar byl léta opuštěný, než se zde začaly scházet Aes Sedai, prchající před Elaidiným převratem, ale

teď byly na domech nové došky a na většině budov proběhly rozsáhlé opravy, i na třech velkých kamenných staveních, která bývala zájezdními hostinci. Jedno z nich, to největší, někteří nazývali Menší věž. Tady se scházela sněmovna. Byly tu samozřejmě provedeny jen naprosto nezbytné opravy. Ve většině oken bylo sklo popraskané a často žádné. Bylo zapotřebí dělat důležitější věci než opravovat sochy či fresky. Nedlážděné ulice byly přeplněné k prasknutí. Nebyly tu samozřejmě jenom Aes Sedai, ale také přijaté novicky v šatech s pruhy a pobíhající mladší novicky v čistě bílých, strážci pohybující se se smrtícím půvabem pantherů, ať už byli hubení či podsaditi, sloužící, kteří následovali Aes Sedai z Věže, dokonce i pár dětí. A rovněž vojáci.
Sněmovna tady se připravovala vynutit si svoje požadavky vůči Elaidě v případě potřeby i se zbraní v ruce, jakmile vyberou skutečnou amyrlin. Z kováren za vesnicí se sem neslo vzdálené zvonění kladiv i přes hlučení davu a hovořilo o kování koní a spravování zbroje. Ulicí pomalu projížděl muž s hranatou tváří a silně prošedivělými tmavými vlasy, v pískovém kabátci a otlučeném kyrysu. Vybíral si cestu mezi lidmi a sledoval pochodující hloučky mužů s dlouhými píkami na ramenou či luky. Gareth Bryne souhlasil, že naverbuje a povede vojsko salidarské sněmovny, i když by Elain moc ráda znala všechny důvody, které ho k tomu vedly. Mělo to něco společného se Siuan a Leanou, i když co, to si neuměla představit, protože obě ženy dost dřel, zvlášť Siuan, čímž vyplňoval nějakou přísahu, jejíž podstatu Elain nedokázala vypáčit ani z jedné. Jenom Siuan si hořce stěžovala, že mu musí poklízetv pokoji a prát šaty navrch ke svým ostatním povinnostem. Stěžovala si, ale dělala to. Musela to být vážná přísaha.
Bryne přelétl pohledem Elain a téměř nezaváhal. Od chvíle, kdy dorazila do Salidaru, byl jaksi chladně zdvořilý a vzdálený, i když ho znala od kolébky. Ještě před rokem byl hlavním kapitánem královniny gardy v Andoru. Kdysi si Elain myslela, že se s máti vezmou. Ne, nebude myslet na máti! Min. Musí najít Min a promluvit si s ní.
Ale ještě se nezačala proplétat davem na prašné ulici, když ji našly dvě Aes Sedai. Nedalo se nic dělat, mohla se jenom zastavit a udělat pukrle, zatímco dav proudil kolem ní. Obě ženy jen zářily. Ani jedna neměla na tváři byť jedinou kapičku potu. Elain vytáhla kapesník z rukávu, aby si otřela obličej, a přála si, aby se už naučila tento kousek z aessedaiovské nauky. "Dobrý den, Anaiyo Sedai, Janyo Sedai."
"Dobrý den, dítě. Máš pro nás dnes další objevy?" Jako obvykle mluvila Janya Frende takovým způsobem, že se zdálo, jako kdyby neměla čas dostat slova z pusy. "Takové úžasné pokroky jste s Nyneivou udělaly, zvláště na přijaté. Pořád nechápu, jak to Nyneiva dělá, když má s jedinou sílou takové potíže, ale musím říct, že mě to těší." Na rozdíl od většiny hnědých sester, které byly často duchem nepřítomné a nestaraly se o nic kromě knih a studia, Janya Sedai byla docela upravená, každý krátký tmavý vlas kolem bezvěké tváře, prozrazující Aes Sedai pracující dlouho s jedinou sílou, měla na svém místě. Vzhled štíhlé ženy však na její adžah přece jen ukazoval. Šaty měla z prostého šedého a pevného sukna - hnědé sestry se o šaty málokdy zajímaly jinak než jako o prostředek k zakrytí nahoty - a i když s vámi mluvila, trošku se mračila, jako by mhouřila oči, ztracená v myšlenkách na něco zcela jiného. Bez toho mračení by jinak byla docela hezká. "Ten způsob, jak se zahalit do světla a stát se neviditelnou. Pozoruhodné. Jsem si jistá, že někdo zjistí, jak zarazit to vlnění, takže se budeš moct pohybovat bez něj. A Carenna je úplně nadšená tím Nyneiviným malým odposlouchávacím trikem. Je to od ní nezvedené, přijít na něco takového, avšak užitečné. Carenna si myslí, že ví, jak to upravit, aby se dalo mluvit s někým v dálce. Jen si to pomyslete. Mluvit s někým na míli daleko! Nebo dvě nebo dokonce -" Anaiya jí položila ruku na paži a Janya se odmlčela a na druhou Aes Sedai zamrkala.
"Děláš pokroky, Elain," řekla Anaiya. Žena s drsně upřímnou tváří byla vždycky klidná. Mateřská bylo slovo, které ji nejlépe vystihovalo, a obvykle uklidňující, i když rysy Aes Sedai znemožňovaly určit přesněji její stáří. Byla také jednou z úzkého kroužku kolem Sheriam, jenž měl v Salidaru jistou moc.
"Větší než kterákoliv z nás očekávala, vážně, a my jsme očekávaly hodně. První od Rozbití světa, která dokáže vyrobit ter'angrial. To je pozoruhodné, dítě, a já chci, abys to věděla. Můžeš na sebe být pyšná."
Elain civěla do země před svýma nohama. Davem se se smíchem honili dva chlapci, kteří jí sahali tak do pasu. Přála si, aby poblíž nebyl nikdo, kdo by to mohl slyšet. Ne že by jim některý z kolemjdoucích věnoval druhý pohled. Když bylo ve vesnici tolik Aes Sedai, dokonce ani novicky nedělaly pukrlata, pokud je Aes Sedai přímo neoslovily, a všichni měli pochůzky, které bylo třeba vyřídit již včera.
Elain vůbec nebyla pyšná. Ne, když všechny jejich "objevy" pocházely od Moghedien. A že jich bylo

hodně, počínaje "převrácením", kdy tkanivo mohla vidět pouze žena, která je setkala, i když neprozradily všechno. Jak skrýt schopnost usměrňovat byla jedna z těch věcí. Jinak by byla Moghedien odhalena v několika málo hodinách - každá Aes Sedai dokázala u jiné ženy na dva tři kroky vycítit, jestli může usměrňovat nebo ne - a kdyby zjistily, jak dělat tohle, mohly by přijít na to, jak ochranou proniknout. A rovněž jak se zamaskovat. Převrácené tkanivo způsobilo, že "Marigan" v ničem nepřipomínala Moghedien.

Něco z toho, co ta žena věděla, bylo navíc prostě příliš odpudivé. Psychický nátlak, například, ohýbající lidskou vůli, způsob, jak člověku vložit do mysli příkazy tak, aby si na ně příjemce vůbec nevzpomněl, i když je plní. A horší věci. Příliš odpudivé a možná i příliš nebezpečné, aby se daly někomu svěřit. Nyneiva říkala, že se je musejí naučit, aby se mohly taky naučit, jak jim vzdorovat, ale Elain nechtěla. Měly už tak příliš mnoho tajemství, navykládaly až příliš mnoho lží přátelům i lidem, kteří byli na jejich straně, až si skoro přála, aby mohla složit tři přísahy na holi přísah bez toho, aby musela čekat, až bude pozvednuta mezi Aes Sedai. Jedna z nich vás zavazovala, že jste nesměly pronést jediné slovo, které by nebylo pravdivé, zavazovala vás tak jistě, jako by se přísaha stala součástí vašeho těla.

"S tím ter'angrialem jsem si nevedla tak dobře, jak bych mohla, Anaiyo Sedai." To, aspoň byla jen a jenom její práce. Prvním byl stříbrný náramek a obojek - což, jak nebylo ani nutné říkat, dobře skrývala - byly to však upravené kopie jednoho odporného vynálezu, a'damu, který tu nechali Seanchané, když byl jejich vpád ve Falme odražen a oni zahnáni zpět na moře. Prostý zelený kotouč, který umožňoval ženě, jež jinak nebyla dost silná, zvládnout trik s neviditelností - a to zvládla bez pomoci jen málokterá - byl její nápad od samého počátku. Neměla žádný angrial ani sa'angrial, které by si mohla prostudovat, takže je zatím vyrobit nedokázala, a dokonce i když s úspěchem zkopírovala to seanchanské zařízení, výroba ter'angrialu nebyla zdaleka tak jednoduchá, jak si myslela. Ter'angrialy využívaly jedinou sílu, místo aby ji zesilovaly, využívaly ji k jednomu určitému účelu. Některé mohli dokonce používat i lidé, kteří neuměli usměrňovat, dokonce i muži. Měly by být jednodušší. Možná byly, svou činností, ale ne jednodušší na výrobu.

Její skromná poznámka spustila u Janyi hotovou záplavu slov. "Nesmysl, dítě. Naprostý nesmysl. Nepochybuji o tom, že jakmile se vrátíme do Věže a budeme tě moct správně vyzkoušet a vložit ti do ruky hůl přísah, budeš pozvednuta k šátku stejně jako k prstenu. Nepochybně. Opravdu splňuješ všechny přísliby, které v tobě viděly. A víc. Nikdo by nemohl čekat -" Anaiya se znovu dotkla její ruky. Zřejmě to bylo stanovené znamení, protože Janya opět umlkla a zamrkala.

"Není třeba tomu dítěti příliš podkuřovat," prohlásila Anaiya. "Elain, to trucování tě ani trochu nepřešlo. A přitom jsi z toho měla už dávno vyrůst." Matka může být přísná stejně jako laskavá. "Nedovolím, aby ses durdila kvůli několika neúspěchům, ne, když byl tvůj úspěch tak úžasný." Elain se o kamenný kotouč pokoušela pětkrát. Dva nedělaly nic a dva dokázaly, že žena vypadala rozmazaně a navíc jí bylo zle od žaludku. Ten, který fungoval, vyrobila na třetí pokus. Podle jejího názoru to bylo víc než jenom pár neúspěchů. "Všechno, co jsi dokázala, je úžasné. A Nyneiva rovněž."

"Děkuji," řekla Elain. "Děkuji vám oběma. Zkusím netrucovat." Když nějaká Aes Sedai prohlásí, že trucujete, tak jediná věc, kterou určitě neuděláte, je říkat jí, že netrucujete. "Omluvíte mě, prosím? Slyšela jsem, že poselstvo do Caemlynu odjíždí dnes a chci se ještě rozloučit s Min."

Samozřejmě ji nechaly jít, i když Janye by to bez Anaiyi mohlo trvat třebas i hodinu a půl. Anaiya si Elain ostře prohlédla - určitě věděla všechno o tom, jak Elain mluvila se Sheriam - ale neřekla nic. Mlčení Aes Sedai bylo občas hlasité jako slova.

Elain palcem přejela po prstenu na prostředníku levé ruky a málem klusala, pohled upírala dost daleko dopředu, aby mohla tvrdit, že nezahlédla nikoho, kdo by se ji ještě pokoušel zadržet s blahopřáním. Mohlo to fungovat a mohlo to rovněž znamenat návštěvu u Tiany. Shovívavost za dobrou práci sahala jenom po určitou mez. Právě v této chvíli by dávala přednost návštěvě u Tiany před chválou, kterou si nezasloužila.

Zlatý prsten tvořil had požírající vlastní ocas, Velký had, symbol Aes Sedai, jejž však nosily i přijaté novicky. Až oblékne šátek s třásněmi v barvě adžah, které si vybere, bude nosit prsten na prstu, pro který se sama rozhodne. Pro ni to bude zelené adžah, z nezbytnosti. Pouze zelené sestry měly víc než jednoho strážce, a ona chtěla mít Randa. Nebo aspoň tolik z něj, kolik mít mohla. Potíž byla v tom, že se

již spojila s Birgitte, první ženou, která se kdy stala strážcem. Proto dokázala vycítit Birgittiny pocity, díky tomu věděla, že si ráno Birgitte vrazila do ruky třísku. O tomto spojení věděla pouze Nyneiva. Strážci byli pro hotové Aes Sedai. Přijaté, která by překročila tuto hranici, by žádná shovívavost na světě nezachránila kůži. Pro ně to však byla nezbytnost, ne rozmar - jinak by byla Birgitte zemřela - ale Elain si nemyslela, že by to znamenalo nějaký rozdíl. Porušit pravidlo s jedinou silou by mohlo být osudné pro ni i ostatní. Aby to důkladně dostaly do hlav svých žaček, Aes Sedai zřídkakdy nechávaly některou vyklouznout, když porušila kterékoliv pravidlo, a to z libovolného důvodu.

Tady v Salidaru bylo tolik úskoků. Nejen Birgitte a Moghedien. Jedna z přísah zabraňovala Aes Sedai lhát, ale o tom, o čem se nemluvilo, nebylo třeba lhát. Moirain věděla, jak splést plášť neviditelnosti, možná to byl stejný trik, který se naučily od Moghedien. Nyneiva to Moirain viděla jednou udělat, dřív, než věděla cokoliv o jediné síle. Nikdo jiný v Salidaru to však neznal. Nebo to aspoň nepřiznával. Birgitte potvrdila, co Elain začínala tušit. Většina Aes Sedai, možná všechny, si nechávaly alespoň část toho, co zjistily,pro sebe. Většina měla své vlastní tajné lsti. Pokud se to naučilo dost Aes Sedai, mohlo to vejít ve všeobecnou známost a následně se stát i součástí výuky novicek, mladších nebo přijatých - nebo to mohlo zemřít s tou kterou Aes Sedai. Dvakrát či třikrát měla dojem, že zahlédla v něčích očích záblesk, když něco předváděla. Carenna zvládla ten trik s odposloucháváním podezřele rychle. To ale bylo těžko obvinění, které by přijatá novicka mohla vznést proti Aes Sedai.

Sice jí ani díky tomu její vlastní lsti nepřipadaly stravitelnější, ale možná to trošku pomohlo. A taky trošku to, že si připomínala, že to je nutné. Kdyby ji tak jenom přestaly chválit za něco, co neudělala.

Byla si jistá, že ví, kde najít Min. Řeka Eldar tekla necelé tři míle západně od Salidaru a na okraji vesnice spěchal lesem k řece úzký potůček. Většina stromů, které vyrostly ve vesnici, byly pokáceny poté, co začaly přicházet Aes Sedai, ale malý hájek na břehu potoka za několika domy zůstal, na kousku země příliš úzkém, aby byl k něčemu dobrý. Min tvrdila, že má nejraději města, nicméně často přicházela sem a sedávala pod stromy. Byl to způsob, jak na chvíli uniknout společnosti Aes Sedai a strážců, což bylo pro Min téměř životně důležité.

A taky ano. Když Elain zahnula kolem rohu kamenného stavení na ten úzký proužek země podél korýtka, které nebylo o nic širší, Min tam seděla zády opřená o strom a pozorovala potůček bublající přes kameny. Tedy to, co z něj zbývalo. Stromy tu měly ještě pár lístků, i když v okolním lese již listí většinou opadalo, dokonce i z dubů.

Elain pod střevíčkem praskla suchá větvička a Min vyskočila. Jako obvykle na sobě měla chlapecký šedý kabát a spodky, ale na klopách a po straně těsně padnoucích spodků měla vyšité modré kvítky. Kupodivu, ačkoliv tvrdila, že tři tetičky, které ji vychovaly, byly švadleny, Min zřejmě nepoznala ouško jehly od špičky. Teď se zadívala na Elain, zamračila se a prsty si prohrábla tmavé, po ramena dlouhé vlasy. "Víš to," bylo vše, co řekla.

"Říkala jsem si, že bychom si měly promluvit."

Min si znovu projela rukama vlasy. "Siuan mi to řekla teprve dnes ráno. Od tý doby jsem se snažila sebrat trochu kuráže, abych ti to řekla. Ona po mně chce, abych ho špehovala, Elain. Pro poselstvo, a dala mi jména v Caemlynu, lidi, kteří by jí mohli posílat zprávy."

"To ty ale neuděláš," prohlásila Elain bez náznaku otázky a Min se na ni vděčně podívala. "Proč ses bála za mnou přijít? Jsme přítelkyně, Min. A slíbily jsme si, že nedovolíme, aby se mezi nás připletl muž. Dokonce i když ho obě milujeme."

Min se zasmála trochu chraplavě. Elain usoudila, že to mnoha mužům připadá přitažlivé. A ona byla hezká, jistým uličnickým způsobem. A o pár let starší. To je její výhoda, či nevýhoda? "Och, Elain, řekly jsme si to, když byl bezpečně daleko od nás obou. Ztratit tě by bylo jako ztratit sestru, ale co když jedna z nás změní názor?"

Nejlepší neptat se, která z nich dvou by to měla být. Elain se snažila nemyslet na to, že kdyby Min svázala a ucpala jí ústa s pomocí jediné síly a převrátila tkanivo, mohla by ženu schovat ve sklepě, dokud nebude poselstvo dávno pryč. "To neuděláme," prohlásila prostě. Ne, tohle by Min udělat nemohla. Chtěla Randa jenom pro sebe, ale Min by ublížit nedokázala. Třeba by mohla druhou ženu jednoduše požádat, aby nejezdila, dokud nebudou volné obě. Místo toho řekla: "Propustil tě Gareth z tvé přísahy?"

Tentokrát se Min jen krátce zasmála. "Těžko. Řekl, že mě to donutí dřív nebo později odpracovat. Ale

Siuan je ta, kterou skutečně chce držet, Světlo ví proč." Lehké napětí v její tváři Elain přimělo zamyslet se nad tím, jestli do toho není zapletené vidění, ale nezeptala se. Min o tom nikdy nemluvila, pokud se netýkalo přímo vás.
Měla schopnost, o níž v Salidaru vědělo jenom málo lidí. Elain a Nyneiva, Siuan a Leana, to bylo vše. Birgitte to nevěděla, ale ona zase Min nevěděla o Birgitte. Nebo Moghedien. Tolik tajností. Jenomže Minino tajemství se týkalo jen Min. Občas viděla kolem lidí obrazy či aury a občas i věděla, co znamenají. Když to věděla, vždy se to vyplnilo. Například když řekla, že se jistý muž a jistá žena vezmou, tak se dřív nebo později vzali, i když teď očividně jeden druhého z duše nenáviděli. Leana to nazývala "čtení vzoru", ale s jedinou sílou to nemělo nic společného. Většina lidí kolem sebe mívala obrazy málokdy, ale Aes Sedai a strážci vždycky. Sem Min unikala před tou záplavou.
"Doneseš ode mě Randovi dopis?"
"Jistě." Souhlas druhé ženy byl tak rychlý a výraz měla tak upřímný, až se Elain začervenala a rychle pokračovala. Nebyla si jistá, že ona by v případě, že by to bylo obráceně, souhlasila. "Nesmíš mu prozradit, že máš vidění, Min. Totiž ta o nás." Jednu věc, kterou Min na Randovi viděla, byla, že se do něj beznadějně zamilují tři ženy, budou k němu navěky připoutány, a že jednou z nich bude ona sama. Druhou, jak se ukázalo, byla Elain. "Jestli se o tom dozví, mohl by se rozhodnout, že to není to, co chceme my, ale jenom vzor nebo to, že je sám ta'veren. Mohl by se rozhodnout, že bude šlechetný a ušetří nás tak, že ani jednu z nás k sobě nepustí blíž."
"Možná," připustila Min pochybovačně. "Muži jsou divní. Spíš, jestli si uvědomí, že obě přiběhneme, když kývne prstem, tak kývne. Nedokáže si pomoct. Viděla jsem je to dělat. Myslím, že to má co dělat s těma chlupama, co jim rostou na bradě." Tvářila se tak zadumaně, že si Elain nebyla jistá, je-li to žert či nikoliv. Min toho zřejmě o mužích věděla hodně. Pracovala hlavně ve stájích - měla ráda koně - ale jedenkrát se zmínila i o tom, že po taverně roznášela jídlo. "Ale já mu to stejně neřeknu. My dvě si ho prostě rozdělíme jako koláč. Možná té třetí necháme pár drobků, až se konečně ukáže."
"Co budeme dělat, Min?" Na tohle se Elain ptát nechtěla, rozhodně ne s pláčem na krajíčku. Jedna její část chtěla zcela jasně říci, že ona by na zakývání prstem nikdy nepřiběhla, a druhá chtěla, aby tím prstem zakýval. Jedna její část chtěla říci, že ona se o Randa dělit nebude, v žádném případě a s nikým, dokonce ani s přítelkyní ne, a Minina vidění můžou jít do Jámy smrti, a druhá chtěla dát Randovi za uši za to, co jí a Min provádí. Bylo to všechno tak dětinské, až se jí chtělo strčit hlavu pod polštář, ale nemohla ten uzel na svých citech rozmotat. Opět vyrovnaným hlasem odpověděla na svou vlastní otázku dřív, než to stačila Min. "Prostě si tu chvíli sedneme a popovídáme si." Řídila se svými slovy a už si vybrala místo, kde suché listí leželo ve zvlášť silné vrstvě. Z kmene stromu bylo pohodlné opěradlo. "Jenomže ne o Randovi. Budeš mi chybět, Min. Je dobré mít přítelkyni, které můžu věřit."
Min se se zkříženýma nohama posadila vedle ní a nepřítomně začala vyrývat kamínky a házet je do vody. "Nyneiva je tvoje přítelkyně. Jí můžeš věřit. A Birgitte rozhodně taky. Trávíš s ní dokonce víc času než s Nyneivou." Na čele se jí utvořila malá vráska. "Ona doopravdy věří, že je ta Birgitte z pověstí? Totiž, ten luk a cop - o těch se mluví v každým příběhu, i když ten její luk není ze stříbra - a já si neumím představit, že by se s tím jménem narodila."
"Ona se s ním narodila," pronesla Elain poněkud opatrně. Byla to pravda, jistým způsobem. Lepší bylo změnit téma. "Nyneiva se pořád nemůže rozhodnout, jestli jsem její přítelkyně nebo někdo, koho musí výhrůžkami dotlačit k tomu, aby dělal, co ona považuje za správné. A mnohem častěji než já si připomíná, že jsem královnina dcera. Myslím, že mi to občas dává za vinu. To ty nikdy neděláš."
"Možná to na mě takový dojem nedělá." Min se zubila, ale mluvila vážně. "Já se narodila v pohoří Oparů, Elain, v dolech. Výnosy tvý matky na západě lidi zrovna moc vážně neberou." Úsměv jí zmizel z tváře. "Mrzí mě to, Elain."
Elain potlačila záchvěv nevole - Min byla stejně tak poddanou Lvího trůnu jako Nyneiva! - a pak se opřela hlavou o strom. "Promluvme si o něčem veselém." Žhavé slunce pálilo skrze větve nad jejich hlavami. Obloha byla jen čistá pokrývka modři, neposkvrněná ani obláčkem na obzoru. Z náhlého popudu se otevřela saidaru a nechala se jím naplnit, jakoby vydestilovanými radostmi všeho života na světě, a každá kapka krve v jejích žilách byla nahrazena touto trestí. Kdyby dokázala vytvořit aspoň jeden mráček, bylo by to znamení, že nakonec všechno dopadne dobře. Její matka bude naživu. Rand se

do ní zamiluje. A Moghedien... s tou se to vyřídí. Nějak. Po obloze, kam až dohlédla, spletla tenounkou síť, použila vzduch a vodu a pátrala po vlhkosti pro mrak. Bude-li se dost snažit... Sladkost rychle zesílila až na hranici bolesti, znamení nebezpečí. Kdyby natáhla příliš mnoho jediné síly, mohla by se utišit. Jenom jeden maličký mráček.
"Veselém?" opáčila Min. "No, vím, že nechceš mluvit o Randovi, ale kromě tebe a mě je pořád ještě tou nejdůležitější věcí na světě. A nejveselejší. Když se objeví, Zaprodanci umírají a státy se řadí, aby se mu mohly poklonit. Aes Sedai tady jsou připravený ho podpořit. Vím, že jsou, Elain. Musejí. No, pak mu i Elaida předá Věž. Poslední bitva pro něj bude procházka růžovou zahradou. On vyhrává, Elain. My vyhráváme."
Elain propustila pravý zdroj a sklesla zpátky, zírala na oblohu, zcela prázdnou, jako se teď v nitru cítila sama. Nebylo třeba umět usměrňovat, abyste poznali Temného práci, a když se dokáže dotknout světa tak silně, když se ho vůbec dokáže dotknout... "Skutečně?" řekla, ale příliš tiše, aby ji Min slyšela.
* * *
Panský dům ještě nebyl dostavěný a dřevěné deštění v hlavním sále bylo světlé a nemořené, ale Faile ni Bashere ťAybara každého odpoledne držela dvůr, jak se patřilo na ženu urozeného pána. Sedávala v mohutném křesle s vysokým opěradlem a vyřezávanými sokoly těsně před prázdným kamenným ohništěm, jež bylo zrcadlovým obrazem druhého na konci sálu. V zatím prázdném křesle vedle jejího, s vyřezávanými vlky a velkou vlčí hlavou nahoře, měl sedět její manžel - Perrin ťBashere Aybara, Perrin Zlatooký, urozený pán z Dvouříčí.
Jistě, panský dům byl jenom trochu větší statek a sál neměl ani patnáct kroků - jak Perrin zíral, když trvala na tom, že má být takhle velký, protože byl pořád zvyklý považovat se za kováře či dokonce za kovářského tovaryše - a jméno, které dostala při narození, znělo Zarin, ne Faile. Na tom ale nezáleželo. Zarin bylo jméno vhodné pro malátnou ženu, která rozechvěle vzdychá nad básněmi skládanými na její úsměvy. Faile, jméno, které si vybrala jako zaslíbený hledač Valerského rohu, znamenalo ve starém jazyce sokol. Nikdo, kdo se podíval na její obličej s výrazným nosem, vysedlými lícními kostmi a tmavýma zešikmenýma očima, v nichž se jí blýskalo, když se zlobila, nemohl pochybovat o tom, které se k ní hodí víc. Pro zbytek hodně vážilo odhodlání. Stejně tak to, co bylo správné a slušné.
V této chvíli se jí v očích blýskalo. Nemělo to nic společného s Perrinovou tvrdohlavostí a jen málo s na tuto dobu nezvyklým vedrem. I když byla pravda, že neúčinné mávání vějířem z bažantího peří, které mělo zchladit pot, stékající jí po tvářích, jí na náladě rozhodně nepřidávalo.
Takhle pozdě odpoledne již zůstalo jen pár lidí, kteří za ní přišli, aby rozsoudila jejich rozmíšky. Vlastně přišli, aby je vyslechl Perrin, ale představa soudit lidi, mezi nimiž vyrostl, Perrina děsila. Pokud ho nedokázala zahnat do kouta, zmizel jako vlk v mlze, když přišel čas na denní audience. Naštěstí lidem nevadilo, když je místo urozeného pána Perrina vyslechla urozená paní Faile. Nebo jenom málokomu, a ti navíc byli dost moudří, aby to neříkali nahlas.
"Přišly jste za mnou," řekla Faile bezvýrazným hlasem. Obě ženy, potící se před jejím křeslem, neklidně přešláply a civěly do leštěných prken podlahy.
Sharmad Zeffar měla měděnou pleť a plné křivky poněkud zakryté, i když ne zahalené, domanskými šaty s vysokým límcem, zato však téměř průsvitnými, ze světle zlatého hedvábí s odřenými manžetami a lemem sukně, se skvrnami po cestě, které se již nedaly vyprat. Hedvábí bylo, koneckonců, hedvábí a zde se objevovalo jenom zřídka. Hlídky v pohoří Oparů pátraly po zbytcích letního trollockého vpádu a našly pouze několik vzteklých trolloků - a díky Světlu žádného myrddraala - ale skoro každý den nacházely uprchlíky, deset tady, dvacet támhle, pět někde jinde. Většina přicházela z Almothské pláně, hodně jich však pocházelo i z Tarabonu a, jako Sharmad, z Arad Domanu. Všichni prchali ze zemí, kde panovalo úplné bezvládí, a navíc tam zuřila občanská válka. Faile nechtěla ani pomyslet na to, kolik jich pomřelo v horách. Nebyly tam žádné silnice, dokonce ani pořádné stezky ne, a cestování pohořím bylo obtížné i za nejpříznivějších podmínek, což teď zdaleka nebyly.
Rhea Avinová nebyla uprchlice, i přesto, že nosila kopii tarabonských šatů z jemně tkaného sukna s měkkými šedými záhyby, které upravovaly a zdůrazňovaly vnady skoro tolik, co Sharmadiny tenčí šaty. Ti, kteří přežili dlouhou cestu přes hory, přinášeli víc než jen znepokojující zprávy. Také dovednosti dříve ve Dvouříčí nevídané a pracovní síly nutné k obdělávání statků, jejichž majitele vyvraždili trolloci. Rhea

byla poměrně hezká žena s kulatým obličejem, narozená necelé dvě míle od místa, kde nyní stál panský dům, a tmavé vlasy jí spadaly v jako zápěstí tlustém copu až do pasu. Ve Dvouříčí si dívky mohly začít zaplétat cop, teprve až ženský kroužek řekl, že jsou dost staré, ať jim bylo patnáct či třicet, i když jenom málokterá je nosila rozpuštěné přes dvacítku. Rhea byla ve skutečnosti o dobrých pět let starší než Faile, vlasy nosila spletené čtyři roky, ale v této chvíli vypadala, jako by je ještě pořád nosila rozpuštěné na ramena a právě si uvědomila, že to, co v dané chvíli vypadalo jako úžasný nápad, byla ve skutečnosti ta největší hloupost, jakou mohla provést. Sharmad vlastně vypadala ještě zahanbeněji, i přes to, že byla o rok dva starší než Rhea. Ocitla-li se v takové situaci Domanka, muselo to být velmi pokořující. Faile jim chtěla oběma vrazit pěkných pár facek, až by se jim zajiskřilo před očima - jenomže urozená dáma něco takového přirozeně udělat nemohla.

"Muž," řekla tím nejvyrovnanějším hlasem, na jaký se zmohla, "není kůň nebo pole. Ani jedna ho nemůžete vlastnit, a ptát se mě, která na něj má právo..." Pomalu se nadechla. "Kdybych si myslela, že Wil al'Seen vodil obě za nos, mohla bych k tomu něco říct." Wil měl o ženy zájem, a ony o něj - měl velmi dobře tvarovaná lýtka - ale nikdy žádné nic neslíbil. Sharmad se tvářila, jako by se nejraději propadla do země. Koneckonců, domanské ženy byly vyhlášené tím, že si dokážou omotávat muže kolem prstů, a ne obráceně. "Jak to vypadá, tak tohle je můj rozsudek. Obě nyní zajdete za vědmou a celou záležitost jí vysvětlíte, nic nevynecháte. Ona to vyřídí. Očekávám od ní zprávu, že s vámi mluvila, do setmění."

Obě ženy sebou trhly. Daisa Congarová, vědma tady v Emondově Roli, takový nesmysl rozhodně nepřipustí. Vlastně zajde mnohem dál. Ale obě ženy udělaly pukrle a zároveň sklíčeně zamumlaly: "Ano, má paní." Jestli ne teď, tak už brzy budou litovat, že plýtvaly Daisiným časem.

A mým, pomyslela si pevně Faile. Všichni věděli, že u audiencí Perrin sedává jen málokdy, jinak by ty dvě s tím hloupým "problémem" nikdy nepřišly. Kdyby byl Perrin tady, kam patřil, byly by raději vyklouzly pryč, než by tohle před ním přednesly. Faile doufala, že Daisa bude z horka pěkně naštětěná. Bylo už tak dost špatné, že Daisu nemohla přimět, aby si došlápla na Perrina.

Ještě než se obě ženy stačily odšourat pryč, vystřídal je Cenn Buie. Přestože se těžce opíral o hůl skoro stejně pokroucenou, jako byl sám, podařilo se mu předvést rozevlátou poklonu, kterou však vzápětí pokazil tím, že si kostnatými prsty prohrábl řídnoucí, mastné vlasy. Jako obvykle se zdálo, že ve svém hrubém hnědém kabátě spal. "Světlo na tebe sviť, má paní Faile, a na tvého vzácného manžela, urozeného pána Perrina." Velkolepá slova zněla jeho chrčivým hlasem divně. "Dovol mi připojit přání vesnické rady, aby vaše štěstí pokračovalo i nadále. Tvoje inteligence a krása činí naše životy lepší, stejně jako spravedlnost tvých výnosů."

Faile zaťukala prsty na opěradlo křesla dřív, než si to uvědomila. Květnatá chvála místo obvyklého zatrpklého remcání. Připomněl jí tím, že sedí ve vesnické radě Emondovy Role a tudíž je vlivný muž, jenž si zaslouží úctu. A s tou holí hrál na soucit. Doškář byl čiperný jako muž polovičního stáří. Něco chtěl.

"Co mi přinášíš dneska, pantáto Buie?"

Cenn se narovnal a zapomněl se opřít o hůl. A zapomněl vynechat ten svůj obvyklý kyselý tón. "To všichni ti cizáci, co se sem hrnou a přinášejí všechno možný, co tu nechceme." Zřejmě zapomněl, že i ona je cizačka. Většina Dvouříčských na to zapomínala. "Divný způsoby, má paní. Neslušný šaty. Uslyšíš od ženských o těch způsobech, jak se oblíkají ty domanský coury, jestli už ti to neřekly." Náhodou se o tom doslechla od některých z nich, i když náhlý záblesk v Cennových očích prozrazoval, že by litoval, kdyby poslechla jejich požadavky. "Cizáci nám kradou jídlo od pusy a přebírají naše obchody. Ten tarabonskej chlapík a ta jeho hloupá výroba tašek, například. Bere lidi, co by se jinak mohli poslat na užitečnou práci. Vůbec mu nezáleží na dobru dvouříčskejch lidí. No, on..."

Faile se dál ovívala a přestala ho poslouchat, i když se tvářila, že mu věnuje veškerou pozornost. Byla to schopnost, kterou ji naučil její otec, a v takovýchhle chvílích nezbytná. Ano. Střešní tašky pantáty Hornvala budou konkurovat Cennovým doškům.

Ne každý měl na nově příchozí stejný názor jako Cenn. Haral Luhhan, kovář z Emondovy Role, se spojil s jedním domanským nožířem a klempířem z Almothské pláně a pantáta Aydaer najal tři muže a dvě ženy, kteří věděli něco o výrobě nábytku, řezbářství a také zlacení, i když tady na to rozhodně nebylo žádné zlato. Její křeslo, i Perrinovo, byla jejich práce a stejně dobrá, jako viděla jinde. Vlastně i Cenn si

vzal půl tuctu pomahačů, a ne všichni pocházeli z Dvouříčí. Velice mnoho střech shořelo, když přišli trolloci, a všude vyrůstaly nové domy. Perrin neměl právo nechat ji poslouchat tyhle nesmysly samotnou. Lidé z Dvouříčí ho možná prohlásili za svého pána - což bylo docela dobře, když je vedl k vítězství nad trolloky - a on si už možná pomalu uvědomoval, že to změnit nedokáže - což by tedyrozhodně měl, když se mu klaněli a říkali mu urozený pane Perrine do očí vzápětí poté, co jim řekl, aby to nedělali - ale on přesto zarytě odmítal všechnu parádu, která šla ruku v ruce s tím, být pánem, všechny ty věci, které lidé od svých pánů a paní očekávali. Horší bylo, že odmítal i povinnosti urozeného pána. Faile, jako nejstarší žijící dítě Davrama t'Ghaline Bashereho, urozeného pána z Bashere, Tyru a Sidony, strážce Mornské hranice, obránce Středozemí, vrchního maršála královny Tenobie Saldejské, je dokonale znala. Pravda, utekla, aby se stala hledačem rohu - a potom se toho všeho vzdala kvůli manželovi, nad čímž občas žasla - ale pamatovala si je. Perrin ji vyslechl, když mu to vysvětlovala, a dokonce na správných místech pokýval hlavou, ale snažit se ho přimět skutečně něco z toho udělat bylo jako snažit se koně přimět tančit sa'saru.

Cenn konečně dodrmolil a jen tak tak si vzpomněl a spolkl urážku, která se mu tlačila ze rtů.

"My s Perrinem jsme se rozhodli použít došky," řekla Faile klidně. Cenn ještě spokojeně přikyvoval, když dodala: "Ještě jsi je nedodělal." Trhl sebou. "Asi sis vzal víc střech, než dokážeš zvládnout, pantáto Buie. Jestli ta naše nebude brzy hotová, tak se asi budu muset zeptat pantáty Hornvala na ty jeho tašky."

Cenn mohutně pohyboval rty, mlčky, protože kdyby si dala na střechu sídla byť jedinou tašku, ostatní by ji následovali. "Tvoje přednáška se mi líbila, ale jsem si jistá, že radši dokončíš moji střechu, než abys marnil čas zbytečným hovorem, jakkoliv příjemným."

Cenn stiskl rty, chvíli se zlobně mračil, a pak předvedl strohou poklonu. Cosi zamumlal, nesrozumitelně až na přiškrcené "má paní" na konci, a odešel, přičemž bušil holí do země. Ty věci, které lidé navymýšleli, aby plýtvali jejím časem. Perrin bude muset odvést svůj díl téhle práce, i kdyby ho měla svázat jako balík.

Zbytek již nebyl tak otravný. Kdysi robustní žena, na níž nyní záplatované květované šaty visely jako nějaký pytel, která přišla až z Tomovy Hlavy za Almothskou plání, se chtěla věnovat bylinkám a lektvarům. Vysoký a hubený Jon Ayellin, otírající si lysou hlavu, a kostnatý Thad Torfinn, kroutící si klopami kabátu, se hádali kvůli hranicím svých polí. Dva snědí Domanci v dlouhých kožených vestách, s nakrátko zastřiženými vousy, havíři, si mysleli, že cestou horami zahlédli stopy zlata a stříbra. A železa, i když to je až tolik nezajímalo. A nakonec šlachovitá Taraboňanka, s průsvitným závojem přes vyzáblý obličej a světlými vlasy spletenými do spousty cůpků, tvrdila, že bývala mistrovou tkadlenou koberců a že zná jejich výrobu.

Ženu se zájmem o bylinky Faile poslala za místním ženským kroužkem. Jestli Espara Soman znala to, co tvrdila, tak jí najdou místo pod jednou z vesnických vědem. Se všemi těmi nově příchozími, z nichž mnozí byli po cestě ve velmi špatném stavu, nebylo ve Dvouříčí jediné vědmy, která by neměla pomocnici nebo dvě, a všechny hledaly další. Možná to nebylo přesně to, co Espara chtěla, ale tady bude muset začít.

Pár otázek objasnilo, že Thad ani Jon si skutečně nepamatují, kde leží jejich hranice - očividně se kvůli tomu hádali tak asi od doby, kdy se Faile narodila - takže jim nařídila, aby sporné území prostě rozdělili na poloviny. Což bylo zřejmě právě to, o čem si oba mysleli, že by udělala vesnická rada, a také důvod, proč si spor nechávali tak dlouho jenom pro sebe.

Ostatním udělila povolení, které chtěli. Vlastně žádné povolení ani nepotřebovali, ale bylo lepší dát jim hned od začátku na srozuměnou, kde leží autorita. Oplátkou za její radu a dost stříbra, aby nakoupili zásoby, si Faile od dvou Domanců vyžádala slib, že dají Perrinovi desátek z toho, co najdou, a navíc že označí i nález železa, o němž se mimochodem zmínili. Perrinovi se to nebude líbit, ale ve Dvouříčí neměli nic takového jako daně, a od urozeného pána se čekalo, že bude dělat věci a opatřovat věci, které vyžadovaly peníze. A železo bude stejně užitečné jako zlato. Co se Liale Mosrary týkalo, jestli Taraboňanka tvrdila, že je zručnější, než ve skutečnosti byla, tak její podnik dlouho nevydrží, ale pokud to opravdu uměla... Tři soukenice již zaručovaly, že kupci najdou víc než jen surovou vlnu, až sem příští rok zavítají z Baerlonu, a slušné koberce by znamenaly další obchodní artikl, který přinese další peníze. Liale slíbila první a nejlepší ze svého stavu panskému domu a Faile velkoryse kývla, že dar přijímá. Jestli a až se koberce objeví, mohla by dát víc. Podlahy tu potřebovaly něčím přikrýt. V celku všichni vypadali

docela spokojeně. Dokonce i Jon a Thad.
Když Taraboňanka s poklonami couvala, Faile vstala. Byla ráda, že je to skončeno. Potom se ale zarazila, protože jedněmi dveřmi vedle protějšího krbu vstoupila čtveřice žen a všechny se potily v pevném tmavém dvouříčském suknu. Daisa Congarová, vysoká jako většina mužů a též širší, se tyčila nad ostatními vědmami a prodrala se dopředu, aby tady, na okraji vlastní vesnice, vedla. Edelle Gaelinová z Hlídky, se šedým copem a štíhlá, dávala rovnými zády a škrobeným výrazem jasně najevo, že si myslí, že by měla zaujímat Daisino místo - právem věku a dlouhého času stráveného v úřadě, když už ničeho jiného. Elwinn Taronová, vědma z Devenského Průseku, byla nejmenší, poměrně kulaťoučká žena s příjemným mateřským úsměvem, který měla, i když nutila lidi dělat něco, co udělat nechtěli. Poslední, Milla al'Azarová z Tarenského Přívozu, se courala vzadu. Byla nejmladší, skoro tak mladá, že mohla být Edellinou dcerou, a v přítomnosti ostatních vždycky vypadala nejistá.
Faile zůstala stát a pomalu se ovívala. Teď si skutečně přála, aby tu byl Perrin s ní. Velmi si to přála. Tyhle ženy měly ve svých vesnicích stejné pravomoce jako starosta - občas, jistým způsobem, i větší - a bylo třeba s nimi jednat opatrně, s úctou a důstojností. Tím se věci komplikovaly. Na Perrina se culily jako malé holčičky a snažily se ho ze všech sil potěšit, ale k ní... Dvouříčí nemělo urozené pány celá staletí. Neviděli tu vyslance caemlynské královny dobře sedm pokolení. Všichni se teprve snažili přijít na to, jak se k urozenému pánovi a paní chovat, včetně těchto čtyř. Občas zapomínaly, že je urozená paní Faile, a viděly jenom mladou ženu, jejíž svatbu teprve před pár měsíci Daisa řídila. Mohly být samé pukrle a "ano, ovšem, má paní", a přímo uprostřed toho jí říci přesně, co má s něčím udělat, aniž by jim to připadalo nějak nevhodné. V tomhle mě už víckrát nenecháš, Perrine.
Teď se klaněly s různým stupněm obratnosti a jedna přes druhou drmolily: "Světlo na tebe sviť, má paní."
Když měly tu příjemnější část z krku, Daisa začala dřív, než se ostatní vůbec stačily narovnat. "Utekli další tři hoši, má paní." Její tón byl někde v polovině cesty mezi úctou ve slovech a teď mě dobře poslouchej, mladá dámo, který občas používala. "Dav Ayellin, Ewin Finngar a Elam Dowtry. Utekli se podívat do světa kvůli tomu, co urozenej pán Perrin vykládá, že tam je."
Faile překvapeně zamrkala. Tihle tři byli těžko hoši. Dav a Elam byli stejně staří jako Perrin a Ewin byl v jejím věku. A Perrinovy příběhy, jež vyprávěl zřídkakdy a váhavě, teď byly těžko jediným zdrojem zpráv, který měli zdejší mládenci o světě mimo Dvouříčí. "Mohla bych požádat Perrina, aby si o tom s vámi promluvil, jestli chcete."
Ženy se zavrtěly, Daisa se po něm vyčkávavě rozhlížela, Edelle a Milla si nepřítomně uhlazovaly sukně a Elwinn si stejně nevědomky přehodila cop přes rameno a pečlivě si ho upravila. Náhle si uvědomily, co že to dělají, a ztuhly, aniž se jedna na druhou podívala. Nebo na ni. Jediná výhoda, kterou nad nimi Faile měla, byla, že věděla, jaký účinek na ně její manžel má. Tolikrát viděla jednu či druhou, jak se vzpamatovávají po setkání s Perrinem, kdy si očividně v duchu přísahaly, že už to nikdy víc neudělají. Tolikrát viděla, jak je rozhodnost při pohledu na něj opouští. Žádná si nebyla tak úplně jistá, jestli raději jedná s ním nebo s ní.
"To nebude nutný," řekla po chvíli Edelle. "Hoši, co utekli z domova, jsou jenom menší potíž, nic víc." Tón jí od "má paní" ujel trochu víc než Daise a baculatá Elwinn přidala úsměv, který se hodil pro matku hovořící s mladší dcerou.
"Když už jsme tu, drahoušku, tak bychom se mohly také zmínit o něčem jiném. Voda. Víš, někteří lidi si začínají dělat starosti."
"Nepršelo už celý měsíce," dodávala Edelle a Daisa kývla.
Tentokrát Faile zamrkala. Tyhle ženy byly až příliš inteligentní, aby si mohly myslet, že s tím Perrin něco dokáže udělat. "Potoky pořád ještě tečou a Perrin nařídil vykopat další studny." Vlastně kopání studní jen navrhl, ale to vyšlo nastejno, naštěstí. "A dávno před setím budou prokopané zavodňovací kanály z Luhu." To byla její práce. Polovina polí v Saldeii byla zavlažovaná, avšak tady o něčem takovém nikdo ještě nikdy neslyšel. "A stejně, dřív nebo později musí začít pršet. Kanály jsou tu jenom pro jistotu."
Daisa znovu kývla, pomalu, i Elwinn a Edelle. Tohle všechno ale věděly stejně dobře jako ona.
"To není kvůli dešti," zamumlala Milla. "Alespoň ne tak úplně. Není to přirozený. Víš, žádná z nás neumí naslouchat větru." Jak se ostatní náhle zamračily, Milla se přikrčila. Očividně toho řekla příliš a navíc

prozrazovala tajemství. Údajně všechny vědmy uměly předpovídat počasí naslouchánímvětru. Alespoň tvrdily, že to všechny ovládají. Milla ale přesto umíněně pokračovala dál. "No, neumíme! Místo toho se koukáme na mraky, jak se chovají ptáci a mravenci a housenky a..." Zhluboka se nadechla a narovnala se,přesto se však dál zdráhala pohlédnout ostatním vědmám do očí. Faile napadlo, jak se jí asi daří jednat s ženským kroužkem v Tarenském Přívozu, natož s vesnickou radou. Ovšem, ti v tom byli noví, stejně jako Milla. Vesnice při vpádu trolloků přišla o všechno obyvatelstvo, takže tam byli všichni noví.
"Není to přirozený, má paní. Už pár týdnů tady měl být první sníh, ale teď by klidně mohlo být léto. Nemáme jenom starosti, má paní, my se bojíme! Jestli to nikdo jinej nepřizná, tak já ano. Většinu nocí ležím vzhůru. Už jsem pořádně nespala celej měsíc a..." Odmlčela se a na tvářích jí vykvetl ruměnec, jako by si uvědomila, že možná zašla příliš daleko. Vědma se měla ovládat za všech okolností. Nepobíhala kolem a nevykládala, že se bojí.
Ostatní přenesly pohled z Milly na Faile. Neříkaly nic, tváře měly dost bezvýrazné, že by se za ně ani Aes Sedai nemusely stydět.
Teď Faile pochopila. Milla vyslovila prostou pravdu. Počasí nebylo přirozené. Bylo naprosto nepřirozené. Faile sama častokrát ležela vzhůru a modlila se za déšť, nebo, ještě lépe, za sníh a snažila se nemyslet na to, co číhá za tím horkem a suchem. Od vědmy se však očekávalo, že bude ostatní uklidňovat. Kam mohla zajít, když sama potřebovala utěšit?
Tyhle ženy možná nevěděly, co dělají, ale přišly na správné místo. Část smlouvy mezi šlechticem a poddaným, kterou v sobě měla Faile zakořeněnou od narození, se týkala toho, že šlechtici zajišťují bezpečí a jistotu. A k tomu také patřilo připomínat lidem, že zlé časy nepotrvají věčně. Byl-li dnešek špatný, zítřek bude lepší, a pokud to nebude zítra, tak určitě pozítří. Faile si přála, aby si tím mohla být jistá sama, ale učili ji dodávat poddaným sílu, i když sama žádnou neměla, utišovat jejich strach a nepřenášet na ně svůj vlastní.
"Perrin mi vyprávěl o svých lidech, ještě než jsem sem přišla," začala. On nebyl muž, který by se chvástal, ale občas se něco objevilo. "Když vám krupobití potluče obilí, když zima zabije polovinu ovcí, ohnete se a pokračujete. Když Dvouříčí zničili trolloci, bojovali jste s nimi, a když jste s nimi skončili, dali jste se bez přestávky do opravování." Kdyby to neviděla na vlastní oči, nikdy by tomu neuvěřila, jistě ne u jižanů. Tihle lidé by si v Saldeii, kde byly útoky trolloků denním chlebem, tedy aspoň v severovýchodních krajích, vedli velmi dobře. "Nemůžu vám říct, že zítra bude počasí, jak má být. Můžu vám říct, že s Perrinem uděláme, co bude třeba, cokoliv se bude dát dělat. A nemusím vám vykládat, že zvládnete všechno, co každý den přinese, ať je to cokoliv, a budete připravené na všechno. Takové lidi rodí Dvouříčí. Takové jste."
Opravdu byly inteligentní. - Jestli samy sobě nepřiznaly, proč sem vlastně přišly, tak to musely udělat teď. Kdyby byly méně inteligentní, byly by se mohly urazit. Ale dokonce ani slova, která si samy řekly, než sem přišly, měla zamýšlený účinek, když pocházela od někoho jiného. Jistě, bylo v tom i vlastní pokoření. Byla to pěkná kaše a ony byly hotovou studií nachových tváří a nevyslovených přání být někde jinde.
"No, ovšem," pravila Daisa. Založila si mohutné pěsti v kyprý bok a zlobně se podívala na ostatní vědmy, vyzývajíc je, aby se jenom opovážily jí odporovat. "Přesně tohle jsem říkala, ne? Ta holka mluví rozumně. Řekla jsem to samý, když sem prvně přišla. Ta holka má hlavu na správným místě, to jsem řekla."
Edelle si odfrkla. "Copak někdo řekl, že nemá, Daiso? Já to neslyšela. Vede si moc dobře." K Faile dodala: "Vedeš si vážně moc dobře."
Milla nato podklesla v pukrleti. "Děkuju, má paní Faile. Vím, že jsem to samý řekla padesáti lidem, ale od tebe je to jaksi -" Daisino hlasité zakašlání ji zarazilo. Tohle už zacházelo moc daleko. Milla byla stále červenější.
"Tohle je velice hezká práce, má paní." Elwinn se předklonila a přejela prstem po úzkých, rozdělených jezdeckých suknicích, které Faile upřednostňovala. "Dole v Devenským Průseku je jedna tarabonská švadlena, která to ale umí ještě líp než takhle. Snad ti nevadí, že to říkám. Mluvila jsem s ní a ona teď šije jenom slušný šaty, teda pokud nejde o vdaný ženy." Na tváři se jí opět objevil ten mateřský úsměv, zároveň shovívavý i tvrdý. "Nebo když se někomu dvoří. Nádherný věci dělá. No, práce pro někoho s tvou barvou pleti a postavou by ji určitě potěšila."

Daisa se začala samolibě usmívat, ještě než druhá žena skončila. "Therille Marza přímo tady v Emondově Roli už urozený paní Faile ušila půl tuctu šatů. A jsou moc krásný." Elwinn se narovnala a Edelle našpulila rty. Dokonce i Milla se tvářila zamyšleně.
Co se Faile týkalo, audience skončila. Domanská švadlena potřebovala pevnou ruku a neutuchající bdělost, aby Faile pořád neoblékala jako pro dvůr v Ebú Daru. Šaty byly Daisin nápad, přišel jako překvapení, a i když byly spíš v saldejském stylu než v domanském, Faile nevěděla, kam by je tak asi měla nosit. Potrvá ještě dlouho, než bude Dvouříčí pořádat bály či hostiny. Kdyby byly ponechány jen samy sobě, vědmy by brzy soupeřily o to, která vesnice ji bude oblékat.
Nabídla jim čaj a ledabyle prohodila, že si mohou probrat, jak lidem pozvednout náladu s tím počasím. To zasáhlo až příliš blízko cíle, zvlášť po těch posledních minutách, a ony si málem skákaly do řeči, jak litovaly, že mají povinnosti, jež jim neumožňují se zdržet déle.
Faile je zamyšleně pozorovala, jak odcházejí. Milla se jako obvykle zařadila až na konec, holčička courající se za staršími sestrami. Bylo by též možné prohodit pár tichých slůvek s některými členkami ženského kroužku v Tarenském Přívozu. Každá vesnice potřebovala silného starostu a silnou vědmu, aby podporovali její zájmy. Tichá, opatrná slůvka. Když Perrin zjistil, že před volbou starosty mluvila s muži z Tarenského Přívozu - když měl nějaký muž zdravý rozum a byl dost silný, aby to vyhovovalo jí a Perrinovi, proč by neměli muži, kteří ho budou volit, vědět, že ho budou s Perrinem podporovat? - když to zjistil... Byl to velmi laskavý muž, nahněval se pomalu, ale ona se tenkrát čistě pro jistotu zavřela v jejich ložnici, než trochu vychladne. Což se stalo, teprve když mu slíbila, že už se nikdy nebude "plést" do žádné starostenské volby, otevřeně ani za jeho zády. To poslední od něj bylo velice nespravedlivé. A taky to bylo velmi nepohodlné. Nenapadlo ho ale zmínit se o volbách prováděných ženským kroužkem. No, co nevěděl, mu prokáže hodně dobrého. A Tarenskému Přívozu taky.
Jak si tak na něj vzpomněla, připomněla si taky, co si slíbila. Vějíř nabral na rychlosti. Dneska to nebyly ty nejhorší nesmysly a dokonce ani nejhorší setkání s vědmami - o tom, kdy by mohl urozený pán Perrin očekávat dědice, dnes, Světlo budiž požehnáno, nepadlo ani slovo! - ale to nepolevující vedro asi konečně vyhnalo její podráždění dostatečně vysoko. Perrin bude plnit své povinnosti...
Nad zámečkem zaduněl hrom a okna rozsvětlil blesk. Vzedmula se v ní vlna naděje. Kdyby začalo pršet...
Ve střevíčcích se tiše rozběhla ven a hledala Perrina. Chtěla se o déšť podělit s ním. A stále ještě si s ním hodlala důrazně promluvit. A nejen promluvit, bude-li to potřeba.
Perrin byl tam, kde to čekala, až nahoře ve třetím poschodí, na zastřešené verandě vepředu - muž s kudrnatými vlasy v prostém hnědém kabátě s těžkými rameny a pažemi. Byl k ní otočen zády a opíral se o jeden ze sloupů verandy. Hleděl dolů na zem po straně zámečku, ne nahoru k obloze. Faile se zastavila ve dveřích.
Opět zahřmělo a oblohou přeletěl modravý blesk. Byly to blesky z horka na bezmračné obloze. Ne předzvěst deště. V žádném případě nepřijde déšť, který by zlomil to vedro. Nebude následovat sníh. Na čele se Faile zaperlil pot, ale ona se zachvěla.
"Audience skončila?" zeptal se Perrin a ona nadskočila. Nepozvedl hlavu. Občas bylo těžké nezapomínat, jak citlivý má sluch. Nebo ji mohl zvětřit. Doufala, že to byla voňavka, ne pot.
"Skoro jsem si myslel, že tě najdu s Gwilem nebo Halem." To byla jedna z jeho nejhorších chyb. Snažila se sluhy vycvičit, a pro něj to byli prostě muži, s nimiž se smál a dal si korbel piva. Aspoň že neměl toulavé oko jako tolik mužů. Nikdy si neuvědomil, že Calle Coplinová přijala službu v panském domě, protože doufala, že pro urozeného pána Perrina bude moci dělat mnohem víc než mu stlát postel. On si dokonce ani nevšiml, když Faile Calle vyháněla s klackem v ruce.
Došla k němu a všimla si, nač se díval. Dva muži, svlečení do pasu, dole cvičili s dřevěnými meči. Tam al'Thor byl pevně stavěný prošedivělý muž, Aram štíhlý a mladý. Aram se učil rychle. Velmi rychle. Tam býval vojákem a mistrem šermířem, ale Aram ho zle tísnil.
Faile mimovolně přenesla pohled k místu, kde o půl míle dál směrem k Západnímu polesí stály v hloučku na kamennými zídkami obehnaném poli stany. Zbytek Cikánů tábořil mezi zpola dokončenými vozy, které vypadaly jako domečky na kolech. Jistě, už Arama nepovažovali za jednoho ze svých, ne od chvíle, kdy vzal do ruky ten meč. Tuatha'ani nikdy nepáchali násilí, nikdy a z žádného důvodu. Faile

napadlo, jestli budou pokračovat podle plánu, až budou dostavěny vozy, které jim spálili trolloci. Poté, co se tu shromáždili i všichni ti, kteří se skryli v křoví, bylo jich jen o málo víc než stovka. Nejspíš odjedou a nechají tu Arama podle jehovolby. Faile ještě nikdy neslyšela o Tuatha'anovi, jenž by se usadil na jednom místě.

Jenomže oni lidé z Dvouříčí říkávali, že se tu nikdy nic nemění, a přesto se toho od vpádu trolloků tolik přihodilo. Emondova Role, jen asi sto kroků jižně od panského domu, byla větší, než když ji poprvé uviděla, všechny spálené domy byly znovu postavené a další vyrůstaly jako houby po dešti. Některé byly dokonce cihlové, což byla další nová věc. A některé měly na střeše tašky. S tím, jakou rychlostí se nová obydlí stavěla, bude zámeček už brzy stát uprostřed vesnice. Mluvilo se také o hradbě, pro případ, že by se trolloci vrátili. Změna. Po vesnické ulici následovala hrstka dětí obrovského Loiala. Teprve před pár měsíci pohled na ogiera, se štětičkami na uších a nosem širokým skoro přes celý obličej, o polovinu vyššího než dospělý muž, přitáhl každé dítě ve vsi do jednoho. Děcka na něj civěla s otevřenou pusou a jejich matky byly hrůzou bez sebe, aby je ochránily. Teď matky děti za Loialem posílaly, aby jim četl. Mezi obyvateli Emondovy Role byli vidět cizozemci se svými podivně střiženými kabáty a šaty. A lišili se od místních skoro tolik co Loial, ale nikdo se na ně podruhé nepodíval, ani na tři vesnické Aiely, zvláštní, vysoké lidi v hnědošedých šatech. Ještě před pár týdny tu byly i dvě Aes Sedai a dokonce i jim se dostalo jen zdvořilé úklony či pukrlete. Změna. Nad střechami domů byly vidět dva stožáry na Trávníku, kousek od Vinného střiku. Na jednom vlála červená vlčí hlava s červeným lemováním, která se stala Perrinovým erbem, a na druhé letící červený orel, značící Manetheren. Manetheren zmizel za trollockých válek asi před dvěma tisíci lety, ale tato země bývala jeho součástí, a Dvouříčí tuto vlajku vztyčilo s nadšením. Změna, a oni si ani neuvědomovali, jak velká, jak neúprosná je. Perrin však uvidí i za ně a na to, co přicházelo. S její pomocí to uvidí.

"S Gwilem jsme chodívali na králíky," prohodil Perrin. "Je jenom o pár let starší než já a občas mě brával na lov."

Chvíli jí trvalo, než si vzpomněla, o čem to mluví. "Gwil se snaží naučit dělat dveřníka. Nepomůžeš mu, když ho budeš zvát do stáje vykouřit si fajfku a popovídat si o koních." Pomalu, zhluboka se nadechla. Tohle nebude snadné. "Máš k těmto lidem povinnosti, Perrine. Jakkoliv je to těžké a jakkoliv to nechceš, musíš plnit své povinnosti."

"Já vím," řekl tiše. "Cítím, jak mě přitahuje."

Hlas měl tak divný, že se natáhla, popadla ho za krátkou bradku a přinutila podívat na sebe. Ve zlatých očích, pro ni pořád tak zvláštních a záhadných, měl smutný výraz. "Co tím myslíš? Můžeš mít Gwila rád, ale -"

"To Rand, Faile. Potřebuje mě."

Ten uzlík v břiše, na který se snažila zapomenout, se stáhl ještě víc. Přesvědčila sama sebe, že nebezpečí odešlo spolu s Aes Sedai. To byla hloupost. Byla provdaná za ta'veren, za muže, jehož osudem bylo ohýbat životy ostatních lidí kolem sebe do tvaru, jaký vyžadoval vzor, a vyrostl spolu se dvěma dalšími ta'veren. Jedním z nich byl sám Drak Znovuzrozený. Tohle byla část jeho, kterou musela sdílet. Nechtěla se o něj dělit, ale tak to prostě bylo. "Co budeš dělat?"

"Půjdu za ním." Na chvíli se zadíval jinam a ona sledovala, kam se dívá. O zeď se opíraly těžké kovářské kladivo a sekera s ošklivou půlměsíčnou čepelí a toporem půl sáhu dlouhým. "Nevěděl jsem..." Mluvil skoro šeptem. "Nevěděl jsem, jak ti to říct. Odejdu dneska v noci, až všichni usnou. Myslím, že už nezbývá moc času, a mohla by to být dlouhá cesta. Pantáta al'Thor a pantáta Cauthon ti pomůžou se starostama, jestli to bude nutný. Mluvil jsem s nima." Snažil se mluvit veseleji, ale snaha to byla marná. "S vědmama bys stejně neměla mít potíže. Zvláštní, když jsem byl malý kluk, vědmy mi vždy připadaly hrozný, dokud jsi však pevná, dají se zvládnout docela snadno."

Faile stiskla rty. Takže on mluvil s Tamem al'Thorem a Abelem Cauthonem, co? A vědmy! Nejradši by ho donutila strávit den v její kůži, aby se přesvědčil, jak snadno se dají zvládnout. "Tak rychle odejít nemůžeme. Zařídit vhodný doprovod chvíli potrvá."

Perrin přimhouřil oči. "My? Ty nikam nejdeš! Bude to -!" Odkašlal si a pokračoval mírnějším tónem. "Bude nejlepší, když jeden z nás zůstane tady. Když urozený pán odejde, urozená paní by měla zůstat, aby se o všechno postarala. To dává smysl. Každý den přicházejí další uprchlíci. Je zapotřebí rozsoudit

všechny ty hádky. Jestli půjdeš taky, bude to tu horší, než když přišli ti trolloci."
Jak si mohl myslet, že si takové neohrabané výmluvy nevšimne? Chtěl říci, že to bude velice nebezpečné. Jak to, že pokaždé, když ji chtěl udržet stranou od nebezpečí, uvnitř cítila zároveň teplo i hrozný vztek?
"Uděláme, co považuješ za nejlepší," řekla mírně a on podezíravě zamrkal, poškrábal se na bradě a pak kývl.
Teď bylo jenom nutné ho přimět pochopit, co je skutečně nejlepší. Aspoň že rovnou neřekl, že nesmí jít s ním. Jak se jednou zaryl podpatky do země, mohla by stejně snadno holýma rukama pohnout sýpkou jako pohnout jím, ale s trochou opatrnosti se tomu dalo vyhnout. Obvykle.
Náhle ho popadla kolem krku a zabořila tvář do jeho široké hrudi. Silnýma rukama jí jemně uhladil vlasy. Nejspíš si myslel, že si dělá starosti s jeho odchodem. No, vlastně si je dělala, jistým způsobem. Ale ne s tím, že odejde bez ní. Ještě se nenaučil, co to znamená, mít saldejskou ženu. Daleko od Randa al'Thora si vedli tak dobře. Proč potřebuje Drak Znovuzrozený Perrina právě teď a tak silně, že to Perrin cítí i přes těch kdovíkolik stovek leguí, které je dělily? Proč nebylo moc času? Proč? Perrinovi se košile lepila na zpocenou hruď a nepřirozené vedro způsobilo, že mu pot stékal také po tváři, ale Faile se zachvěla.
* * *
S jednou rukou položenou na jílci meče si Gawyn z rodu Trakandů v dlani nadhazoval malý kamínek, zatímco znovu obcházel své muže a kontroloval jejich pozice na zalesněném kopci. Zvlněnou plání porostlou zhnědlou trávou hnal horký suchý vítr prach a jemu se vlnil zelený plášť. Bylo vidět jenom suchou trávu, roztroušené mlází a tu a tam většinou již uschlé keříky. S muži, které měl, bylo zapotřebí pokrýt příliš velký prostor, pokud by tady došlo k boji. Rozdělil muže do skupinek po pěti opěšalých šermířích, s lučištníky o padesát kroků dál na kopci. Padesát dalších mužů čekalo na koních a s kopími u tábora na hřebeni, aby se do boje vložili tam, kde to bude potřeba. Doufal, že dneska to potřeba nebude.
Molodců bylo na začátku méně, ale jejich pověst přitahovala nové rekruty. Další vojáci byli užiteční. Žádný rekrut nesměl opustit Tar Valon, dokud nebyl na úrovni. Ne že by si myslel, že šance na boj je dnes vyšší než jindy, ale zjistil, že obvykle k němu dojde v nejméně očekávané chvíli. Jenom Aes Sedai vždycky čekaly až do poslední chvíle, než člověku něco řekly, jako třeba, co se bude dít dnes.
"Je všechno v pořádku?" zeptal se nedaleko stojící malé skupinky šermířů. Přes panující horko měli někteří své zelené kabátce tak, aby byl vidět Gawynův stříbrný útočící kanec, jehož měli vyšitého na prsou.
Jisao Hamora byl nejmladší, stále měl chlapecký úsměv, ale byl také z těch pěti jediný s malou stříbrnou vížkou na límci, značící, že je veterán z bojů v Bílé věži. Odpověděl: "Všechno je v pořádku, můj pane."
Molodci si svoje jméno zasloužili. Gawynovi samotnému bylo jen málo přes dvacet a mezi nimi patřil mezi nejstarší. Bylo pravidlem, že nepřijímali nikoho, kdo nesloužil v nějakém vojsku nebo nebojoval za nějakého urozeného pána a paní nebo aspoň nepracoval u kupecké stráže. První molodci přišli do Věže jako chlapci a mladí muži, kteří se měli učit na strážce, což byli nejlepší šermíři, nejlepší bojovníci na světě, a oni aspoň částečně v této tradici pokračovali, i když už je strážci necvičili. Mládí nebylo na škodu. Teprve minulý týden uspořádali malý obřad za první opravdové fousky, které si Benji Dalfor kdy oholil a již to nebylo pouhé chmýří, a ten měl na tváři jizvu z bojů ve Věži. Aes Sedai měly ve dnech těsně po sesazení Siuan Sanche jako amyrlin plné ruce práce s léčením. Nebýt ale toho, že se molodci postavili mnohým ze svých bývalých učitelů a v chodbách Věže je porazili, mohla být Siuan amyrlin doteď.
"Má tohle nějaký smysl, můj pane?" zeptal se Hal Moir. Byl o dva roky starší než Jisao a jako mnozí z těch, co nenosili stříbrnou věžičku, litoval, že tam nebyl. Poučí se. "Po Aielech není ani stopy."
"Myslíš?" Bez nejmenšího varování Gawyn vší silou hodil kamenem po jediném keři, který byl hodně blízko, aby jej zasáhl, i když to bylo jen takové koště. Zašustění suchého listí bylo jediným zvukem, keř se však otřásl přece jen o něco víc, než měl, jako by muž nějak schovaný za ním dostal zásah do měkkého místa. Novější muži vykřikli. Jisao si jen uvolnil meč v pochvě. "Aiel, Hale, se schová i v rýze v zemi, o kterou ty bys ani nezakopl." Ne že by toho Gawyn věděl o Aielech víc, než se dočetl v knihách, ale přečetl o nich každou knihu, kterou v knihovně Bílé věže našel, od všech mužů, co s nimi skutečně bojovali, každou knihu od každého vojáka, který vypadal, že ví, o čem mluví. Muž se musel připravit na budoucnost, a zdálo se, že budoucností světa je válka. "Ale zlíbí-li se Světlu, dneska se bojovat

nebude."
"Můj pane!" ozvalo se volání z vršku, když hlídka zahlédla totéž, co právě on. Z malé houštiny o pár set kroků na západ se vynořila trojice žen a blížila se ke kopci. Na západě, překvapení. Ale Aielové si na překvapení potrpěli.
Gawyn četl o tom, aielské ženy bojují po boku mužů, ale tyhle ženy by rozhodně bojovat nemohly ve svých tmavých nabíraných suknicích a bílých jupkách. Přes lokty měly i přes panující vedro přehozené loktuše. Na druhou stranu, jak se jim podařilo dostat do toho houští, aniž by si jich všimli? "Mějte oči otevřené a nekoukejte na ně," řekl, a pak sám sebe neposlechl a tři moudré, vyslankyně Shaido Aielů, se zájmem pozoroval.
Přicházely majestátním krokem, vůbec ne, jako kdyby se blížily k velkému oddílu ozbrojených mužů. Vlasy měly dlouhé až do pasu - Gawyn četl, že Aielové si vlasy stříhají nakrátko - a z čela jim je držely složené šátky. Měly tolik náramků a dlouhých náhrdelníků ze zlata, stříbra a slonoviny, že je jejich třpyt měl prozradit na míle daleko.
S rovnými zády a hrdými výrazy prošly tři ženy kolem šermířů, aniž jim věnovaly nejmenší pohled, a vydaly se do kopce. Vedla je zlatovlasá žena se živůtkem rozvázaným tak, aby odhaloval hodně opálený výstřih. Druhé dvě byly prošedivělé, s vrásčitými tvářemi. Musely být dobře dvakrát tak staré jako první žena.
"Tuhle bych docela rád vyzval k tanci," prohodil jeden z molodců obdivně, když ženy prošly kolem. Byl o dobrých deset let mladší než zlatovláska.
"Kdybych byl tebou, Arwine, tak bych to nedělal," ucedil Gawyn suše. "Mohlo by dojít k nedorozumění." Četl, že Aielové nazývají bitvu "tanec". "Kromě toho by si dala tvoje játra k večeři." Ve světle zelených očích zahlédl záblesk, a nikdy neviděl tvrdší pohled.
Díval se, dokud moudré nevyšplhaly až k místu, kde se svými strážci čekalo půl tuctu Aes Sedai. Ne všechny však měly strážce, protože dvě byly z červeného adžah a červené strážce nikdy nemívaly. Když potom ženy zmizely v jednom z vysokých bílých stanů a strážci se postavili kolem něj, pokračoval Gawyn v obhlídce kopce.
Molodci byli v pohotovosti od chvíle, kdy dorazily Aielanky, což ho nepotěšilo. Měli být pozorní už předtím. Dokonce i většina těch, co nenosili stříbrnou věžičku, už viděla dost bojů kolem Tar Valonu. Eamon Valda - zdejší bělokabátnický velící pan kapitán - stáhl už víc než před měsícem skoro všechny své muže na západ, ale hrstku jich nechal tady, aby se pokusili udržet bandity a rváče, které Valda sebral, pohromadě. Aspoň ty molodci rozehnali. Gawyn si přál, aby si mohl říkat, že zahnali i Valdu - Věž pevně držela své vojáky mimo šarvátky i přesto, že jediný důvod, proč tu bělokabátníci byli, byl ten, aby zkusili Věži napáchat co největší škody - ale on tušil, že Valda měl vlastní důvody. Nejspíš to byly rozkazy Pedrona Nialla, a Gawyn by byl dal hodně za to, aby věděl, jak zněly. Světlo, jak nesnášel, když něco nevěděl. Bylo to jako klopýtat temnotou.
Připouštěl si, že je podrážděný. Nejen kvůli Aielům a kvůli tomu, že se o tomhle setkání dozvěděl až dnes ráno. Aes Sedai mu ani neřekly, kam půjdou, dokud si ho nevzala stranou Coiren Sedai, šedá sestra, která skupinku Aes Sedai vedla. Když byla Elaida rádkyní jeho matky v Caemlynu, měla pusu na zámek a chovala se pánovitě. Od chvíle, co ji pozvedly na amyrlinin stolec, vypadala vedle ní ta stará Elaida jako otevřená a přátelská osoba. Zcela nepochybně ho donutila vytvořit tenhle doprovod i proto, aby ho dostala pryč z Tar Valonu, jako z kteréhokoliv jiného důvodu.
Molodci se v bojích postavili na její stranu - stará amyrlin byla sněmovnou zbavena hole a štóly a pokus ji osvobodit byl protizákonným vzbouřením, prostě a jasně - ale Gawyn měl pochybnosti o všech Aes Sedai dávno předtím, než se doslechl o obviněních proti Siuan Sanche. Že tahaly za provázky a nutily tancovat trůny podle svého, se říkalo tak často, že tomu už skoro nevěnoval pozornost, ale pak viděl zblízka, jak se za ty provázky tahá. Nebo aspoň jejich účinek na jeho sestru Elain, která tancovala, odtancovala mu z dohledu, odtancovala ze života, pokud věděl. Ona a jedna další žena. Bojoval o to, aby udržel Siuan ve vězení, a pak zavřel oči a nechal ji uniknout. Jestli to Elaida někdy zjistí, ani koruna jeho matky mu nezachrání krk.
I přesto se Gawyn rozhodl zůstat, neboť jeho matka Věž vždycky podporovala a poněvadž jeho sestra se chtěla stát Aes Sedai. A poněvadž to chtěla ještě jedna žena. Egwain z al'Vereů. Neměl právo na ni

byť jen pomyslet, ale opustit Věž by znamenalo opustit ji. A takové chabé důvody ovlivňují to, jakou cestu si muž v životě vybere.
Cestou od jedné skupinky ke druhé se mračil na větrem bičovanou vyprahlou pláň. Takže byl tady a doufal, že se Aielové i přes to - nebo snad právě proto - co shaidské moudré probírají s Coiren a ostatními, nerozhodnou zaútočit. Tušil, že by jich tu mohlo být dost na to, aby ho přemohli i přes pomoc Aes Sedai. Byl na cestě do Cairhienu a nevěděl, jaký z toho má vlastně pocit. Coiren ho donutila odpřisáhnout, že tuto výpravu uchová v tajnosti, a i pak se zřejmě bála toho, co říkala. No, to by taky měla. Vždycky bylo dobře pozorně prozkoumat to, co Aes Sedai řekla - nemohly lhát, ale pravdu dokázaly roztočit jako káču - jenže ani pak nenašel žádný skrytý význam. Šest Aes Sedai se vydalo požádat Draka Znovuzrozeného, aby je doprovodil do Věže, s molodci pod velením syna andorské královny jako čestnou stráží. K tomu mohl existovat pouze jediný důvod, který Coiren očividně děsil natolik, že ho dokázala jenom naznačit. Gawyna to zděsilo taky. Elaida hodlala světu oznámit, že Bílá věž podporuje Draka Znovuzrozeného.
Bylo to skoro neuvěřitelné. - Elaida byla předtím, než se stala amyrlin, červenou sestrou. Červené nenáviděly již pouhou představu muže, který mohl usměrňovat. Vlastně si o mužích všeobecně už tak nemyslely nic moc dobrého. A přesto pád kdysi nepokořitelného Tearského Kamene naplnil proroctví, což znamenalo, že Rand al'Thor je Drakem Znovuzrozeným, a dokonce i Elaida teď říkala, že Poslední bitva se blíží. Gawyn jenom těžko dokázal srovnat vyděšeného sedláčka, který doslova a do písmene spadl do královské zahrady v Caemlynu, s mužem z klepů a řečí, které proudily po řece Erinin do Tar Valonu. Povídalo se, že pověsil vznešené pány Tearu a nechal Aiely vyloupit Kámen. Zcela určitě převedl Aiely přes Páteř světa, což se stalo od Rozbití světa teprve podruhé, aby vyplenili Cairhien. Možná že to bylo šílenství. Gawyn měl Randa al'Thora rád. Litoval, že se z toho muže vyklubalo to, čím teď byl.
Než se vrátil k Jisaově skupince, na západě se v dohledu objevil kdosi další. Byl to forman v klobouku se zvlněným okrajem, vedoucí štíhlou nákladní mulu. Mířil rovnou ke kopci, už je zahlédl. Jisao přešlápl a pak ztuhl, když mu Gawyn položil ruku na paži. Gawyn věděl, nač mladší muž myslí, ale jestli se Aielové rozhodnou toho chlapíka zabít, tak oni proti tomu nemohli nic dělat. Coiren by rozhodně nepotěšilo, kdyby začal bitvu s lidmi, s nimiž rozprávěla.
Forman se zcela bezstarostně šoural dál - rovnou kolem keře, který chvíli předtím Gawyn zasáhl kamenem. Když si muž stáhl klobouk, předvedl trhanou poklonu, do níž zahrnul všechny okolo, a začal si špinavým šátkem otírat vrásčitou tvář, mula se jala namátkou oždibovat hnědou trávu. "Světlo na vás sviť, urození pánové. Jak může každej vidět, jste dobře vybavený na cestování v těchhle nebezpečnejch časech, ale jestli potřebujete nějakou maličkost, tak ji bude mít starej Mil Tesen ve svejch vacích. A na deset mil kolem nedostanete lepší cenu, pánové."
Gawyn pochyboval, že na deset mil kolem je byť jediný statek. "Nebezpečné časy to jsou, mistře Tesene. Ty se nebojíš Aielů?"
"Aielů, můj pane? Ti jsou až dole v Cairhienu. Starej Mil dokáže Aiela vycejtit na sto honů, to jo. Pravda, přál by si, aby tu nějací byli. S Aielama se dobře obchoduje. Maj spousty zlata. Z Cairhienu. A formany neotravujou. To ví každej."
Gawyn se raději nezeptal, proč, když se s Aiely v Cairhienu tak dobře obchoduje, ten muž nezamířil na jih. "Jaké jsou novinky ze světa, mistře Tesene? Přišli jsme ze severu a ty možná víš něco, co se k nám z jihu ještě nedostalo."
"Ohó, na jihu se toho děje spousta, můj pane. Slyšeli jste už o Cairhienu? O tom chlápkovi, co si říká Drak a tak podobně?" Gawyn kývl, a forman tudíž pokračoval. "No, teď dostal Andor. Aspoň většinu z něj. Jejich královna je mrtvá. Někteří říkají, že dobyde celej svět, než -" Muž skončil přiškrceným vyjeknutím, než si Gawyn uvědomil, že ho popadl za klopy kabátu.
"Královna Morgasa je mrtvá? Mluv, člověče! Rychle!"
Tesen koulel očima a hledal pomoc, ale mluvil, a mluvil rychle. "Tohle se aspoň povídá, můj pane. Starej Mil to neví, ale myslí si to. Každej to říká, můj pane. Každej říká, že to udělal Drak. Můj pane? Starýho Mila krk, můj pane! Můj pane!"
Gawyn ho pustil, jako by se spálil. Cítil uvnitř oheň. To byl další krk, který chtěl dostat do rukou.

"Dědička." Vlastní hlas mu připadal vzdálený. "Jsou nějaké zprávy o dědičce, o Elain?"
Jakmile byl Tesen volný, couvl o hodný kus dozadu. "Ne, pokud starej Mil ví, můj pane. Někteří říkají, že je taky mrtvá. Někteří říkají, že ji zabil, ale starej Mil to neví jistě."
Gawyn pomalu kývl. Myšlenky jako by mu do hlavy stoupaly ze dna studny. Svou krev proliji před její, svůj život dám před jejím. "Děkuji, mistře Tesene. Já..." Svoji krev proliji před její... To byla přísaha, kterou složil, když ještě nebyl ani dost veliký, aby viděl do Elaininy kolébky. "Můžeš uzavřít obchod s... Někteří mí muži potřebují..." Gareth Bryne mu musel vysvětlit, co to znamená, ale on už tehdy věděl, že tuto přísahu musí dodržet, i kdyby všechno ostatní v jeho životě selhalo. Jisao a ostatní se na něj ustaraně dívali. "Postarej se o toho formana," nařídil Jisaovi dost drsně a otočil se.
Matka mrtvá, i Elain. Jenom řeči, ale řeči, které všichni opakují, se občas ukážou jako pravda. Než si to uvědomil, popošel pár kroků k táboru Aes Sedai. Bolely ho ruce. Musel se podívat, aby si uvědomil, že v nich má křeč z toho, jak svírá jílec meče, a musel se přinutit ho pustit. Coiren a ostatní chtěly vzít Randa al'Thora do Tar Valonu, avšak jestli je matka mrtvá... Elain. Jestli jsou mrtvé, tak zjistí, jestli Drak Znovuzrozený dokáže žít s mečem v srdci!
* * *
Katerina Alruddin si lehce upravila šátek s červenými třásněmi a zvedla se z polštářů spolu s ostatními ženami ve stanu. Málem si odfrkla, když Coiren, baculatá a nabubřelá, málem zazpívala: "Jak bylo dohodnuto, tak se také stane." Toto bylo setkání s divochy, ne uzavírání smlouvy mezi Věží a nějakým svrchovaným vladařem.
Aielské ženy nedávaly najevo žádné reakce, žádné city, stejně jako když přišly. To bylo jisté překvapení. Králové a královny prozrazovali i svoje nejniternější pocity, když stáli proti dvěma třem Aes Sedai, natož proti půl tuctu. Necivilizované divošky by se teď měly viditelně třást. Třeba tu neměla být skoro žádná reakce. Jejich vůdkyně - jmenovala se Sevanna, načež následovaly nějaké nesmysly o "klanech" a "Shaido Aielech" a "moudrých" - pronesla: "Je to dohodnuto, pokud já uvidím jeho obličej." Měla mrzutá ústa a nosila tkanice na živůtku rozvázané tak, aby přitahovala pozornost mužů. To, že si Aielové vybrali někoho takového za vůdce, ukazovalo, jak jsou primitivní. "Chci ho vidět, a chci, aby on viděl mě, až bude poražen. Teprve pak se vaše Věž stane spojencem Shaidů."
V jejím hlase se ozval náznak dychtivosti a Katerina potlačila úsměv. Moudrá? Tahle Sevanna byla skutečně hloupá husa. Bílá věž neměla spojence. Byli tu tací, kteří sloužili jejím cílům dobrovolně, a ti, kteří sloužili nedobrovolně, nikdo jiný.
Coiren maličko stiskla rty, což prozradilo její podráždění. Šedá byla dobrá vyjednavačka, ale měla ráda věci jasné, všechno hezky na místě, kde to být mělo. "Tvoje služba si nepochybně zasluhuje to, oč žádáš."
Jedna ze šedovlasých Aielanek - Tarva či tak nějak - přimhouřila oči, ale Sevanna přikývla, slyšela, co Coiren chtěla, aby slyšela.
Coiren aielské ženy vyprovodila až pod kopec, spolu s Erian, zelenou, a Nesunou, hnědou, a pěti strážci, které dohromady měly. Katerina zašla až k lesu a dívala se. Při příchodu Aielankám dovolili přijít nahoru samotným, jako prosebnicím, jimiž také byly, ale nyní se jim dostalo veškerých poct, aby uvěřily, že jsou skutečně přítelkyně a spojenkyně. Katerinu napadlo, jestli jsou dost civilizované, aby tyto jemnůstky rozpoznaly.
Gawyn byl dole, seděl na skále a hleděl na travnatou pláň. Co by si ten mladý muž myslel, kdyby zjistil, že on a ty jeho děti jsou zde jenom proto, aby je dostaly pryč z Tar Valonu? Ani Elaida, ani sněmovna nechtěly mít kolem sebe smečku velice mladých vlků, kteří odmítají přijmout vodítko. Možná že by se Shaidové dali přesvědčit, aby tento problém vyřídili. Potom by královna matka jeho smrt nedávala za vinu Věži.
"Jestli na toho mladého muže budeš zírat ještě chvíli, Katerino, tak si začnu myslet, že ses měla stát zelenou."
Katerina rychle udusila jiskřičku hněvu a uctivě naklonila hlavu. "Jenom jsem uvažovala o tom, co se mu asi honí hlavou, Galino Sedai."
Mluvila tak uctivě, jak se slušelo na tak veřejné místo, a možná i o maličko víc. Galina Casban vypadala na méně než kolik skutečně bylo Katerině, a byla přitom dvakrát starší, a osmnáct roků byla tato žena s

kulatou tváří hlavou červeného adžah. O tom samozřejmě nikdo mimo adžah nevěděl. Takové věci byly čistě záležitostí adžah. Nebyla dokonce ani přísedící za červené ve věžové sněmovně. Katerina tušila, že hlavy většiny ostatních adžah jimi jsou. Elaida by ji byla jistě jmenovala vůdkyní na této výpravě místo té domýšlivé Coiren, ovšem až na to, že Galina sama poukázala na to, že červená by v Randu alThorovi mohla vzbudit podezření. Amyrlinin stolec měl představovat všechna adžah a žádné, amyrlin měla odvrhnout starou příslušnost, jenže pokud se Elaida před někým skláněla - což bylo, pravda, pochybné - skláněla se před Galinou.
"Přijde tak ochotně, jak si Coiren myslí?" zeptala se Katerina.
"Možná," odpověděla suše Galina. "Čest, jakou mu tato delegace prokazuje, by měla stačit, aby si každý král donesl svůj trůn do Tar Valonu na zádech."
Katerina se nenamáhala přikyvovat. "Ta ženská Sevanna ho zabije, když k tomu dostane příležitost."
"Tak to ji nesmí dostat." Galina mluvila chladně, pevně tiskla plné rty. "Amyrlinin stolec by nebyl potěšen, kdyby byly jeho plány narušeny. A nás dvě by čekaly celé dny, kdy bychom brečely ve tmě, než bychom zemřely."
Katerina si pudově přitáhla šátek k tělu a otřásla se. Ve vzduchu se vznášel prach. Musí si vyndat svůj lehký plášť. Nezabil by je Elaidin vztek, i když její zuřivost byla hrozná. Katerina byla Aes Sedai sedmnáct let, ale teprve toho rána, kdy opouštěly Tar Valon, zjistila, že s Galinou má společného víc než jenom červené adžah. Dvanáct roků byla členkou černého adžah a netušila, že jí je Galina rovněž, a mnohem déle. Z nutnosti se černé sestry nesvěřovaly dokonce ani jedna druhé. Při vzácných setkáních si halily tváře a měnily hlas. Před Galinou poznala Katerina bezpečně pouze dvě. Rozkazy nacházela pod polštářem či v kapse pláště a inkoust by zmizel, kdyby se papíru dotkla jiná ruka než její. Měla také tajné místo, kde zanechávala zprávy, a přímý rozkaz nesnažit se zahlédnout toho, kdo si je přijde vyzvednout. Nikdy ten rozkaz neporušila. Mezi těmi, které je následovaly s denním odstupem, mohly být další černé sestry, ale jistě to nevěděla.
"Proč?" zeptala se. Rozkazy zachovat Draka Znovuzrozeného nedávaly smysl, dokonce i když ho měly předat do rukou Elaidě.
"Otázky jsou dost nebezpečné pro někoho, kdo přísahal, že uposlechne bez ptaní."
Katerina se zachvěla znovu a jen tak tak se zarazila a neudělala pukrle. "Ano, Galino Sedai." Avšak nemohla se v duchu nedivit. Proč?
* * *
"Nechovají se ani uctivě, ani čestně," vrčela Therava. "Dovolily nám vstoupit do jejich tábora, jako bychom byly bezzubými psy, a pak nás vyvedly pod stráží jako obviněné zlodějky."
Sevanna se nepodívala kolem. Neudělá to, dokud nebudou bezpečně zpátky v lese. Aes Sedai budou zcela určitě hledat nějakou známku nejistoty. "Souhlasily, Theravo," řekla. "To prozatím stačí." Prozatím. Jednoho dne budou tyhle země moci Shaidové vyrabovat. Včetně Bílé věže.
"Tohle všechno je špatně promyšlené," ozvala se třetí žena napjatým hlasem. "Moudré se Aes Sedai vyhýbají. Vždy tomu tak bylo. Pro tebe je to možná v pořádku, Sevanno - jako vdova po Couladinovi a Suladrikovi mluvíš jako náčelník kmene, dokud do Rhuideanu nepošleme dalšího muže - ale my ostatní bychom se do toho plést neměly."
Sevanna se jen silou vůle přinutila jít dál. Desain byla proti tomu, aby byla vybrána mezi moudré, řekla nahlas, že nesloužila jako učednice a nenavštívila Rhuidean, tvrdila, že ji její místo, to, že zastupuje kmenového náčelníka, diskvalifikuje. Kromě toho, jako vdova po ne jednom, ale dvou mrtvých náčelnících, možná nosí smůlu. Naštěstí dost shaidských moudrých poslouchalo Sevannu a ne Desain. Naneštěstí měla Desain příliš mnoho příznivkyň, aby se jí bylo možné v tichosti zbavit. Moudrá měla být nenapadnutelná - dokonce si mezi Shaidy volně chodily i ty od těch zrádců z Cairhienu - ale Sevanna hodlala na něco přijít.
Jako by Desain svými pochybami nakazila i Theravu, ta si začala mumlat a jen zpola pro sebe. "Špatné je jít proti Aes Sedai. Sloužili jsme jim před Rozbitím světa a zklamali jsme je. Proto jsme museli odejít do Trojí země. Jestli je zklameme znovu, budeme zničeni."
Tomu věřili všichni. Byla to součást starých příběhů, skoro součást zvyklostí. Sevanna si tím nebyla tak jistá. Tyhle Aes Sedai jí připadaly slabé a hloupé, cestovat v doprovodu několika stovek mužů zemí, kde

je praví Aielové, Shaidové, mohli smést tisíci válečníky. "Nadešel nový den," prohlásila ostře a zopakovala část jednoho ze svých proslovů pro moudré. "Už nejsme vázáni na Trojí zemi. Každý může vidět, že to, co bylo, se změnilo. My se musíme změnit, jinak skončíme, jako bychom nikdy nebyli."
Nikdy jim samozřejmě neřekla, jak velké změny zamýšlí. Jestli bude po jejím, shaidské moudré už do Rhuideanu nikdy žádného muže nepošlou.
"Nový den, starý den," bručela Desain, "co uděláme s Randem alThorem, jestli se nám podaří sebrat ho Aes Sedai? Lepší, a snazší, je vrazit mu nůž mezi žebra, až ho budou doprovázet na sever."
Sevanna neodpověděla. Nevěděla, co odpovědět. Zatím ne. Věděla jenom, že jakmile bude mít toho takzvaného Car'a'carna, náčelníka náčelníků všech Aielů, na řetěze před svým stanem jako zdivočelého psa, tak země bude skutečně patřit Shaidům. A jí. Věděla to ještě předtím, než si ji ten podivný mokřinský muž nějak našel v horách, kterým tihle lidé říkali Rodovrahova Dýka. Dal jí malou krychli z nějakého tvrdého kamene se složitým rytým vzorem a pak jí řekl, co s tím udělat s pomocí moudré, která dokáže usměrňovat, jakmile bude Rand al'Thor v jejích rukou. Nosila ji celou dobu ve váčku u pasu. Ještě se nerozhodla, co s ní, ale zatím nikomu o tom muži ani o krychli neřekla. S hlavou vztyčenou kráčela pod spalujícím žárem podzimní oblohy.
* * *
Palácová zahrada mohla působit chladivým dojmem, kdyby tady rostly nějaké stromy, ale nejvyšší zdejší rostliny byly keře sestříhané tak, že musely růst do tvarů běžících koní nebo medvědů, provádějících akrobacii, nebo něčeho podobného. Zahradníci jen v košilích pobíhali pod žhavým odpoledním sluncem s vědry vody a snažili se zachránit své výtvory. S květinami už to vzdali a vypleli všechny vzorované záhonky a vyložili je drny, které již také vysychaly.
"Škoda že je takové horko," poznamenal Ailron. Z krajkou lemovaného rukávu svého žlutého hedvábného kabátce vytáhl krajkový šátek, jemně si otřel obličej a šátek zahodil. Sloužící ve zlatočervené livreji ho rychle sebral ze štěrkem vysypaného chodníku a zas zmizel v pozadí. Další muž v livreji králi vložil do ruky čistý šátek, aby si ho mohl vsunout do rukávu. Ailron mu samozřejmě nepoděkoval, dokonce si toho zřejmě ani nevšiml. "Těmhle lidem se většinou daří udržet všechno naživu až do jara, ale letos v zimě možná o pár přijdu. I když to nevypadá, že nějakou zimu vůbec mít budeme. Zimu snášejí lépe než sucho. Nemyslíš si, že jsou velmi pěkné, drahoušku?"
Ailron - Světlem pomazaný - král a obránce Amadicie, strážce Jižní brány, nebyl tak hezký, jak se o něm povídalo, ale ona ostatně Morgasa, když se s ním poprvé setkala před mnoha lety, tušila, že zdrojem těch povídaček je on sám. Tmavé vlasy měl husté a vlnité - a teď mu rozhodně ustupovaly z čela. Nos měl trochu moc dlouhý, uši trochu příliš velké. Celý jeho obličej naznačoval měkkou povahu. Jednoho dne se bude muset zeptat. Jižní brány k čemu?
Morgasa se ovívala vějířem vyřezávaným ze slonoviny a sledovala jednu ze zahradních... konstrukcí. Vypadala, jako by tři obrovské nahé ženy zápolily s gigantickým hadem. "Jsou skutečně pozoruhodné," poznamenala. Člověk říká, co musí, když přijde jako žebrák.
"Ano. Ano, to jsou, že? Aha, zdá se, že mě volají státní záležitosti. Naléhavé věci, obávám se." Na krátkém mramorovém schodišti na druhém konci chodníčku se objevil tucet mužů, v kabátcích stejně barevných, jako byly květiny, které tady již nekvetly, a čekal před tuctem kanelovaných sloupů, které nic nepodpíraly. "Takže až večer, drahoušku. Promluvíme si ještě o tvých hrozných potížích a o tom, co mohu udělat já."
Uklonil se nad její rukou, aniž by jí ji políbil, a ona předvedla menší pukrle, mumlajíc příslušné hlouposti, načež on odšustil. Až na jednoho ho následovali všichni sloužící, kteří se za ním táhli všude.
Když král odešel, Morgasa začala vějířem mávat rychleji, než mohla v jeho přítomnosti - ten muž předstíral, že se ho horko skoro nedotýká, i když se mu po obličeji řinul pot - a vydala se zpět ke svým komnatám. Jejím z milosti, stejně jako byl dar to světle modré roucho, které měla na sobě. I přes počasí trvala na vysokém límci. O hlubokých výstřizích měla určité představy.
Osamocený sluha šel kousek za ní. A Tallanvor, samozřejmě, toho měla za patami a on pořád trval na tom, že bude nosit ten hrubý zelený kabát, v němž sem přijel, a meč u boku, jako by i v paláci Serenda, necelé dvě míle od Amadoru, očekával útok. Snažila se mladíka ignorovat, ale jako obvykle to nešlo.
"Měli bychom odjet do Ghealdanu, Morgaso. Do Jehannahu."

Některé věci nechávala příliš dlouho zacházet až příliš daleko. Když se k němu otočila, suknice jí hlasitě zašustily a v očích ji zaplálo. "Na naší cestě byly nezbytné jisté důvěrnosti, ale ti kolem nás nyní vědí, kdo jsem. Ty si to zapamatuješ taky a budeš své královně prokazovat příslušnou úctu. Na kolena!"
K jejímu zděšení se nepohnul. "Jsi moje královna, Morgaso?" Aspoň že ztišil hlas, takže ho sluha nemohl slyšet a šířit se o tom dál, ale jeho oči... Málem couvla před tou otevřenou touhou, kterou v nich viděla. A hněvem. "Na téhle straně smrti tě neopustím, Morgaso, ale ty jsi opustila příliš mnoho, když jsi přepustila Andor Gaebrilovi. Až ho znovu získáš, pokleknu ti u nohou a můžeš mi nechat useknout hlavu, jestli budeš chtít, ale do té doby... Měli bychom jet do Ghealdanu."
Ten mladý hlupák byl ochoten zemřít v boji s uchvatitelem i poté, co zjistila, že ji žádný andorský urozený rod nepodpoří, a den po dni, týden po týdnu, od chvíle, kdy se rozhodla, že jedinou její možností je vyhledat pomoc v cizině, byl stále drzejší a neposlušnější. Mohla požádat Ailrona o Tallanvorovu hlavu a dostat ji bez toho, aby král kladl nějaké otázky. Ale to, že by je nepoložil, by neznamenalo, že by si je nemyslel. Ona tu skutečně byla jako žebračka a nemohla si dovolit žádat o laskavosti, které nebyly naprosto nezbytné. Kromě toho, bez Tallanvora by tu nebyla. Byla by vězeň - něco horšího než vězeň - urozeného pána Gaebrila. To byly jediné důvody, proč Tallanvorovi ještě seděla hlava na krku.
Její vojsko strážilo zdobně vyřezávané dveře do jejích komnat. Basel Gill byl růžolící muž s prošedivělými vlasy, které si marně česal přes lysinu na temeni. Kožená kazajka, pošitá ocelovými kolečky, se mu napínala přes břicho. Nosil meč, kterého se nedotkl dvacet let, než si ho připjal, aby ji mohl následovat. Lamželezo byl svalnatý a tvrdý, díky těžkým víčkům vypadal, jako by skoro spal. Ten také nosil meč, ale jizvy na jeho tváři a nejednou zlomený nos jasně ukazovaly, že je zvyklý používat spíš pěsti či palici. Hostinský a pouliční rváč, kromě Tallanvora, byli celé vojsko, které zatím měla, aby získala zpátky Andor a od Gaebrila svůj trůn.
Ti dva se pořád neohrabaně klaněli, ale ona proplula kolem nich a práskla Tallanvorovi dveřmi před nosem. "Svět," oznámila s vrčením, "by byl bez mužů mnohem lepší místo."
"Rozhodně mnohem prázdnější," ozvala se z křesla u okna se sametovými závěsy v předpokoji Morgasina stará chůva. Jak měla Lini hlavu skloněnou nad vyšívacím kruhem, její šedý drdůlek jenom poskočil. Stařena, hubená téměř jako třtina, nebyla zdaleka tak křehká, jak vypadala. "Předpokládám, že Ailron ani dneska nebyl vstřícnější. Nebo je to kvůli Tallanvorovi, dítě? Musíš se ještě naučit nenechat se od mužů rozčílit. Když se rozčílíš, naskáčou ti na obličeji skvrny." Lini pořád nehodlala připustit, že Morgasa už odrostla dětským střevíčkům, i přes to, že mezitím dělala chůvu její dceři.
"Ailron byl okouzlující," prohlásila Morgasa opatrně. Třetí žena v místnosti, která v kleče vyndávala z truhlice složené ložní prádlo, si hlasitě odfřkla a Morgasa měla dost práce, aby se na ni nezamračila. Breana byla Lamželezova... společnice. Malá opálená žena ho následovala, kamkoliv šel, ale byla z Cairhienu a Morgasa pro ni nebyla královna, jak dávala jasně na srozuměnou. "Ještě den dva," pokračovala Morgasa, "a myslím, že z něj vymámím slib. Dneska konečně souhlasil, že potřebuji vojáky zvenčí, abych mohla znovu získat Caemlyn. Jakmile vyženu Gaebrila z Caemlynu, šlechtici zase přiběhnou za mnou." Doufala, že to udělají. Byla v Amadicii, protože Gaebrilovi dovolila, aby ji zaslepil, takže se na Gaebrilův rozkaz ošklivě zachovala i ke svým nejstarším přátelům ze šlechtických rodů.
",Pomalý kůň vždycky nedorazí na konec cesty,'" ocitovala Lini, pořád soustředěná na svou výšivku. Stará rčení měla ve veliké oblibě a Morgasa měla podezření, že některá si vymýšlí přímo na místě.
"Tenhle to jistě dokáže," trvala na svém Morgasa. Tallanvor se s Ghealdanem mýlil. Podle Ailrona byla země na pokraji anarchie kvůli tomu prorokovi, o němž si šeptalo služebnictvo, chlapíkovi, který kázal o znovuzrození Draka. "Dala bych si trošičku punče, Breano." Ta žena se na ni dívala, dokud Morgasa nedodala: "Prosím." I pak začala nalévat s umíněnou mrzutostí.
Směs vína a ovocných šťáv byla chlazená ledem a v panujícím horku osvěžující. Morgasa si přitiskla stříbrný pohár na čelo, velmi se jí ulevilo. Ailron nechával vozit z pohoří Oparů sníh a led, ačkoliv aby bylo dost pro celý palác, vozy proudily neustále sem a tam.
Lini si také vzala pohár. "Ohledně Tallanvora," začala, když se napila.
"Nechej to být, Lini!" štěkla Morgasa.
"Tak je mladší než ty," řekla Breana. Taky si nalila punč. Ta drzost! Teď měla být služka, ať už byla v Cairhienu kdokoliv. "Jestli ho chceš, vezmi si ho. Lamželezo říká, že ho k tobě váže přísaha, a já viděla,

jak se na tebe dívá." Chraptivě se zasmála. "On tě neodmítne." Cairhieňané byli odporní, ale aspoň si většina z nich nechávala své prostopášnosti slušně pro sebe.
Morgasa jí už chtěla nařídit, aby opustila pokoj, když se ozvalo zaklepání na dveře. Bez čekání na dovolení vstoupil bělovlasý muž, který vypadal jen kost a kůže. Na sněhobílém plášti měl na prsou vyšit sluneční kotouč. Morgasa doufala, že se bělokabátníkům vyhne, dokud s Ailronem nezpečetí pevnou dohodu. Chlad z vína jí náhle projel až do kostí. Kde byl Tallanvor a ostatní, že prošel přímo přes ně? Tmavé oči se rovnou upřely na ni. Muž předvedl tu nejmenší možnou úklonu. Tvář měl věkovitou, kůži napjatou přes kosti, ale byl asi tak křehký jako kladivo. "Morgasa Andorská?" řekl pevným, hlubokým hlasem. "Jsem Pedron Niall." Ne jenom tak nějaký bělokabátník. Sám velící kapitán dětí Světla. "Neboj se. Nepřišel jsem tě sem zatknout."
Morgasa se narovnala. "Zatknout mě? Na základě jakého obvinění? Nemůžu usměrňovat." Teprve když to říkala, málem rozzlobeně mlaskla. O usměrňování se vůbec neměla zmiňovat. To, že se začala bránit, ukazovalo, jak zoufalá je. Co řekla, však byla více méně pravda. Padesátkrát se snažila vycítit pravý zdroj, aby ho aspoň jednou našla, a když ho našla, dvacetkrát se pokoušela otevřít saidaru, aby jednou zachytila tenoučký čůrek. Jedna hnědá sestra, jmenovala se Verin, jí pověděla, že v podstatě nebylo nutné držet ji ve Věži, dokud se bezpečně nenaučí svou ubohoučkou schopnost zvládat. Věž to však stejně udělala, samozřejmě. Přesto, v Amadicii bylo i tohle postaveno mimo zákon a trestem byla smrt. Prsten s Velkým hadem na jejím prstě, který tak přitahoval Ailrona, jí teď připadal dost horký, aby přímo zářil.
"Cvičená ve Věži," zamumlal Niall. "To je taky zakázáno. Ale, jak jsem říkal, nepřišel jsem tě zatknout, nýbrž nabídnout pomoc, Pošli své ženy pryč, promluvíme si." Choval se tu jako doma, usadil se ve vycpávaném křesle a plášť přehodil přes opěradlo. "Dám si trochu toho punče, než odejdou." K Morgasině znechucení mu Breana okamžitě přinesla pohár. Oči měla sklopené a tvář bezvýraznou jako kus dřeva.
Morgasa se snažila znovu získat kontrolu nad situací. "Zůstanou, pane Nialle." Neposkytne tomu muži satisfakci jeho titulu. Jeho to však zřejmě z míry nevyvedlo. "Co se stalo s mými muži venku? Jestli se jim něco stalo, poženu tě k zodpovědnosti. A proč si myslíš, že potřebuji tvoji pomoc?"
"Tvoji muži jsou nezranění," pronesl nedbale přes pohár punče, "Myslíš, že ti Ailron dá, co potřebuješ? Jsi krásná žena, Morgaso, a Ailron si cení žen se zlatými vlasy. Každý den se trošku přiblíží k dohodě, o kterou usiluješ, ale nikdy k ní nedojde, dokud se nerozhodneš, že snad s... jistou obětí on povolí také. Chamraď toho takzvaného proroka plení severní Amadicii. Na západě leží Tarabon, kde zuří občanská válka s dobře deseti stranami, lupiči zaslíbenými tomuto takzvanému Draku Znovuzrozenému, a povídá se i o Aes Sedai a falešném Drakovi, což Ailrona všechno dost děsí. Dát ti vojáky? Kdyby našel deset mužů na každého, kterého teď má ve zbrani, dokonce jen dva, dal by za ně duši. Já ale mohu poslat pět tisíc dětí Světla tryskem do Caemlynu s tebou v čele, stačí jen požádat."
Říci, že byla ohromená, by bylo značným podceněním toho, co teď Morgasa cítila. Se správnou majestátností došla ke křeslu naproti němu a sedla si dřív, než se jí podlomí nohy. "Proč bys mi měl pomáhat vyhodit Gaebrila ze sedla?" chtěla vědět. Očividně věděl vše. Nepochybně měl mezi Ailronovým služebnictvem své špehy. "Nikdy nedám bělokabátníkům volnou ruku, kterou v Andoru chtějí."
Tentokrát se Niall ošil. Bělokabátníci neměli tohle jméno rádi. "Gaebril? Tvůj milenec je mrtvý, Morgaso. Ten falešný Drak Rand al'Thor přidal Caemlyn ke svým výdobytkům." Lini zafrkala, jako by se píchla, ale oči upírala na Morgasu.
Morgasa sama musela pevně sevřít lenoch křesla, aby si nepřitiskla ruku na břicho. Kdyby se druhou rukou, v níž držela pohár,neopírala o druhý lenoch, byla by vylila punč na koberec. Gaebril je mrtvý? Oklamal ji, proměnil ve svou děvku, urval její pravomoce, jejím jménem utiskoval zemi a nakonec se prohlásil králem Andoru, který nikdy krále neměl. Jak, po tom všem, mohla cítit tu mírnou lítost, že už nikdy neucítí jeho ruce na svém těle? Bylo to šílené. Kdyby nevěděla, že je to nemožné, věřila by, že na ni nějakým způsobem použil jedinou sílu.
Ale Caemlyn že nyní má al'Thor? To mohlo všechno změnit. Jednou se s ním setkala, s vyděšeným venkovským mladíčkem ze západu, který se snažil, seč mohl, aby své královně projevil příslušnou úctu.

Byl to však mladíček, který nosil meč se znamením volavky mistra šermíře. A Elaidě byl podezřelý. "Proč ho nazýváš falešným Drakem, Nialle?" Jestli on hodlal říkat jménem jí, tak se mohl obejít i bez obyčejného "pána". "Tearský Kámen padl, jak předpověděla Dračí proroctví. Vždyť samotní vznešení páni Tearu ho prohlásili za Draka Znovuzrozeného."
Niallův úsměv byl posměšný. "Všude, kde se objevil, byly Aes Sedai. To ony za něj usměrňují, dej na mne. Není nic víc než loutka Věže. Mám přátele na mnoha místech -" myslel špehy - "a ti mi sdělili, že existují důkazy, že Věž stála taky za Logainem, tím posledním falešným Drakem. Třeba mu to moc stouplo do hlavy, tak ho musely vyřídit."
"Na to není žádný důkaz." Potěšilo ji, že se jí nezachvěl hlas. Slyšela o Logainovi cestou do Amadoru. Byly to však jenom řeči.
Muž pokrčil rameny. "Věř si, čemu chceš, ale já dávám přednost pravdě před hloupými představami. Copak by skutečný Drak Znovuzrozený udělal to, co dělá on? Vznešení páni ho uznali, říkáš? Kolik jich pověsil, než se ostatni poklonili? Nechal Aiely vyloupit Kámen i celý Cairhien. Tvrdí, že Cairhien bude mít nového vládce - kterého jmenuje on - jenže jediná skutečná moc v Cairhienu je on sám. Tvrdí, že Caemlyn bude mít také nového vladaře. Ty jsi mrtvá, víš to? Myslím, že se povídá o urozené paní Dyelin. Sedal na Lvím trůně, používal ho při audiencích, ale asi mu byl příliš malý, protože je vyrobený pro ženy. Vzal si ho jako trofej svého vítězství a do velkého sálu tvého královského paláce si postavil vlastní trůn. Ovšem, všechno mu zase tak dobře nevyšlo. Některé andorské rody si myslí, že tě zabil. Teď, když jsi mrtvá, s tebou soucítí. To, co z Andoru drží, však drží železnou pěstí s pomocí hordy Aielů a rváčů z Hraničních států, které mu zverbovala Věž. Jestli si však myslíš, že tě přivítá zpátky v Caemlynu a vrátí ti tvůj trůn..."
Odmlčel se, ale Morgasu jeho slova zasáhla jako krupobití kamenů. Dyelin byla další v pořadí s nárokem na trůn, kdyby Elain zemřela bez nástupkyně. Och, Světlo, Elain! Je ještě stále v bezpečí ve Věži? Zvláštní pomyšlení, že cítila takovou nechuť k Aes Sedai hlavně proto, že na čas ztratily Elain, až požadovala Elainin návrat, když nikdo od Věže nic nepožaduje, a přesto teď doufala, že mají její dceru v rukou. Pamatovala si jen na jeden Elainin dopis poté, co se vrátila do Tar Valonu. Napsala další? Tolik z toho, co se toho stalo, když ji Gaebril držel ve své moci, bylo nejasné. Elain musí být určitě v bezpečí. Měla by si taky dělat starosti kvůli Gawynovi a Galadovi - Světlo ví, kde ti jsou - ale Elain byla její dědička. Mír v Andoru závisel na hladkém nástupnictví.
Musela přemýšlet. Vše to do sebe zapadalo, ale to do sebe zapadaly i dobře vytvořené lži, a tenhle muž bude mistrem tohoto umění. Potřebovala fakta. To, že v Andoru věřili, že je mrtvá, nebylo překvapením. Musela tajně vyklouznout z vlastní říše, aby se vyhnula Gaebrilovi a těm, kteří by ji mohli vydat do jeho rukou či se pomstít za to, co na nich Gaebril napáchal. Jestli kvůli tomu cítili i nějaké sympatie, mohla by jich využít, až vstane z mrtvých. Fakta. "Potřebuji čas na rozmyšlenou," řekla Niallovi.
"Ovšem." Vstal z křesla. Měla vstát taky, aby se nad ní netyčil, ale nebyla si jistá, jestli by ji udržely nohy. "Vrátím se za den dva. Mezitím bych byl rád ujištěn o tvém bezpečí. Ailron je tak zabraný do vlastních starostí, že se nedá říct, kdo by mohl proklouznout a snad se ti pokusil ublížit. Dovolil jsem si sem umístit několik dětí. S Ailronovým souhlasem."
Morgasa vždy slýchala, že bělokabátníci jsou v Amadicii skutečnou silou, a byla si jistá, že právě získala důkaz.
Niall byl při odchodu o maličko formálnější než při příchodu, jeho úklona by mohla patřit jemu rovnému. Tak nebo tak, dával jí na srozuměnou, že nemá na vybranou.
Teprve když odešel, Morgasa vstala, avšak Breana byla přesto rychlejší a ke dveřím se dostala dřív. Než však jedna či druhá žena stačila dveře otevřít, ty se rozlétly a dovnitř vpadl Tallanvor a druzí dva muži.
"Morgaso," vydechl Tallanvor a snažil se ji pohltit očima. "Bál jsem se -"
"Bál?" odsekla opovržlivě. Bylo toho moc. On se prostě nepoučí. "Tak takhle mě chráníš? Takhle by to zvládl i kluk! On mě ale taky hlídal kluk."
Ještě chvíli na ni upíral ten kouřmý pohled, pak se otočil na patě a protlačil se mezi Baselem a Lamželezem.
Hostinský tam stál a lomil rukama. "Bylo jich aspoň třicet, má královno. Tallanvor by byl bojoval, snažil

se zakřičet, varovat tě, ale oni ho praštili jílcem. Ten starý říkal, že ti nechtějí ublížit, ale nepotřebovali než tebe, a kdyby se nás pokusili zabít..." Zabloudil očima k Lini a Breaně, která si prohlížela Lamželeza od hlavy k patě, aby se ujistila, že není zraněný. Kolohnát měl zřejmě stejné starosti o ni. "Má královno, kdybych si myslel, že něčemu prospějeme... Je mi to líto. Zklamal jsem tě."
",Správná medicína vždycky chutná hořce,'" zamumlala Lini tiše. "A nejvíc dítěti, které mívá záchvaty mrzutosti a vzteku." Aspoň pro jednou to neřekla tak, aby to slyšeli všichni v komnatě.
Měla pravdu. Morgasa to věděla. Tedy až na ty záchvaty. Basel vypadal dost špatně, aby setnutí hlavy přivítal. "Ty jsi mě nezklamal, pane Gille. Jednoho dne tě možná požádám, abys za mne položil život, ale jen pokud by z toho mělo vzejít větší dobro. Niall si chtěl jenom promluvit." Basel se okamžitě narovnal, ale Morgasa na sobě cítila Liniin pohled. Velmi hořký. "Vyřiď Tallanvorovi, ať za mnou přijde. Chci - Chci se mu omluvit za svoje ukvapená slova."
"Nejlepší způsob, jak se omluvit muži," poznamenala Breana, „je zajít s ním do uzavřené části zahrady."
V Morgase se něco zlomilo. Než si to uvědomila, hodila po té ženě pohár, takže punč vyšplíchl na koberec. - "Ven!" zavřískla. "Všichni okamžitě vypadněte! Můžeš mou omluvu Tallanvorovi vyřídit, pane Gille."
Breana si klidně setřela punč ze šatů a pak neuspěchaně došla k Lamželezovi a zavěsila se do něj. Basel málem poskakoval, když se je snažil dostat ven.
K Morgasinu překvapení odešla Lini také. Tohle nebyl Liniin způsob. Mnohem víc by se jí podobalo, že by zůstala a poučovala svou starou svěřenku, jako by jí bylo teprve deset. Morgasa nevěděla, proč to udělala. Přesto málem Lini řekla, ať zůstane. Pak už byli všichni venku a dveře se zavřely - a ona měla na přemýšlení důležitější věci, než aby si dělala starosti, jestli se snad nedotkla Liniiných citů.
Morgasa přecházela po koberci a snažila se přemýšlet. Ailron bude za pomoc vyžadovat obchodní koncese - a možná i tu Niallovu "oběť". Obchodní koncese mu byla ochotná poskytnout, ale bála se, že Niall by mohl mít pravdu v tom, kolik vojáků jí Ailron může dát. Niallovy požadavky bude, jistým způsobem, snazší splnit. Nejspíš to bude volný přístup do Andoru pro tolik bělokabátníků, kolik bude chtít. A volnou ruku, aby mohli vymýtat temné druhy, které budou nacházet v každém podkroví, štvát davy proti ženám bez přátel, které obviní z toho, že jsou Aes Sedai, a zabíjet skutečné Aes Sedai. Niall by možná mohl chtít i zákon zakazující usměrňování, zakazující ženám odcházet do Bílé věže.
Vypudit bělokabátníky, jakmile se jednou usadí, bude možné -ale těžké a krvavé, bude však nezbytné je tam vůbec pouštět? Rand al'Thor byl Drak Znovuzrozený - tím si byla jistá bez ohledu na to, co Niall říkal, tedy skoro jistá - a přesto, pokud věděla, vládnutí státům nebylo součástí Dračích proroctví. Ať Drak Znovuzrozený nebo falešný Drak, Andor prostě mít nemohl. Jenomže jak to měla vědět?
Ozvalo se tiché zaškrábání na dveře. "Dále," řekla ostře.
Dveře se pomalu otevřely a dovnitř vstoupil usmívající se mladý muž ve zlatočervené livreji s podnosem v rukou. Na podnose nesl nový džbán s chlazeným vínem. Stříbrná nádoba již byla ojíněná. Morgasa zpola očekávala Tallanvora. Pokud nyní dobře viděla, stál v chodbě na stráži Lamželezo sám. Tedy, spíš se opíral o stěnu jako hospodský vyhazovač. Morgasa mladíkovi pokynula, aby položil podnos na stůl.
Rozzlobeně - Tallanvor měl přijít, měl přijít! - začala opět přecházet sem a tam. Basel a Lamželezo možná v nejbližší vesnici slyšeli nějaké řeči, ale to budou jen řeči, které docela dobře mohl rozšířit sám Niall. To stejné platilo pro palácové služebnictvo.
"Má královno. Smím promluvit, má královno?"
Morgasa se ohromeně otočila. Ten přízvuk byl andorský. Mladý muž klečel a jeho úsměv přecházel z nejistého v domýšlivý a zase zpátky. Byl by vypadal dobře, nebýt zlomeného a špatně srovnaného nosu. Na Lamželezovi vypadal přeražený nos drsně, i když zpustle, ale tenhle jinoch vypadal, jako kdyby zakopl a rozbil si nos při pádu.
"Kdo jsi?" chtěla vědět. "Jak ses sem dostal?"
"Já jsem Paitr Conel, má královno. Z Trhového Šeranu. V Andoru?" dodal, jako kdyby si to nemusela uvědomit. Morgasa mu netrpělivě kývla, aby přistoupil blíž. "Přišel jsem do Amadoru se strýčkem Jenem. On je kupec ze Čtverkrálí a myslel si, že tu zřejmě najde nějaké tarabonské barvy na látky. Jsou drahé, když jsou v Tarabonu ty zmatky, ale on si myslel, že by tady mohly být levnější -" Morgasa stiskla rty a on ze sebe začal slova doslova chrlit. "Doslechli jsme se o tobě, má královno, že jsi tady v paláci, a při

tom, jaké platí v Amadicii zákony, a když ses cvičila v Bílé věži a tak, mysleli jsme si, že bychom ti mohli pomoct..." Ztěžka polkl a dokončil se zadrhnutím. "Pomoct utéct."
"A ty jsi připravený mi pomoct... utéci?" Nebyl to nejlepší plán, ale vždycky mohla ujet na sever do Ghealdanu. Jak se bude Tallanvor nafukovat. Ne, nebude, a tím to bude ještě horší.
Paitr ale nešťastně zavrtěl hlavou. "Strýček Jen měl plán, ale teď jsou po celém paláci bělokabátníci. Nevěděl jsem, co jiného dělat, takže jsem přišel za tebou, jak mi řekl. On vymyslí něco jiného, má královno. Je mazaný."
"Tím jsem si jistá," zamumlala Morgasa. Takže Ghealdan byl zase nedosažitelný. "Jak dlouho jste pryč z Andoru? Měsíc? Dva?" Kývl. "Takže vlastně nevíte, co se v Caemlynu děje." Morgasa si povzdechla.
Mladý muž si olízl pomalu rty. "Já... Bydlíme u jednoho muže v Amadoru, co má holuby. Je to kupec. Dostává zprávy téměř odevšad. Z Caemlynu taky. Ale co jsem slyšel, tak to jsou všechno špatné zprávy, má královno. Může to den dva trvat, ale můj strýček přijde s něčím jiným. Jenom jsem ti chtěl říct, že pomoc je nablízku."
No, to být mohla. Závod mezi Pedronem Niallem a strýčkem tohohle Paitra, Jenem. Morgasa si přála, aby tak jistě nevěděla, na koho si vsadit. "Mezitím mi můžeš povědět, jak špatné je to v Caemlynu."
"Má královno, já ti jen měl říct o té pomoci. Strýček se bude zlobit, jestli zůstanu -"
„Já jsem tvoje královna, Paitre," prohlásila Morgasa velmi důrazně, "a taky strýčka Jena. Nebude mu vadit, když mi odpovíš na několik otázek." Paitr vypadal, že by mohl utéci, ale ona se usadila v křesle a začala vyhrabávat pravdu.
* * *
Pedron Niall se cítil docela dobře, když sesedal na hlavním nádvoří Pevnosti Světla a házel otěže podkonímu. Morgasu měl hezky v hrsti a nemusel ani jedinkrát zalhat. Pedron Niall nerad lhal. Všechno to byl jen jeho vlastní výklad událostí, ale byl si tím jist. Rand al'Thor je falešný Drak a nástroj Věže. Svět je plný hlupáků, kteří nedokážou myslet. Poslední bitva nebude nějaký titánský zápas mezi Temným a Drakem Znovuzrozeným, pouhým člověkem. Stvořitel už dávno lidstvo opustil a zanechal jeho vlastním nápadům. Ne, až přijde Tarmon Gai'don, bude to jako za trollockých válek před dvěma tisíci lety a víc, kdy se z Velké Morny vyhrnuly hordy trolloků a dalších zplozenců Stínu a málem utopily lidstvo v moři krve. Niall nehodlal dopustit, aby tomu lidstvo čelilo rozdělené a nepřipravené.
Cestou kamennými chodbami pevnosti ho provázely jako vlna úklony dětí až do jeho soukromé přijímací komnaty. V předpokoji jeho sekretář Balwer, muž s vyzáblým a strhaným obličejem, vyskočil na nohy a chvatně mu přeříkával, které dokumenty čekají na podpis velícího kapitána, ale Niall soustředil svou pozornost na vysokého muže, jenž se klidně zvedl z křesla u stěny. Na plášti měl za zlatým sluncem karmínovou pastýřskou hůl a pod ní tři zlaté uzly hodnosti.
Jaichim Carridin, tazatel ruky Světla, vypadal právě tak tvrdě, jak tvrdý byl, ale teď měl na spáncích víc šedin, než když ho Niall viděl naposledy. V tmavých, zapadlých očích měl jakýsi ustaraný nádech, a nebylo divu. Poslední dvě výpravy, které dostal za úkol, skončily katastrofou. To nebylo právě šťastné pro muže, který usiloval o to, stát se jednoho dne hlavním tazatelem a možná dokonce velícím kapitánem.
Niall hodil plášť Balwerovi a kývl na Carridina, aby ho následoval do přijímací komnaty, kde na stěnách obložených tmavým dřevěním visely zajaté bojové zástavy a praporce starých nepřátel a do podlahy byl zasazený velký sluneční kotouč, v němž bylo dost zlata, aby většina lidí kulila oči. Jinak to byla prostá, vojácká místnost, odraz samotného Nialla. Niall se usadil do křesla s vysokým opěradlem, dobře vyrobeného, ale nezdobeného. V protějších stěnách byly dva úplně stejné, obrovské krby, nyní studené a vymetené, přestože v nich v tuto roční dobu měl burácet oheň. Dostatečný důkaz, že se Poslední bitva blíží. Carridin se hluboce uklonil a poklekl na slunečním kotouči, koleny a nohama za dlouhá staletí pěkně ohlazeném.
"Uvažoval jsi o tom, proč jsem tě sem zavolal, Carridine?" Po Almothské pláni a Falme, po Tanchiku by se mu nebylo lze divit, kdyby si myslel, že bude zatčen. Ale jestli něco takového předpokládal, v hlase se mu neobjevila ani stopa nejistoty. Jako obvykle prostě nemohl nedat najevo, že ví víc než ostatní. Rozhodně víc, než by měl.
"Kvůli těm Aes Sedai v Altaře, můj pane velící kapitáne. Příležitost smést polovinu těch tarvalonských

čarodějnic máme přímo u nosu." Přeháněl. V Salidaru jich byla tak třetina, ale ne víc.
"A uvažoval jsi o tom nahlas, mezi svými přáteli?" Niall pochyboval, že Carridin nějaké má, ale byli zde muži, s nimiž pil. V poslední době ti, s nimiž se zpíjel pod obraz. Ten muž však měl jisté schopnosti, užitečné schopnosti.
"Ne, můj pane velící kapitáne. Nejsem přece padlý na hlavu."
"Dobrá," řekl Niall. "Protože ty se k tomuhle Salidaru ani nepřiblížíš, a ani žádné jiné z dětí." Nebyl si jistý, jestli se Carridinovi tváří mihla úleva. Pokud ano, tak to nebylo obvyklé, ten muž nikdy nedal najevo nedostatek odvahy. A úleva rozhodně neodpovídala tomu, co odpověděl.
"Ale ony jsou přímo zralé k utržení, čekají na to. Tohle je důkaz, že ty řeči jsou pravdivé, Věž je rozdělená. Můžeme zničit tuhle bandu, aniž by ta druhá hnula prstem. Věž bychom mohli oslabit natolik, že padne."
"Myslíš?" utrousil Niall suše. Propletl si prsty na břiše a mluvil mírným tónem. Tazatelé - ruka tímto jménem opovrhovala, ale dokonce i on ho používal - tazatelé nikdy neviděli nic, co se jim nestrčilo pod nos. "Dokonce i Věž může těžko otevřeně podporovat toho falešného Draka al'Thora. Co kdyby se obrátil proti ní, jako to udělal Logain? Ale skupina vzbouřenkyň? Můžou ho podporovat a Bílá věž má ruce čisté, ať se stane cokoliv." Byl si jistý, že to tak je. Pokud ne, tak existovaly způsoby, jak využít skutečný rozkol a využít ho k dalšímu oslabení Věže, byl si však jistý, že má pravdu. "V každém případě záleží na tom, co vidí svět. Nedovolím, aby viděl pouze zápas mezi dětmi a Věží." Ne, dokud svět neuvidí Věž takovou, jaká je, hnízdo temných družek zaplétajících se se silami, jichž se lidstvo nemělo dotknout, sílu, která způsobila Rozbití světa. "Teď je to zápas světa proti falešnému Drakovi al'Thorovi."
"Takže jestli nemám jet do Altary, můj velící pane kapitáne, tak jak znějí mé rozkazy?"
Niall se s povzdechem opřel. Náhle se cítil velmi unavený. Cítil všechna svá léta a víc. "Ach, ty pojedeš do Altary, Carridine."
Jméno a tvář Randa al'Thora znal již od doby krátce po údajném vpádu ze zámoří do Falme. Byl to však úklad Aes Sedai, který stál děti tisíc mužů a po němž se začaly do Tarabonu a Arad Domanu šířit Dračí spřísahanci a chaos. Věděl, co je al'Thor zač, a věřil, že ho dokáže využít jako ostruhu, aby s jeho pomocí sjednotil státy. Jakmile budou spojené a pod jeho vedením, budou se moci zbavit al'Thora a připravit se na hordy trolloků. Vyslal emisary ke každému vládci každé země, aby je upozornil na nebezpečí. Ale al'Thor se pohyboval tak rychle, že tomu ještě ani v tomto okamžiku nedokázal uvěřit. Niall chtěl nechat vzteklého lva potulovat se ulicemi dost dlouho, aby každého vyděsil, ale ze lva se stal obr pohybující se jako blesk.
Všechno však ještě nebylo úplně ztraceno. Musel si to stále připomínat. Před více než tisícem let se Guair Amalasan prohlásil Drakem Znovuzrozeným. Byl to falešný Drak, který mohl usměrňovat. Amalasan dobyl větší území, než teď držel al'Thor, dokud se mu nepostavil mladý král jménem Artuš Pendrag Tanreall a začal svůj vlastní vzestup a budování říše. Niall se nepovažoval za dalšího Artuše Jestřábí křídlo, ale byl tím, koho svět právě měl. Nevzdá se, dokud bude živ.
Již začal bojovat proti rostoucí al'Thorově síle. Kromě emisarů k vládcům poslal muže do Tarabonu a Arad Domanu. Pár mužů, kteří měli vyhledat ty správné uši a do nich našeptávat, že všechny potíže lze dávat za vinu Dračím spřísahancům, těm hlupákům a temným druhům, kteří se hlásili k al'Thorovi. A Bílé věži. Z Tarabonu již vzešly řeči o tom, že do bojů jsou zapletené Aes Sedai, řeči pro lidi připravené slyšet pravdu. Teď nastal čas spustit další část nového plánu, ukázat váhavcům, na kterou stranu se postavit. Čas. Měl tak málo času. Přesto se však usmál. Někteří lidé, nyní byli mrtví, kdysi říkali: "Když se Niall usmívá, jde ti po krku."
"Altara a Murandy," řekl Carridinovi, "brzy budou trpět morem Dračích spřísahanců."
* * *
Komnata vypadala jako zámecký sál - byl tu klenutý štukový strop, jemné tkané koberce na podlaze z bílých dlaždic a složitě vyřezávané deštění na stěnách - ačkoliv byla daleko od jakéhokoliv paláce. Vlastně toto místo bylo daleko odkudkoliv, bráno jakýmkoliv způsobem, kterému by většina lidí rozuměla. Mesaaniny šedočervené hedvábné šaty šustily, jak přecházela kolem lapisem vykládaného stolku a bavila se skládáním slonovinových dominových kostek do složité věže, kde každé poschodí bylo větší než to pod ním. Pyšnila se, že to dokáže pouze se znalostí tlaku a páky, nebyla v tom ani nitka

jediné síly. Dokázala postavit věž o devíti poschodích.
Popravdě řečeno, víc než se bavit se chtěla vyhnout rozhovoru se svou společnicí. Semirhage seděla v křesle s vysokým opěradlem pokrytým červeným čalounem a vyšívala, dlouhé štíhlé prsty obratně dělaly maličké stehy, vytvářející složitý vzor z maličkých kvítků. Vždy bylo překvapivé, že tahle žena má ráda tak... obyčejnou... činnost. Její černé šaty tvořily s křeslem ostrý protiklad. Dokonce ani Demandred se neodvážil říci Semirhage do očí, že nosí černou tak často, protože Lanfear nosí bílou.
Potisící se Mesaana pokusila zanalyzovat, proč se v přítomnosti druhé ženy cítí tak nepříjemně. Mesaana znala vlastní sílu i slabá místa, s jedinou silou i jinak. Ve většině bodů se Semirhage vyrovnala, a tam, kde ne, mohla použít vlastní síly proti jejím slabostem. Tímhle to nebylo. Semirhage se těšila z krutosti, měla čirou radost z působení bolesti, jenže to rozhodně nebyl problém. Mesaana uměla být v případě nutnosti taky krutá a nezáleželo jí na tom, co dělá Semirhage jiným. Musel tu existovat nějaký důvod, jenomže ona na něj nedokázala přijít.
Podrážděně položila další kostku a věž se s třeskotem zřítila -slonovinové kostky se rozletěly po podlaze. Mesaana mlaskla, pak se otočila od stolu a zkřížila ruce na prsou. "Kde je Demandred? Uplynulo sedmnáct dní od chvíle, co odešel do Shayol Ghulu, ale čekal až doteď, než nás informuje o té zprávě, a pak se neobjeví." Za tu dobu byla v Jámě smrti sama již dvakrát, prodělala onu děsivou cestu, kdy se jí o vlasy otíraly ty kamenné tesáky. A nenašla nic, jen toho zvláštního příliš vysokého myrddraala, který odmítal hovořit. Byl tam i Vrt, samozřejmě, jenže Veliký pán neodpovídal. Ani jednou se příliš nezdržela. Myslela si o sobě, že se již ničeho nebojí, aspoň ne toho půlčlověčího pohledu, ale dvakrát ji myrddraal beze slova, jen tím svým bezokým pohledem, zahnal pryč zrychleným krokem, který se jen díky železnému sebeovládání nezměnil v útěk. Pokud by usměrňování na tom místě neznamenalo jistou smrt, byla by toho půlčlověka zničila, nebo aspoň vycestovala z Jámy. "Kde je?"
Semirhage zvedla oči od svého vyšívání, její tmavé oči v hladké tváři ani nemrkly, pak odložila výšivku a půvabně vstala. "Přijde, až přijde," pronesla chladně. Byla vždycky chladná, stejně jako byla vždycky půvabná. "Jestli nechceš čekat, tak běž."
Mesaana se bezděčně nazvedla na špičky, avšak přesto musela zvednout hlavu. Semirhage byla vyšší než většina mužů, měla však tak dokonalé proporce, že si to ostatní neuvědomili, dokud nestála přímo před nimi a nedívala se dolů. "Jít? Já nepůjdu. A on může -"
Samozřejmě je nic dopředu nevarovalo. Tak tomu bylo vždycky, když usměrňoval muž. Ve vzduchu se objevila jasná svislá čára a pak se rozšířila, jak se průchod otočil na bok a otevřel se natolik, aby mohl Demandred projít. Když byl v místnosti, oběma se lehce uklonil. Dnes byl celý v šedém, s úzkou světlou krajkou kolem krku. Snadno se přizpůsobil módě a látkám tohoto věku.
Profil s orlím nosem měl docela hezký, ačkoliv ne tak docela toho druhu, při pohledu na nějž se srdce každé ženy rozbuší rychleji. Jistým způsobem "téměř" a "ne tak docela" byla historie Demandredova života. Měl tu smůlu, že se narodil den po Luisi Therinu Telamonovi, jenž se měl stát Drakem, kdežto Barid Bel Medar, jak se tehdy jmenoval, trávil léta tím, že dosahoval téměř stejných úspěchů jako Luis Therin, ale nikdy nedosáhl tak docela jeho slávy.Bez Luise Therina by z něj byl nejslavnější muž jeho věku. Kdyby byli vyvolili jeho, aby stál v čele, místo druhého muže, jehož považoval za intelektuálně na nižší úrovni, než byl sám, toho přehnaně opatrného hlupáka, jemuž se až příliš často dařilo vyškrábat nějaké to štěstí, stál by dnes tady? Tak tohle byla jalová úvaha, ačkoliv ji nenapadla poprvé. Ne, důležité bylo, že Demandred Drakem opovrhoval, a nyní, když se Drak znovu zrodil, přenesl své opovržení v nezmenšené míře.
"Proč -?"
Demandred zvedl ruku. "Počkejme, až zde budou všichni, Mesaano, a já se nebudu muset opakovat."
Ucítila první splétání saidaru chviličku předtím, než se objevila zářící čára a změnila se v průchod. Vstoupila Graendal, pro jednou ji nedoprovázeli žádní spoře odění sloužící, a otvor nechala zmizet stejně rychle jako Demandred. Byla to kyprá žena se složitě natočenými rudozlatými vlasy. Někde se jí dokonce podařilo najít streith pro své šaty s vysokým límcem. Zrcadlíc její náladu látka připomínala průsvitnou mlhu. Mesaana se občas divila, jestli si Graendal skutečně všímá i něčeho jiného než svého osobního potěšení.
"Říkala jsem si, jestli tady budete," prohodila lehce nově příchozí. "Vy tři jste byli tak tajnůstkářští."

Vesele a trochu hloupě se zasmála. Ne, byla by ošklivá chyba brát Graendal podle toho, co bylo vidět na povrchu. Většina těch, kteří ji považovali za hloupou husičku, už byla dávno mrtvá, oběti ženy, kterou přehlíželi.
"Přijde i Sammael?" zeptal se Demandred.
Graendal pouze přezíravě mávla rukou plnou prstenů. "Ach, on vám nevěří. Myslím, že ten muž už nevěří ani sám sobě." Streith ztmavl. Mlha nyní halila. "Sbírá nyní vojsko v Illianu a stýská si kvůli tomu, že nemá ve výzbroji žádná šoková kopí. Když už nedělá tohle, tak pátrá po nějakých použitelných angrialech a sa'angrialech. Něčem dost silném, samozřejmě."
Všichni se podívali na Mesaanu a ta se zhluboka nadechla. Každý z nich by dal - no, skoro cokoliv, za použitelný angrial nebo sa'agrial. Každý z nich byl sice silnější než kterékoliv z těch zpola cvičených děcek, co si dneska říkala Aes Sedai, ale dostatečný počet těch zpola cvičených děcek, propojených dohromady, by je mohl rozdrtit všechny. Až na to, ovšem, že ty dnešní Aes Sedai již nevěděly jak na to, a v každém případě k tomu neměly prostředky. Pokud mělo dojít k propojení více než třinácti žen, byl k tomu potřeba muž, nad sedmadvacet víc než jeden. Popravdě řečeno, tyhle holky - nejstarší z nich jí připadaly jako malé holčičky, neboť sama žila déle než tři sta let, kromě času, kdy byla zavřená ve Vrtu, a to byla považována teprve za ženu středních let - tyhle holky neznamenaly žádné skutečné nebezpečí, jenomže to nezmenšovalo touhu každého z přítomných po angrialu nebo po ještě mocnějším sa'angrialu. S těmito pozůstatky z jejich vlastního času by mohli usměrnit takové množství síly, které by je jinak spálilo na prach. Každý z nich by pro takovou kořist riskoval hodně. Ne však všechno. Ne, aniž by to bylo skutečně nezbytné. Nicméně to nijak nezmenšovalo touhu.
Mesaana mimoděk upadla do poučovacího tónu. "Bílá věž teď má v pokladnicích stráže a ochrany, venku i uvnitř, a navíc všechno čtyřikrát denně přepočítávají. Velká sbírka v Tearském Kameni je také strážená, je tam taková hnusná věc, co by mě byla chytila, kdybych se snažila projít nebo ji rozvázat. Nemyslím, že to dokáže rozvázat někdo jiný než ten, kdo to utkal, a do té doby je to past pro každou ženu, která dokáže usměrňovat."
"Zaprášená skládka neužitečného haraburdí, jak jsem slyšel," prohlásil přezíravě Demandred. "Tairenové posbírali každý krám, o kterém se se jen povídalo, že má něco společného s jedinou silou."
Mesaana tušila, že podkladem je mu víc než jen řeči z doslechu. Také tušila, že kolem velké sbírky je utkána i past na muže, jinak by měl Demandred svůj sa'angrial a už dávno by po Randu al'Thorovi skočil.
"Nepochybně jsou nějaké v Cairhienu a Rhuideanu, ale i kdybys tam nenarazil přímo na al'Thora, je tam plno žen, co dokážou usměrňovat."
"Nevědomé holky," odfrkla si Graendal.
"Když ti do zad vrazí nůž nějaká holka z kuchyně," poznamenala chladně Semirhage, „jsi snad míň mrtvá, než když v Qualu padneš v souboji ša'je?"
Mesaana kývla. "Takže zbývá to, co je případně pohřbené pod starými troskami či zapomenuté v podkroví. Jestli chcete spoléhat na to, že něco najdete náhodou, prosím. Já tedy ne. Pokud ovšem někdo neví, kde se nachází stázová komora?" Poslední slova zněla dost suše. Stázové komory by měly Rozbití světa přežít, ale po velkém zemětřesení nejspíš skončily na dně oceánu nebo pohřbené pod horami. Ze světa, který znávali, zůstalo jen málo, jen pár jmen a pověstí.
Graendalin úsměv byl jako cukrkandl. "Vždy jsem si myslela, že by ses měla stát učitelkou. Och. Mrzí mě to. Zapomněla jsem."
Mesaaně úplně potemněla tvář. Její cesta k Velikému pánu začala, když jí před všemi těmi lety upřeli místo v Collam Daan. Nehodí se pro výzkum, to jí řekli, ale pořád směla učit. No, učila, dokud nepřišla na to, jak jim všem dát za vyučenou.
"Pořád čekám na to, až uslyším, co řekl Veliký pán," zamumlala Semirhage.
"Ano. Máme zabít al'Thora?" Mesaana si uvědomila, že si oběma rukama tiskne suknice, a hned je pustila. Zvláštní. Nikdy nikomu nedovolila, aby se jí dostal pod kůži. "Jestli půjde všechno dobře, tak za dva, nejvíc tři měsíce bude tam, kde na něj bez námahy dosáhnu, a bezmocný."
"Kde na něj bez námahy dosáhneš?" Graendal tázavě pozvedla obočí. "Kde sis zařídila doupě? To je jedno. Jakkoliv je to prostoduché, je to v poslední době ten nejlepší plán."
Demandred však pořád jen mlčel, stál tam a studoval je. Ne, ne Graendal. Semirhage a ji. A když

promluvil, mluvil zpola k sobě a jen zpola k nim. "Když si pomyslím, kde jste se vy dvě usadily, tak se divím. Kolik toho Veliký pán věděl a jak dlouho? Kolik z toho, co se stalo, byl celou dobu jeho záměr?" Na to neexistovala odpověď. Nakonec prohlásil: "Chcete vědět, co mi Veliký pán řekl? No dobrá. Ale zůstane to tady, nikomu jinému ani slovo. Jelikož se Sammael rozhodl zůstat stranou, nedozví se nic. A ostatní taky ne, ať živí, nebo mrtví. První část poselství Velikého pána je prostá. Ať vládne Pán chaosu. Jeho slova, přesně." Zvedl koutky úst, což bylo nejblíž úsměvu, co u něj kdy Mesaana viděla. Pak jim pověděl zbytek.

Mesaana si uvědomila, že se třese, a nevěděla, je-li to strachem či vzrušením. Mohlo by to fungovat. Mohlo by jim to dát všechno. Chtělo to ale štěstí, a hazardní hra ji vyváděla z míry. Demandred byl hazardní hráč. V jedné věci měl pravdu. Luis Therin si razil své štěstí, jako mincovna razí mince. Podle jejího názoru to zatím vypadalo tak, že Rand al'Thor dělá to samé.

Pokud... Pokud neměl Veliký pán ještě jiný plán než ten, který jim vyjevil. A to ji děsilo víc než kterákoliv jiná možnost.

* * *

V zrcadle ve zlaceném rámu se odrážela celá místnost, znepokojivé vzory mozaiky na stěnách, zlacený nábytek, drahé koberce, další zrcadla i nástěnné koberce. Zámecký sál bez oken - a dveří. V zrcadle se odrážela žena v krvavě rudých šatech, přecházející sem a tam. Její překrásná tvář byla směsí vzteku a nevíry. Spíš nevíry. Zrcadlo odráželo i jeho tvář, a ta ho zajímala mnohem víc než žena. Nemohl si pomoci, aby se už snad posté nedotkl nosu a rtů a tváří, aby se ujistil, že jsou skutečné. Jeho obličej nebyl zrovna mladý, ale rozhodně byl mladší než tvář, kterou nosil od prvního probuzení z dlouhého spánku se všemi jeho nekonečnými nočními můrami. Byla to obyčejná tvář, a on vždycky obyčejnost nenáviděl. Rozpoznal zvuk, který se mu začínal rodit v hrdle, byl to počínající smích, hihňání, a potlačil ho. Nebyl šílený. Přese všechno nebyl šílený.

Během druhého, mnohem děsivějšího spánku, než se probudil s touto tváří a tělem, mu dali jméno. Osan'gar. Toto jméno mu dal hlas, který znal a neopovažoval se neuposlechnout. Jeho staré jméno, dané v opovržení a přijaté s pýchou, bylo pryč navždy. Hlas jeho pána promluvil a učinil skutkem. Žena byla Aran'gar, tím, kým bývala, již nebyla více.

Dost zajímavý výběr, tato jména. Osan'gar a Aran'gar byly levá a pravá dýka při způsobu souboje nakrátko oblíbeného v časném období dlouhých příprav ode dne, kdy byl vytvořen Vrt, do skutečného začátku války jediné síly. Vzpomínky měl muž útržkovité - příliš toho během dlouhého spánku ztratil - ale na tohle si vzpomínal. Obliba trvala jen krátce, protože téměř vždy zemřeli oba duelanti. Čepele dýk byly pokryté pomalu působícím jedem.

Něco se v zrcadle zamihotalo a on se obrátil, ale ne příliš rychle. Musel si připomenout, kdo je, a zajistit, aby si to zapamatovali i ostatní. Pořád tu nebyly žádné dveře, ale v místnosti teď s nimi byl myrddraal. Na tomto místě nebylo ani na jedné z těch věcí nic zvláštního, jen snad jediné, totiž že tento myrddraal byl vyšší než všichni, které kdy Osan'gar viděl.

Dával si na čas, nechával půlčlověka čekat, než ho vezme na vědomí, ale než mohl otevřít ústa, vyjela Aran'gar: "Proč mi tohle udělali? Proč mě vložili do tohohle těla? Proč?" Poslední slovo už skoro ječela.

Osan'gar by si byl pomyslel, že se myrddraalovy bezkrevné rty zvlnily v úsměvu, jenže to bylo nemožné, tady, i kdekoliv jinde. Dokonce i trolloci měli smysl pro humor, byť ohavný a surový, ale ne myrddraalové. "Oba jste dostali to nejlepší, co se dalo v Hraničních státech najít." Jeho hlas připomínal zmiji plazící se suchou trávou. "Je to dobré tělo, silné a zdravé. A určitě lepší než ta druhá možnost."

Obojí byla pravda. Bylo to dobré tělo, za starých časů by se bylo hodilo i pro tanečnici daien, štíhlé a svěží, s ladícím slonovinovým oválem obličeje se zelenýma očima, lemovaným hustými a lesklými černými vlasy. A cokoliv bylo lepší než ta druhá možnost.

Aran'gar to tak možná neviděla. Krásnou tvář měla zrůzněnou hněvem. Chystala se udělat něco nepředloženého. Osan'gar to věděl. V tomto ohledu vždy byly problémy. Lanfear ve srovnání s ní vypadala opatrná. Osan'gar sáhl pro saidín. Usměrňování mohlo být na tomto místě nebezpečné, ale méně než dovolit jí udělat něco skutečně hloupého. Natáhl se pro saidín - a nenašel nic. Nebyl odstíněný, to by byl cítil, a věděl, jak štít obejít nebo rozbít. Šokem na místě zkameněl.

Ne tak Aran'gar. Snad učinila stejný objev, ale ji ovlivnil jinak. Zavřískla jako kočka a vrhla se na

myrddraala s nehty jako drápy.
Byl to ovšem marný útok. Myrddraal se dokonce ani nepohnul z místa - nedbale ji chytil za hrdlo a v natažené ruce ji zvedl ze země. Vřískot se změnil v chrčení a žena oběma rukama popadla myrddraala za zápěstí. Jak mu tak visela v sevření, otočil půlčlověk svůj bezoký pohled na Osan'gara. "Nebyl jsi odříznut, ale nebudeš usměrňovat, dokud ti nebude řečeno, že smíš. A nikdy mě nenapadneš. Jsem Shaidar Haran."
Osan'gar se snažil polknout, ale vyprahlo mu v ústech. Tenhle tvor určitě nemá nic společného s tím, co se mu stalo. Myrddraalové měli jistou moc, ale ne takovou. Tento myrddraal však věděl. Osan'gar neměl půllidi nikdy rád. Pomáhal vytvářet trolloky spojením lidského a zvířecího chovného materiálu - byl na to pyšný, na schopnosti, jež to vyžadovalo, i těžkosti, jež bylo třeba překonat - ale tihle zvrácení potomci, kteří se občas objevili, ho i za nejlepších okolností vyváděli z míry.
Shaidar Haran obrátil pozornost zpátky k ženě, která se mu zmítala v pěsti. Tvář jí již začínala nachovět a chabě kopala nohama. "Přizpůsobíš se. Tělo ohýbá duši, ale mysl ohýbá tělo. Už se přizpůsobuješ. Brzy to bude, jako bys nikdy neměla jiné tělo. Nebo můžeš odmítnout. Pak tvé místo zaujme někdo jiný a ty budeš předána... mým bratřím, tak jak jsi, odstíněná." Ty tenké rty se znovu zvlnily. "V Hraničních státech postrádají svou oblíbenou zábavu."
"Nemůže mluvit," ozval se Osan'gar. "Zabíjíš ji! Copak nevíš, kdo jsme? Postav ji, půlčlověče! Poslechni mě!" Ten tvor musel poslechnout jednoho z Vyvolených.
Ale myrddraal jen dlouho klidně studoval Aran'gařinu temnějící tvář, než ženu postavil na koberec a uvolnil sevření. "Já poslouchám Velikého pána. Nikoho jiného." Ona mu ochable visela na ruce, potácela se, kašlala a lapala po dechu. Nebýt jeho ruky, byla by zcela jistě upadla na podlahu. "Podvolíš se vůli Velikého pána?" Nebyla to žádost, jenom povinná otázka pronesená tím chraplavým hlasem.
"Já - ano," vypravila ze sebe chrčivě a Shaidar Haran ji pustil.
Zapotácela se a mnula si hrdlo. Osan'gar k ní přistoupil, aby jí pomohl, ale ona se na něj výhružně podívala a zahrozila mu pěstí, než se jí stačil dotknout. Osan'gar couvl s pozvednutýma rukama. Tohle bylo nepřátelství, které nepotřeboval. Bylo to ale skvělé tělo a skvělý vtip. On se vždycky pyšnil svým smyslem pro humor, tenhle však byl vskutku vynikající.
"Copak vy necítíte žádný vděk?" zeptal se myrddraal. "Byli jste mrtví a teď jste živí. Pomyslete na Rahvina, jehož duši již nelze zachránit, je mimo čas. Máte příležitost znovu sloužit Velikému pánu a oprostit se od svých chyb."
Osan'gar ho spěšně ujistil, že je vděčný, že nechce nic než sloužit a získat rozhřešení. Rahvin mrtvý? Co se stalo? Nezáleželo na tom. O jednoho Vyvoleného míň znamenalo větší šanci na skutečnou moc, až bude Veliký pán volný. Bylo sice drsné ponižovat se před tvorem, o němž bylo možné říci, že je stejně jeho výtvorem jako trolloci, jenže on si až příliš dobře vzpomínal na smrt. Plazil by se i před červem, jenom aby se tomu znovu vyhnul. Všiml si,že Aran'gar nebyla o nic pomalejší, přes všechen hněv v očích. Očividně si vzpomínala také.
"Tudíž je čas, abyste opět vyšli do světa sloužit Velikému pánu," pravil Shaidar Haran. "Nikdo kromě mě a Velikého pána neví, že žijete. Jestli uspějete, budete žít věčně a budete pozvednuti nad ostatní. Jestli zklamete... Ale vy nezklamete, že ne?" Tehdy se půlčlověk usmál. Bylo to jako dívat se na usmívající se smrt.

# KAPITOLA PRVNÍ

## Lev na kopci

Kolo času se otáčí a věky přicházejí a odcházejí, zanechávajíce za sebou vzpomínky, jež se stávají pověstmi. A pověsti blednou v mýty, a když věk, jenž je zrodil, znovu nastane, i ty mýty jsou dávno zapomenuty. V jednom věku, který jedni nazývají třetím, věkem, který teprve přijde, věkem dávno minulým, se v kopcích, pokrytých uschlými keři, kdesi v Cairhienu, zvedl vítr. Tento vítr nebyl začátek. Otáčení kola času nemá začátků ani konců. Byl to však nějaký začátek.

Na západ ten vítr vál, přes opuštěné vesnice a statky. Z mnoha domů však zbývala jenom změť ohořelých trámů. Cairhien rozvrátila válka, válka s cizinci a občanská válka, vpád cizích válečníků a chaos, a také v této chvíli, když již bylo po všem, kdy bylo prozatím po všem, zůstala jenom hrstka lidí, kteří se mohli vrátit do svých domovů. Ve větru nebyla ani stopa vlhkosti a slunce se snažilo vysát i to málo, co ještě zbylo v zemi. Tam, kde malé městečko Maerone stálo naproti většímu Aringillu na druhém břehu řeky Erinin, se vítr dostal do Andoru. Obě města se doslova pekla, a i když víc modliteb za déšť stoupalo z Aringillu, kde byli uvnitř hradeb nacpaní uprchlíci z Cairhienu jako malé ryby v koši, dokonce i vojáci kolem Maerone volali Stvořitele, někdy ovšem opile, někdy zaníceně. Zima už měla dávno vysílat svá chapadla, již dávno měl napadat první sníh, a ti, kteří se tu potili, se báli důvodu, proč tomu tak není, i když tyto obavy se nahlas odvážil vyslovit jenom málokdo.

Na západ ten vítr vál, rozhoupal suchem svraštělé listí na stromech, rozvlnil hladiny vysychajících potůčků tekoucích mezi spečeným bahnem. V Andoru žádné vypálené trosky nebyly, ale vesničané znepokojeně vzhlíželi ke slunci a sedláci se snažili nedívat na pole, na nichž se nezelenaly žádné ozimy. Pořád dál na západ, až se vítr dostal až do Caemlynu a zvedl dva praporce nad královským palácem, stojícím v srdci ogiery postaveného Vnitřního Města. Jeden praporec byl rudý jako krev a na něm byl vlnovkou rozdělený kotouč, jedna polovina kotouče byla bílá, druhá černá, stejně temná, jako byla bílá zářivá. Druhý praporec protínal oblohu jasnou bělí. Figura na něm, jakýsi zvláštní, zlatohřívý, čtyřnohý had se sluncovýma očima a šarlatovozlatými šupinami, jako by jela na větru. Byla otázka, který z těch dvou kusů látky vyvolával větší strach. Občas se vedle strachu objevovala stejně silná naděje. Naděje na spasení a strach ze zničení, pocházející z toho stejného zdroje.

Mnozí lidé tvrdili, že Caemlyn je druhé nejkrásnější město na světě, a nejen Andořané, kteří ho často uváděli na prvním místě i před samotným Tar Valonem. Mohutnou vnější hradbu ze šedého kamene se stříbrnými a bílými žilkami přerušovaly vysoké kulaté bašty a za ní se zvedaly ještě vyšší věže a v nemilosrdném slunci se leskly zlaté a bílé kupole. Město se zvedalo na kopcích ke středu, starobylému Vnitřnímu Městu, obklopenému vlastní, zářivě bílou hradbou, s vlastními věžemi a kupolemi,

purpurovými, bílými a zlatými, pokryté třpytivými kachlemi mozaiek, které shlíželo na Nové Město, jež samo bylo staré hodně přes dva tisíce let.
Jako bylo Vnitřní Město srdcem Caemlynu, a víc než jen proto, že stálo uprostřed, královský palác byl srdcem Vnitřního Města. Palác jako by se vyloupl přímo z kejklířova příběhu, měl sněhobílé štíhlé věžičky a zlaté kupole a kružby připomínající krajku. Byl srdcem, které bušilo ve stínu těch dvou praporců.
Svlečen do pasu Rand právě v této chvíli obratně balancoval na špičkách a to, že je na nádvoří paláce s bílou dlažbou, nevnímal o nic víc než diváky ve sloupořadí kolem. Pot mu připlácl vlasy k hlavě a stékal mu po hrudi. Zpola zahojená jizva na boku prudce bolela, ale on to odmítal vzít na vědomí. Po předloktích se mu ovíjely postavy podobné té na bílém praporci nahoře a kovově se třpytily rudě a zlatě. Draci, tak je Aielové nazývali, a ostatní to jméno přejali. Nejasně si uvědomoval volavky úhledně vypálené do svých dlaní, ale jen proto, že je cítil, když sevřel dlouhý jílec cvičného dřevěného meče. Byl jedno s mečem, plynule přecházel z postoje do postoje, bez přemýšlení, jeho boty lehce vrzaly na světlých dlaždicích. Lev na kopci se změnil v Měsíční oblouk a ten přešel v Jitřní věž. Bez přemýšlení. Pět zpocených, do půli těla nahých mužů kolem něj ostražitě přecházelo z jednoho postoje do druhého a pohybovalo cvičnými meči. Oni byli to jediné, co si skutečně uvědomoval. Muži s tvrdými tvářemi a sebevědomím, byli nejlepší, jaké zatím našel. Nejlepší od chvíle, kdy odešel Lan. Bez přemýšlení, jak ho to Lan naučil. Byl jedno s mečem, jedno s těmi pěti muži.
Náhle se rozběhl kupředu a muži kolem něj se rychle přesouvali, aby ho udrželi ve svém středu. A právě ve chvíli, kdy ta rovnováha byla na pokraji zhroucení, se náhle v půli kroku otočil a už běžel opačným směrem. Jeho protivníci se snažili reagovat, bylo však příliš pozdě. S hlasitým prásknutím zachytil shora vedený sek cvičného meče na vlastní čepeli ze svázaných prutů. Zároveň zasáhl pravou nohou prošedivělého muže vedle do břicha. Ten zachrčel a šel do předklonu. S čepelemi opřenými o sebe pak donutil Rand protivníka se zlomeným nosem k otočce, a jak procházel kolem předkloněného muže, ještě jednou ho kopl. Šedivec šel s lapáním po dechu k zemi. Randův protivník se snažil couvnout, aby mohl použít svou čepel, tím však uvolnil Randovu čepel, a ten otočil zápěstím - Réva se ovíjí - a tvrdě bodl na hruď, dost tvrdě, aby muže srazil na zem.
Uběhlo jen několik vteřin, takže ostatní tři muži se teprve nyní začali přibližovat. První, rychlý, podsaditý mužík usvědčil ze lži svou postavu a s výkřikem přeskočil muže se zlomeným nosem, když ten padal k zemi. Randova cvičná čepel ho zasáhla do holení, až ho zpola narovnala, a pak znovu přes záda, a tentokrát ho srazila na dlažbu.
Zůstali jen dva, ale ti byli nejlepší, jeden, pružný a hubený jako tyčka, jeho meč se pohyboval jako hadí jazyk, druhý, chlapík s vyholenou hlavou, který nikdy nedělal chyby. Okamžitě se rozdělili, aby se k Randovi přiblížili z opačných stran, ale on nečekal. Rychle se dostal k hubeňourovi. Měl jen chviličku, než soupeř přeskočí ty na zemi.
Hubeňour byl rychlý a navíc dobrý. Rand nejlepším nabídl zlato, a oni přišli. Tenhle byl vysoký Andořan, ačkoliv ho Rand o dlaň převyšoval, výška však neměla při šermu větší význam. Síla občas měla. Rand na něj naplno zaútočil. Když muž couval, protažená tvář se mu stáhla. Kanec se řítí dolů horou prorazil Roztínáním hedvábí, rozdrtil Trojitý blesk, a svázané pruty muže tvrdě zasáhly z boku do krku. Padl k zemi s přiškrceným zachrčením.
Rand se okamžitě vrhl dolů a doprava, překulil se na dlažbě na kolena a jeho čepel provedla Řeku podemýlající břeh. Muž s oholenou hlavou nebyl nijak rychlý, ale nějak tuto figuru vytušil. Randova čepel z prutů mu ještě mířila na břicho a muž již udeřil vlastní čepelí Randa po hlavě.
Rand na chviličku zakolísal, vidění se mu rozmazalo a před očima mu vířily pouze černé tečky. Potřásl hlavou, aby si pročistil zrak, a když se zvedal na nohy, musel se opřít o cvičný meč. Muž s vyholenou hlavou prudce lapal po dechu a ostražitě Randa sledoval.
"Zaplaťte mu," řekl Rand a ostražitost se holohlavému vytratila z očí. Ta ostražitost byla zbytečná. Jako kdyby Rand neslíbil denní mzdu navíc každému muži, kterému se podaří ho srazit. Trojnásobek tomu, komu se ho podaří porazit v souboji muže proti muži. Byl to způsob, jak zajistit, že se nikdo nebude držet zpátky, aby Draku Znovuzrozenému polichotil. Nikdy se jich neptal na jména, a pokud jim to připadalo zvláštní, tím líp, pokud se pak o to víc snažili. Chtěl protivníky, kteří by ho vyzkoušeli, ne se s

nimi přátelit. Přátelé, které měl, jednoho dne budou proklínat hodinu, kdy ho potkali, pokud k tomu již nedošlo. Ostatní se vrtěli také. "Zabití" měli zůstat ležet, dokud nebylo po všem, jako překážka, kterou by byla i skutečná mrtvola, ale podsaditý muž zvedal toho se šedivými vlasy, jenž měl potíže udržet se na nohou. Pružný chlapík zase potřásal hlavou a usykával přitom. Dneska už žádné cvičení nebude.
"Zaplaťte jim všem."
Diváci stojící mezi úzkými kanelovanými sloupy začali tleskat a jásat, urození pánové a paní v barevných hedvábných brokátech, zatížených složitými výšivkami a prýmky. Rand se ušklíbl a odhodil meč. Tahle banda byli jen nohsledi urozeného pána Gaebrila, když královna Morgasa - jejich královna - nebyla pomalu víc než vězeňkyně v tomto paláci. Svém paláci. Rand je však potřeboval. Prozatím. Sáhni na bodlák a popícháš se, pomyslel si. Aspoň doufal, že je to jeho myšlenka.
Sulin, šlachovitá bělovlasá vůdkyně Randova doprovodu aielských Děv oštěpu, vytáhla z měšce blýskavou zlatou tarvalonskou marku a hodila ji muži s úšklebkem, který jí stáhl ošklivou jizvu na líci. Děvy nerady viděly, když Rand zacházel s mečem, dokonce i s touto cvičnou čepelí. Nelíbil se jim žádný meč. Žádný Aiel neměl rád meče.
Muž s oholenou hlavou minci zachytil a na Sulinin upřený pohled odpověděl opatrnou úklonou. Všichni se chovali opatrně kolem Děv, v těch jejich kabátcích, spodcích a měkkých vysokých zašněrovaných botách hnědých a šedých odstínů, zcela splývajících s pustou krajinou Pustiny. Některé si začaly přidávat k odění odstíny zelené, aby splynuly také s tím, čemu i přes panující sucho říkaly mokřiny. Ve srovnání s Aielskou pustinou tu bylo stále dost vlhko. Než opustili Pustinu, jen pár Aielů vidělo vodu, kterou by nemohli překročit jedním krokem, a kvůli jezírkům dva tři kroky širokým byly vedeny hořké spory.
Jako všichni aielští válečníci, jako ostatních dvacet světlookých Děv rozestavěných kolem nádvoří, i Sulin nosila vlasy zastřižené nakrátko až na pramen na temeni. V levé ruce nesla tři krátké oštěpy a hovězinou potažený puklíř a u pasu měla pověšený nůž s těžkou čepelí. Jako každý aielský válečník, třebas i ve věku Jalani, které bylo krásných šestnáct a ještě měla na tvářích stopy dětského tuku, Sulin věděla velmi dobře, jak tyto zbraně používat, a při nejmenší provokaci by je použít neváhala, alespoň podle názoru lidí na téhle straně Dračí stěny. Kromě ní Děvy pozorovaly každého, každou kružbu v oknech i balkony ze světlého kamene, každý stín. Far Dareis Mai, Děvy oštěpu nesly čest svého předpovězeného Car'a'carna, i když občas svým vlastním zvláštním způsobem, a všechny do jednoho by zemřely, jen aby Randa udržely naživu. Z toho pomyšlení se mu žaludek škvířil ve vlastní kyselině.
Sulin dál s úšklebkem házela mužům zlato - Randa potěšilo, že tento dluh splácí tarvalonskými penězi - další zlaťák muži s vyholenou hlavou a po jednom ostatním. Aielové většinu mokřiňanů neuznávali o nic víc, než uznávali meče, a do toho zahrnovali každého, kdo nebyl narozen a vychován jako Aiel. Pro většinu Aielů by sem patřil i Rand, i přes svou aielskou krev, nebýt těch drakůna pažích. Jeden označoval kmenového náčelníka, muž si ho vysloužil tím, že riskoval život proti síle vůle. Dva označovali Car'a'carna, náčelníka náčelníků, Toho, kdo přichází s úsvitem. A Děvy měly další důvody ke své nechuti.
Muži posbírali cvičné meče, košile a kabátce a odpoklonkovali se z nádvoří. "Zítra," zavolal za nimi Rand. "Brzy-" Rozkaz následovaly další úklony.
Než byli polosvlečení muži z dohledu, andorští šlechtici se vyhrnuli ze sloupořadí jako hedvábná duha, tlačili se kolem Randa a krajkovými kapesníčky si otírali zpocené tváře. Randovi se z toho obrátil žaludek. Využij, co musíš využít, nebo nech zemi zahalit Stínem. Tohle mu řekla Moirain. Skoro před touhle bandou dával přednost počestné opozici Cairhieňanů či Tairenů. Při tomhle pomyšlení se málem rozesmál, nazývat to, co dělali tamti, počestné.
"Jsi úžasný," vydechla Arymilla a zlehka mu položila ruku na paži. "Tak rychlý, tak silný." Její velké hnědé oči byly ještě víc vlahé než obvykle. Očividně byla dost hloupá, aby ho považovala za snadnou kořist. Na zelených šatech se stříbrem vyšitými liánami měla podle andorských měřítek hodně hluboký výstřih, což znamenalo, že jí byl vidět kousíček rýhy mezi ňadry. Byla hezká, avšak dost stará, aby mohla být jeho matkou. Žádná z žen nebyla mladší, některé i starší, a přesto se všechny předbíhaly v tom, která bude Randovi lízat boty.
"To bylo ohromné, můj pane Draku." Elenia Arymillu málem odstrčila. Úsměv vypadal na prohnané tváři té ženy s medovými vlasy divně. Měla pověst saně. V přítomnosti Randa to ovšem nedávala najevo. "V

celých dějinách Andoru neexistoval šermíř tobě rovný. Dokonce ani Souran Maravaile, jenž byl největším generálem Artuše Jestřábí křídlo a manželem Ishary, první ženy, která usedla na Lví trůn - dokonce i on zemřel, když stál jen proti čtyřem šermířům. Nájemným vrahům, ve třiadvacátém roce stoleté války. I když všechny čtyři při tom zabil." Elenia si málokdy nechala ujít příležitost předvést své znalosti andorských dějin, zvláště v oblastech, o nichž toho bylo známo málo, jako o válce, která po smrti Jestřábího křídla rozervala jeho říši na kusy. Aspoň že dneska nepřipojila důvody ospravedlňující její nároky na Lví trůn.

"Jenom maličká smůla na konci," připojil se bodře Eleniin manžel Jarid. Byl to hranatý muž, na Andořana tmavý. Na manžetách a klopách červeného kabátce měl vyšité spirály a zlaté kance, znak rodu Sarandů, a jeho žena měla na dlouhých rukávech a vysokém límci stejně rudých šatů stříbrné lvy Andoru. Randa napadlo, jestli si myslí, že ty lvy nepozná. Jarid byl hlavou svého rodu, ale ctižádost a hnací síla vycházely od ní.

"Skvěle provedeno, můj pane Draku," řekla Karind bez obalu. Její mihotavé šedé šaty, stejně strohé jako její tvář, jen s těžkými stříbrnými lemy na rukávcích a lemu, téměř ladily se šedými prameny v tmavých vlasech. "Určitě musíš být ten nejlepší šermíř na světě." Přes vyřčená slova byl klidný pohled té hranaté ženy jako rána kladivem. Kdyby měla mozek, který by ladil s její tvrdostí, byla by nebezpečná.

Naean byla štíhlá, světlá kráska s velkýma modrýma očima a vlnitými, lesklými a černými vlasy, avšak opovržlivý úšklebek, kterým hodila po pětici odcházejících mužů, byl jejím stálým rysem. "Mám podezření, že si to naplánovali dopředu, aby se tomu jednomu podařilo tě zasáhnout. Ten peníz navíc si mezi sebou rozdělí." Na rozdíl od Elenii se modře oděná žena se třemi stříbrnými klíči rodu Arawnů na dlouhých rukávcích o svých nárocích na trůn nikdy nezmínila, alespoň ne tam, kde by to mohl slyšet Rand. Předstírala, že je spokojená s rolí hlavy rodu jednoho starobylého rodu, lvice předstírající, že je spokojená jako domácí kočka.

"Copak se nemůžu vždycky spolehnout na to, že moji nepřátelé budou spolupracovat?" zeptal se tiše.

Naean překvapeně našpulila rty. Nebyla zdaleka hloupá, ale zřejmě si myslela, že ti, kdo stojí proti ní, by se měli okamžitě převalit na záda, když se s ní střetnou, a brala jako osobní urážku, když to neudělali.

Jedna z Děv, Enaila, Randovi podala silný bílý ručník, aby si jím mohl setřít pot z těla, avšak šlechticů si nevšímala. Vlasy měla jako oheň a na Aielanku byla poměrně malá. Velmi ji rozčilovalo, že některé z těchhle mokřinských žen jsou vyšší než ona. Většina Děv se mohla dívat většině mužů v místnosti do očí. Andořané dělali, co mohli, aby si jí také nevšímali, jelikož však příliš okatě upírali zraky jinam, jasně se jim to nedařilo. Enaila odešla, jako by byli neviditelní.

Ticho trvalo jen chvíli. "Můj pán Drak je moudrý," řekl urozený pán Lir s lehkou úklonou a mírným zamračením. Hlava rodu Ansharů, Lir byl štíhlý jako čepel meče a stejně tak pevný, ve žlutém kabátci zdobeném zlatými lemy, ale taky příliš uhlazeně falešný, prostě vůbec příliš uhlazený. Jeho fasádu nikdy nezhyzdilo nic, kromě těch občasných zamračení, jako by si je neuvědomoval, a přesto nebyl zdaleka jediný, kdo po Randovi vrhal kosé pohledy. Všichni se na Draka Znovuzrozeného ve svém středu občas dívali se zadumanou nedůvěrou. "Nepřátelé obvykle dříve nebo později začnou spolupracovat. Musíte je poznat dřív, než k tomu dostanou příležitost."

Urozený pán Henren, dost hranatý, plešatý, s tvrdým pohledem, a urozená paní Carlys, se šedými kudrnami, otevřenou tváří a proradnou myslí, baculatá a uhihňaná Daerilla i nervózní Elgar s úzkými rty a téměř tucet dalších, kteří mlčeli, když mluvili mocnější, teď začali chrlit chválu na Randovu moudrost. Šlechtici a šlechtičny z nižších rodů se však odmlčeli, jakmile Elenia opět otevřela ústa. "Vždycky je těžké poznat nepřítele dřív, než se prozradí. Pak je často až příliš pozdě." Její manžel moudře kývl.

"Já vždycky říkám," ohlásila Naean, "že ti, kteří mne nepodporují, stojí proti mně. Zjistila jsem, že je to dobré pravidlo. Ti, kdo se drží vzadu, možná čekají, až se k nim obrátíš zády, aby ti do nich vrazili dýku."

Tohle nebylo zdaleka poprvé, kdy se snažili zabezpečit si své postavení tím, že vrhnou podezření na jiného urozeného pána či paní, kteří zrovna nebyli přítomni, ale Rand si zoufale přál, aby je mohl zarazit, aniž by jim to musel říci otevřeně a naplno. Jejich pokusy hrát velkou hru rodů byly chabé ve srovnání s mazaným manévrováním Cairhieňanů, dokonce i Tairenů, a tito urozenci navíc byli podrážděni, byly tu však jisté věci, o nichž Rand nechtěl, aby je zatím napadaly. Pomoc kupodivu přišla od bělovlasého

urozeného pána Nasina, hlavy rodu Caerenů.
"Další Jearom," řekl ten muž a podlézavý úsměv se na jeho vyzáblém, úzkém obličeji vyjímal dosti podivně. Přivolal tím na sebe podrážděné pohledy dokonce i od nižších šlechticů, než se ti vzpamatovali. Nasin byl poněkud popletený od událostí, které doprovázely Randův příchod do Caemlynu. Místo hvězdy a meče svého rodu měl Nasin světle modré klopy pošité neladícími kvítky, měsíčky a laskavcem, a občas nosil květinu i v řídnoucích vlasech jako nějaký vesnický mládenec na námluvách. Rod Caerenů však byl příliš mocný, aby ho Jarid nebo Naean odsunuli stranou. Nasin pokýval hlavou na hubeném krku. "Tvoje šermování je pozoruhodné, můj pane Draku. Jsi další Jearom."
"Proč?" Slovo proletělo nádvořím a sežehlo andorské tváře.
Davram Bashere rozhodně nebyl Andořan, s těma svýma zešikmenýma, téměř černýma očima, zahnutým zobanem místo nosu a hustými prošedivělými kníry zatočenými jako rohy kolem širokých úst. Byl štíhlý, o kousek vyšší než Enaila, měl krátký šedý kabátec, stříbrem vyšívaný na manžetách a klopách, a baňaté kalhoty zastrčené do holínek s ohnutými manžetami pod koleny. Tam, kde Andořané stáli a přihlíželi, si saldejský vrchní maršál nechal na nádvoří přitáhnout pozlacené křeslo a rozvaloval se v něm s nohou přes lenoch. Meč s košovou záštitou měl otočený tak, aby na něj snadno dosáhl. Snědá tvář se mu leskla potem, ale věnoval tomu stejně málo pozornosti jako Andořanům.
"Co tím myslíš?" chtěl vědět Rand.
"Všechno tohle cvičný šermování," pronesl Bashere lehkým tónem. "A s pěti muži? Nikdo necvičí proti pěti. Je to hloupost. Dřív anebo později ti v takové potyčce vyrazí mozek z hlavy, dokonce i s cvičnými meči, a úplně zbytečně."
Rand zaťal zuby. "Jearom jich jednou porazil deset."
Bashere si poposedl a všetečně se zasmál. "Myslíš, že budeš žít dost dlouho, aby ses vyrovnal největšímu šermíři v dějinách?" Andořané začali rozhněvaně mručet - Rand si byl jist, že hněv jen předstírají - ale Bashere si toho nevšímal. "Koneckonců, jsi, kdo jsi." Náhle se pohnul jako narovnávající se pružina. Randovi na srdce zamířila dýka, kterou vytáhl, když se ještě přesunoval.
Rand nepohnul svalem. Místo toho chňapl po saidínu, mužské polovici pravého zdroje. Nevěnoval tomu o nic víc pozornosti než dýchání. Saidín ho zaplavil, nesl s sebou špínu Temného, lavinu odporného ledu, proud páchnoucího roztaveného kovu. Usměrnil, jednoduché tkanivo ze vzduchu, které omotalo dýku a zastavilo ji na délku paže od jeho hrudi. Obklopovala ho prázdnota, vznášel se uprostřed ní, myšlenky i pocity mu byly vzdálené.
"Chcípni!" zařval Jarid, tasil meč a rozběhl se k Basheremu. Lir, Henren a Elegar i všichni přítomní andorští páni měli taky meče venku, dokonce i Nasin, i když to vypadalo, že on ho spíš upustí. Děvy si ovinuly šufy kolem hlav a přes obličej si vytahovaly černé závoje až k modrým či zeleným očím, a přitom zvedaly oštěpy s dlouhými hroty. Aielové se před zabíjením vždycky zahalovali.
"Dost!" štěkl Rand a všichni ztuhli na místech, Andořané zmateně mrkali, Děvy se prostě jenom zvedly na špičky. Bashere se zase klidně usadil zpátky do křesla a nohu opět přehodil pohodlně přes lenoch.
Rand jednou rukou sebral dýku s rukojetí z rohoviny a propustil pravý zdroj. Přestože se mu z té špíny obracel žaludek, ze špíny, která nakonec ničila muže, již mohli usměrňovat, propustit ho bylo těžké. Se saidínem v sobě viděl jasněji, slyšel ostřeji. Byl to paradox, který nechápal, ale když se vznášel v té zdánlivě nekonečné prázdnotě a byl nějak oddělen od počitků a pocitů, měl všechny smysly znásobené. Bez něj se cítil jen zpola živý. A něco z té špíny jako by zůstávalo, ne však chlácholivá nádhera saidinu. Smrtonosná nádhera, která by ho zabila, kdyby v zápase s pravým zdrojem byť jen drobet zakolísal.
Převraceje stále dýku v rukou, pomalu přistoupil k Basheremu. "Kdybych byl o mrknutí oka pomalejší," poznamenal docela tiše, "byl bych teď mrtvý. Mohl bych tě na místě zabít a žádný zákon Andoru ani jiné země by mi to nedával za vinu." Uvědomil si, že je připravený to udělat. Saidín nahradil chladný hněv. Známost trvající pár týdnů neomlouvala něco takového.
Saldejec měl šikmé oči klidné, jako by se povaloval ve vlastním domově. "Mojí ženě by se to nelíbilo. A tobě taky ne, když už jsme u toho. Deira by se nejspíš ujala velení a vydala se znovu honit Taima. Neschvaluje můj slib, že půjdu za tebou."
Rand lehce zavrtěl hlavou, klidné chování vrchního maršála poněkud otupilo ostří jeho hněvu. A jeho slova. Bylo překvapením, že všichni šlechtici mezi devíti tisícovkami saldejských jezdců si přivedli své

manželky, a dokonce i většina ostatních důstojníků taky. Rand nechápal, jak může muž vzít svou manželku do nebezpečí, ale v Saldeii to byla tradice, výjimkou byly pouze výpravy do Morny. Pohledu na Děvy se vyhnul. Bojovníci až do konečků prstů, ale také ženy. A on slíbil, že je nebude chránit před nebezpečím, dokonce ani před smrtí ne. Neslíbil však, že ho z toho pomyšlení nebude mrazit, a rvalo mu to duši na kusy, ale svůj slib dodržoval. Dělal, co musel, i když se kvůli tomu sám nenáviděl.

S povzdechem teď odhodil dýku. "Ptal jsem se," řekl zdvořile, "proč?"

"Protože jsi tím, kým jsi," odpověděl Bashere prostě. "Protože ty - a asi rovněž muži, které sbíráš - jsi tím, čím jsi." Rand za sebou zaslechl kroky. Jakkoliv se snažili, Andořané nikdy nedokázali skrýt hrůzu z jeho amnestie. "Kdykoliv můžeš udělat to, co jsi nyní udělal s mou dýkou," pokračoval Bashere, postavil na zem i druhou nohu a předklonil se, "ale aby se k tobě dostal nějaký vrah, musel by projít přes tvoje Aiely. A moje jezdce, když už jsme u toho. Pche! Jestli se k tobě něco dostane dost blízko, nebude to člověk." Rozhodil rukama a znovu se opřel. "No, jestli chceš cvičit s mečem, dělej si to. Muž potřebuje cvičit, a uvolnit se. Ale nenech si rozbít hlavu. Příliš mnoho věcí na tobě závisí a já kolem tebe nevidím žádné Aes Sedai, aby tě vyléčily." Jeho kníry málem zakryly náhlý úsměv. "Kromě toho, kdybys zemřel, nemyslím, že by naši andorští přátelé dál přijímali mě i moje muže s otevřenou náručí."

Andořané vrátili meče do pochev, ale oči dál zlobně upírali na Bashereho. Nemělo to nic společného s tím, jak málem zabil Randa. Obvykle se v blízkosti Bashereho tvářili nezúčastněně - přese všechno to byl cizí generál s cizím vojskem na andorské půdě. Drak Znovuzrozený tu Bashereho chtěl, a tahle tlupa by se usmívala třebas na myrddraala, pokud by si to Drak Znovuzrozený přál. Kdyby se však Rand obrátil proti němu... Pak by nebylo třeba již nic skrývat. Byli to supi, připravení se krmit na Morgase, než zemřela, a kdyby dostali jenom z poloviny takovou moc, krmili by se i na Basherem. A na Randovi taky. Skoro se nemohl dočkat, až se jich zbaví.

Jediný způsob, jak žít, je zemřít. Ta myšlenka se mu náhle vynořila v hlavě. Tohle jednou slyšel, a tak, že tomu musel věřit, ale ta myšlenka nebyla jeho. Musím zemřít. Zasloužím si jenom smrt. Chytil se za hlavu a odvrátil se od Bashereho.

Bashere okamžitě stál a držel Randa za ramena, i když mladší muž byl o hlavu vyšší než on. "Co se děje? Opravdu ti ta rána nakřápla lebku?"

"Jsem v pořádku." Rand ho odstrčil. V tomhle nikdy nebyla bolest, jen šok, že má v hlavě myšlenky jiného muže. Bashere nebyl jediný, kdo se díval. Většina Děv ho sledovala stejně pozorně jakona nádvoří, zvláště Enaila a žlutovlasá Somara, nejvyšší ze všech. Ty dvě mu nejspíš přinesou nějaký bylinkový čaj hned, jak jim skončí služba, a budou nad ním stát, dokud ho nevypije. Elenia, Naean, Lir a ostatní Andořané ztěžka dýchali, mačkali si kabátce a suknice a na Randa hleděli pozorně s očima rozšířenýma strachem jako lidé, kteří se bojí, že by mohli zahlédnout první známky šílenství. "Jsem v pořádku," oznámil celému nádvoří. Jen Děvy se uvolnily, a Enaila a Somara pouze trošku.

Aielům na "Draku Znovuzrozeném" ani nezáleželo, pro ně byl Rand Car'a'carn, předpovězený, že je sjednotí a zničí. Nezatěžovali se tím, ačkoliv se toho také obávali, jeho usměrňováním se však zřejmě také nezatěžovali, ani ničím, co s tím mohlo být spojeno. Ostatní - mokřiňané, pomyslel si suše - ho nazývali Drakem Znovuzrozeným a nikdy neuvažovali dál o tom, co to znamená. Věřili, že je novým vtělením Luise Therina Telamona, Draka, muže, který uzavřel díru do věznice Temného a ukončil válku Stínu před více než třemi tisíci lety. Ukončil také věk pověstí, kdy protiútok Temného pošpinil saidín a každý muž, který mohl usměrňovat, postupně zešílel, a začalo to u Luise Therina samotného a též stovky jeho rytířů. Nazývali Randa Drakem Znovuzrozeným a nikdy je ani nenapadlo, že by mohl mít v hlavě jistou část Luise Therina, stejně šíleného jako v den, kdy začal Čas šílenství a Rozbití světa, stejně šíleného jako všichni ti muži Aes Sedai, kteří změnili tvář světa k nepoznání. Přicházelo to k němu pomalu, avšak čím víc se Rand naučil o jediné síle, tím silnější byl v ovládání saidínu a tím silnější byl i hlas Luise Therina, takže pro Randa bylo stále těžší bojovat proti tomu, aby ho myšlenky mrtvého muže nepřemohly. To byl důvod, proč tak rád cvičil s mečem. Nepřítomnost myšlenek byla přehrada, která udržovala jeho já.

"Musíme najít nějakou Aes Sedai," zamumlal Bashere. "Jestli jsou ty řeči pravdivé... Světlo spal moje oči, kéž bych nikdy nedovolil tamté odejít."

Poté, co Rand a Aielové dobyli město, hodně lidí z Caemlynu uprchlo. Palác sám se přes noc téměř zcela vylidnil. Rand by byl rád našel jisté lidi, kteří mu kdysi pomohli, ale všichni zmizeli. Někteří stále ještě utíkali. Jednou z těch, kteří uprchli hned v prvních dnech, byla mladá Aes Sedai, dost mladá, aby na její tváři ještě nebyla vidět zrádná bezvěkost. Bashereho muži ji našli v hostinci a poslali jí zprávu, ale když zjistila, kdo Rand je, s křikem utekla. Doslova s křikem. Dokonce ani nezjistil její jméno nebo adžah. Povídalo se, že někde ve městě je ještě jedna, ale drbů teď Caemlynem kolovaly stovky, tisíce, a jeden byl méně pravděpodobný než druhý. Rozhodně nebylo pravděpodobné, že by nějaký vedl k Aes Sedai. Aielské hlídky zahlédly několik, které Caemlyn objížděly, každá očividně někam velmi spěchala a žádná nehodlala vstoupit do města obsazeného Drakem Znovuzrozeným.
"Mohl bych snad nějaké Aes Sedai věřit?" zeptal se Rand. "Bylo to jenom bolení hlavy. Nemám tak tvrdou hlavu, aby mě trochu nebolela, když mě do ní praští."
Bashere si odfrkl tak mocně, až se mu zavlnily kníry. "Ať už máš hlavu jakkoliv tvrdou, dřív nebo později budeš muset nějaké Aes Sedai začít důvěřovat. Bez nich nikdy nespojíš všechny státy pod svým velením, jedině že bys je dobyl. Lidé takové věci hledají. A ať už se bude povídat, že jsi těch Proroctví splnil Světlo ví kolik, oni budou pořád čekat, až si tě poznačí Aes Sedai."
"Bojům se stejně nevyhnu, a ty to dobře víš," prohlásil Rand. "Bělokabátníci mě v Amadicii nepřivítají, i kdyby Ailron souhlasil, a Sammael Illian bez boje taky nevydá." Sammael a Rahvin a Moghedien a... Drsně tyto myšlenky vyhnal z hlavy. Nebylo to snadné. Přicházely bez varování, a nikdy to nebylo snadné.
Zadunění ho přimělo ohlédnout se přes rameno. Arymilla ležela jak široká tak dlouhá na dláždění a Karind klečela u ní, stahovala jí suknice přes kotníky a třela jí zápěstí. Elegar se kymácel, jako kdyby se mohl každou chvíli připojit k Arymille, a ani Nasin, ani Elania nevypadali o mnoho lépe. Většina ostatních byla zřejmě připravená vrhnout. Mohla to všechno způsobit zmínka o Zaprodancích, zvláště proto, že jim Rand řekl, že urozený pán Gaebril byl ve skutečnosti Rahvin. Rand si nebyl jist, nakolik mu uvěřili, ale jenom pomyšlení na tuto možnost stačilo, aby se většině roztřásla kolena. Jen díky svému zděšení byli prozatím naživu. Kdyby si Rand myslel, že Rahvinovi sloužili vědomě... Ne, pomyslel si. I kdyby to byli věděli, kdyby to byli všechno temní druzi, i tak bys je využil. Občas mu bylo ze sebe tak zle, že byl vážně připravený zemřít.
Alespoň mluvil pravdu. Všechny Aes Sedai se pokoušely udržet v tajnosti, že Zaprodanci jsou volní. Bály se, že to vyvolá jen další zmatek a paniku. Rand se snažil tuto pravdu šířit. Lidé mohli zpanikařit, ale budou mít čas se vzpamatovat. Kdyby bylo podle Aes Sedai, mohla by tato informace a následná panika přijít příliš pozdě, aby se lidé ještě stačili vzpamatovat. Kromě toho lidé měli právo vědět, proti čemu stojí.
"Illian se dlouho neudrží," poznamenal Bashere. Rand se prudce otočil zpátky, ale Bashere byl příliš zkušený voják, aby mluvil o něčem, o čem by neměl, tam, kde by ho mohl slyšet někdo nepovolaný. Jen se snažil odvést řeč od Zaprodanců. Ačkoliv jestli Zaprodanci, či cokoliv jiného, vyváděli Davrama Bashereho z míry, tak to na něm Rand ještě neviděl. "Illian praskne jako ořech, když do něho praštíš kladivem."
"S Matem jste vymysleli dobrý plán." Základní nápad byl Randův, ale Mat a Bashere přišli s tisícem podrobností, díky nimž by plán měl fungovat. Mat měl víc nápadů než Bashere.
"Zajímavý junák, tenhle Mat Cauthon," zadumal se Bashere. "Těším se na to, až si s ním znovu promluvím. Nikdy nechce říct, u koho studoval. U Agelmara Jagada? Slyšel jsem, že jste oba byli v Shienaru." Rand mlčel. Matova tajemství patřila jenom jemu. Rand si sám ani nebyl jistý, co to vlastně je za tajemství. Bashere naklonil hlavu a prstem se poškrábal ve vousech. "Na to, aby studoval u kohokoliv jiného, je moc mladý. Není starší než ty. Našel někde nějakou knihovnu? Rád bych viděl ty knihy, co přečetl."
"To se musíš zeptat jeho," řekl Rand. "Já nevím." Předpokládal, že Mat někde nějakou knihu občas přečte, nicméně Mata knížky moc nezajímaly.
Bashere jenom kývl. Když se Rand o něčem nechtěl bavit, Bashere to obvykle nechal být. Obvykle. "Až příště zase pojedeš do Cairhienu, co kdybys přivedl tu zelenou sestru, co je tam? Egwain Sedai? Slyšel jsem, jak o ní Aielové mluví. Povídali, že je taky z tvé vesnice. Té bys snad mohl věřit, ne?"

"Egwain má jiné povinnosti." Rand se zasmál. Zelená sestra. Kdyby jen Bashere věděl.
Po Randově boku se objevila Somara s Randovou lněnou košilí a kabátcem z dobrého červeného sukna podle andorské módy, s draky na velkém límci a hustě vyšitými vavřínovými listy na klopách a rukávcích. Byla vysoká dokonce i na Aielanku, snad jenom o dlaň nižší než on sám. Jako ostatní Děvy, i ona si shrnula závoj, ale hlavu měla stále pokrytou šedohnědou šufou, takže jí byl vidět jenom obličej.
"Car'a'carn se nachladí," zamumlala.
Pochyboval o tom. Aielům možná tohle horko nepřipadalo nijak neobvyklé, ale on se potil skoro stejně tolik, jako když cvičil s mečem. Přesto si ale přetáhl košili přes hlavu a zastrkal ji do spodků, i když tkanice nezavázal, a oblékl si i kabátec. Sice si nemyslel, že by se ho Somara skutečně pokoušela do šatů obléknout, ne před ostatními, ale takhle se vyhne poučování od ní a Enaily a nejspíš i několika dalších, spolu s bylinkovým čajem.
Pro většinu Aielů byl Car'a'carnem, a tak to bylo i s Děvami. Na veřejnosti. Když byl sám s těmito ženami, které se rozhodly odvrhnout sňatek a domácí krb kvůli oštěpu, záležitosti se zkomplikovaly. Předpokládal, že by to dokázal zarazit - možná - dlužil jim však, že to neudělá. Košili měl okamžitě propocenou a na kabátci se mu začínaly tvořit tmavé skvrny.
"Potřebuješ Aes Sedai, al'Thore." Rand doufal, že Bashere bude aspoň z poloviny tak umíněný, až dojde na boj. Bashere měl takovou pověst, ale měl jenom tu pověst a pár týdnů času. "Nemůžeš si dovolit mít je proti sobě, a jestli si nebudou alespoň myslet, že si na tebe uvázaly pár provázků, mohly by se do toho dát doopravdy. Aes Sedai jsou zrádné a lstivé, člověk nikdy neví, co udělají a proč."
"Co když ti řeknu, že tu jsou stovky Aes Sedai, které jsou připravené mě podpořit?" Rand si uvědomoval, že Andořané stále poslouchají. Musel si dát pozor, aby neřekl příliš. Ne že by toho moc věděl. Co věděl, bylo nejspíš přehnané a toužebné přání. Rozhodně pochyboval, že to jsou "stovky", ať už Egwain naznačovala cokoliv.
Bashere přimhouřil oči. "Kdyby z Věže přišlo poselstvo, věděl bych to, takže..." Ztišil hlas téměř do šepotu. "Rozkol? Věž se skutečně rozdělila?" Mluvil, jako by nevěřil slovům, která mu vycházela z úst. Všichni věděli, že Siuan Sanche byla sesazena z amyrlinina stolce a utišena - a popravena, jak se povídalo - a přesto byl pro většinu lidí rozkol ve Věži jen domněnkou, skutečně tomu věřil jen málokdo. Bílá věž zůstávala jednotná, monolit tyčící se nad trůny po tři tisíce let. Saldejec však byl muž, jenž zvažoval všechny možnosti. Pokračoval skutečně šeptem a přistoupil blíž, aby ho Andořané nemohli slyšet. "Musí to být ty vzbouřenkyně, co jsou připravené tě podpořit. S nimi bys mohl uzavřít lepší dohodu - budou tě potřebovat stejně tolik, jako ty potřebuješ je, možná víc - ale vzbouřenkyně, dokonce i vzbouřené Aes Sedai, nebudou mít takovou váhu jako Bílá věž, rozhodně ne u koruny. Obyčejní lidé rozdíl nepoznají, ale králové a královny ano."
"Jsou to pořád Aes Sedai," řekl Rand stejně tiše, "ať jsou kdokoliv." A kdekoliv, pomyslel si suše. Aes Sedai... Služebníci všech... síň služebníků je rozbita... rozbita navždycky... rozbita... Ilieno, má lásko... Rand myšlenky Luise Therina nelítostně potlačil. Párkrát mu skutečně pomohly, poskytly mu informace, které potřeboval. Kdyby tu měl nějakou Aes Sedai - žlutou, ty věděly nejvíc o léčení - třeba by mohla... Byla tu jedna Aes Sedai, které důvěřoval, i když s tím začal teprve krátce před její smrtí, a Moirain mu zanechala radu týkající se Aes Sedai, týkající se každé ženy, která nosí šátek a prsten. "Nikdy žádné Aes Sedai neuvěřím," zachrčel tiše. "Využiju je, protože je potřebuju, ale ať Věž nebo vzbouřenkyně, vím, že se mě pokusí využít, protože tohle prostě Aes Sedai dělají. Nikdy jim nebudu důvěřovat, Bashere."
Saldejec pomalu přikývl. "Tak je využij, jestli můžeš. Pamatuj si však tohle. Nikdo neodolá dlouho a začne dělat to, co chtějí Aes Sedai." Náhle krátce vyštěkl smíchy. "Artuš Jestřábí křídlo byl poslední, kdo to dokázal, aspoň pokud vím. Světlo spal moje oči, ty možná budeš druhý."
Vrzání bot oznámilo nově příchozího na nádvoří. Byl to jeden z Bashereho mužů, mladík s mohutnými rameny, ostře řezanými rysy, o hlavu vyšší než jeho generál a taky s bohatou černou bradkou stejně jako hustými kníry. Chodil jako někdo zvyklý spíš na sedlo než na vlastní nohy, ale meč u boku při úkloně zvládal bez chybičky. A klaněl se spíš Basheremu než Randovi. Bashere možná následoval Draka Znovuzrozeného, ale Tumad - aspoň si Rand myslel, že se tak jmenuje, Tumad Ahzkan - následoval Bashereho. Enaila a tři další Děvy upřely na nového Saldejce zrak. Žádnému mokřiňanovi v blízkosti Car'a'carna skutečně nedůvěřovaly. "U brány se přihlásil nějaký muž," hlásil Tumad celý nesvůj. "Říká...

Je to Mazrim Taim, můj pane Bashere."

## KAPITOLA DRUHÁ

### Nově příchozí

Mazrim Taim. Během staletí před Randem se jiní muži prohlašovali za Draka Znovuzrozeného. Posledních pár let před Randem to byla hotová morová rána, celá plejáda falešných Draků, někteří z nich dokonce dokázali i usměrňovat. Mazrim Taim byl jedním z nich, posbíral vojsko, a než ho chytili, řádil v Saldeii. Bashereho výraz se nezměnil, ale jílec meče sevřel tak, až mu zbělely klouby, a Tumad se na něj díval, čekaje na rozkazy. Taimův útěk na cestě do Tar Valonu, kde měl být zkrocen, byl důvod, proč Bashere původně přijel do Andoru. Tolik se Saldeia Mazrima Taima bála a nenáviděla ho. Královna Tenobie poslala Bashereho s vojskem, aby toho muže pronásledoval, kamkoliv půjde, jakkoliv dlouho bude třeba, aby zařídil, že Taim už nikdy v Saldeii potíže dělat nebude.

Děvy jenom klidně stály, ale mezi Andořany to jméno zapálilo plamen jako pochodeň hozená do suché trávy. Arymille právě pomáhali na nohy, když znovu vyvrátila oči. Opět by se byla zhroutila na hromádku, kdyby ji Karind nezachytila a pomalu nepoložila. Elegar se odpotácel mezi sloupy, předklonil se a hodně hlasitě zvracel. Ostatní lapali po dechu, celí strachy bez sebe si tiskli kapesníky k ústům a svírali jílce. Dokonce i vyrovnaná Karind si nervózně olizovala rty.
Rand vytáhl ruku z kapsy kabátce. "Ta amnestie," pravil a oba Saldejci se na něj dlouze, bezvýrazně zadívali.
"Co když sem nepřišel kvůli tvé amnestii?" zeptal se po chvíli Bashere. "Co když se sem přišel prohlásit za Draka Znovuzrozeného?" Andořané přešlapovali. Nikdo nechtěl být na míle poblíž místa, kde by mohla být jediná síla použita v souboji.
"Jestli má na mysli tohle," prohlásil odhodlaně Rand, "tak ho vyvedu z omylu." Měl v kapse ten nejvzácnější druh angrialu, ten vyrobený pro muže, vyřezávanou sošku tlustého mužíčka s mečem. Ať by byl Taim jak chtěl silný, tomuhle by čelit nedokázal. "Ale jestli přišel pro amnestii, platí i pro něj, stejně jako pro ostatní." Ať už Taim udělal v Saldeii cokoliv, Rand si nemohl dovolit odehnat muže, jenž dokáže usměrňovat, muže, jehož nebude nutné učit od prvních krůčků. Takového muže potřeboval. A stejně by neodehnal nikoho, až na Zaprodance, pokud by k tomu nebyl donucen. Demandred a Sammael, Semirhage a Mesaana, Asmodean a... Rand Luise Therina potlačil. Teď si nemohl dovolit žádné rozptýlení.
Bashere znovu chvíli mlčel, než promluvil, ale nakonec přikývl a pustil meč. "Tvoje amnestie ovšem platí. Ale pamatuj, al'Thore. Jestli Taim ještě někdy strčí nos do Saldeie, neodejde živý. Mezi lidmi žije příliš mnoho vzpomínek. Žádný rozkaz, který vydám já - nebo Tenobie - tomu nezabrání."
"Budu ho držet mimo Saldeiu." Buď sem Taim přišel, aby se mu podvolil, nebo ho bude nutné zabít. Rand si mimoděk sáhl na kapsu a přes látku sevřel tlustého mužíčka. "Tak ho sem přiveď."
Tumad se podíval na Bashereho, ale Bashere krátce přikývl tak rychle, až se zdálo, že se Tumad klaní v odpověď na vyslovený rozkaz. Rand pocítil letmé podráždění, nic však neříkal, a Tumad odspěchal pryč tím svým lehce kolébavým krokem. Bashere zkřížil ruce na prsou a stál s ohnutým kolenem, portrét naprosto klidného muže. Tmavé, zešikmené oči upíral za Tumadem, takže to byl spíš portrét muže čekajícího, až bude mocí někoho zabít.
Andořané začali znovu přešlapovat, váhavě poodešli, pak se zase vrátili. Dýchali, jako by uběhli několik mil.
"Smíte odejít," řekl jim Rand.
"Já, například, ti budu stát po boku," začal Lir, zrovna když Naean ostře vyhrkla: "Já neuteču před -" Rand je oba uťal. "Ven!"
Chtěli mu ukázat, že se nebojí, i když si málem pouštěli do spodků. Chtěli utéci, odhodit i ty zbytky důstojnosti, které mu ještě nehodili k nohám. Byla to prostá volba. On byl Drak Znovuzrozený, získat přízeň znamenalo poslušnost, a poslušnost v tomto případě znamenala udělat to, co doopravdy chtěli. Vlna přemrštěných poklon a široce roztažené suknice, spěšné: "S tvým dovolením, můj pane Draku," a "Jak přikazuješ, můj pane Draku," a... tedy ne že by skutečně utíkali, ale šli tak rychle, jak jenom to bylo možné, aby to ještě nevypadalo, že spěchají. Opačným směrem, než odešel Tumad. Nepochybně nechtěli riskovat případné setkání s přicházejícím Mazrimem Taimem.
Čekání se v horku táhlo - zabralo to čas, přivést muže dlouhými palácovými chodbami až od brány - ale jakmile Andořané odešli, nikdo se nepohnul. Bashere upíral oči na místo, kde se Taim objeví. Děvy sledovaly celé okolí, jenže to ony dělaly vždy, a jestli vypadaly, že jsou připravené se v okamžení zase zahalit, tak to u nich bylo taky obvyklé. Nebýt jejich očí, mohly to být sochy.
Konečně se na nádvoří ozvaly kroky. Rand málem sáhl pro saidín, ale pak se zarazil. Ten muž dokáže poznat, že drží jedinou sílu, jakmile vstoupí na nádvoří. Rand si nemohl dovolit vypadat, že se ho bojí.
Do slunce se jako první vynořil Tumad a pak černovlasý muž, trochu nadprůměrně vysoký, jehož snědá tvář a zešikmené oči, zahnutý nos a vysedlé lícní kosti označovaly za dalšího Saldejce, ač byl hladce oholený a oděný jako kdysi úspěšný andorský kupec, na něhož přišly těžké časy. Tmavomodrý kabátec měl z jemného sukna, prostříhaný tmavším sametem, ale manžety měl odřené a spodky na kolenou vyboulené, a popraskané boty měl pokryté prachem. Přesto se nesl pyšně, což nebylo zrovna snadné,

když s ním šli další čtyři Bashereho muži, kteří měli své lehce zakřivené čepele obnažené a hroty drželi jenom pár palců od jeho žeber. Horko se ho zdánlivě nedotýkalo. Děvy sledovaly jeho postup.
Rand si Taima prohlížel, když s doprovodem přecházel nádvoří. Byl nejméně o patnáct let starší než Rand, mohlo mu být tak pětatřicet, nejvýš o pár let víc. O mužích, kteří dokážou usměrňovat, toho bylo známo málo a ještě méně zapsáno - tomuto tématu se většina slušných lidí vyhýbala - ale Rand se naučil, co jen dokázal. Poměrně málo mužů se toho skutečně dobralo. To byl jeden z jeho problémů. Od Rozbití většina mužů, kteří usměrňovali, měli tuto schopnost vrozenou, projevila se, když dospívali. Některým se podařilo udržet šílenství na uzdě celá léta, než je Aes Sedai našly a zkrotily. Ostatní už byli beznadějně šílení, když byli objeveni, často necelý rok poté, co se poprvé dotkli saidínu. Rand se držel zdravého rozumu již téměř dva roky. A přesto tu měl před sebou muže, kterému se to dařilo deset patnáct let. Už to samo o sobě za něco stálo.
Muži se zastavili pár kroků před ním na Tumadův pokyn. Rand otevřel ústa, jenže než mohl promluvit, ozval se mu v hlavě Luis Therin jako posedlý. Sammael a Demandred mě nenáviděli, nechť jsem jim prokazoval jakékoliv pocty. Čím větší pocty, tím horší nenávist, dokud nezaprodali své duše a nepřešli na druhou stranu. Zvlášť Demandred. Měl jsem ho zabít! Měl jsem je zabít všechny! Sežehnout zemi, aby je zabila všechny! Sežehnout zemi.
Rand, se ztuhlým výrazem, se snažil ovládnout vlastní myšlenky. Já jsem Rand al'Thor. Rand al'Thor! Sammaela ani Demandreda ani nikoho z ostatních neznám! Světlo mě spal, jsem Rand al'Thor! Jako slabá ozvěna se odjinud objevila ještě jedna myšlenka. Světlo mě spal. Znělo to jako prosba. Pak byl Luis Therin pryč, zahnán zpět do stínů, v nichž přebýval.
Mlčení využil Bashere. "Říkáš, že jsi Mazrim Taim?" Znělo to nevěřícně a Rand se na něj zmateně podíval. Je to Taim, nebo ne? Jedině šílenec by se hlásil k takovému jménu, kdyby mu nepatřilo. Zajatec zvedl koutky úst, což mohl být náznak úsměvu, a zamnul si bradu. "Oholil jsem se, Bashere." V jeho hlase byl víc než jen náznak posměchu. "Takhle daleko na jihu je horko, nebo sis toho nevšiml? Větší horko, než by být mělo, dokonce i tady. Chceš ode mě důkaz? Mám pro tebe usměrnit?"
Tmavýma očima zalétl k Randovi a pak se podíval zpátky na Bashereho, jehož tvář byla s každou minutou temnější. "To asi ne, ne teď. Vzpomínám si na tebe. Málem jsem tě porazil u Irinjavaru, jenže se na obloze objevila ta zjevení. To ale ví každý. Co ale neví každý, kromě tebe a Mazrima Taima?"
Soustředil se na Bashereho a zdánlivě si neuvědomoval své stráže ani jejich meče u svých žeber. "Slyšel jsem, že jsi utajil, co se stalo Musarovi a Hacharimu a jejich ženám." Posměch byl pryč, teď jenom vyprávěl, co se stalo. "Neměli se mě pokoušet zabít pod vlajkou příměří. Soudím, že jsi jim našel dobrá místa mezi svou čeládkou. Oni nyní chtějí jedině sloužit a poslouchat. Jinak nebudou šťastní. Mohl jsem je zabít. Všichni čtyři tasili dýky."
"Taime," zavrčel Bashere a sáhl po jílci meče, "ty...!"
Postavil se před něj Rand a popadl ho za zápěstí, když byla čepel již zpola venku z pochvy. Hroty čepelí čtyř strážných i Tumadovy se teď Taima dotýkaly a nejspíš se mu zarývaly do masa, podle toho, jak je muži tiskli k jeho kabátci, ale on nehnul brvou. "Přišel jsi sem za mnou," chtěl vědět Rand, "nebo se snad posmívat urozenému pánu Basheremu? Jestli to uděláš ještě jednou, nechám ho, aby tě zabil. Moje amnestie omlouvá, co jsi udělal, ale nedovoluje, aby ses svými zločiny chlubil."
Taim si Randa chvíli prohlížel, než promluvil. Přes panující žár se ten chlapík skoro nepotil. "Přišel jsem za tebou. Ty jsi ten z vidění na obloze. Povídá se, že jsi tam bojoval se samotným Temným."
"S Temným ne," řekl Rand. Bashere se mu přímo nevzpíral, ale Rand cítil napětí v jeho ruce. Jestli ho pustí, ta čepel bude vmžiku venku a v Taimově srdci. Pokud nepoužije jedinou sílu. Nebo pokud ji nepoužije Taim. Tomu bylo třeba se pokud možno vyhnout. Dál svíral Bashereho za zápěstí. "Říkal si Ba'alzamon, ale já myslím, že to byl Izmael. Zabil jsem ho později v Tearském Kameni."
"Slyšel jsem, že jsi zabil víc Zaprodanců. Mám tě oslovovat můj pane Draku? Slyšel jsem, jak tihleti ten titul používají. Chceš zabít všechny Zaprodance?"
"Znáš nějaký jiný způsob, jak to s nimi vyřídit?" zeptal se Rand. "Buď zemřou oni, nebo zemře svět. Pokud si ovšem nemyslíš, že se dají přemluvit k tomu, aby opustili Stín tak, jako opustili Světlo." Tohle začínalo být směšné. Vedl tady rozhovor s mužem, který měl pod kabátcem určitě zarytých pět mečů do těla, určitě až do krve, a sám zatím držel šestého muže, který chtěl dodat šestý meč a pustit tomu muži

žilou mnohem víc. Aspoň že byli Bashereho muži natolik disciplinovaní, že neudělali víc bez přímého rozkazu svého velitele. Aspoň že Bashere držel pusu zavřenou. Rand obdivoval Taimův klid, a tak rychle pokračoval, aniž by však dával najevo, že spěchá.
"Ať už jsou tvoje zločiny jakékoliv, Taime, vedle Zaprodanců blednou. Nebo jsi někdy mučil celé město, nutil tisíce lidí, aby si navzájem ubližovali, aby ubližovali svým milovaným? Tohle dělala Semirhage, a to z jediného důvodu, totiž že mohla, aby dokázala, že může, a měla z toho potěšení. Vraždil jsi někdy děti? Todělala Graendal. Nazývala to laskavostí, aby netrpěly, když zotročila jejich rodiče a odnesla je pryč." Jenom doufal, že ostatní Saldejci poslouchají aspoň zpola tak pozorně jako Taim. Ten se nyní dokonce se zájmem trochu předklonil. Rand doufal, že se nebudou příliš ptát, odkud tohle všechno ví.
"Předhazoval jsi snad lidi trollokům k jídlu? Tohle dělali všichni Zaprodanci - zajatce, kteří se k nim odmítli připojit, hodili trollokům, pokud je rovnou nezavraždili - ale Demandred zajal dvě města jen proto, že si myslel, že ho tamní lidé nebrali vážně, než přešel ke Stínu, a každý muž, žena i dítě skončil v trolločím žaludku. Mesaana zakládala na území, které ovládala, školy, školy, kde se děti a mladí lidé učili o slávě Temného, kde se učili zabíjet své přátele, kteří se neučili dost dobře nebo dost rychle. A mohl bych pokračovat. Mohl bych začít na začátku seznamu a pokračovat přes všech třináct jmen, a ke každému z nich přiřadit stovku stejně hnusných zločinů. Cokoliv jsi udělal, téhle úrovně to nedosahuje. A ty teď přicházíš přijmout mou milost, kráčet ve Světle a poddat se mi, bojovat proti Temnému stejně, jako jsi kdy bojoval proti lidem. Zaprodanci řádí a já je chci všechny pochytat a zničit. A ty mi s tím pomůžeš. Tím si vysloužíš svou milost. Řeknu ti pravdu, nejspíš si ji vysloužíš stokrát, než skončí Poslední bitva."
Bashere se konečně uvolnil, Rand cítil, jak se jeho meč pomalu vrací zpátky do pochvy. Rand se jen tak tak zarazil, aby si nevydechl úlevou. "Nevidím důvod, proč ho teď tak pozorně sledovat. Odložte meče." Tumad a ostatní začali pomalu vracet meče do pochev. Pomalu, ale dělali to. Pak promluvil Taim. "Podvolit se ti? Myslel jsem spíš na spojenectví mezi námi." Ostatní Saldejci se napjali. Bashere byl stále za Randem, ale Rand cítil, jak tuhne. Děvy nehnuly ani svalem, jen Jalani pozvedla ruku k závoji. Taim naklonil hlavu na stranu, ostatní si neuvědomoval. "Byl bych samozřejmě ten slabší partner, ale mám za sebou mnohem víc let studia jediné síly než ty. Mohu tě hodně naučit."
Rand se rozzuřil tak, až začal vidět rudě. Mluvil o věcech, které by neměl znát, a nejspíš tak dal základ tuctu dalších řečí o sobě i o Zaprodancích - a to všechno, aby činy tohoto muže vypadaly méně temné, a on má tu drzost mluvit o smlouvách? V hlavě se mu volně toulal Luis Therin. Zabij ho! Zabij ho hned! Zabij ho! Rand se pro jednou nesnažil ten hlas utišit. "Žádné smlouvy!" zavrčel. "Žádní partneři! Já jsem Drak Znovuzrozený, Taime! Já! Jestli víš něco, co můžu využít, tak to využiju, ale ty půjdeš tam, kam já řeknu, a uděláš, co řeknu a kdy řeknu."
Taim okamžitě poklekl. "Podvoluji se Draku Znovuzrozenému. Budu sloužit a poslouchat." Když vstával, koutky úst se mu znovu zachvěly v tom náznaku úsměvu. Tumad na něj civěl s otevřenými ústy.
"Tak rychle?" řekl Rand mírně. Vztek ještě nebyl pryč. Byl rozžhavený doběla. Nebyl si jistý, co by udělal, kdyby se tomu poddal. Luis Therin stále blábolil v koutku jeho mysli. Zabij ho! Musíš ho zabít! Rand Luise Therina zahnal pryč, takže se ztišil do sotva slyšitelného mumlání. Snad by ho to ani nemělo překvapovat. Kolem ta'veren se stávaly dost zvláštní věci, zvlášť kolem tak silných, jako byl Rand. Že může člověk v jeho přítomnosti v okamžení změnit názor, i kdyby byl směr jeho cesty vytesán do kamene, by nemělo být překvapivé. Ale Randa přemáhaly hněv a silné podezření. "Prohlásil ses Drakem Znovuzrozeným, bojoval jsi v bitvách po celé Saldeii, chytili tě jen proto, že jsi byl sražen do bezvědomí, a ty se tak rychle vzdáváš? Proč?"
Taim pokrčil rameny. "Jakou mám jinou volbu? Toulat se světem sám, bez přátel, stále pronásledovaný, zatímco ty budeš stoupat ke slávě? Tedy v případě, že by se Basheremu nebo těm tvým aielským ženským nepodařilo mě zabít dřív, než opustím město. A i kdyby to neudělali, Aes Sedai by mě dřív nebo později zahnaly do kouta. Pochybuju, že Věž hodlá na Mazrima Taima zapomenout. Anebo můžu jít za tebou, a část té slávy bude má." Poprvé se rozhlédl kolem, na stráže a Děvy, a zakroutil hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit. "Mohl jsem být tím jediným. Jak jsem měl vědět, že to tak není? Můžu usměrňovat. Jsem silný. Co ukazovalo na to, že nejsem Drak Znovuzrozený? Stačilo jedině, abych naplnil jedno z proroctví."

"Jako že by se ti podařilo narodit se na svazích Dračí hory?" ucedil Rand chladně. "To bylo první proroctví, které mělo být naplněno."
Taim znovu zvedl koutky úst. Nebyl to skutečný úsměv, nikdy nevystoupil až k jeho očím. "Dějiny píší vítězství. Kdybych byl dobyl Tearský Kámen, dějiny by byly prokázaly, že jsem se narodil na Dračí hoře, ze ženy, které se nikdy nedotkl muž, a nebesa se otevřela v záři, aby ohlásila můj příchod. Takové věci se teď vyprávějí o tobě. Jenomže ty jsi dobyl Kámen se svými Aiely a svět tě zdraví jako Draka Znovuzrozeného. Vím, že se nemám stavět proti tobě. Ty jsi ten jediný. No, jelikož nebude celý bochník můj, spokojím se i s krajíčkem, který mi spadne do klína."
"Možná že se ti dostane poct, Taime, a možná ne. Jestli nad tím začneš moc dumat, pomysli i na to, co se stalo ostatním, kteří dokázali to, co ty. Logaina chytily a zkrotily Aes Sedai. Prý zemřel ve Věži. Dalšího upálili Muranďané. Upálili ho zaživa, Taime! Tohle Illiánci udělali taky Gorinu Rogadovi před čtyřmi lety."
"To není osud, který bych vřele přivítal," poznamenal Taim vyrovnaně.
"Tak zapomeň na pocty a vzpomeň na Poslední bitvu. Všechno, co dělám, směřuje k Tarmon Gai'donu. Všechno, co ti řeknu, abys udělal, bude směřovat tam. Ty tam budeš směřovat!"
"Ovšem." Taim rozhodil rukama. "Ty jsi Drak Znovuzrozený. O tom nepochybuji. Uznávám tě veřejně. Napochodujeme do Tarmon Gai'donu. Kde proroctví říkají, že vyhrajeme. A dějiny řeknou, že Mazrim Taim stál po tvé pravici."
"Možná," ucedil stroze Rand. Prožil příliš mnoho proroctví, aby věřil, že některé z nich skutečně znamená přesně to, co říká. Nebo snad že něco zajišťují. Podle jeho názoru proroctví jenom určovala podmínky, které bylo třeba splnit, aby se něco stalo. Jenže splnění těchto podmínek ještě neznamenalo, že se to něco stane, jen že by se to mohlo stát. Některé podmínky, zadané v Dračích proroctvích, víc než jen naznačovaly, že musí zemřít, pokud má mít nějakou naději na vítězství. Tohle pomyšlení mu náladu nijak nevylepšilo. "Světlo dej, aby ta tvoje příležitost nepřišla příliš brzy. A teď, co víš o tom, co potřebuju? Můžeš učit muže usměrňovat? Můžeš vyzkoušet muže, abys poznal, jestli se to může naučit?" Na rozdíl od žen, muž, který sám uměl usměrňovat, nedokázal tuto schopnost v jiném prostě vycítit. V používání jediné síly byly mezi muži a ženami značné rozdíly, v podstatě jako mezi muži a ženami v jiných oblastech. Občas to byla otázka jen vlasového rozdílu, občas to bylo jako kámen proti hedvábí.
"Tvoje amnestie? Opravdu se ukázali nějací hlupáci, aby se naučili být jako ty a já?"
Bashere na Taima jen opovržlivě hleděl, rozkročený, se založenýma rukama, ale Tumad a strážní nejistě přešlapovali. Děvy ne. Rand neměl tušení, co Děvy cítí k asi dvacítce mužů, kteří odpověděli na jeho volání. Nikdy nedaly nic najevo. Saldejci však měli čerstvě v paměti vzpomínky na Taima jako na falešného Draka, a tak jen málokterý z nich dokázal zakrýt znepokojení.
"Prostě mi odpověz, Taime. Jestli umíš, co chci, tak to hned řekni. Jestli ne..." Teď z něj hovořil hněv. Nemohl toho muže poslat pryč, ne, i kdyby se s ním měl potýkat každý den. Taim si však asi myslel, že to udělá.
"Umím obojí," vyhrkl rychle. "Zjistil jsem to před pěti lety - ne že bych se po tom nějak zvlášť pídil - ale jenom jeden měl kuráž jít dál než ke zkoušení." Zaváhal a dodal: "Zešílel přede dvěma roky. Musel jsem ho zabít dřív, než by on zabil mě."
Dva roky. "Tys vydržel mnohem dýl. Jak?"
"Starosti?" zeptal se Taim tiše a pak pokrčil rameny. "Nemůžu ti pomoct. Nevím jak. Prostě jsem vydržel. Jsem normální jako..." zalétl pohledem k Basheremu a nevšímal si jeho upřeného pohledu, "...jako urozený pán Bashere."
Randa však náhle cosi napadlo. Polovička Děv se vrátila a sledovala zbytek nádvoří. Nebylo jim podobné, že by se tolik soustředily na jednu možnou hrozbu, aby pominuly ostatní. Možnou hrozbou byl Taim, takže druhá polovička Děv upírala oči na něj a na Randa, čekajíc na jakýkoliv náznak toho, že by nebezpečí bylo skutečné. Každý muž by si to uvědomoval, tu náhle hrozící smrt v jejich očích, z jejich rukou. Rand si to uvědomoval, a to jeho chtěly chránit. A Tumad a ostatní strážní stále svírali jílce, připraveni je okamžitě vytáhnout. Kdyby se Bashereho muži a Aielanky rozhodli Taima zabít, měl by dost velké potíže uniknout z nádvoří, ať už uměl usměrňovat jakkoliv dobře, pokud by mu Rand nepomohl. A přesto Taim nevěnoval vojákům a Děvám navenek o nic větší pozornost než sloupořadí či

dlažebním kamenům pod nohama. Odvaha, skutečná či hraná, nebo něco jiného? Druh šílenství?
Po chvilce mlčení Taim znovu promluvil. "Zatím mi ještě nevěříš. Ani k tomu nemáš důvod. Zatím. Časem budeš. Na zástavu budoucí důvěry jsem ti přinesl dárek." Z obnošeného kabátce vytáhl cosi zabaleného v hadru, balíček velký asi jako dvě mužské pěsti.
Rand si ho se zamračením převzal a dech se mu zadrhl v hrdle, když ucítil tvrdý tvar pod látkou. Spěšně odmotal různobarevné hadry a objevil se kotouč o velikosti jeho dlaně, kotouč podobný tomu na praporci nad palácem, zpola bílý a zpola černý, starobylý symbol Aes Sedai z doby před Rozbitím světa. Přejel prstem po spojených slzách.
Takových kotoučů bylo vyrobeno jen sedm, z cuendillaru. Zámky na věznici Temného, zámky, které držely Temného mimo svět. Měl dva další, pečlivě schované. Velmi dobře chráněné. Cuendillar nedokázalo rozbít nic, dokonce ani jediná síla ne - okraj jemného šálku vyrobeného z cuendillaru mohl poškrábat i ocel nebo démant - ale tři ze sedmi se rozbily. Viděl je rozbité. A díval se, jak Moirain odřezává tenoučký plátek z okraje dalšího. Zámky slábly a jen samo Světlo vědělo proč nebo jak.
Kotouč v jeho rukou byl na pohmat tvrdě hladký jako cuendillar, jako spojení nejjemnějšího porcelánu s leštěnou ocelí - ale Rand si byl jist, že by se rozbil, kdyby ho upustil na dláždění.
Tři byly rozbité. Tři vlastnil on. Kde je sedmý? Pouze čtyři zámky stály mezi lidstvem a Temným. Čtyři, pokud byl ten poslední stále celý. Pouze čtyři stály mezi lidstvem a Poslední bitvou. Jak dobře ještě drží, když jsou tak oslabené?
Hlas Luise Therina byl jako dunění hromu. Rozbij to rozbij je všechny musíš je rozbít musíš musíš musíš je rozbít všechny rozbít všechny a zaútočit musíš zaútočit rychle musíš zaútočit teď rozbij to rozbij to rozbij to...
Rand se roztřásl námahou, jak se snažil ten hlas potlačit, jak se snažil zbavit mlhy, která se lepila jako pavučiny. Svaly ho bolely, jak zápolil s mužem z masa a kostí, s obrem. Hrstku po hrstce nacpal tu mlhu, která byla Luisem Therinem, do nejhlubších škvírek, do nejhlubších stínů, které ve své mysli našel.
Náhle uslyšel slova, která ochraptěle mumlal. "Musím to rozbít teď rozbít je všechny rozbiju to rozbiju to rozbiju to." Najednou si uvědomil, že má ruce nad hlavou a drží zámek, připraven jím mrštit o bílé dláždění. Jediné, co mu v tom bránilo, byl Bashere, stál na špičkách a držel Randa za ruce.
"Nevím, co to je," pravil Bashere zcela klidně, "ale myslím, že bys měl možná počkat, než se rozhodneš to rozbít. Co?" Tumad a ostatní už nepozorovali Taima. Teď s pusou otevřenou a vytřeštěnýma očima hleděli na Randa. Dokonce i Děvy přenesly pohled na něj, oči měly ustarané. Sulin nakročila směrem k mužům a Jalani k Randovi natáhla ruku, aniž by si to zjevně uvědomila.
"Ne." Rand polkl, bolelo ho v krku. "Nemyslím, že bych měl." Bashere pomalu couvl a Rand dal zámek dolů stejně pomalu. Jestli Rand považoval Taima za neotřesitelného, měl teď opačný důkaz. Teď se mu ve tváři zračil děs. "Víš, co to je, Taime?" chtěl vědět Rand. "Musíš, jinak bys mi to nepřinesl. Kdes to našel? Máš další? Víš, kde je další?"
"Ne," řekl Taim roztřeseným hlasem. Ne však strachy, aspoň ne úplně. Spíš jako muž, jemuž se náhle pod nohama nečekaně utrhl okraj útesu a jemu se nějak podařilo dostat se zpátky na pevnou půdu.
"Tohle je jediný, co jsem... Od chvíle, co jsem unikl Aes Sedai, jsem slyšel všechny možné řeči. Obludy, co se zjevují z ničeho nic. Podivné šelmy. Muži, co mluví se zvířaty, a zvířata jim odpovídají. Aes Sedai, které zešílely, jako máme zešílet my. Celé vesnice, co zešílely a vyvraždily se. Něco z toho může být pravda. Polovina z toho, o čem vím, že je pravda, není o nic míň šílená. Slyšel jsem, že některé z těch zámků se rozbily. Tenhle by rozbila i rána kladivem."
Bashere se zamračil a zadíval se na zámek v Randových rukou, pak zalapal po dechu. Pochopil.
"Kde jsi ho našel?" zopakoval Rand. Kdyby dokázal najít poslední... Pak co? Luis Therin se zavrtěl, ale Rand odmítl poslouchat.
"Na posledním místě, které by mě napadlo," odpověděl Taim, "což je asi to první místo, kde hledat ostatní. Na jednom polorozpadlém státečku v Saldeii. Zastavil jsem se tam kvůli vodě a ten sedlák mi ho dal. Byl již dost starý, neměl děti ani vnuky, kterým by to předal, a myslel si, že jsem Drak Znovuzrozený. Tvrdil, že ho jeho rodina stráží přes dva tisíce let. Tvrdil, že za trollockých válek byli jeho předkové králové a královny a šlechtici pod Artušem Jestřábí křídlo. Ten jeho příběh mohl být dokonce i pravdivý. Rozhodně byl asi stejně pravděpodobný, jako je najít tohle v chajdě pár dní cesty na koni od

Mornské hranice."
Rand kývl, potom se sehnul a posbíral hadry. Byl zvyklý na to, že se kolem něj dějí mnohé divné věci. Někde, někdy se to prostě stát muselo. Chvatně zámek zabalil a podal ho Basheremu. "Pečlivě to střez."
Rozbij to! Tvrdě ten hlas potlačil. "Nic se tomu nesmí stát."
Bashere balík uctivě převzal a držel ho oběma rukama. Rand si nebyl jist, jestli se Saldejec klaní jemu nebo zámku. "Deset hodin i deset let, bude v bezpečí, pokud si to nevyžádáš."
Rand si ho chvíli prohlížel. "Každý jen čeká, až zešílím, bojí se toho, ty ale ne. Musel sis myslet, že už jsem mimo, teď před chvílí, ale ani tehdy ses mě nebál."
Bashere pokrčil rameny a pod prošedivělými kníry se zazubil. "Když jsem poprvé usnul v sedle, byl vrchním maršálem Muad Cheade. Ten chlap byl bláznivý jako zajíc při jarním tání. Dvakrát denně prohledával svého osobního sluhu kvůli jedu a nepil nic než vinný ocet a vodu, o čemž tvrdil, že je to skvělé proti jedu, který mu ten kluk podstrčil, ale jedl všechno, co mu připravil, celou dobu, co jsem ho znal. Jednou nechal posekat celý dubový hájek, protože se na něj ty duby dívaly. A pak trval na tom, že se jim musí vystrojit důstojný pohřeb. Pronesl na něm řeč. Máš vůbec představu, jak dlouho trvá vykopat hroby pro třiadvacet dubů?"
"Proč někdo něco neudělal? Jeho rodina třeba?"
"Ti, co nebyli tak šílení jako on, nebo šílenější, se na něj báli křivě podívat. A Tenobiin otec by stejně nikomu nedovolil na něj sáhnout. Možná byl šílený, ale dokázal přetrumfnout každého, koho jsem kdy viděl. Nikdy neprohrál jedinou bitvu. Nikdy se dokonce ani nepřiblížil k porážce."
Rand se zasmál. "Takže za mnou jdeš, protože si myslíš, že dokážu přetrumfnout Temného?"
"Jdu za tebou kvůli tomu, kdo jsi," řekl Bashere klidně. "Svět musí jít za tebou, nebo si ti, co přežijí, budou přát, aby byli mrtví."
Rand pomalu kývl. Proroctví říkala, že rozbije státy a připoutá je k sobě. Ne že by to chtěl, ale proroctví byla jeho jediným vodítkem k tomu, jak bojovat Poslední bitvu, jak ji vyhrát. Dokonce i bez nich si však myslel, že spojit státy je nezbytné. V Poslední bitvě nebude stát jenom on proti Temnému. Nemohl tomu uvěřit. Měl-li zešílet, nebyl zatím šílený natolik, aby si myslel, že je něco víc než člověk. Bude to lidstvo proti trollokům a taky myrddraalům a všem možným zplozencům Stínu, které dokáže Morna vyvrhnout, a temným druhům, vylézajícím ze svých skrýší. Na cestě k Tarmon Gai'donu budou další nebezpečí, a jestli svět nebude jednotný... Děláš, co se udělat musí. Nebyl si jistý, jestli to byl on sám nebo Luis Therin, ale pokud viděl, byla to pravda.
Rychle se vydal k nejbližším sloupům a přes rameno řekl Basheremu. "Vezmu Taima na statek. Chceš jít s námi?"
"Na statek?" ozval se Taim.
Bashere zavrtěl hlavou. "Děkuji, ne," prohlásil suše. Možná působil dojmem, že nemá žádné nervy, ale Rand a Taim dohromady byli nejspíš nejvíc, co dokázal zvládnout. A statku se rozhodně vyhýbal. "Moji muži měknou, když pro tebe hlídkují v ulicích. Chci některé z nich zase na pár hodin strčit do sedla, jak to má být. Chtěl jsi je odpoledne vidět. Změnilo se něco?"
"Jaký statek?" chtěl vědět Taim.
Rand si povzdechl, náhle ho přemohla únava. "Ne, nezměnilo. Budu tam, jestli to stihnu." Přehlídka byla až příliš důležitá, aby ji měnil, i když to kromě Bashereho a Mata nikdo nevěděl. Nemohl připustit, aby to někdo jiný považoval za víc než běžnou záležitost, zbytečnou ceremonii pro muže, který si začíná zvykat na nabubřelost svého postavení, kdy se Drak Znovuzrozený nechává zdravit svými vojáky. Musel dnes vykonat ještě jednu návštěvu, o níž si budou všichni myslet, že se ji snaží udržet v tajnosti. Dokonce to i mohlo zůstat tajemstvím, aspoň pro většinu lidí, ale Rand nepochyboval, že ti, o nichž chtěl, aby to zjistili, to zjistí.
Vzal si meč, který předtím opřel o tenký sloup, a připjal si ho přes nezapnutý kabátec. Opasek byl z nezdobené tmavé vepřovice, stejně jako pochva, a stejnou kůží byl rovněž ovinut dlouhý jílec. Přezka byla velmi zdobná, jemně vytepaný drak z leptané oceli vykládané zlatem. Měl by se té přezky zbavit, najít si jen něco prostého. Ale nemohl se k tomu přimět. Byl to dar od Aviendhy. Což byl důvod, proč by se jí měl zbavit. Z tohohle kruhu nenašel cestu ven.
Čekalo tam však na něj ještě něco, půl sáhu dlouhý oštěp se zelenobílým střapcem pod ostrou hlavicí.

Zvedl ho a ještě se obrátil na nádvoří. Jedna z Děv vyřezala do krátkého ratiště draky. Někteří lidé to již nazývali Dračí žezlo, zvláště Elenia a její banda. Rand si ho nechával, aby mu připomínal, že má možná víc nepřátel než ty, které má na očích.
"O jakém statku to mluvíte?" Taimovi se v hlase ozývala zlost. "Kam mě to chceš vzít?"
Rand si ho dlouze prohlížel. Neměl Taima rád. Něco v jeho chování to nedovolovalo. Nebo možná něco v něm samém. Dost dlouho byl jediným mužem, který mohl vůbec pomyslet na usměrňování, aniž by se musel ohlížet přes rameno ve strachu z Aes Sedai. No, zřejmě to byla dlouhá doba, a aspoň se ho Aes Sedai nepokusí zkrotit, ne teď, když vědí, kdo je. Mohlo to být tak prosté? Žárlil, že už není jediný? Myslel si, že ne. Kromě ostatních věcí by přivítal, kdyby další muži, kteří dokážou usměrňovat, mohli chodit po zemi v klidu. Konečně by přestal být zrůdou. Ne, tak daleko to nezajde, ne před Tarmon Gai'donem. Byl výjimečný. Byl Drak Znovuzrozený. Ať už ty důvody byly jakékoliv, prostě toho muže neměl rád.
Zabij ho! vřískal Luis Therin. Zabij je všechny! Rand ho potlačil. Nemusel mít Taima rád, jenom ho využije. A musí mu věřit. To byla ta těžší část.
"Vezmu tě tam, kde mi můžeš sloužit," řekl chladně. Taim sebou netrhl ani se nezamračil. Prostě se jen díval a čekal, pouze na okamžik zvedl koutky úst v tom svém skoroúsměvu.

## KAPITOLA TŘETÍ

### Moci ženy

Rand potlačil své podráždění - a mumlání Luise Therina - a natáhl se pro saidín, vrhl se do nyní známé bitvy o ovládnutí a přežití uprostřed prázdnoty. Jak usměrňoval, proudila do něj i špína, dokonce i v prázdnotě ji cítil, jako by mu pronikala do kostí, možná i do duše. Neuměl popsat, co udělal, jen to, že vytváří záhyb ve vzoru, díru do vzoru. Tohle se naučil sám, a jeho učitel nebyl moc dobrý, když měl vysvětlit třebas jen to, co spočívá v pozadí věcí, které učil. Ve vzduchu se objevila jasná svislá čára a rychle se rozšířila do otvoru připomínajícího velké dveře. Vlastně to vypadalo, jako by se průchod otočil na bok, a za ním byla vidět slunečním světlem zalitá mýtina mezi suchem poničenými stromy.
Enaila a dvě další Děvy si zvedly závoje a proskočily skrz málem dřív, než se průchod zastavil. Půl tuctu dalších je následovalo, některé s připravenými luky z rohoviny. Rand nečekal, že tam bude něco, před čím by ho měly chránit. Umístil druhý konec - pokud tu byl nějaký druhý konec, sice tomu nerozuměl, ale měl nějak dojem, že to má konec jenom jeden - na mýtinu, protože otvor průchodu mohl být v přítomnosti lidí nebezpečný, ale vykládat Děvám nebo kterémukoliv jinému Aielovi, že není třeba být na stráži, bylo jako vykládat rybě, že nemusí plavat.
"Tohle je průchod," řekl Taimovi. "Ukážu ti, jak takový udělat, jestli sis to nezapamatoval." Muž na něj zíral. Jestli se pozorně díval, měl by být schopen vidět, jak Rand spřádá saidín. Tohle dokázal každý muž schopný usměrňování.
Taim se k němu připojil, když Rand procházel na mýtinu. Sulin a ostatní Děvy je následovaly. Některé se opovržlivě podívaly na meč u Randova boku, když procházely kolem, a tiše si mezi sebou ukazovaly

znakovou řečí. Nepochybně znechuceně. Enaila a přední stráž se už ostražitě rozestoupily mezi ucourané stromy, jejich kabátce a spodky, cadin'sor, splývaly se stíny, ať už k šedé a hnědé přidaly zelenou či nikoliv. S jedinou sílou v sobě Rand viděl každou jednotlivou suchou jehličku na každé z borovic, víc jich bylo suchých než živých. Cítil nakyslou mízu kalin. Vzduch sám byl horký, suchý a prašný. Žádné nebezpečí tu na něj nečíhalo.
"Počkej, Rande al'Thore," ozval se z druhé strany průchodu ženský hlas. Aviendžin hlas.
Rand okamžitě propustil tkanivo i saidin a průchod zmizel, stejně jako se objevil. Bylo nebezpečí a nebezpečí. Taim se na něj zvědavě podíval. Některé Děvy, zahalené i nezahalené, mu obětovaly chvilku a taky se po něm ohlédly. Tvářily se nesouhlasně. Zase se zamíhaly prsty ve znakové řeči Děv. Měly však dost rozumu, aby držely jazyk za zuby. V tom se Rand vyjádřil jasně.
Nevšímaje si zvědavosti i nesouhlasu, Rand se vydal mezi stromy s Taimem po boku. Suché listí a větvičky jim praskaly pod nohama. Děvy v hodně širokém kruhu kolem nich, v měkkých botách zašněrovaných ke koleni, nedělaly nejmenší hluk. Ostražitost překryla pokárání. Některé již tuto cestu vykonaly s Randem předtím, vždy bez nehody, ale je nikdy nic nepřesvědčí, že tyhle lesy nejsou vhodné místo pro přepadení ze zálohy. Před Randovým příchodem byl život v Pustině po skoro tři tisíce let samé přepadávání, šarvátky, svár a válka, trvající bez delšího přerušení.
Od Taima se Rand určitě mohl pár věcí přiučit - i když zdaleka ne tolik, kolik si Taim myslel - avšak učení bude probíhat oběma směry, a nastal čas, aby začal staršího muže vzdělávat. "Dřív nebo později narazíš na Zaprodance, když půjdeš za mnou. Možná ještě před Poslední bitvou. Pravděpodobně dřív. Nevypadáš překvapeně."
"Slyšel jsem řeči. Nakonec se museli dostat ven."
Takže zpráva se šířila. Rand se proti své vůli zazubil. Aes Sedai to nepotěší. Kromě všeho ostatního cítil jistou radost, když je mohl zatahat za nos. "Můžeš čekat cokoliv kdykoliv. Trolloky, myrddraaly, draghkary, šedé muže, gholamy..."
Zaváhal a dlaní s vypálenou volavkou pohladil jílec svého obouručního meče. Neměl ponětí, co je to gholam. Luis Therin se nepohnul, ale on věděl, odkud se to jméno vzalo. Kousky a útržky občas propluly přes tenkou přehradu, která ležela mezi ním a tím hlasem, a staly se součástí Randových vzpomínek, obvykle bez toho, aby je něco vysvětlovalo. V poslední době se mu to stávalo častěji. Se zlomky ale nemohl bojovat jako s hlasem toho muže. Zaváhal jen na chviličku.
"Nejen na severu poblíž Morny. Tady i kdekoliv jinde. Používají Cesty." To byla další věc, se kterou bude muset něco udělat. Jenže jak? Zprvu vytvořené s pomocí saidínu, Cesty nyní byly temné, pošpiněné jako saidin sám. Zplozenci stínu se sice nedokázali vyhnout všem nebezpečím Cest, která zabíjela lidi, či s nimi prováděla něco horšího, přesto se jim však dařilo je používat, a i když Cesty nebyly tak rychlé jako průchody a cestování, nebo dokonce klouzání, pořád umožňovaly za den urazit stovky mil. Problém na později. Měl až příliš mnoho problémů na později. Měl až příliš mnoho problémů i teď. Podrážděně švihl Dračím žezlem po větvičce kaliny. Na zem se snášely kousky širokých, tuhých listů, téměř hnědých.
"Jestli o nich někdy uslyšíš nějakou pověst, tak jí věř. Dokonce i temní psi, i když jestli je to skutečná divoká štvanice, tak aspoň Temný není volný, aby jezdil za nimi. I bez toho jsou ale dost špatní. Některé dokážeš zabít, jak stojí v pověstech, ale jiné nezabije nic kromě odřivousu, tím jsem si jistý. Znáš odřivous? Jestli ne, tak to je jedna věc, kterou tě nenaučím. Pokud ho znáš, tak ho nepoužívej na nic kromě zplozenců Stínu. A nikoho jiného to neuč.
Za některými z těch řečí, co jsi slyšel, můžou být... nevím, jak to nazývat, snad jen ‚bubliny zla'. Představ si to jako bubliny, jež občas stoupají z bažiny, jenže tyhle stoupají z Temného, jak zámky slábnou, a místo hnilobného smradu jsou plné... no, zla. Proplouvají vzorem, než prasknou, a pak se může stát cokoliv. Cokoliv. Ze zrcadla na tebe může skočit tvůj vlastní odraz a snažit se tě zabít. Věř mi."
Jestli Randova litanie Taima nějak rozrušila, nedal to v žádném případě najevo. Řekl jen: "Byl jsem v Morně. Už jsem trolloky zabíjel, i myrddraaly." Odstrčil z cesty nízkou větev a podržel ji, aby mohl projít i Rand. "O tom odřivousu jsem v životě neslyšel, ale jestli po mně půjdou ti temní psi, tak přijdu na nějaký způsob, jak je zabít."
"Dobrá." To patřilo Taimově nevědomosti, stejně jako jeho sebedůvěře. Odřivous byl jednou z věcí, jíž by Rand vůbec nelitoval, kdyby úplně zmizela ze světa. "S trochou štěstí tady na nic takového nenarazíš,

ale nemůžeš si být jistý."
Les náhle skončil a objevil se statek, rozlezlý, dvouposchoďový omšelý dům s doškovou střechou, jemuž z jednoho komínu stoupal kouř, a velká stodola, která se výrazně nakláněla na bok. Den tu nebyl o nich chladnější než ve městě o pár mil dál, slunce zde nepálilo o nic méně. V prachu se popelily slepice, dvě plavé krávy přežvykovaly v ohradě, několik uvázaných černých koz usilovně okusovalo listí z keřů ve svém dosahu a ve stínu stodoly stál žebřiňák s vysokými koly, ale to místo jako statek nevypadalo. V dohledu nebyla pole, všude kolem dvora se rozkládaly lesy, přerušené jenom udusanou stezkou vinoucí se k severu, používanou pro vzácné výpravy do města. A bylo tam příliš mnoho lidí.
Čtyři ženy, všechny až na jednu ve středních letech, věšely na dvě šňůry mokré prádlo a asi tucet dětí, žádné starší než devět deset let, si hrál mezi slepicemi. Byli tu také muži, většina se věnovala své práci. Sedmadvacet jich bylo, i když v některých případech bylo hodně přehnané nazývat je muži. Eben Hopwil, hubený chlapík, který právě vytahoval okov ze studny, tvrdil, že mu je již dvacet, ale určitě byl o čtyři pět let mladší. Nos a uši vypadaly jako největší části jeho těla. Fedwin Morr, jeden ze tří mužů, kteří se potili na střeše, kde vyměňovali staré došky, byl o hodně robustnější a měl značně méně pupínků, ale rozhodně nebyl o nic starší. Víc než polovina z ostatních měla nejvíce o tři čtyři roky víc než tihle dva. Rand skoro poslal některé z nich domů, přinejmenším Ebena a Fedwina, nebýt toho, že Bílá věž přijímala novicky stejně mladé a někdy i mladší. Na několika hlavách se mezi tmavými vlasy objevovaly i šediny, a vrásčitý Damer Flinn, který před stodolou používal oloupané klacky, aby dvěma mladším mužům ukázal, jak zacházet s mečem, kulhal a měl jen úzký věneček bílých vlasů. Damer byl v královnině gardě, dokud ho do stehna nezasáhlo murandské kopí. Nebyl to žádný šermíř, vypadal však dost schopný na to, aby ostatním předvedl, jak si nevrazit zbraň do nohy. Většina mužů tady pocházela z Andoru, pár bylo z Cairhienu. Z Tearu ještě nikdo nepřišel, ačkoliv i tam byla amnestie vyhlášena. Dostat se tak daleko mužům chvíli potrvá.
Damer si Děv všiml první, samozřejmě, odhodil klacek a upozornil na Randa i své žáky. Pak Eben s výkřikem upustil okov, celý se přitom polil vodou, a vzápětí už se všichni sbíhali, křičeli do domu a nervózně se tlačili kolem Damera. Z domu se vynořily dvě ženy, v zástěrách a zarudlé od vaření, a pomohly ostatním sehnat děti za muže.
"Tady jsou," řekl Rand Taimovi. "Zbývá ti ještě skoro půl dne. Kolik jich dokážeš vyzkoušet? Chci co nejdřív vědět, kdo se to může naučit."
"Tuhle bandu vyškrábali ze dna..." začal Taim opovržlivě, ale pak se zastavil uprostřed dvora a vytřeštil oči na Randa. Kolem něj se popelily slepice. "Tys žádného z nich nevyzkoušel? Proč, ve jménu...? Ty to neumíš, viď? Umíš cestovat, ale nevíš, jak zjistit nadání."
"Někteří z nich nechtějí skutečně usměrňovat." Rand pustil jílec. Nerad tomuhle muži přiznával mezery ve vzdělání. "Někteří nepomysleli dál než na slávu nebo bohatství nebo moc. Ale já chci udržet každého muže, který se to může naučit, ať už jsou jeho důvody jakékoliv."
Studenti - muži, kteří se stanou studenty - Randa a Taima pozorovali od stodoly s poměrně slušnou nápodobou klidu. Koneckonců, všichni přišli do Caemlynu s nadějí, že se budou učit od Draka Znovuzrozeného, nebo si to aspoň mysleli. Ale byly to Děvy, jež nyní obstoupily statek a prolézaly dům a stodolu, kdo poutal jejich pozornost, byli ostražití, fascinovaní a trochu bázliví. Ženy si tiskly děti k sukním a oči upíraly na Randa a Taima, jejich výrazy přecházely od neutrálního po nervózní hryzání rtů.
"Pojď," řekl Rand. "Je čas, abys poznal své studenty."
Taim se zdržel. "Je tohle opravdu všechno, co ode mě chceš? Abych se pokusil učit tyhle žalostné trosky? Teda jestli se některý může něco naučit. Kolik jich podle tebe skutečně v té hrstce, co se k tobě doplahočila, je?"
"Tohle je důležité, Taime. Udělal bych to sám, kdybych mohl, kdybych měl čas." Čas byl vždycky klíčový, vždycky ho bylo málo. A on už se přiznal, jakkoliv se mu z toho kroutil jazyk. Uvědomil si, že nemá Taima moc rád, ale taky ho rád mít nemusel. Randdál nečekal a po chvíli ho druhý muž dohonil dlouhými kroky. "Zmiňoval ses o důvěře. Já ti svěruju tohle." Nevěř mu! funěl Luis Therin v temných zákoutích. Nikdy nikomu nevěř! Důvěra značí smrt! "Vyzkoušej je a začni je učit, jakmile zjistíš, kdo se může něco naučit."
"Jak si pán Drak přeje," zamumlal Taim jaksi suše, když dorazili k čekající skupině. Přivítaly je úklony,

ačkoliv žádná nebyla příliš uhlazená.
"Toto je Mazrim Taim," ohlásil Rand. Lidé samozřejmě otevírali úžasem ústa a kulili oči. Někteří z těch mladších se tvářili, jako by si mysleli, že sem Rand a Taim přišli bojovat. Pár se zřejmě dokonce těšilo na to představení. "Představte se mu. Ode dneška vás bude učit." Taim se na Randa ostře podíval. Studenti zatím pomalu nastupovali před něj a říkali mu svá jména.
Popravdě řečeno reakce mužů byly různé. Fedwin se dychtivě protlačil dopředu, hned vedle Damera, kdežto Eben se držel vzadu a byl bílý ve tváři. Ostatní byli někde mezi, váhaví, nejistí, ale nakonec promluvili. Randovo prohlášení pro některé z nich znamenalo konec týdnům čekání, někdy i celým létům snění. Skutečnost začínala dneska, a skutečnost mohla znamenat usměrňování se vším, co to pro muže obnášelo.
Rozložitý tmavooký muž, asi o šest sedm let starší než Rand, si Taima nevšímal a popošel dopředu. Jur Grady, v hrubém venkovském kabátci, před Randem přešlapoval z nohy na nohu a kroutil plátěnou čapkou v mohutných tlapách. Oči upíral na čapku, nebo snad na zem před svými ošlapanými botami, a k Randovi vzhlédl vždy jen na chviličku. "Ehm... můj pane Draku, tak jsem si říkal... ehm... táta se stará o můj pacht, je to dobrej kus půdy, jestli potok nevyschne... ještě by se mohlo něco urodit, jestli zaprší, a... a..." Drtil čapku a pak ji zase opatrně narovnával. "Říkal jsem si, že půjdu domů."
Ženy se kolem Taima netlačily. Stály tam mlčky v řadě, tvářily se ustaraně, pevně držely děti a dívaly se. Nejmladší z nich, kyprá světlovláska, jíž se u sukní držel asi čtyřletý hošík, byla Sora Gradyová. Tyhle ženy sem následovaly své manžely, ale Rand tušil, že polovina hovorů mezi mužem a ženou se nakonec stočí k odchodu. Pět mužů už odešlo, a i když žádný neudal manželství jako důvod, všichni byli ženatí. Která žena by se klidně dívala na to, jak se její manžel chce naučit usměrňovat? Muselo to být jako dívat se, jak páchá sebevraždu.
Někteří řeknou, že tohle není místo pro rodiny, ale ti samí lidé nejspíš také řeknou, že by tu muži vůbec neměli být. Podle Randova názoru udělaly Aes Sedai chybu, když se uzavřely před světem. Kromě Aes Sedai do Věže vstoupilo jen málo lidí, většinou jenom ženy, které se chtěly stát Aes Sedai, a ti, kteří jim sloužili. Pouze skutečná hrstka tam hledala pomoc, a i to jen pod velkým tlakem. Když Aes Sedai opouštěly Věž, většina se nosila dost pyšně a některé dokonce vůbec nevycházely. Pro Aes Sedai byli lidé kameny ve hře a svět šachovnicí, ne místo k žití. Pro ně byla skutečná jenom Bílá věž. Žádný muž by nemohl zapomenout na svět a obyčejné lidi, když měl před sebou svoji rodinu.
Tohle muselo vydržet jen do Tarmon Gai'donu - jak dlouho? Rok? Dva? - ale otázkou bylo, jestli to vydrží aspoň takhle. Nějak ano. On zařídí, aby to vydrželo. Rodiny mužům připomínaly, zač jdou bojovat.
Sora upírala oči na Randa.
"Jdi, jestli chceš," pronesl k Jurovi. "Můžeš odejít kdykoliv, než se skutečně začneš učit usměrňovat. Jakmile jednou uděláš tenhle krok, budeš na tom stejně jako voják. Víš, že budeme potřebovat každého vojáka, kterého před Poslední bitvou najdeme, Jure. Stín bude mít nové hrůzopány, připravené usměrňovat. Na to se můžeš spolehnout. Je to ale tvoje volba. Možná to dokážeš prosedět na svém statku. Na světě musí být pár míst, která uniknou tomu, co přichází. Doufám v to. Nicméně my ostatní uděláme, co bude v našich silách, abychom zajistili, že jich unikne co nejvíc. Aspoň ale dej svoje jméno tady Taimovi. Byla by hanba odejít dřív, než zjistíš, jestli by ses to mohl naučit." Jur se zatvářil zmateně a Rand se otočil, vyhýbaje se Sořiným očím. A ty odsuzuješ Aes Sedai za to, že manipulují s lidmi, pomyslel si hořce. Udělal, co musel.
Taim pořád ještě sbíral jména od přešlapující tlupy a po Randovi vrhal zamračené pohledy, které jen trochu tlumil. Náhle mu zřejmě došla trpělivost. "Dost už toho. Jména můžou přijít později, řeknou mi je ti z vás, co tu ještě budou i zítra. Kdo bude první?" A stejně rychle jim zamrzly jazyky. Někteří dokonce ani nemrkli, jenom na něj tupě zírali. Taim ukázal prstem na Damera. "Stejně dobře to můžu vyřídit s tebou. Pojď sem." Damer se nepohnul, dokud ho Taim nepopadl za paži a neodtáhl několik kroků stranou od ostatních.
Rand přistoupil blíž a díval se.
"Čím víc jediné síly se použije," pravil Taim Damerovi, "tím snazší je zachytit rezonanci. Na druhou stranu příliš velká rezonance může udělat nepříjemné věci s tvou myslí, možná tě i zabít, takže začnu pomalu."

Damer zamrkal. Očividně nepochopil jediné slovo, snad až na tu část o nepříjemných věcech a zabíjení. Rand však věděl, že vysvětlení bylo míněno pro něj. Taim zakrýval jeho nevědomost.
Náhle se objevil malý plamínek, coul vysoký, a tančil ve vzduchu přesně uprostřed trojice mužů. Rand v Taimovi cítil jedinou sílu, i když jen malé množství, a viděl tenký proud ohně, který ten muž setkal. Plamínek Randovi přinesl překvapivou úlevu, překvapivou, poněvadž to byl důkaz, že Taim skutečně umí usměrňovat. Bashereho první pochyby mu musely uvíznout v koutku mysli.
"Soustřeď se na ten plamen," nakazoval Taim. "Jsi ten plamen, svět je plamen, neexistuje nic, jenom ten plamen."
"Necítím nic, jenom mě začínají bolet oči," zamumlal Damer a hřbetem drsné, mozolnaté ruky si otřel čelo.
"Soustřeď se!" štěkl Taim. "Nemluv, nemysli, nehýbej se. Soustřeď se." Damer kývl, potom zamrkal, jak se na něj Taim mračil, a ztuhl, mlčky hleděl na malý plamínek.
Taim se tvářil napjatě, ale proč, tím si Rand nebyl jistý. Zřejmě poslouchal. Rezonance - tak to říkal. Rand se soustředil, poslouchal, pátral po - něčem.
Minuty se natahovaly a nikdo z nich nehnul ani svalem. Pět, šest, sedm pomalých minut, kdy Damer skoro ani nemrkl. Stařec ztěžka dýchal a potil se tolik, až to vypadalo, jako by mu někdo na hlavu vylil vědro vody. Deset minut.
Náhle to Rand ucítil. Rezonanci. Bylo to nepatrné, drobná ozvěna maličkého proudu síly pulzující v Taimovi, ale tohle zřejmě vycházelo z Damera. Muselo to být to, o čem Taim mluvil, ale Taim se nehýbal. Třeba toho bylo víc, nebo to zrovna nebylo to, co si Rand myslel.
Uplynula další minuta dvě a nakonec Taim kývl a plamen a saidín propustil. "Můžeš se to naučit... Damer, že?" Vypadal překvapeně, nepochybně nevěřil, že hned první zkoušený muž projde, a navíc skoro plešatý stařík. Damer se chabě usmál, spíš se tvářil, že je mu nevolno. "Asi by mě nemělo překvapit, ani když projdou všichni tihle prosťáčci," zamumlal muž s orlím nosem a vrhl pohled na Randa. "Zřejmě máš štěstí jako deset mužů."
Ostatní "prosťáčci" znepokojeně šoupali nohama. Někteří nepochybně doufali, že neprojdou. Teď už ale nemohli couvnout, jestli však neuspějí, mohou odejít domů s vědomím, že to zkusili, aniž by museli čelit tomu, co přicházelo s úspěchem.
Rand sám byl trochu překvapený. Koneckonců na tom nebylo nic než ta ozvěna, a sám to ucítil dřív než Taim, muž, který věděl, co hledá.
"Časem zjistíme, jak silný můžeš být," řekl Taim, když se Damer vrátil mezi ostatní. Ti od něj kousek poodstoupili a nedívali se mu do očí. "Třeba se ukáže, že budeš dost silný, aby ses vyrovnal mně nebo dokonce tady pánu Drakovi." Prostor kolem Damera se o maličko zvětšil. "To ukáže jen čas. Dávej pozor, až budu zkoušet ostatní. Jestli jsi bystrý, měl bys to pochytit, než najdu čtyři pět dalších." Rychlý pohled na Randa ukázal, že to bylo míněno jemu. "Tak, kdo půjde další?" Nikdo se nehýbal. Saldejec si mnul bradu. "Ty." Ukázal na těžkopádného chlapíka hodně přes třicet, tmavovlasého tkalce jménem Kely Huldin. Kelyho manželka v řadě žen zasténala.
Šestadvacet dalších zkoušek zabere zbytek dne, možná víc. Horko nehorko, dny se stále krátily, jako by skutečně přicházela zima, a neúspěšná zkouška zabere o pár minut víc než úspěšně složená, jenom aby byla jistota. Bashere čekal a ještě bylo třeba navštívit Weiramona a...
"Pokračuj v tom," nařídil Rand Taimovi. "Vrátím se zítra a podívám se, jak sis vedl. Nezapomínej ale na důvěru, kterou do tebe vkládám." Nevěř mu, sténal Luis Therin. Ten hlas jako by pocházel od jakési poskakující postavy ve stínech jeho hlavy. Nevěř mu. Důvěra značí smrt. Zabij ho. Zabij je všechny. Ach, zemřít a skoncovat s tím, skoncovat s tím vším, spát beze snů, snů o Ilieně, odpusť mi, Ilieno, odpuštění není, jenom smrt, zasloužím si zemřít... Rand se otočil, než se mu vnitřní zápas objeví i na obličeji. "Zítra. Jestli to půjde."
Taim ho dohonil, než s Děvami došel do půli cesty k lesu. "Kdybys zůstal dýl, mohl by ses tu zkoušku naučit." Mluvil trochu rozčileně. "Teda pokud skutečně najdu čtyři pět dalších, což by mě vážně nepřekvapilo. Zřejmě máš Temného štěstí. Předpokládám, že se to chceš naučit. Pokud mi to všechno nechceš hodit na hlavu. Varuju tě, bude to pomalé. Ať už na ně budu tlačit jakkoliv, jenom tomuhle Damerovi potrvá dny, a možná týdny, než vůbec dokáže vycítit saidín, natož ho zachytit. Jen ho zachytit,

neusměrnit třeba jen jiskřičku."
"Už jsem to pochopil," odpověděl Rand. "Nebylo to dost těžké, A chci to všechno nechat na tobě, pokud jich nenajdeš víc a nenaučíš je dost, aby ti mohli pomoct s hledáním. Pamatuj, co jsem říkal, Taime. Uč je rychle." Spočívalo v tom jisté nebezpečí. Učit se usměrňovat ženskou polovici pravého zdroje bylo jako učit se objímat, tak to aspoň Randovi říkaly, učit se podvolit se něčemu, co poslechne, jakmile se tomu poddáte. Bylo to jako vést ohromnou sílu, která vám neublíží, pokud ji nezneužijete. Elain a Egwain to považovaly za přirozené. Rand tomu málem nedokázal uvěřit. Usměrňovat mužskou polovici byla jen neustálá válka o ovládnutí a přežití. Skočit do toho příliš rychle, příliš daleko, a byl z vás chlapec vhozený nahý do zuřící bitvy proti ozbrojeným nepřátelům. I když jste se to jednou naučili, saidín vás mohl zničit, zabít vás, zamlžit vám mysl, pokud to ve vás nespálilo schopnost usměrňovat. Stejnou cenu, jakou Aes Sedai donutily zaplatit muže, kteří mohli usměrňovat a ony je chytily, mohl zaplatit muž sám v jednom neopatrném okamžiku, ve chvilce, kdy se neměl na pozoru. Ne že by někteří z mužů před stodolou nebyli ochotní tu cenu zaplatit rovnou v tu chvíli. Kulatolící žena Kelyho Huldina držela manžela za košili a naléhavě mu něco povídala. Kely nejistě vrtěl hlavou a ostatní ženatí muži pohlíželi na své ženy. Jenomže tohle byla válka a ve válkách byly oběti, dokonce i mezi ženatými muži. Světlo, že ale začínal být otrlý, že by se z toho i koze udělalo špatně. Trochu se otočil, aby se nemusel podívat do očí Soře Gradyové. "Povedeš je za ruku," nařídil Taimovi. "Nauč je tolik, kolik se dokážou naučit, a tak rychle, jak jen se to dokážou naučit."
Taim při Randových prvních slovech lehce stiskl rty. "Kolik jen se dokážou naučit," pronesl bezvýrazně. "Ale co? Předpokládám, že něco, co se dá použít jako zbraň."
"Zbraň," souhlasil Rand. Musejí se z nich stát zbraně, z nich všech, včetně jej. Mohou si zbraně dovolit mít rodinu? Může si zbraň dovolit zamilovat se? Odkud se vzalo tohle? "Cokoliv, co se dokážou naučit, ale tohle hlavně." Bylo jich tak málo. Sedmadvacet, a jestli se najde ještě jeden, který se to kromě Damera dokáže naučit, poděkuje Rand tomu, že je ta'veren, že to k němu toho muže přitáhlo. Aes Sedai chytaly a krotily pouze muže, kteří skutečně usměrňovali, avšak v posledních třech tisících letech v tom byly skutečně velmi dobré. Některé Aes Sedai očividně věřily, že mají úspěch v něčem, co nikdy neměly v úmyslu, totiž ve vypletí schopnosti usměrňovat z lidské rasy. Bílá věž byla postavena tak, aby tam celou dobu mohlo přebývat tři tisíce Aes Sedai, i mnohem víc, když byly svolány i ostatní, a byly tu i pokojíky pro stovky dívek v učení, ale před rozkolem bylo ve Věži jen asi čtyřicet mladších novicek a méně než čtyřicet přijatých. "Potřebuju jich víc, Taime. Tak nebo tak, najdi jich víc. Nejdřív ze všeho je nauč zkoušet."
"Takže ty se chceš vyrovnat Aes Sedai?" Taimem to zřejmě nehnulo, i kdyby měl Rand tohle v plánu. Šikmé tmavé oči měl nevzrušené.
"Kolik je Aes Sedai dohromady? Tisíc?"
"Myslím, že tolik ani ne," řekl Taim opatrně.
Vyplet lidskou rasu. Světlo je za to spal, i pokud k tomu měly důvod. "No, i tak bude nepřátel až dost." Jedna věc mu rozhodně nechyběla, totiž nepřátelé. Temný a Zaprodanci, zplozenci Stínu a temní druzi. Bělokabátníci, rozhodně, a nejspíš i Aes Sedai, nebo aspoň některé z nich, ty, které patřily k černému adžah, a ty, které ho chtěly ovládat. Ty poslední počítal mezi své nepřátele, i když ony se za ně nepočítaly. Určitě zde budou taky nějací ti hrůzopáni, přesně jak to říkal. A mnoho dalších. Dost nepřátel, aby zničili všechny jeho plány, aby zničili všechno. Sevřel vyřezávané ratiště Dračího žezla pevněji. Čas byl největším nepřítelem ze všech, tím, kterého měl nejmenší šanci porazit. "Já je porazím všechny, Taime. Všechny. Oni si myslí, že dokážou všechno rozbít. Vždycky je to rozbíjení, nikdy ne stavění! Já něco postavím, něco za sebou nechám. Ať se stane cokoliv, to udělám! Porazím Temného. A očistím saidín, aby se muži nemuseli bát šílenství a svět se nemusel bát mužů, kteří dokážou usměrňovat. Udělám..."
Zelenobílý střapec zavlál, jak Rand rozzlobeně máchl oštěpem. Bylo to nemožné. Horko a popel se mu vysmívaly. Něco z toho se dalo dokázat, ale všechno bylo nemožné. Nejlepší, v co mohli doufat, bylo vyhrát a zemřít dřív, než zešílejí - a on neviděl, jak by mohl dokázat aspoň tohle. Mohl se jen dál snažit. Měl by ale existovat nějaký způsob. Pokud existovalo něco takového jako spravedlnost, tak by měl existovat nějaký způsob.

"Očistit saidín," poznamenal tiše Taim. "Myslím, že to bude chtít větší sílu, než si vůbec umíš představit."
Zamyšleně zavřel oči. "Slyšel jsem o něčem, co se jmenuje sa'angrial. Máš nějaký, který by skutečně mohl -"
"Zapomeň na to, co mám nebo nemám," štěkl Rand. "Ty budeš učit každého, kdo se může učit, Taime. Pak najdeš další a budeš učit i je. Temný na nás nebude čekat. Světlo! Nemáme dost času, Taime, ale musíme to zvládnout. Musíme!"
"Udělám, co půjde. Jenom nečekej, že Damer bude zítra bořit městské hradby."
Rand zaváhal. "Taime? Dávej si pozor na studenty, kteří by se snad učili moc rychle. Okamžitě mi dej vědět. Mezi studenty by se mohl pokusit proklouznout některý ze Zaprodanců."
"Některý ze Zaprodanců!" Muž skoro šeptal. Na okamžik vypadal otřeseně, tentokrát se skutečně polekal. "Proč by -?"
"Jak silný jsi?" přerušil ho Rand. "Popadni saidín. Udělej to. Co nejvíc udržíš." Taim na něj chvíli hleděl, tvářil se neutrálně, a pak se do něj vlila jediná síla. Neobjevila se žádná záře, jakou ženy viděly kolem sebe, jen tu byly cítit síla a hrozba, ale Rand je cítil jasně a mohl je zvážit. Taim udržel dost saidínu, aby okamžitě zničil statek i všechny přítomné, dost, aby zničil zemi, kam až oko dohlédlo. Nebylo to o moc méně, než zvládl Rand sám bez pomoci. Ale taky se mohl držet zpátky. Nebyla na něm vidět žádná námaha a nemusel se chtít Randovi předvádět ve své plné síle. Jak měl vědět, jak by mohl Rand zareagovat?
Saidín, jeho pocit, se z Taima vytratil, a Rand si poprvé uvědomil, že je sám naplněn mužskou polovicí pravého zdroje, zuřící záplavou, natáhl každičké vlákno, které dokázal přes angrial, který měl v kapse. Zabij ho, mumlal Luis Therin. Zabij ho hned! Randa se na chvíli zmocnilo zděšení. Prázdnota kolem něj se zachvěla, saidín zuřil a sílil, a Rand ho stačil propustit právě včas, než stačil rozdrtit prázdnotu i jej samotného. Chopil se pravého zdroje sám, nebo to udělal Luis Therin? Zabij ho! Zabij ho!
Rand zařval ve své hlavě: Sklapni! K jeho úžasu hlas zmlkl.
Po tváři se mu řinul pot, který si otřel rukou, jež se mu jen tak tak netřásla. Sám se chopil pravého zdroje, muselo to tak být. Hlas mrtvého muže to nemohl dokázat. Bezděky nebyl ochoten Taimovi důvěřovat, když držel takové množství saidínu, a on sám tu stál bezmocný. To bylo ono.
"Prostě dávej pozor, jestli se někdo neučí moc rychle," zamumlal. Možná toho Taimovi prozrazoval příliš, ale lidé měli právo vědět, proti čemu stojí. Aspoň tolik, kolik potřebovali vědět hned. Neměl odvahu dovolit Taimovi nebo komukoliv jinému zjistit, kde se naučil většinu toho, co věděl. Jestli zjistí, že držel jednoho ze Zaprodanců jako vězně a dovolil mu uniknout... Kdyby to proniklo ven, v lidských řečech se z toho mohla docela dobře vytratit ta část o vězni. Bělokabátníci o něm tvrdili, že je falešný Drak, a kromě toho nejspíš i temný druh. A kdyby se svět dozvěděl o Asmodeanovi, mohlo by tomu uvěřit mnohem víc lidí. Nebylo podstatné, že Rand toho muže potřeboval, aby ho učil o saidínu. Žádná žena ho tohle naučit nemohla, stejně jako ženy nemohly vidět jeho tkanino a on zase jejich. Muži snadno uvěří tomu nejhoršímu, a ženy zase, že se pod tím skrývá něco ještě horšího. Tak znělo staré dvouříčské pořekadlo. S Asmodeanem si to vyřídí sám, jestli se ten chlap ještě někde ukáže. "Prostě dávej pozor. Potichu."
"Jak můj pán Drak velí." Taim se skutečně lehce poklonil, než se vrátil přes dvůr.
Rand si uvědomil, že se Děvy dívají na něj. Enaila a Somara, Sulin a Jalani a všechny ostatní, a tvářily se ustaraně. Přijímaly téměř všechno, co udělal, všechny ty věci, při kterých se sám chvěl, když je prováděl, všechny ty věci, při nichž se kromě Aielů chvěli všichni. Rand obvykle vůbec netušil, z čeho naskakuje husí kůže jim. Přijímaly to a dělaly si o něj starosti.
"Nesmíš se unavovat," řekla Somara tiše. Rand se na ni podíval a žena s vlasy jako len zrudla. Tohle se nemohlo počítat mezi veřejná místa - Taim už byl příliš daleko, aby je slyšel - ale její poznámka stejně zacházela příliš daleko.
Enaila však vytáhla od pasu náhradní šufu a podala mu ji. "Příliš mnoho slunce pro tebe není dobré," zamumlala.
Jedna z ostatních zabručela: "Potřebuje ženu, aby na něj dohlídla." Nepoznal, která to byla. Dokonce i Somara a Enaila tyhle řeči za jeho zády omezovaly. Věděl však, koho tím Děva myslela.Aviendhu. Koho by si měl syn Děvy vzít raději než Děvu, která se vzdala oštěpu, aby se stala moudrou?

Potlačil záchvěv hněvu, omotal si šufu kolem hlavy a byl za ni vděčný. Slunce skutečně pálilo a šedohnědá látka odrážela překvapivě velké množství tepla. Látka byla vzápětí propocená. Zná snad Taim ten trik Aes Sedai, jak nedovolit, aby se jich dotklo horko nebo zima? Saldeia byla vysoko na severu, a přesto se ten muž potil skoro tak málo jako Aielové. Přes svůj vděk Rand řekl: "Co nesmím, je postávat tady a marnit čas."
"Marnit čas?" ozvala se malá Jalani až příliš nevinným hlasem, odvinula si šufu a na okamžik byly vidět krátké vlasy stejně rudé, jako měla Enaila. "Jak může Car'a'carn marnit čas? Když jsem se naposledy potila tolik jako on, tak jsem běžela od východu do západu slunce."
Ostatní Děvy se začaly zubit a dokonce smát nahlas. Rusovlasá Maira, nejméně o deset let starší než Rand, se plácala do stehna. Zlatovlasá Desora zakrývala úsměv za rukou, jako to dělala vždy. Liah s jizvou na tváři poskakovala na špičkách a Sulin se málem složila na zem. Aielský humor byl přinejlepším zvláštní. V příbězích v žádném případě nikdo nedělal vtipy na hrdinův účet - dokonce ani v těch zvláštních ne - a Rand pochyboval, že by je někdo dělal na účet králů. Část jeho problému spočívala v tom, že aielský náčelník - dokonce ani Car'a'carn - nebyl král. Mohl mít v mnoha věcech autoritu náčelníka, avšak za náčelníkem mohl přijít každý Aiel a říci mu, co si myslí. Větší část problému však spočívala v něčem jiném.
Přes to, že ho ve Dvouříčí vychoval Tam al'Thor a jeho žena Kari, ačkoliv ta zemřela, když mu bylo pět, Randovou matkou byla Děva oštěpu, jež zemřela poté, co ho porodila na svahu Dračí hory. Nebyla Aielanka, ačkoliv jeho otec Aiel byl, nicméně byla Děva. Teď se ho dotýkaly aielské zvyky silnější než zákon. Ne, ne dotýkaly, obklopovaly jej. Žádná Děva se nemohla vdát a dál nosit oštěp, a pokud se nevzdala oštěpu, každé dítě, které porodila, moudré předaly jiné ženě, tak aby dotyčná Děva nevěděla, které. Aielové věřili, že každé dítě, které se narodí Děvě, nosí štěstí jak sobě, tak těm, již ho vychovají, ačkoliv nikdo kromě ženy, která dítě vychovávala, a jejího manžela, netušil, že není její vlastní. A navíc aielské rhuideanské proroctví říkalo, že Car'a'carn bude takový, vychovaný mokřiňany. Pro Děvy byl Rand jako všechny vrácené děti, první dítě Děvy, o němž kdy věděli i ostatní.
Většina Děv, ať už byly starší než Sulin, či mladé jako Jalani, ho přijímala s otevřenou náručí jako dávno ztraceného bratra. Na veřejnosti mu prokazovaly tolik úcty jako kterémukoliv náčelníkovi, i když to někdy bylo dost těsné, ale pokud s ním byly samy, mohl docela dobře být jejich bratrem, ačkoliv byl-li starším či mladším bratrem, nemělo to zřejmě nic společného s věkem té které ženy. Rand byl jenom rád, že pouze hrstka se vydala po stejné stezce jako Enaila a Somara. V soukromí či na veřejnosti bylo prostě otravné, když se k němu žena skoro stejně stará jako on chovala, jako kdyby byl jejím synem.
"Tak bychom měli jít někam, kde se potit nebudu," prohlásil a podařil se mu i úsměv. Dlužil jim to. Některé pro něj již zemřely a další ještě zemřou, než to skončí. Děvy rychle potlačily veselí. Byly připravené jít tam, kam Car'a'carn řekne, připravené jej chránit.
Otázkou bylo, kam jít. Bashere čekal na jeho pečlivě naplánovanou náhodnou návštěvu, jestli se však o ní doslechla Aviendha, mohla by být docela dobře u něj. Rand se jí vyhýbal, jak jen to bylo možné, a zvláště se vyhýbal tomu, zůstat s ní o samotě. Zatím se mu dařilo to zatajit před Děvami. Kdyby něco takového vytušily, udělaly by mu ze života peklo. Faktem bylo, že se od ní musel držet dál. Nosil smrt jako nakažlivou nemoc. Byl cílem a lidé kolem něj umírali. Musel se zatvrdit a nechat umírat Děvy - Světlo ho naveky spal za ten slib! - ale Aviendha se oštěpu vzdala, aby mohla studovat s moudrými. Nebyl si jist, co k ní cítí, jenom věděl, že kdyby kvůli němu zemřela, něco v něm by zemřelo s ní. Bylo štěstí, že tam, kde šlo o něj, neměla žádné citové vazby. Snažila se u něj držet jen proto, že moudré chtěly, aby ho pro ně hlídala, a protože ho sama chtěla hlídat pro Elain. Žádný z těch důvodů pro Randa situaci nezjednodušoval, právě naopak.
Rozhodnutí bylo dost snadné, vážně. Bashere bude muset počkat, aby se Rand mohl vyhnout Aviendze, takže mohl navštívit Weiramona. Návštěva u něj měla začít tajně v paláci, přitom však tak, aby si toho někdo všiml. Bylo pěkně hloupé rozhodovat se na základě takhle malicherných důvodů, ale co měl muž dělat, když žena odmítala pochopit důvody rozumné? Takhle to mohlo fungovat ku prospěchu všech zúčastněných. Ti, kteří se měli dozvědět o jeho návštěvě, se o ní stejně dozvědí, a možná uvěří i tomu, čemu uvěřit měli, tím spíš, že bude provedena skutečně v tajnosti. Možná pak návštěva Bashereho a Saldejců bude vypadat ještě méně nápadná, protože ji nechá až na později. Ano. Zákruty v zákrutech

plánů hodné Cairhieňana hrajícího velkou hru rodů.
Uchopil saidín, otevřel průchod a čára světla se rozšířila, takže se ukázal vnitřek velkého stanu se zelenými pruhy, který byl prázdný až na barevné koberce, do nichž byl vetkán vzor tairenského bludiště. V tomhle stanu hrozil útok ze zálohy dokonce ještě méně než v okolí statku, ale Enaila a Maira a ostatní se přesto zahalily a vrhly se do průchodu. Rand se ještě zdržel a ohlédl se.
Kely Huldin zrovna odcházel k domu, hlavu sklopenou, a vedle něj jeho žena poháněla jejich dva potomky. Neustále ho na uklidněnou hladila po rameni, dokonce i z takové dálky však Rand viděl, jak září. Kely očividně neuspěl. Taim teď stál s Jurem Gradym a oba se dívali, jak se malý plamínek mezi nimi chvěje. Sora Gradyová, se synkem v náručí, se na manžela nedívala. Oči stále upírala na Randa. Oči ženy se zabodnou hlouběji než nůž. Další dvouříčské pořekadlo.
Rand prošel průchodem a počkal, až projde i zbytek Děv. Pak propustil pravý zdroj. Dělá, co musí.

## KAPITOLA ČTVRTÁ

## Smysl pro humor

V šeru ve stanu bylo dost velké horko, aby vedle toho Caemlyn, nějakých osm set mil na sever odsud, působil příjemně chladným dojmem, a když Rand rozhrnul chlopně, zamrkal. Udeřilo do něj slunce, až byl vděčný za šufu.
Nad zeleně pruhovaným stanem povlávala kopie Dračího praporce spolu s jednou karmínovou vlajkou se starobylým symbolem Aes Sedai. Na zvlněné pláni, kde byl veškerý porost až na pár nejodolnějších trsů trávy dávno rozdupaný na prach kopyty a vysokými botami, stály další stany - stany špičaté i ploché, většina byla bílá, i když často špinavě bílá, ale mnohé byly barevné či pruhované. Stany a barevné praporce urozených pánů. Tady, na hranici Tearu, na okraji Maredské pláně, se shromáždilo vojsko, tisíce a tisíce vojáků z Tearu a Cairhienu. Aielové si svoje stany stavěli hodný kus stranou od mokřiňanů. Již nyní tu bylo pět Aielů na každého Tairena a Cairhieňana a s každým dnem přicházeli další. Bylo to vojsko, před nímž se bude Illian třást jako osika, voj již teď dost mocný, aby rozdrtil cokoliv, co by mu stálo v cestě.
Enaila a ostatní členky přední stráže již byly venku. Sundaly si závoje a bavily se asi s tuctem Aielů. Jeho stan Aielové hlídali neustále. Byli oblečení stejně jako Děvy a vysocí jako Rand, i vyšší, lvi vedle panteřích Děv, muži s tvrdými, sluncem osmahlými tvářemi a očima modrýma, zelenýma nebo šedýma. Dneska zde byli Sha'mad Conde, Hromoví chodci, vedení samotným Roidanem, jenž vedl společenstvo na této straně Dračí stěny. Děvy pak nesly Car'a'carnovu čest, ale každé válečné společenstvo se dožadovalo podílu na strážní službě.
V jedné věci se oděvy některých mužů od odění Děv lišily. Polovina jich měla kolem spánků uvázaný pruh karmínové látky se starobylým symbolem Aes Sedai, černobílým kotoučem, na čele. Byla to novinka, poprvé se objevila před několika měsíci. Válečníci s těmito čelenkami se považovali za siswai'amany. Ve starém jazyce to znamenalo dračí oštěpy. Oštěpy, které vlastní Drak, byl možná přesnější překlad. Ty čelenky, a jejich význam, Randa vyváděly z míry, ale když muži dokonce odmítali připustit, že je nosí, nemohl toho moc dělat. Proč tu věc nenosila žádná z Děv - aspoň ji zatím u žádné neviděl - neměl tušení. Odmítaly se o tom bavit stejně jako muži.
"Vidím tě, Rande al'Thore," řekl Roidan vážně. Víc vlasů měl šedých než žlutých, ale tvář tohohle muže s mohutnými rameny mohl použít kovář jako kovadlinu či kladivo, a podle toho, kolik měl na lících a nose jizev, bylo docela dobře možné, že jich to pár udělalo. Vedle jeho ledově modrých očí však jeho tvář

působila málem měkce. Pohledu na Randův meč se vyhýbal. "Kéž dnes najdeš dobrý stín." To nemělo nic společného s roztaveným sluncem nebo bezmračnou oblohou - Roidan se zřejmě vůbec nepotil - byl to prostě pozdrav jeho lidu ze země, kde slunce vždycky připalovalo a stromů tam rostlo pomálu.
Rand odpověděl stejně obřadně: "Vidím tě, Roidane. Kéž dnes najdeš dobrý stín. Je tu vznešený pán Weiramon?"
Roidan kývl směrem k velkému stanu s červeně pruhovanými boky a karmínovou střechou, obklopený muži s dlouhými oštěpy skloněnými pod stejným úhlem, kteří stáli těsně vedle sebe v leštěných kyrysech a zlatočerných varkočích tairenských obránců Kamene. Nad stanem povlávaly tři půlměsíce Tearu, stříbrné na červeném a zlatém poli, a vycházející slunce Cairhienu se značným množstvím paprsků, zlaté na modrém poli, po stranách Randovy vlastní šarlatové korouhve, a všechny se vlnily ve vánku, který jako by vycházel z otevřené pece.
"Mokřiňané jsou všichni tady." Dívaje se Randovi přímo do očí, Roidan dodal: "Bruana do toho stanu nepozvali již tři dny, Rande al'Thore." Bruan byl kmenovým náčelníkem Nakai Aielů, Roidanova kmene. Oba byli z klanu Solné mělčiny. "Ani Hana z Tomanelle, ani Dhearika z Reynů, ani žádného jiného kmenového náčelníka."
"Promluvím s nimi," řekl Rand. "Povíš Bruanovi a ostatním, že jsem tady?" Roidan vážně kývl.
Enaila, sledujíc úkosem muže, se naklonila k Jalani a promluvila šeptem, který byl jasně slyšet na deset kroků. "Víš, proč se jim říká Hromoví chodci? Protože i když stojí na místě, pořád se díváš na oblohu a čekáš, že uvidíš blesk." Děvy zavýskly smíchem.
Jeden mladý Hromový chodec vyskočil do vzduchu a vykopl nohou v měkké holínce výš, než měl Rand hlavu. Byl by pohledný, nebýt svraštělé bílé jizvy, která vedla nahoru pod pruh černé látky, která mu zakrývala prázdný oční důlek. Také nosil karmínovou čelenku. "Víš, proč Děvy používají znakovou řeč?" křikl na vrcholku výskoku, a když přistál, nasadil zmatený výraz. Neobracel se však na Děvy, hovořil ke svým společníkům a žen si nevšímal. "Protože dokonce i když nemluví, nemůžou přestat mluvit." Sha'mad Conde se řehtali stejně jako předtím Děvy.
"Jedině Hromoví chodci můžou považovat za čest hlídat prázdný stan," řekla Enaila Jalani smutně a potřásla hlavou. "Až si příště zavolají pro víno, jestli jim gai'šainové přinesou prázdné poháry, nepochybně se opijí víc, než my dokážeme z oosquai."
Hromoví chodci si očividně mysleli, že při téhle výměně měla navrch Enaila. Jednooký a pár dalších zvedli směrem k ní hovězinou potažené puklíře a zabušili o ně oštěpy. Ona prostě jen chvíli poslouchala, pak si pro sebe kývla a vydala se za ostatními, které následovaly Randa.
Rand v duchu hloubal nad aielským humorem a prohlížel si rozlehlý tábor. Ze stovek roztroušených ohňů se k němu nesla vůně jídla, chleba pečeného na uhlících, masa opékaného na rožních, polévek bublajících v kotlích postavených na trojnožkách. Vojáci vždycky jedí dobře a často, když mohou. Na taženích obvykle bývalo jídla pomálu. Ohně přidávaly vlastní nasládlé pachy, neboť na Maredské pláni bylo víc sušeného volského trusu než dřeva na topení.
Tu a tam přecházeli lučištníci či kušištníci nebo pikynýři v kožených kazajkách pošitých ocelovými kolečky či v prostých prošívanicích, ale tairenští a cairhienští šlechtici opovrhovali pěšáky a velebili jezdectvo, takže nejvíc byli vidět jezdci na koních. Tairenové v kapalínech a kyrysech přes kabátce s nabíranými rukávy s pruhy v barvách svých pánů. Cairhieňané v tmavých kabátcích a otlučených kyrysech a zvonových přílbách s odkrytým obličejem. Někteří muži měli na zádech připevněné krátké tyče s malými praporky zvané con, označující nižší cairhienské šlechtice a mladší syny větších pánů, a občas jen důstojníky, ačkoliv jenom málokterý cairhienský obyčejný člověk se pozvedl k hodnosti. Nebo tairenský. Tyto dva národy se nemísily, a zatímco Tairenové se často v sedlech hrbili a na každého Cairhieňana, který se k nim dostal blíž, vrhali opovržlivé úšklebky, menší Cairhieňané seděli na koních zpříma, jako kdyby se snažili dosáhnout co největší výšky, a Tairenů si vůbec nevšímali. Než je Rand donutil vyjet bok po boku, vedli proti sobě nejednu válku.
Mezi stany přecházeli prošedivělí stařící i teprve odrostlí hoši v hrubých šatech, píchali do stanů pevnými holemi a občas některý vyplašil krysu, kterou vzápětí dohonil a utloukl, aby si ji potom pověsil k ostatním na opasek. Jakýsi chlapík s docela velkým nosem v ušmudlané kožené vestě a bez košile, s lukem v ruce a toulcem u pasu, položil na stůl před jedním stanem dlouhou řádku vran a krkavců přivázaných za nohy

a výměnou za ně získal od znuděného Tairena za stolem bez přilby měšec. Jen málokdo takhle daleko na jihu skutečně věřil, že myrddraalové používají krysy a krkavce a jim podobné tvory jako špehy - Světlo, kromě těch, kteří je skutečně viděli, skoro nikdo tady na jihu nevěřil ani na myrddraaly a trolloky! - ale když pán Drak chtěl mít tábor bez těchto tvorů, tak klidně poslechnou, zvlášť když pán Drak za každou mrtvolku platil stříbrem.
Samozřejmě se ozval jásot. Nikdo jiný by tady nechodil s doprovodem Děv oštěpu, a taky tu bylo Dračí žezlo. Ze všech stran se ozývalo "Světlo sviť na pána Draka!" a "Milost provázej pána Draka!" a podobné volání. Mnozí dokonce vypadali, že to myslí vážně, i když se to těžko poznávalo u někoho, kdo křičí z plných plic. Jiní se jen strnule dívali či obraceli koně a odjížděli pryč, ale ne příliš rychle.
Koneckonců, nedalo se poznat, kdy se rozhodne přivolat blesk nebo otevřít jámu v zemi. Muži, kteří umějí usměrňovat, se zblázní, a kdo mohl vědět, co může nějaký šílenec udělat, nebo kdy? Ať už však jásali nebo ne, všichni ostražitě sledovali Děvy. Jen pár si jich skutečně zvyklo na ženy nosící zbraně jako muži. Kromě toho to byly Aielanky, a všichni věděli, že Aielové jsou stejně nepředvídatelní jako šílenci.
Hluk však nebyl dost silný, aby Rand nezaslechl, co Děvy za ním říkají.
"Má skvělý smysl pro humor. Kdo je to?" To byla Enaila.
"Jmenuje se Leiran," odpovídala jí Somara. "Cosaida Chareen. Myslíš, že má smysl pro humor, poněvadž považoval tvůj vtip za lepší než svůj. Vypadá, že má silné ruce." Několik Děv se začalo dusit smíchem.
"Ty sis nemyslel, že je Enaila legrační, Rande al'Thore?" Sulin teď vedle něj. "Nesmál ses. Nikdy se nesměješ. Občas si myslím, že nemáš smysl pro humor."
Rand se prudce zastavil a otočil se k nim tak náhle, že některé sáhly po závoji a rozhlížely se kolem, co ho tak poplašilo. "Jeden popudlivý starý sedlák jménem Hu jednou ráno zjistil, že jeho nejlepší kohout vyletěl na vysoký strom vedle jezírka u statku a nechce sletět dolů, a tak zašel ke svému sousedovi Wilovi a požádal ho o pomoc. Ti dva spolu nikdy nevycházeli, ale Wil nakonec souhlasil, a tak se oba vydali k jezírku a začali šplhat na strom. Hu lezl první. Chtěli kohouta vyplašit, víte, ale ten pták jenom poletoval výš a výš z větve na větev. Pak, zrovna když se Hu a kohout dostali už skoro na vršek stromu a Wil byl těsně pod nimi, se ozvalo hlasité zapraštění a pod Huem se ulomila větev a on spadl až do jezírka a všude stříkala voda a bláto. Wil slezl dolů, jak nejrychleji mohl, a ze břehu natáhl k Huovi ruku, ale Hu tam jenom ležel na zádech a zapadal stále hlouběji do bahna, až mu byl z vody vidět jenom nos. Další sedlák viděl, co se stalo - přiběhl a vytáhl Hua z jezírka. ‚Proč jsi nepopadl Wilovi ruku?' zeptal se Hua. ‚Mohl ses utopit.' ‚Proč bych mu měl podávat ruku teď? Před chvílí jsem kolem něj prošel za jasného dne a on na mě ani nepromluvil.'" Rand netrpělivě čekal.
Děvy si vyměnily nechápavé pohledy. Nakonec řekla Somara: "Co se stalo s tím jezírkem? Voda má v tomhle příběhu určitě nějakou důležitou roli."
Rand rozhodil rukama a znovu se vydal k červeně pruhovanému stanu. Za sebou zaslechl Liah: "Myslím, že to měl být vtip."
"Jak se můžeme smát, když nevíme, co se stalo s tou vodou?" namítala Maira."To byl ten kohout," připojila se Enaila. "Mokřinský humor je divný. Myslím, že to bylo něco s tím kohoutem."
Rand se snažil neposlouchat.
Obránci při jeho příchodu stáli ještě ztuhleji, pokud to tedy vůbec bylo možné, a ti dva stojící před vchodem se zlatými třásněmi hladce ustoupili stranou a rozhrnuli chlopně. Oči upírali za aielské ženy.
Rand jednou obránce Kamene vedl, v zoufalém boji proti myrddraalům a trollokům v chodbách samotného Tearského Kamene. Té noci by byli šli za každým, kdo byl ochoten ujmout se velení, byl to však on.
"Kámen se drží," řekl tiše. To byl jejich bojový pokřik. Některým obráncům přelétl tváří úsměv, než zase ztuhli. V Tearu se lidé nesmáli tomu, co řekl urozený pán, pokud nebylo naprosto jisté, že pán chce, aby se zasmáli.
Většina Děv si klidně dřepla venku s oštěpy přes kolena, tuto pozici dokázaly udržet celé hodiny, aniž by hnuly svalem, ale Sulin Randa následovala dovnitř s Liah, Enailou a Jalani. I kdyby tihle obránci byli Randovými přáteli od dětství, Děvy by stejně byly opatrné, ale muži uvnitř žádní přátelé nebyli.
Podlahu ve velkém stanu pokrývaly barevné koberce s třásněmi a se vzory tairenského bludiště i

složitými spirálovými motivy, a uprostřed stál masivní stůl, hustě vyřezávaný a zlacený a křiklavě vykládaný slonovinou a tyrkysem, k jehož přepravě nejspíš bylo třeba celého vozu. Mapami pokrytý stůl odděloval tucet zpocených Tairenů od půldruhého tuctu Cairhieňanů, kteří horkem trpěli ještě víc, a všichni muži drželi zlaté číše, které jim sluhové v černozlatých livrejích, postávající v pozadí, pořád jen dolévali punčem. Všichni šlechtici byli v hedvábí. Hladce oholení Cairhieňané, pomenší, štíhlí a bledí ve srovnání s muži na druhé straně stolu, však na sobě měli kabátce tmavé a střízlivé, až na jasné vodorovné pruhy v rodových barvách na hrudi, kdy počet pruhů značil postavení v rodu, kdežto Tairenové, z nichž většina měla naolejované bradky zastřižené do úhledné špičky, nosili prošívané kabátce, které byly hotovou zahradou červené, žluté, zelené a modré barvy, samý aksamit a brokát, stříbrná nit a zlatohlav. Cairhieňané byli vážní, dokonce zarputilí, většina měla propadlé tváře, každý vyholené a napudrované čelo, což kdysi bylo v Cairhienu módou mezi vojáky, ne urozenými pány. Tairenové se usmívali a čichali k navoněným šátkům a vonným krabičkám, které plnily stan těžkými odéry. Kromě punče bylo zřejmě jedinou další společnou věcí to, že všichni svorně vrhli po Děvách ostrý pohled, načež dál předstírali, že Aielanky jsou neviditelné.

Vznešený pán Weiramon, s naolejovanou bradkou a vlasy prokvetlými stříbrem, se hluboce uklonil. Byl jedním z přítomných čtyř vznešených pánů, ve stříbrem složitě vykládaných holínkách - ostatní byli umaštěný, tělnatý Sunamon, hubený Tolmeran, jehož ocelově šedá bradka vypadala jako hrot kopí, a Torean, s nosem jako brambora, jenž vypadal víc jako sedlák než většina sedláků, ale Rand předal velení Weiramonovi. Jen prozatím. Ostatních osm Tairenů byli nižší šlechtici, někteří hladce oholení, i když ve vlasech měli také hodně stříbra. Byli tu kvůli přísaze věrnosti složené tomu kterému ze vznešených pánů, přesto však všichni měli jistou zkušenost s válčením.

Weiramon nebyl nikterak malý ani na Tairena, i když Rand byl o hlavu vyšší, ale vždycky Randovi připomínal bojovného kohouta, jak se pořád nafukoval a pyšně si vykračoval. "Zdrávas pánu Drakovi," odříkával s úklonou, "brzy dobyvateli Illianu. Zdrávas Jitřnímu pánu." Ostatní byli jen o nadechnutí pomalejší, Tairenové rozpřahovali ruce a Cairhieňané si kladli ruku na srdce.

Rand se zamračil. Jitřní pán byl jedním z titulů Luise Therina, aspoň tohle se tvrdilo v dějepisných zlomcích. Hodně vědomostí bylo ztraceno při Rozbití světa a další vyletěly s kouřem během trollockých válek i později, za stoleté války, přesto občas přežily překvapivé útržky. Překvapilo ho, že když Weiramon ten titul použil, nevyvolalo to další záchvat šíleného blábolení Luise Therina. Když na to tak myslel, tak jeho hlas Rand neslyšel od chvíle, kdy na něj zařval. Pokud si vzpomínal, tak to bylo poprvé od chvíle, kdy se mu ten hlas usídlil v hlavě, co ho skutečně oslovil. Z toho, co všechno za tím mohlo být, Randa zamrazilo v zádech.

"Můj pane Draku?" Sunamon si mnul masité ruce. Zřejmě se snažil nevšímat si šufy, kterou měl Rand omotanou kolem hlavy. "Jsi -?" Spolkl další slova a nasadil milý úsměv. Ptát se potenciálního šílence - přinejmenším potenciálního - jestli je v pořádku, nejspíš nebylo to, co chtěl říci. "Chtěl by pán Drak trochu punče? Lodanailleské smíchané s medem." Vyzáblý pán země, Sunamonův leník jménem Estevan, s tvrdou bradou a ještě tvrdšíma očima, ostře kývl a jeden sluha se vrhl pro zlatou číši na bočním stolku u plátěné stěny stanu. Další ji chvátal naplnit.

"Ne," řekl Rand, a pak hlasitěji. "Ne," Pokynem ruky poslal sluhy pryč, aniž by je skutečně viděl. Skutečně ho Luis Therin slyšel? Nějak to celou věc jenom zhoršilo. Nechtěl teď na tu možnost ani pomyslet. Nechtěl na to vůbec myslet. "Jakmile se sem dostanou Hearne a Simaan, skoro všechno bude na místě." Tihle dva vznešení páni by měli dorazit již brzy. Asi před měsícem dostali velení nad posledními velkými oddíly tairenských vojáků, které opouštěly Cairhien. Jistě, cestou na jih postupovaly i menší oddíly a další Cairhieňané. A také další Aielové. Aielská síla uvede věci do pohybu. "Chci vidět -"

Náhle si uvědomil, že ve stanu se rozhostilo ticho, téměř naprosté ticho, jen Torean náhle zvrátil hlavu a polkl zbytek punče. Rukou si přetřel rty a natáhl číši pro další, ale sluhové se snažili splynout s červeně pruhovanými stěnami. Sulin a ostatní tři Děvy byly náhle na špičkách, připravené se zahalit. "Co se děje?" zeptal se Rand tiše.

Weiramon zaváhal. "Simaan a Hearne... odešli do Haddon Mirku. Nepřijdou." Torean jednomu sluhovi sebral džbán z tepaného zlata, dolil si číši sám a nacákal přitom punč na koberec.

"A proč šli tam, místo aby přišli sem?" Rand nezvedl hlas. Byl si jist, že odpověď zná. Tyhle dva - a

kromě nich pět dalších vznešených pánů - poslal do Cairhienu hlavně proto, aby je něčím zabavil, jinak by proti němu kuli pikle.
Cairhieňané si vyměňovali poťouchlé úsměvy, většinou je zakrývali za rychle pozvednuté číše. Semaradrid, nejvýše postavený muž, barevné pruhy na kabátci mu sahaly hluboko pod pás, své opovržení ani nezakrýval. Byl to muž s protáhlým obličejem s bílými prameny na spáncích a tmavýma očima, které dokázaly osekávat kámen, a pohyboval se ztuhle kvůli starým zraněním utrženým v občanské válce ve své zemi, ale kulhal z boje s Tearem. Ten hlavní důvod, proč spolupracoval s Taireny, byl ten, že nejsou Aielové. Jenže on taky hlavní důvod Tairenů ke spolupráci byl ten, že Cairhieňané nejsou Aielové.
Odpověděl však jeden ze Semaradridových krajanů, mladý pán Meneril, jenž měl na kabátě polovinu Semaradridových pruhů a na tváři jizvu z občanské války, která mu pozvedala levý koutek úst v neustálém jízlivém úsměvu. "Velezrada, můj pane Draku. Velezrada a vzpoura."
Weiramon možná váhal říci něco takového Randovi do očí, ale nehodlal za sebe nechat mluvit cizozemce. "Ano, vzpoura," vyhrkl spěšně a loupl očima po Menerilovi, ale obvyklá nabubřelost se mu rychle vrátila. "A nejenom oni, můj pane Draku. Vznešení páni Darlin a Tedosian a vznešená paní Estanda jsou v tom taky. Ať shoří moje duše, oni všichni podepsali otevřenou výzvu k odporu! Zřejmě je do toho zapleteno asi dvacet či třicet nižších šlechticů, některým z nich dokonce ještě čouhá sláma z bot. Světlem zatracení hlupáci!"
Rand Darlina téměř obdivoval. Ten muž se proti němu otevřeně stavěl již od začátku, uprchl z Kamene, když padl, a snažil se pohnat k odporu venkovské šlechtice. Tedosian a Estanda byli jiný případ. Jako Hearne a Simaan se klaněli a usmívali, oslovovali ho pán Drak a intrikovali za jeho zády. Nyní mu ovšem oplatili jeho shovívavost. Nebylo divu, že si Torean polil punčem i prokvetlou bradku, když pil. S Tedosianem se zapletl hodně hluboko, a vlastně taky s Hearnem a Simaanem.
"Napsali víc než jen výzvu," poznamenal Tolmeran chladným hlasem. "Napsali, že jsi falešný Drak a že pád Kamene a to, že jsi tasil Meč, jenž není mečem, byl nějaký trik Aes Sedai." V jeho hlase se ozýval náznak otázky. V noci, kdy Tearský Kámen spadl Randovi do klína, tam nebyl.
"Čemu věříš, Tolmerane?" V zemi, kde bylo usměrňování postaveno mimo zákon, než Rand ten zákon změnil, a Aes Sedai tu přinejlepším snášeli, kde Tearský Kámen stál nedobytný po téměř tři tisíce let, než ho Rand dobyl, to bylo svůdné tvrzení. A známé. Randa napadlo, jestli, až tyhle vzbouřence dopadne, najde i bělokabátníky. Napadlo ho, že Pedron Niall bude nejspíš příliš mazaný, aby něco takového dopustil.
"Myslím, že jsi vytáhl Callandor," pronesl hubeňour po chvíli. "Myslím, že jsi Drak Znovuzrozený." V obou případech položil na "myslím" docela lehounký důraz. Tolmeran měl odvahu. Estevan kývl. Pomalu, ale kývl. Další chrabrý muž.
Dokonce ani oni však nepoložili otázku, která byla nasnadě, totiž jestli Rand chce vzbouřence vymýtit. Randa to nijak nepřekvapilo. Tak například, Haddon Mirk nebylo místo, kde by bylo snadné někoho chytat, byl to obrovský téměř neprůchodný prales, kde nebyly vůbec žádné vesnice, silnice, dokonce ani stezky. V nerovném hornatém terénu nejsevernějšího výběžku měl člověk štěstí, když za den urazil pár mil, a vojska mohla manévrovat, až jim došly potraviny, aniž by se vůbec uviděla. Důležitější však možná bylo, že ten, kdo by položil tuhle otázku, mohl upadnout v podezření, že se dobrovolně hlásí do velení této výpravy, a dobrovolník mohl zase upadnout v podezření, že se chce připojit k Darlinovi, ne ho chytit za límec. Tairenové možná nehráli daes dae'mar, hru rodů, jako ji hráli Cairhieňané - tahle banda vyčetla z každého pohledu celé svazky a v jedné větě slyšela víc, než jste do ní chtěli vložit - přesto však kuli pikle a pozorovali se, podezírali se z intrik a věřili, že všichni ostatní dělají to samé.
Randovi se nicméně hodilo nechat prozatím vzbouřence tam, kde jsou. Musel se cele soustředit na Illian. Muselo to vypadat, že se soustředí na něj. Na druhou stranu však zase nemohl vypadat jako slaboch. Tihle muži by se sice proti němu neobrátili, ale Poslední bitva Neposlední bitva, Tairenům a Cairhieňanům zabraňovaly jenom dvě věci, aby si navzájem skočili po krku. Dávali si přednost před Aiely, byť jen tak tak, a báli se hněvu Draka Znovuzrozeného. Kdyby se ho bát přestali, pokoušeli by se pozabíjet navzájem, i Aiely, dřív, než by stačil říci Stínovej Jak.
"Promluví tu někdo na jejich obranu?" zeptal se Rand. "Zná někdo nějaké polehčující okolnosti?" Pokud

někdo něco věděl, držel jazyk za zuby. Včetně sluhů ho vyčkávavě pozorovaly téměř dva tucty párů očí. Sluhové možná napjatěji než pánové. Sulin a Děvy sledovaly všechno kromě něj. "Jejich tituly propadají, půda a statky jsou jim zabaveny. Na každého muže, jehož jméno je známo, bude vydán zatykač. A rovněž na každou ženu." To by mohlo znamenat problém. V Tearu existoval za vzpouru trest smrti. Některé zákony sice změnil, ale tenhle ne, a teď už na to bylo příliš pozdě. "Veřejně vyhlaste, že kdokoliv zabije některého z nich, bude mu vražda prominuta, a kdokoliv jim pomůže, bude obviněn z velezrady. Každý, kdo se vzdá, si zachová život," což mohlo vyřešit potíže s Estandou - nevydá rozkaz k popravě ženy - pokud dokáže vymyslet, jak to zařídit, "ale ti, kteří vytrvají, budou bez milosti viset."
Šlechtici znepokojeně přešlapovali a vyměňovali si pohledy, Tairenové stejně jako Cairhieňané. Z nejedné tváře se vytratila krev. Rozsudek smrti jistě očekávali - za vzpouru ani nemohl být menší trest, a navíc s válkou na obzoru - ale odebrání titulů je zjevně šokovalo. Přes všechny zákony, které Rand v obou státech změnil, přes to, že i urozené pány dovlekli před soudce a pověsili pro vraždu či pokutovali pro napadení, oni si pořád mysleli, že je tu nějaký zděděný rozdíl, nějaký přirozený řád, který z nich podle práva činí lvy a z obyčejných lidí ovce. Vznešený pán, který šel na šibenici, zemřel jako vznešený pán, avšak Darlin a ostatní zemřou jako rolníci, což bylo v očích těchto lidí horší než umírání samotné.
Sluhové byli stále připravení se džbány, aby naplnili číši, která se při pití příliš nakloní. Rysy měli stejně bezvýrazné jako vždy, ale v očích některých z nich se objevila radost, která tam předtím nebyla.
"Když je to teď vyřešeno," pokračoval Rand a cestou ke stolu si stáhl šufu, "podíváme se na mapy. Sammael je důležitější než hrstka hlupáků hnijící v Haddon Mirku." Doufal, že tam shnijí. Světlo je spal!
Weiramon stiskl rty a Tolmeran rychle vyhladil zamračení. Sunamon měl obličej tak klidný, že docela dobře mohl mít masku. Ostatní Tairenové se tvářili dost pochybovačně, Cairhieňané také, i když Semaradrid svoje pochyby dobře zakrýval. Někteří z nich během útoku na Kámen viděli myrddraaly a trolloky a někteří viděli i jeho souboj se Sammaelem v Cairhienu, přesto však někteří považovali jeho tvrzení, že Zaprodanci jsou volní, za příznak šílenství. Slyšel šeptat, že všechnu tuto zkázu přivodil na Cairhien sám, když jako šílenec útočil na přátele i nepřátele bez rozdílu. Podle Liažiny kamenné tváře skončí jeden z nich s Děvím oštěpem mezi žebry, jestli si nebudou na tyhle pohledy dávat pozor.
Nicméně se sešli kolem stolu, když odhodil šufu a hrabal se v mapách poházených v několika vrstvách po stole. Bashere měl naprostou pravdu. Muži budou následovat šílence, kteří vyhrávají. Dokud však budou vyhrávat. Zrovna když našel mapu, kterou hledal, podrobný nákres východní části Illianu, dorazili aielští náčelníci.
Do stanu vstoupil jako první Bruan z Nakai Aielů, těsně následován Jheranem ze Shaaradů, Dhearikem z Reynů, Hanem z Tomanelle a Erimem z Chareenů. Sulin a ostatní tři Děvy každému kývly na pozdrav. Bruan, robustní chlap se smutnýma šedýma očima, byl skutečným vůdcem pěti kmenů, které Rand zatím poslal na jih. Žádný z ostatních vůbec nic nenamítal. Bruanovo až podivně klidné chování bylo v rozporu s jeho obratností v boji. Aielové na sobě měli cadin'sory, šujy jim volně visely kolem krku a kromě těžkých nožů u pasu neměli jiné zbraně, jenže on takový Aiel byl těžko neozbrojený, i když měl jen holé ruce a nohy.
Cairhieňané prostě předstírali, že tu nejsou, ale Tairenové si dali práci a opovržlivě ohrnovali nosy a okázale čichali k vonným krabičkám a navoněným šátkům. Tear kvůli Aielům ztratil jen Kámen, a to ještě s pomocí Draka Znovuzrozeného, jak Tairenové věřili - nebo s pomocí Aes Sedai - ale Cairhien Aielové vyplenili dvakrát, dvakrát ho porazili a pokořili.
Kromě Hana si jich Aielové nevšímali. Han, bělovlasý, s tváří jako ze svraštělé hověziny, se vražedně mračil. Byl přinejlepším popudlivý, a nejspíš také nepomáhalo, že někteří Tairenové byli stejně vysocí jako on. Han byl na Aiela malý - což znamenalo, že na mokřiňana byl dost nadprůměrně vysoký - a kvůli tomu hodně vznětlivý, stejně jako Enaila. A Aielové samozřejmě opovrhovali "zabijáky stromů", což bylo jedno z jejich jmen pro Cairhieňany, víc než ostatními mokřiňany. Jejich další jméno pro ně bylo "křivopřísežníci".
"Illiánci," řekl Rand důrazně a uhladil mapu. Použil Dračí žezlo, aby zatížil jeden konec, a kalamář se zlatým okrajem a ladící misku s pískem na druhý. Nepotřeboval, aby se tu tihle muži začali navzájem zabíjet. Tedy, nemyslel si, že by to udělali - alespoň ne, dokud tam byl. V příbězích si spojenci nakonec vždycky začali věřit a mít se rádi. Pochyboval však, že tihle muži někdy dojdou tak daleko.

Zvlněná Maredská pláň zasahovala kousek do Illianu, kde hodný kus před Manetherendrellou a řekou Shal, jež se do ní vlévala, ustupovala zalesněným vrškům. Pět inkoustem načrtnutých křížků asi deset mil od sebe značilo východní hranici těchto kopců. Doirlonská pahorkatina.
Rand rázně položil prst na prostřední křížek. "Jste si jistí, že Sammael nepřidal žádné nové tábory?"
Weiramon se lehce zamračil, což Randa přimělo podrážděně vyštěknout: "Tak teda urozený pán Brend, jestli se vám to líbí víc, nebo rada devíti nebo Mattin Stepaneos den Balgar, jestli chcete samotného krále. Jsou ty tábory pořád tady?"
"Naši zvědové to potvrzují," řekl Jheran klidně. Štíhlý, jako je štíhlá čepel, světle hnědé vlasy měl silně prošedivělé, a teď, když čtyři sta let trvající krevní msta jeho Shaaradů s Goshien Aiely s Randovým příchodem skončila, byl vždycky klidný. "Sovin Nai a Duadhe Mahdi'in dávají dobrý pozor." Lehce spokojeně kývl, stejně tak Dhearik. Jheran byl Sovin Nai, Nůž v ruce, než se stal náčelníkem, a Dhearik Duadhe Mahdi'in, Hledač vody. "O každé změně nám běžci podají do pěti dnů zprávu."
"Moji zvědové si myslí, že tam jsou," řekl Weiramon, jako by Jherad neřekl ani slovo. "Posílám každý týden nový oddíl. Dostat se tam a zpátky jim trvá měsíc, ale ujišťuji tě, že se vše dozvídám tak rychle, jak jen vzdálenost dovoluje."
Aielové mohli mít tváře vytesané z kamene.
Rand si té mezihry nevšímal. Už předtím se snažil zatlouci mezery mezi Taireny, Cairhieňany a Aiely, ale zase se otevřely, jakmile se k nim otočil zády. Byla to zbytečná námaha.
Co se táborů týkalo... Věděl, že jich je jenom pět, v podstatě je navštívil. Bylo tu jedno... místo... do něhož uměl vstoupit, zvláštní, nezalidněný odraz skutečného světa, a on se tam procházel po dřevěných hradbách těch masivních pevností na kopcích. Znal odpovědi téměř na každou otázku, kterou hodlal položit, ale žongloval s plány uvnitř plánů, jako kejklíř žongluje s ohněm. "A Sammael pořád přivádí další muže?" Tentokrát na jméno položil důraz. Výrazy Aielů se nezměnily - byli-li Zaprodanci volní, tak byli volní, svět tomu bude muset čelit tak, jak to je, ne jak byste si přáli, aby to bylo - ale ostatní po něm vrhali ty letmé, ustarané pohledy. Dřív nebo později si na to budou muset zvyknout. Dřív nebo později budou muset uvěřit.
"Každého muže z Illianu, který udrží oštěp, aniž by o něj zakopával, nebo to tak aspoň vypadá," řekl Tolmeran zachmuřeně. Byl stejně dychtivý bojovat s Illiánci jako každý Tairen - ty dva národy se nenáviděly od doby, kdy se vydrápaly z trosek říše Artuše Jestřábí křídlo. Jejich dějiny byly plné válek vedených z těch nejmalichernějších příčin - ale zřejmě byl o maličko méně náchylný než ostatní vznešení páni si myslet, že bitvu lze vyhrát jedním dobrým útokem. "Každý zvěd, který se dostane zpátky, hlásí, že jsou tábory větší, s lepším opevněním."
"Měli bychom vyrazit hned, můj pane Draku," řekl Weiramon ostře. "Světlo spal moji duši, můžu chytit Illiánce s kalhotama dole. Uvázali se na místo. No, vždyť nemají skoro žádné koně! Rozdrtím je do jednoho a cesta na město bude otevřená." V Illianu, stejně jako v Tearu a Cairhienu, "město" bylo městem, které dalo jméno celému státu. "Ať shoří moje oči, do měsíce vyvěsím nad Illianem tvoji zástavu, můj pane Draku. Nejpozději do dvou." Mrkl na Cairhieňany a dodal, jako by z něj ta slova tahali párem volů: "Já a Semaradrid." Semaradrid se lehce uklonil. Velmi lehce.
"Ne," odmítl Rand stroze. Weiramonův plán doslova volal po pohromě. Mezi táborem a Sammaelovými velkými pevnostmi na kopcích leželo dobrých dvě stě padesát mil, přes travnatou pláň, kde patnáct sáhů vysoká terénní vlna byla považována za slušný kopec a dva hony mlází za les. Sammael měl také zvědy. Dvě stě padesát mil. Dvanáct či třináct dní pochodu pro Taireny a Cairhieňany, s trochou štěstí. Aielové by to dokázali tak za pět, kdyby si pospíšili - osamělý zvěd či dva se pohybují rychleji než vojsko, dokonce i aielské - ale ti ve Weiramonových plánech neměli místo. Dávno předtím, než by Weiramon dorazil k Doirlonské pahorkatině, Sammael by byl připraven Taireny rozdrtit, a ne obráceně. Hloupý plán. Dokonce ještě hloupější než ten, který jim předložil Rand. "Dal jsem vám rozkazy. Zůstanete tu, dokud nedorazí Mat, aby převzal velení, a ani pak se nikdo nepohne ani o fous, dokud si nebudu myslet, že tady mám dost mužů. Na cestě jsou další bojovníci, Tairenové, Cairhieňané i Aielové. Já chci Sammaela rozdrtit, Weiramone. Rozdrtit ho nadobro a přivést Illian pod Dračí praporec." Tolik byla pravda. "Sice bych si přál, abych mohl být s vámi, ale Andor ještě vyžaduje mou pozornost."
Weiramon měl mrzutý výraz jako vtesaný do kamene a ze Semaradridova výrazu by se i víno v jeho

punči změnilo v ocet. Tolmeran se zase tvářil tak bezvýrazně, že jeho nesouhlas byl zřejmý jako pěst na nose. Semaradridovi dělal starosti odklad. Nejednou poukázal na to, že i když s každým dnem přicházejí do tábora další muži, do pevností v Illianu přicházejí rovněž. Weiramonův plán byl nepochybně výsledkem jeho naléhání, ačkoliv Cairhieňan by byl vymyslel lepší. Tolmeranovy pochyby se soustředily na Mata. Přes všechno, co slyšel od Cairhieňanů o Matově válečnickém umění, Tolmeran to považoval jen za lichotky hlupáků venkovanovi, který byl náhodou přítelem Draka Znovuzrozeného. Byly to upřímné námitky a ta Semaradridová byla dokonce oprávněná - pokud by plán, který jim Rand sdělil, nebyl jen další zástěrka. Nebylo pravděpodobné, že by se Sammael plně spolehl jen na krysy a krkavce jako špehy. Rand předpokládal, že v táboře jsou i lidští špehové, pracující rovněž pro další Zaprodance, a pravděpodobně i pro Aes Sedai.

"Stane se, jak říkáš, můj pane Draku," řekl Weiramon neochotně. Když došlo na boj, byl udatný až dost, ale jinak to byl slepý blázen, který nedokázal myslet dál než na slávu útoku, svou nenávist k Illiáncům a opovržení ke Cairhieňanům a aielským "divochům". Rand si byl jist, že Weiramon je přesně ten muž, kterého potřebuje. Tolmeran a Semaradrid nevyrazí příliš brzy, dokud bude mít velení Weiramon.

Ještě dlouho rokovali a Rand poslouchal a občas se na něco zeptal. Žádné další námitky nebyly, žádné další návrhy k okamžitému útoku, vlastně vůbec žádná debata o útoku. Rand se Weiramona a ostatních vyptával na vozy a jejich náklad. Na Maredské pláni bylo jen pár vesnic a daleko od sebe, a kromě Far Maddingu na severu žádné město. Bylo tu jen tak tak dost úrodné půdy, aby uživila lidi, kteří tu žili. Velké vojsko potřebovalo neustálý přísun vozů z Tearu se vším, od mouky na chleba po podkováky. Kromě Tolmerana zastávali vznešení páni názor, že vojsko si přes pláň dokáže přenést to, co bude potřebovat, a pak bude žít z toho, co seberou v Illianu. Představa, že oberou zemi pradávného nepřítele až na hlínu jako hejno kobylek, zřejmě měla jistou přitažlivost. Cairhieňané měli ovšem jiný názor, zvláště Semaradrid a Meneril. Za cairhienské občanské války a shaidského obléhání jejich hlavního města hladověli nejenom prostí lidé. Illian byl úrodná země a dokonce i na Doirlonské pahorkatině byly statky a vinice, ale Semaradrid a Meneril nechtěli svěřit žaludky svých vojáků nejistému drancování, pokud by existoval jiný způsob. Co se Randa týkalo, nechtěl, aby se v Illianu plenilo víc, než bude nezbytné.

Na nikoho však příliš netlačil. Sunamon ho ujistil, že vozy se sjíždějí, a už dávno se naučil, že nemá Randovi říkat jedno a dělat druhé. Zásoby byly sháněny po celém Tearu i přes to, jaké při tézmínce dělal Weiramon netrpělivé grimasy a Torean jaksi upoceně mumlal o nákladech. Důležité však bylo, že plán, který jim předložil, pokračoval - a taky pokračovat bude.

Při loučení došlo k ještě velkolepějšímu žvanění a umnějším poklonám, a než si Rand omotal šufu kolem hlavy a vzal si zpátky Dračí žezlo, vyslechl zpola srdečné pozvání na hostinu a stejně nejisté nabídky, že se o něj postarají, když už nemůže zůstat a najíst se při hostině, kterou by nechali připravit. Ať Tairenové nebo Cairhieňané, vyhýbali se společnosti Draka Znovuzrozeného, jak jen bezpečně mohli, aniž by přišli o jeho přízeň, přičemž předstírali, že nic takového nedělají. Většina chtěla být jinde, zvlášť když usměrňoval. Samozřejmě ho doprovodili k východu a ještě o pár kroků dál, ale když je opustil, Sunamon si hlasitě oddechl a Rand slyšel, jak se Torean skutečně hihňá úlevou.

Aielští náčelníci šli s Randem mlčky a Děvy venku se připojily k Sulin a ostatním třem, takže kolem šestice mužů vytvořily cestou k zeleně pruhovanému stanu kruh. Tentokrát jásalo jenom pár lidí a náčelníci neřekli ani slovo. Ve stanu toho napovídali zhruba taky tolik. Když se o tom Rand zmínil, opáčil Dhearik: "Tihle mokřiňani nás nechtějí poslouchat." Byl to statný muž, jen o šířku prstu nižší než Rand, s velkým nosem a spoustou světlých pramenů ve zlatých vlasech. Modré oči měl plné opovržení.

"Poslouchají jenom vítr."

"Pověděli ti o těch vzbouřencích proti tobě?" zeptal se Erim. Byl vyšší než Dhearik, měl útočnou bradu a ve vlasech skoro tolik stříbra co červeně.

"Řekli," odvětil Rand a Han se na něj zamračil.

"Jestli posíláš tyhle Taireny proti vlastním lidem, je to chyba. Dokonce i kdyby se jim dalo věřit, myslím, že to nezvládnou. Pošli oštěpy. Jeden kmen bude stačit, bohatě."

Rand zavrtěl hlavou. "Darlin a jeho vzbouřenci můžou počkat. Důležitý je Sammael."

"Tak nás nech jít do Illianu hned," hlásil se Jheran. "Zapomeň na tyhle mokřiňany, Rande al'Thore. Už teď je tady skoro dvě stě tisíc oštěpů. Můžeme Illiánce zničit dřív, než se Weiramon Saniago a Semaradrid

Maravin dostanou na půl cesty k nim."
Rand na chvíli pevně zavřel oči. Copak se s ním budou hádat všichni? Tohle však nebyli muži, kteří by se podvolili, když se na ně Drak Znovuzrozený zamračí. Tihle šli za Tím, jenž přichází s úsvitem, za Car'a'carnem, a jak ho už dávno unavilo poslouchat, dokonce ani Car'a'carn není král. "Chci vaše slovo, že tu zůstanete, dokud Mat neřekne, abyste se hnuli. Slíbí mi to každý z vás."
"Zůstaneme, Rande al'Thore." Bruanovi se v klamně mírném hlase ozvalo napjaté ostří. Ostatní souhlasili tvrdším tónem, ale slib mu dali.
"Je to ale plýtvání časem," dodával hned Han a zkřivil rty. "Kéž nikdy nepoznám stín, jestli tomu tak není." Jheran a Erim přikyvovali.
Rand nečekal, že se poddají tak rychle. "Občas musíte časem plýtvat, abyste ho ušetřili," řekl, a Han si odfrkl.
Hromoví chodci zvedli boční stěny zeleně pruhovaného stanu a podepřeli je tyčemi, takže uvnitř ve stínu vál větřík. Ačkoliv ve stanu bylo horko a sucho, Aielům to zřejmě připadalo osvěžující. Rand byl přesvědčený, že se nepotí ani o kapku méně než venku na slunci. Stáhl si šufu a usadil se na kobercích. Bruan a ostatní si sedli naproti němu. Děvy se připojily k Hromovým chodcům kolem stanu a tu a tam se dovnitř doneslo jejich škádlení a následně smích. Tentokrát zřejmě získal navrch Leiran. Alespoň mu Děvy dvakrát zabušily oštěpy o puklíře. Rand skoro ničemu z toho nerozuměl.
Nacpal si fajfku s krátkou troubelí tabákem a podal kozinkový váček kolem, aby si mohli nacpat i náčelníci - našel v Caemlynu soudek dobrého dvouříčského listí - a pak svou usměrněním zapálil, zatímco ostatní si poslali jednoho Hromového chodce pro hořící klacík z ohně na vaření. Když byly všechny fajfky zapálené, muži se usadili a spokojeně bafali.
Hovor trval stejně dlouho jako rozmluva s urozenými pány, ne proto, že bylo třeba probrat tolik věcí, ale proto, že s mokřiňany mluvil Rand sám. Aielové byli velmi hákliví na svou čest, jejich životy ovládalo ji'e'toh, čest a povinnost, s pravidly stejně složitými a podivnými, jako byl jejich humor. Hovořili o Aielech, kteří ještě přicházeli ze severu od Cairhienu, o tom, jestli Mat dorazí, a co, pokud něco, by se mělo udělat se Shaidy. Mluvili o lovu, o ženách, o tom, jestli se žitná vyrovná oosquai, a o humoru. Dokonce i trpělivý Bruan se nakonec vzdal, rozhodil rukama a přestal vysvětlovat aielské vtipy. Co pod Světlem bylo směšného na tom, že nějaká žena probodne náhodou svého manžela, bez ohledu na okolnosti, nebo na tom, že nějaký muž skončí svatbou se sestrou ženy, kterou si chtěl vzít? Han mrzutě zabručel, odfrkl si a odmítal uvěřit, že to Rand nepochopil. On se tomu vtipu o probodnutém manželovi smál tak, že málem přepadl na záda. Jediná věc, o které nemluvili, byla nadcházející válka s Illianem.
Když odešli, Rand vstal a zašilhal do slunce, které bylo v polovině cesty k obzoru. Han zopakoval příběh s bodnutím a odcházející náčelníci se znovu rozchechtali. Rand si o dlaň vyklepal fajfku a rozdrtil zbytky tabáku nohou na prach. Pořád ještě měl čas vrátit se do Caemlynu a zajít za Basherem, ale on zašel zpátky do stanu a díval se, jak slunce zapadá. Když se dotklo obzoru, zrudlo jako krev. Enaila a Somara mu přinesly talíř dušeného skopového, kterého bylo dost pro dva muže, kulatý bochník chleba a džbán mátového čaje, který postavily do vědra s vodou, aby se vychladil.
"Nejíš dost," pravila Somara a snažila se uhladit mu vlasy, než uhnul hlavou.
Enaila si ho prohlížela. "Kdyby ses nevyhýbal Aviendze, ona by dohlédla na to, abys jedl."
"Nejdřív ji zaujme a potom před ní utíká," zamumlala Somara. "Musíš ji znovu zaujmout. Proč jí nenabídneš, že jí umeješ vlasy?"
"Tak troufalý by být neměl," zavrhla to pevně Enaila. "Nabídnout, že ji učeše, by mělo docela stačit. Nechce, aby si o něm myslela, že je drzý."
Somara si odfrkla. "Ona si nebude myslet, že je drzý, když před ní utíká. Umíš být příliš cudný, Rande al'Thore."
"Uvědomujete si, že ani jedna nejste moje matka, že ano?"
Obě ženy v cadin'sorech se na sebe zmateně podívaly. "Myslíš, že je to další mokřinský vtip?" zeptala se Enaila a Somara pokrčila rameny.
"Já nevím. Nevypadá pobaveně." Poplácala Randa po zádech. "Jsem si jistá, že to byl dobrý vtip, ale musíš nám ho vysvětlit."
Rand trpěl mlčky a skřípal zuby a ony ho pozorovaly, jak jí. Doslova sledovaly každou lžíci. Záležitosti

se nijak nezlepšily, když odnesly talíř a přišla za ním Sulin. Sulin mu dávala drzé a velmi neslušné rady, jak má znovu přilákat Aviendžinu pozornost. Mezi Aiely to byla věc, kterou první sestra mohla udělat pro prvního bratra.
"Musíš být v jejích očích slušně cudný," vykládala mu bělovlasá Děva, "ale ne tak slušný, aby si myslela, že jsi nudný. Požádej ji, ať ti v potním stanu oškrábe záda, ale nesměle, se sklopenýma očima. Když se svlékáš do postele, zatanči, jako by tě život těšil, a omluv se, když si náhle uvědomíš, že tam je, a hned jdi do pokrývek. Umíš se červenat?"
Hodně trpěl mlčky. Děvy věděly tolik, a přitom tak málo.
Když se vrátili do Caemlynu, slunce už dávno zapadlo, a Rand se s botami v rukou odplížil do svých komnat, potmě se snažil najít cestu předpokojem do ložnice. I kdyby nevěděl, že tam Aviendha bude již ležet na rohožích na podlaze u stěny, byl by vycítil její přítomnost. Pro jednou se mu zřejmě podařilo počkat dost dlouho, aby už usnula. Snažil se to zarazit, ale Aviendha si ho nevšímala a Děvy se smály jeho "nesmělosti" a "cudnosti". Shodly se na tom, že se to hodí k muži, když je sám, ale nesmí to zacházet příliš daleko.
Lehl si do postele s pocitem úlevy, že Aviendha už spí - a dost rozladěný, že se neodvažuje zapálit lampu, aby se mohl umýt - a ona se obrátila na rohoži. Nejspíš byla celou dobu vzhůru.
Řekla jen: "Spi dobře a probuď se."
Pomyslel si, jaká je to hloupost, tohle náhlé uspokojení, protože mu žena, které se chtěl vyhnout, popřála dobrou noc, a nacpal si pod hlavu polštář vycpaný husím peřím. Aviendha to nejspíš považovala za skvělý vtip. Utahování si z lidí bylo mezi Aiely povýšeno málem na umění, a čím blíž se dostali k tomu, že tekla krev, tím lépe. Pomalu usínal a poslední jeho myšlenka patřila tomu, jaký obrovský vtip chystá sám, ačkoliv o něm zatím věděl pouze on, Mat a Bashere. Sammael neměl vůbec smysl pro humor, ale to velké kladivo vojska čekajícího v Tearu bylo největším vtipem, jaký kdy svět viděl. S trochou štěstí bude Sammael mrtvý dřív, než si uvědomí, že by se měl smát.

# KAPITOLA PÁTÁ

## Jiný tanec

Hostinec U zlatého jelena ve většině věcech odpovídal svému jménu. Po celém velkém šenku byly rozestavěné leštěné stoly a lavice s vyřezávanými růžičkami na nohách. Jedna šenkýřka v bílé zástěře nedělala nic jiného, než že zametala podlahu z bílého kamene. Omítnuté stěny těsně pod vysokým trámovým stropem zdobil široký pruh s modrozlatým vzorem mořských vln. Krby byly z dobře opracovaného kamene, vnitřek pak krášlily větve jehličnanů a nad každou římsou byl vysekán jelen nesoucí v paroží pohár. Na jedné římse stály vysoké, trochu zlacené hodiny. Na malém pódiu vzadu hrál hlouček muzikantů, dva potící se muži pouze v košilích bez kabátů foukali do kvílejících píšťal, dva drnkali na devítistrunné citary a rudolící žena v modrých pruhovaných šatech honila maličké dřevěné paličky po dulcimeru na tenkých nožkách. Přes tucet služebných pak běhalo sem a tam, pohybovaly se rychle v zástěrách a světle modrých šatech. Většina byla hezká, i když některé měly stejně tolik let jako panímáma Daelvinová, kulatá hostinská s řídkými šedými vlasy staženými na šíji do drdolu. Právě taková místa měl Mat rád. Vyzařovalo z nich pohodlí a peníze. Vybral si tento hostinec, protože byl téměř uprostřed města, ale to ostatní mu taky nevadilo.

Ne všechno bylo v druhém nejlepším hostinci v Maerone v pořádku, samozřejmě. Z kuchyně bylo zase cítit skopové a tuříny a nevyhnutelná kořeněná ječná polívka a do toho se mísil prach a pach koní zvenčí. No, jídlo bylo ve městě nacpaném uprchlíky a vojáky problém, když ještě kolem stály další tábory. Z ulice se sem chvílemi donesly nevázané chlapské hlasy zpívající pochodové písničky, dupot nohou a klapot koňských kopyt a kletby na panující vedro. V šenku bylo horko rovněž, ani průvan nerozvlnil vzduch. Kdyby byla otevřená okna, všechno uvnitř by brzy pokryl prach, a proti horku by to stejně příliš nepomohlo. Maerone bylo jako pekáč.

Pokud Mat viděl, tak usychal celý zatracený svět, a on nechtěl myslet na důvod. Přál si, aby mohl zapomenout na vedro, zapomenout na to, proč je v Maerone, zapomenout na všechno. Slušný zelený kabátec se zlatou výšivkou na límci a manžetách měl rozepnutý, jemnou lněnou košili rozvázanou, a přesto se potil jako kůň. Mohlo by pomoci, kdyby si sundal černý hedvábný šátek, který měl kolem krku, avšak to dělával málokdy, pokud ho u toho mohl někdo vidět. Dopil víno, postavil leštěný korbel na stůl vedle svého lokte, zvedl klobouk se širokou krempou a začal se jím ovívat. Ať vypil cokoliv, nezůstalo to dlouho uvnitř, vzápětí všechno vypotil.

Když se rozhodl zůstat u Zlatého jelena, urození pánové a důstojníci z Bandy Rudé ruky se řídili jeho příkladem, což znamenalo, že se všichni ostatní drželi mimo. To panímámě Daelvinové většinou nevadilo. Mohla každou postel pronajmout i pětkrát jenom urozeným pánům a panáčkům z Bandy, a tahle sorta platila dobře, příliš se nervala a krev obvykle prolévala venku. Dnes v poledne však u stolů sedělo jen asi devět či deset mužů, a paní hostinská občas zamrkala na prázdné lavice, plácla se do levé hýždě a povzdechla si. Do večera moc vína neprodá. Velká část jejích zisků pocházela z vína. Hudebníci však hráli o sto šest. Hrstka urozených pánů, kterou by hudba potěšila - pokud se jich týkalo, každý, kdo měl trochu zlata, si zasloužil oslovení "můj pane" - by mohla být velkorysejší než místnost plná obyčejných vojáků.

Naneštěstí pro měšce muzikantů byl Mat jediný, kdo poslouchal, a trhal sebou při každém třetím tónu.

Skutečně to nebyla jejich chyba. Hudba zněla dobře, když jste nevěděli, co posloucháte. Mat to věděl - naučil je to, tleskal do rytmu a broukal si - ale nikdo jiný tuhle melodii neslyšel už víc než dva tisíce let. Nejlepší, co se o jejich produkci dalo říci, bylo, že rytmus pochytili docela správně.
Mat zachytil útržek rozhovoru. Odhodil klobouk a mávl pohárem, aby ukázal, že chce dolít víno, a potom se naklonil přes stůl směrem ke trojici mužů popíjejících u stolu vedle. "Co to bylo?"
"Snažíme se přijít na to, jak od tebe vyhrát zpátky nějaké peníze," řekl Talmanes a přes svůj pohár se rozhodně neusmíval. Nezlobil se. Byl jenom o pár let starší než Mat, jemuž bylo dvacet, o hlavu menší a málokdy se usmíval. Matovi neustále připomínal stlačenou pružinu. "V kartách tě nikdo neporazí." Velitel poloviny jezdců Bandy byl tady v Cairhienu urozeným pánem, nicméně čelo měl vyholené a napudrované, i když pot něco z pudru smyl. Hodně mladších cairhienských pánů převzalo vojácký styl. Talmanes měl také prostý kabátec bez šlechtických barevných pruhů, ačkoliv měl právo na slušný počet.
"To ne," namítal Mat. Pravda, když jeho štěstí fungovalo, bylo bez chybičky, ale běhalo v kruzích, zvláště když se jednalo o věci, které měly řád, jako třeba karty. "Krev a popel! Minulý týden jsi na mně vyhrál padesát korun." Padesát korun. Ještě asi před rokem by byl metal kozelce, kdyby byl vyhrál jedinou korunu, a plakal při pomyšlení, že jednu ztratil. Ještě tak před rokem nemohl žádnou ztratit, protože žádnou neměl.
"Kolik stovek už jsi na mně vyhrál?" zeptal se Talmanes suše. "Chci příležitost vyhrát něco zpátky."
Kdyby někdy začal proti Matovi vyhrávat důsledněji, začal by si rovněž dělat starosti. Jako většina Bandy, i on bral Matovo štěstí jako talisman.
"Kostky nejsou zatraceně lepší," zabručel Daerid. Byl velitelem pěšáků Bandy, pil žíznivě, a úšklebku, který Nalesean zpola zakrýval za naolejovanou bradkou, si nevšímal. Většina šlechticů, jež Mat kdy potkal, považovala kostky za obyčejnou hru, hodící se jenom pro sedláky. "Ještě nikdy jsem tě neviděl končit den u kostek. Musí to být něco, co nemůžeš řídit, nemůžeš do toho zasahovat, jestli mi rozumíš."
Jenom o málo vyšší než druhý Cairhieňan Talmanes, Daerid byl o dobrých patnáct let starší, nejednou mu zlomili nos a tvář mu křižovaly tři bílé jizvy. Jediný z těch tří nebyl urozeného původu, ale také nosil čelo vyholené a napudrované. Daerid byl vojákem celý život.
"Mysleli jsme na koně," přisadil si Nalesean a mávl korbelem. Hranatý muž, vyšší než oba Cairhieňané, vedl v Bandě druhou polovinu kavalerie. Vzhledem k panujícímu horku se Mat často divil, proč si nechává svůj lesklý černý vous, ale on si ho každé ráno přistřihoval, aby udržel ostrou špičku. A tam, kde Daerid a Talmanes nosili své prosté šedé kabátce rozepnuté, měl Nalesean svůj - zelené hedvábí s těmi vycpávanými pruhovanými tairenskými rukávy s manžetami ze zlatého saténu - zapnutý až ke krku. Tvář se mu leskla potem, kterého si nevšímal. "Ať shoří moje duše, ale tvoje štěstí drží při boji i v kartách. A v kostkách," dodal s úšklebkem mířeným na Daerida. "Ale při dostizích všechno záleží na koni."
Mat se usmál a opřel se lokty o stůl. "Najdi si dobrýho koně a uvidíme." Jeho štěstí nemuselo koňský dostih ovlivnit - kromě kostek a karet, a tak si nikdy nemohl být jistý, čeho se dotkne a čeho ne - ale když vyrůstal, pozoroval svého otce, koňského handlíře, při práci a sám měl oko na koně vždycky dobré.
"Chceš tohle víno nebo ne? Nemůžu ti nalít, když nedosáhnu na pohár."
Mat se ohlédl přes rameno. Šenkýřka za ním s leštěným cínovým džbánkem byla malá a štíhlá, bledá kráska s tmavýma očima a černými kudraami na ramena. A díky dokonalému, melodickému cairhienskému přízvuku zněl její hlas jako zvonečky. Matovi Betse Silvinová padla do oka hned ten první den, kdy ke Zlatému jelenu vstoupil, ale tohle byla první příležitost, kdy s ní mohl promluvit. Jindy tu bylo vždycky alespoň pět jiných věcí, které bylo třeba okamžitě udělat, a deset, které se měly udělat včera. Ostatní muži už zabořili obličeje do vína a nechali ho s tou ženou o samotě natolik, jak jen bylo možné, aniž by odešli pryč. Měli vychování, dokonce i ti dva šlechtici.
Mat se zazubil, přehodil nohy přes lavici a natáhl pohár, aby mu dolila. "Děkuju ti, Betse," pronesl a ona předvedla pukrle. Když ji však požádal, aby si nalila rovněž a připojila se k němu, položila džbán na stůl, zkřížila paže na prsou, naklonila hlavu na stranu a prohlédla si ho od hlavy k patě.
"Nemyslím, že by se to panímámě Daelvinové líbilo. Ach ne, myslím, že by se jí to vůbec nelíbilo. Jsi urozený pán? Tihle všichni zřejmě skáčou, jak ty pískáš, ale nikdo tě neosloví ‚můj pane'. Skoro se ti ani

neklaní, jenom obyčejní lidi."
Mat zvedl obočí. "Ne," řekl strozeji, než vlastně chtěl, "já nejsem pán." Rand mohl nechat lidi, aby mu říkali pane Draku a tak,ale tohle pro Matrima Cauthona nebylo. To opravdu ne. Zhluboka se nadechl a znovu se zazubil. Některé ženy se snažily muže vyvést z míry, avšak v tomhle tanci byl dobrý. "Prostě mi říkej Mat, Betse. Jsem si jistej, že panímámě Daelvinový nebude vadit, když si ke mně na chvíli přisedneš."
"Ale ano, bude. Popovídat bychom si však trochu mohli. Musíš být skoro pán. Proč nosíš tohle v takovém horku?" Předklonila se a prstem odhrnula šátek. Mat nedával pozor a dovolil, aby ho trochu shrnula. "Co je to?" Přejela prstem po světlé rýze, která mu obkružovala krk. "To se tě někdo snažil oběsit? Proč? Na zatvrzelého zločince jsi příliš mladý." Stáhl hlavu mezi ramena a rychle si převázal černý šátek, aby zakryl jizvu, ale Betse se nedala odbýt. Zajela mu rukou do rozvázaného výstřihu košile a vytáhla stříbrný medailonek s liščí hlavou, který nosil na koženém řemínku. "To za krádež tohohle? Vypadá to být drahé. Je to drahé?" Mat jí medailonek sebral a nacpal ho zpátky, kam patřil. Ta ženská se skoro nenadechovala - rozhodně nemlčela dost dlouho, aby mohl promluvit. Slyšel, jak se za jeho zády Nalesean a Daerid pochechtávají, a tvář mu potemněla. Občas se jeho štěstí v hazardu postavilo na hlavu se ženami, a těm to vždycky připadalo legrační. "Ne, kdybys to ukradl, tak by ti to nenechali, že?" žvanila Betse dál. "A jsi skoro pán, takže asi můžeš mít takové věci. Třeba to bylo proto, že jsi věděl příliš. Vypadáš jako mladý muž, který toho hodně ví. Nebo si to aspoň myslí." Usmála se jedním z těch letmých mazaných úsměvů, které ženy předvádějí, když chtějí zmást nějakého muže. Zřídkakdy to znamenalo, že něco vědí, ale mohly vás přimět si myslet, že ano. "Snažili se tě oběsit, protože si mysleli, že toho moc víš? Nebo proto, že jsi předstíral, že jsi pán? Jsi si jistý, že nejsi pán?"
Daerid a Nalesean se už smáli nahlas a Talmanes se pochechtával, ačkoliv se všichni snažili předstírat, že je to kvůli něčemu jinému. Když Daerid nabral dost dechu, sípavě přidával něco o muži, který spadl z koně, ale v těch útržcích, jež Mat zaslechl, nic veselého nebylo.
Nicméně se pořád usmíval. Nehodlal se nechat zahnat na útěk, i kdyby dokázala mluvit rychleji, než on dokázal utíkat. Byla velice hezká a on strávil posledních pár týdnů hovory s takovými, jako byl Daerid, a horšími, samými upocenými chlapi, kteří se občas zapomínali oholit a příliš často neměli příležitost se vykoupat. Betse se na lících perlil pot, ale šla od ní vůně levandulového mýdla. "Vlastně jsem si ten škrábanec vysloužil za to, že jsem věděl moc málo," prohodil povzneseně. Ženám se vždycky líbilo, když muži shazovali své jizvy, Světlo ví, že jich sám začínal mít dost. "Teď už vím až moc, ale taky málo. Mohla bys říct, že mě oběsili kvůli vědomostem."
Betse potřásla hlavou a našpulila rty. "To zní, jako by to mělo být vtipné, Mate. Panáčci říkají vtipné věci pořád, ale ty tvrdíš, že nejsi urozený pán. Kromě toho, já jsem jenom obyčejná holka, vtipy jdou mimo mě. Myslím, že nejlepší jsou prostá slova. Jelikož ty nejsi pán, měl bys mluvit prostě, jinak by si někdo mohl myslet, že si na urozeného pána hraješ. Žádná žena nemá ráda muže, co si hraje na něco, čím není. Třeba bys mi mohl vysvětlil, co ses snažil říct?"
Udržet úsměv dalo práci. Tahle slovní výměna s ní vůbec nešla tak, jak chtěl. Nepoznal, jestli je úplná husa nebo jestli ho jenom chce přimět, aby se zapletl do vlastních slov, jak se s ní snažil udržet krok. Ať tak nebo tak, pořád byla hezká a pořád voněla levandulí, ne potem. Daerid a Nalesean se zřejmě nebezpečně dusili. Talmanes si pobrukoval "Žábu na ledu". Takže tady bruslil na tenkém ledě, co?
Mat postavil pohár, vstal a uklonil se Betse nad rukou. "Jsem, kdo jsem, a nic víc, ale tvoje tvář mi vyhání slova z hlavy." Na tohle zamrkala. Ať už říkaly cokoliv, ženy měly vždycky rády květnaté řeči. "Zatančíme si?"
Nečekaje na odpověď ji vedl k místu, kde se mezi stoly po celé délce šenku táhl volný pruh. S trochou štěstí tanec ten její jazýček trochu přibrzdí, a on, koneckonců, měl štěstí. Kromě toho ještě nikdy neslyšel o ženě, která by se tancem nenechala obměkčit. Zatanči si s ní, a ona ti odpustí hodně, tanči dobře, a ona ti odpustí všechno. Tohle bylo velmi staré rčení. Velice velmi staré.
Betse se držela zpátky, kousala se do rtu a ohlížela se po panímámě Daelvinové, avšak kyprá malá hostinská se jenom usmála a pokynem ruky dala Betse svolení, načež si zbytečně přihladila pramínky, které jí unikaly z drdolu, a znovu začala honit ostatní služebné, jako by bylo v šenku plno. Panímáma Daelvinová by se pěkně zostra pustila do každého muže, který by se podle ní chovalnevhodně - přes

svůj mírný vzhled nosila v suknicích ukrytý krátký obušek a občas ho používala. Nalesean se po ní ještě teď ostražitě ohlížel, kdykoliv se přiblížila - když si však chtěl zatancovat hojně utrácející muž, tak čemu by to mohlo uškodit? Mat Betse natáhl ruce do stran. Mezi stoly by mělo být místa tak akorát. Hudebníci začali hrát hlasitěji, když už ne lépe.
"Sleduj mě," řekl jí. "Kroky jsou pro začátek jednoduchý." Začal podle hudby, pokrčit koleno a sklouznout nohou doprava, levou nohou přísun. Pokrčit koleno, skluz a přísun, s roztaženými pažemi. Betse se rychle chytila a měla lehký krok. Když došli až k hudebníkům, Mat jí plavně zvedl ruce nad hlavu a otočil se k ní zády. Pak pokrčit nohu a úkrok, otočit se tváří v tvář, pokrčit, úkrok, zatočit, znovu a znovu, celou cestu zpátky až k místu, kde začali. Rychle se dostala i do tohohle, a kdykoliv to otočka dovolila, usmála se na něj. Skutečně byla hezká.
"Teď to bude trochu složitější," zamumlal a otočil se tak, že stáli bok po boku, čelem k hudebníkům, zápěstí přes sebe a ruce spojené před sebou. Pravé koleno nahoru, mírně vykopnout doleva, pak sklouznout dopředu a doprava. Levé koleno nahoru, mírně vykopnout doprava, pak sklouznout dopředu a doleva. Betse se smála, když se znovu proplétali k hudebníkům. S každým průchodem byly kroky složitější, ale ona vše potřebovala ukázat jenom jednou, aby s ním srovnala krok, v jeho rukou byla při otočkách lehká jako peříčko. Nejlepší ze všeho bylo, že neřekla ani slovo.
Hudba ho polapila, i ty nesprávné tóny, a taneční kroky a vzpomínky mu plynuly hlavou, jak se tak vznášeli sem a tam po šenku. Ve svých vzpomínkách byl o hlavu vyšší a měl dlouhé zlaté kníry a modré oči. Měl na sobě červeně prostřihávaný kabátec z jantarového hedvábí s okružím z nejlepší barsinské krajky a na prsou knoflíky ze žlutých safírů z Aramaelle, a tančil se snědě krásnou vyslankyní Atha'an Miere, Mořského národa. Kroužek v jejím nose spojoval tenký zlatý řetízek s jednou z mnoha náušnic a visely na něm maličké medailonky, což ji označovalo za velitelku plavby klanu Shodin. Nezáleželo mu na tom, jak mocná je. S tím si musel dělat starosti král, ne nějaký druhořadý urozený pán. Byla překrásná a v jeho rukou lehká jako pírko a tančili spolu pod velkou křišťálovou kupolí shaemalského paláce, když Coremandě celý svět záviděl přepych a moc. Kolem koutů poletovaly další vzpomínky, jiskřivé úlomky, které vyvolával tento tanec. Ráno přijdou zprávy o stále silnějších nájezdech trolloků z Velké Morny, a za další měsíc, že zlaté věže Barsine byly vypleněny a vypáleny a že se trollocké hordy hrnou na jih. A tak začne něco, čemu se později bude říkat trollocké války, ačkoliv na začátku tomu nikdo takové jméno nedal. Tři sta let a víc téměř nepřerušených bojů, krve, ohně a ničení, než budou trolloci zahnáni zpátky a hrůzopáni pochytáni a pobiti. To bude počátek pádu Coremandy, s veškerým jejím přepychem a bohatstvím, i Essenie, s jejími filozofy a slavnými vzdělávacími středisky, Manetherenu a Eharonu a všech Deseti států, které, i ve vítězství, byly rozdrceny a z trosek pak měly povstat jiné země, země, které si Deset států připomínaly jen v bájích o lepších časech. To ale leželo před nimi, a on tyhle vzpomínky zahnal v potěšení té jediné. Dnes v noci tančil tanec s...
Zamrkal a na okamžik se polekal slunečních paprsků vnikajících sem okny i světlé tváře se zářivým úsměvem, pokryté lesklou vrstvou potu. Málem zakopl při složitém kroku, kdy měl nohy propletené s Betsinými, jak vířili šenkem, ale vzpamatoval se dřív, než Betse porazil, a instinktivně se dostal zpátky do tance. Tenhle tanec byl jeho stejně jistě jako ty vzpomínky, vypůjčené či ukradené, ale bezchybně vpletené mezi ty, které skutečně prožil, že už rozdíl nepoznal, pokud na to nemyslel. Všechny teď byly jeho, vyplňovaly díry v jeho vlastní paměti. Stejně dobře to všechno mohl prožít.
Byla pravda, co jí vykládal o své jizvě na krku. Pověšený kvůli vědomostem, nebo kvůli jejich nedostatku. Dvakrát prošel ter'angrialem jako puncovaný trouba, venkovský blb, který si myslel, že je to stejně snadné jako projít se po louce. No, skoro tak prosté. Výsledky jenom posílily jeho nedůvěru ke všemu, co mělo něco společného s jedinou silou. Poprvé mu řekli, že je jeho osudem, aby zemřel a znovu žil, mezi jinými věcmi, které nechtěl slyšet. Některé z těch věcí ho vyslaly na cestu k jeho druhé výpravě skrz ter'angrial, a to zase vedlo k tomu, že skončil s provazem uvázaným kolem krku.
Řada kroků, z nichž jeden každý učinil z dobrého důvodu či z čiré nutnosti, každý v dané době zdánlivě rozumný a každý vedl k věcem, o nichž se mu ani nesnilo. Vždy byl zřejmě lapen v tomhle tanci. Určitě byl mrtvý, než ho Rand odřízl a oživil. Posté v duchu znovu složil stejný slib. Už nikdy nebude skákat do něčeho, aniž by si nejdřív promyslel, co by z toho mohlo vzejít.
Pravdou bylo, že toho dne získal víc než jen jizvu. Například také stříbrnou liščí hlavu, jejíž jediné oko

bylo vybarveno tak, aby vypadalo jako starobylý symbol Aes Sedai. Občas se nad tím medailonkem smál tak hlasitě, až ho z toho bolela žebra. Aes Sedai nevěřil, takže se s tou věcí kolem krku dokonce koupal a spal s ní. Svět byl legrační místo - obvykle legračně zvláštní.
Dalším ziskem skutečně bylo vědění, byť nechtěné. Teď měl v hlavě nacpané útržky ze životů jiných mužů, byly jich tisíce, občas jen pár hodin, občas i celé roky, byť po kouscích, vzpomínky na bály a bitvy v rozmezí hodně přes tisíc let, z doby dávno před trollockými válkami až k poslední bitvě při nástupu Artuše Jestřábí křídlo. Všechny jako by byly jeho vlastní, anebo docela dobře mohly být.
Nalesean, Daerid a Talmanes tleskali do rytmu a ostatní muži rozesazení kolem stolů se připojili také. Muži z Bandy Rudé ruky pobízeli svého velitele do tance. Světlo, z tohohle jména se Mat v duchu krčil. Patřívalo bájné tlupě hrdinů, kteří zahynuli, když se snažili zachránit Manetheren. Nebylo muže, jenž jel či pochodoval za praporcem Bandy, který by si nemyslel, že také skončí v bájích. Paní Daelvinová tleskala taky a ostatní služebné se zastavily a dívaly se.
Právě kvůli vzpomínkám těch jiných mužů Banda Mata následovala, ačkoliv to její členové nevěděli. Protože on měl v hlavě vzpomínky na víc bitev a vojenských tažení, než kolika by se mohla zúčastnit i stovka mužů. Ať už byl na straně vítězící, či prohrávající, pamatoval si, jak byla ta která bitva vyhrána, či prohrána, a stačila trocha důvtipu, jak to převést ve vítězství pro Bandu. Aspoň zatím tomu tak bylo. Tedy když nepřišel na žádný způsob, jak se boji vyhnout.
Nejednou si přál, aby dostal ty kousky jiných mužů z hlavy. Bez nich by nebyl tam, kde právě byl, ve velení téměř šesti tisíc vojáků, kdy se každý den toužili přihlásit další, které měl již brzy vést k jihu a převzít velení nad krvavým vpádem do země ovládané jedním ze zatracených Zaprodanců. Nebyl žádný hrdina a nechtěl jím ani být. Hrdinové měli ve zvyku nechat se zabít. Když jste byli hrdinou, bylo to jako hoďte psovi kost a strčte ho do rohu, aby byl z cesty, pokud to nebylo slibte psovi kost a pošlete ho znovu na lov. To stejné mimochodem platí o vojácích.
Na druhou stranu bez těchto vzpomínek by kolem sebe neměl šest tisíc vojáků. Stál by sám, ta'veren a připoutaný k Draku Znovuzrozenému, nahý terč, o němž Zaprodanci věděli. Někteří z nich o Matu Cauthonovi už tak zřejmě věděli až moc. Moirain tvrdila, že je důležitý, že Rand možná bude potřebovat jeho i Perrina, aby vyhrál Poslední bitvu. Jestli měla pravdu, tak udělá, co bude muset - udělá, jenom si na tu představu bude muset zvyknout - ale nehodlal se stát žádným zatraceným hrdinou. Kdyby jen dokázal vymyslet, co udělat s tím zatraceným Valerským rohem... V duchu odříkal krátkou modlitbičku za Moirainino duši, doufal, že se mýlila.
S Betse naposledy dorazili na konec volného prostranství a ona se se smíchem zhroutila na příborník, když se Mat zastavil. "Ach, to byla nádhera! Cítila jsem se, jako kdybych byla někde v královském paláci. Můžeme to udělat znovu? Ach, můžeme? Můžeme?" Paní Daelvinová malou chvíli tleskala, pak si však uvědomila, že ostatní služebné jen postávají kolem, takže se k nim otočila a důrazným máváním rukama je jako hejno slepic zahnala po jejich práci.
"Znamená pro tebe něco ‚Dcera Devíti měsíců'?" Ta slova z něj prostě jen tak vyletěla. Způsobilo to právě pomyšlení na ta'veren. Ať už tu dceru Devíti měsíců najde kdekoliv - Prosím, Světlo, ať je to ještě za hodně dlouho! Byla to vášnivá myšlenka - ať už ji najde kdekoliv, určitě nebude posluhovat u stolů v nějakém maloměstském hostinci přecpaném vojáky a uprchlíky. Ale zase, kdo to mohl vědět, když přišlo na proroctví? Jistým způsobem to bylo proroctví. Zemřít a znovu ožít. Oženit se s dcerou Devíti měsíců. Vzdát se poloviny světla světa, aby svět zachránil, ať už to znamenalo cokoliv. Koneckonců, on zemřel, když se houpal na tom provaze. Jestli byla pravda tohle, tak se musel splnit i ten zbytek. Z toho nebylo úniku.
"Dcera Devíti měsíců?" vydechla Betse. Že nemohla popadnout dech, ji ani trochu nezpomalilo. "To je hostinec? Taverna? Není to tady v Maerone, to vím. Možná přes řeku v Aringillu? Nikdy jsem nebyla v -"
Mat jí položil prst na rty. "Na tom nezáleží. Ještě si zatancujem." Tentokrát to byl vesnický tanec, něco ze současnosti a z tohoto místa, bez jiných než vlastních vzpomínek. Jenže on teď vážně musel hodně přemýšlet, aby je poznal od sebe.
Kdosi si odkašlal, což Mata přimělo ohlédnout se přes rameno. Když uviděl, že ve dveřích stojí Edorion s rukavicemi obitými plechem zastrčenými za opasek s mečem a přílbou v podpaždí, povzdechl si. Mladý

tairenský urozený pán byl naducaný, růžovolící muž, když s ním Mat hrál karty v Tearském Kameni, ale nyní, co přišel na sever, byl tvrdší a osmahlý sluncem. Na kapalínu již neměl žádné chocholy a kdysi ozdobně zlacený kyrys měl celý zprohýbaný a plný vrypů. Na nabíraných rukávcích kabátu měl modré a černé proužky, ale látka byla odřená.
"Řekl jsi mi, abych ti v tuto hodinu připomněl pochůzku." Edorion si odkašlal do pěsti. Okázale se nedíval na Betse. "Ale mohl bych se vrátit později, přeješ-li si."
"Půjdu hned," řekl mu Mat. Bylo důležité konat každý den pochůzky, každý den prohlížet něco jiného. Tohle se dozvěděl ze vzpomínek těch druhých mužů, v podobných věcech se jim naučil důvěřovat. Když už vězel až po uši v téhle práci, tak se ji docela dobře mohl snažit dělat správně. Dělat ji správně by ho mohlo udržet naživu. Kromě toho se od něj Betse odtáhla a snažila se otřít si zástěrou z čela pot a zároveň uhladit vlasy. Nadšení se jí vytrácelo z tváře. Nezáleželo na tom. Bude si to pamatovat. Hezky si se ženou zatanči, pomyslel si lstivě, a je zpolovice tvoje.
"Dej tohle muzikantům," řekl a vtiskl jí do ruky tři zlaté marky. Jakkoliv hráli špatně, přece jen ho na chvíli jejich melodie odvedla z Maerone a bezprostřední budoucnosti. A stejně, ženy měly rády velkorysost. Tohle šlo velmi dobře. S úklonou jí políbil ruku a dodal: "Uvidíme se později, Betse. Až se vrátím, znovu si zatančíme."
K jeho překvapení mu zašermovala prstem pod nosem a varovně potřásla hlavou, jako by mu četla myšlenky. No, nikdy netvrdil, že rozumí ženám.
Upravil si klobouk na hlavě a vedle dveří si vyzvedl svůj oštěp s černým ratištěm. To byl ještě další dar z druhé strany ter'angrialu, zbraň s nápisem na ratišti ve starém jazyce a podivnou hlavicí, připomínající čepel meče, poznačenou dvěma krkavci.
"Dneska projdeme nálevny," oznámil Edorionovi a společně vyrazili do poledního žáru a do toho blázince panujícího v Maerone.
Bylo to malé městečko, nemělo ani hradby, i když bylo padesátkrát větší než cokoliv, co viděl, než opustil Dvouříčí. Vlastně to byla spíš taková přerostlá vesnice, jen několik cihlových a kamenných domků mělo i poschodí, a pouze hostince byly tříposchoďové, stejně tolik střech mělo dřevěné šindele či došky jako tašky nebo břidlici. Ulice, většinou jen z udusané hlíny, nyní překypovaly lidmi. Měšťané tu byli každého druhu, většinou však Cairhieňané a Andořané. Ačkoliv leželo Maerone na cairhienském břehu Erinin, teď nepatřilo k žádnému státu, nýbrž balancovalo mezi nimi, a žili tu či tudy jen procházeli lidé tuctu různých národností. Od Matova příjezdu se tu dokonce ukázaly tři čtyři Aes Sedai. On se jim však i se svým medailonkem vyhýbal širokým obloukem - nebylo třeba vyhledávat zbytečné potíže - ale ony odjely stejně rychle, jako se tu objevily. Jeho štěstí skutečně fungovalo, když to bylo důležité. Zatím. Měšťané spěchali po své práci a spousty otrhanců, mužů, žen i dětí, kteří se bezcílně potloukali ulicemi, si většinou nevšímali. Běženci byli všichni Cairhieňané a obvykle si našli cestu dolů k řece, než se vrátili do uprchlických táborů kolem městečka. Jenom málokterý z nich se však vrátil domů. Občanská válka v Cairhienu možná skončila, ale pořád tam řádili loupežníci, a lidé se také báli Aielů. Pokud Mat věděl, tak se báli, že narazí na Draka Znovuzrozeného. Prostá pravda však byla, že utekli tak daleko, jak jen mohli. Žádnému už nezbývala energie na víc než na výlety k řece, odkud hleděli na Andor.
K davům se připojili i vojáci Bandy, samotní i po dvojicích či trojicích se potulovali mezi krámky a krčmami, objevovaly se i seřazené oddíly, kušištníci a lučištníci v kazajkách pošitých ocelovými kolečky, pikynýři v otlučených kyrysech odhozených bohatšími muži nebo sebraných mrtvým. Všude se projížděli jezdci ve zbroji, tairenští kopiníci v kapalínech i Cairhieňané ve zvonových přilbicích, a dokonce i pár Andořanů v kónických přílbách s mřížovým hledím. Rahvin z královniny gardy vyhodil značný počet mužů příliš věrných Morgase, a někteří z nich se připojili k Bandě. Davem se prodírali pouliční prodavači s podnosy a vychvalovali své jehly a nitě, masti, o nichž prohlašovali, že jsou dobré nakaždé zranění, lektvary na všechno, od puchýřů přes vodnatý průjem po táborovou horečku, mýdlo, cínové talíře a dýky z nejlepší andorské oceli - slovo prodavače na to - prostě všechno možné, co by mohl voják potřebovat nebo o čem si kupci mysleli, že by se mohl nechat přesvědčit, že to potřebuje. Hluk byl takový, že jakékoliv volání prodavačů nebylo slyšet dál než na tři kroky.
Vojáci Mata samozřejmě okamžitě poznali a mnozí začali jásat, dokonce i tací, kteří byli příliš daleko, aby viděli víc než jeho klobouk se širokou krempou a podivný oštěp. Tohleto ho označovalo stejně jasně

jako erb urozeného pána. Mat slyšel všechny možné řeči o tom, proč opovrhuje zbrojí a přílbou. Důvody byly nejrůznější, od šílené odvahy až po tvrzení, že ho může zabít pouze zbraň ukutá samotným Temným. Někteří dokonce tvrdili, že ten klobouk mu daly Aes Sedai, a dokud ho bude nosit, nic ho nemůže zabít. Skutečností bylo, že to byl zcela obyčejný klobouk, a nosil ho proto, že poskytoval slušný stín. A protože mu stále připomínal, aby se držel stranou od míst, kde by mohl potřebovat přílbu a zbroj. O jeho oštěpu, s nápisem, který dokázalo přečíst jen pár urozených pánů, kolovaly ještě fantastičtější příběhy. Žádný se však nemohl vyrovnat pravdě. Tu krkavci poznačenou čepel vyrobily Aes Sedai za války Stínu před Rozbitím světa. Nikdy nepotřebovala brousit, a Mat pochyboval, že by ji dokázal zlomit, i kdyby se o to snažil.

Na volání "Světlo sviť na vznešeného pána Matrima!" a "vznešený pán Matrim a vítězství!" a podobné žvásty odpovídal máváním a s Edorionem procházel davem. Aspoň že se nemusel tlačit. Jakmile si ho lidé všimli, uhýbali mu z cesty. Přál si jen, aby tolik uprchlíků necivělo, jako by měl v kapse schované klíče k jejich nadějím. Kromě toho, že zajišťoval, aby dostávali jídlo z vozů přijíždějících z Tearu, nevěděl, co jiného by mohl dělat. Kromě toho, že byli otrhaní, byli většinou i špinaví.

"Copak se z táborů ztratilo mýdlo?" zamumlal.

Edorion ho zaslechl i přes ten hlomoz. "To ano. Většina jich ho prodává zpátky kupcům za laciné víno. Mýdlo nechtějí, chtějí přes řeku nebo utopit svůj žal."

Mat kysele zaprskal. Přeprava do Aringillu byla jednou z věcí, které jim poskytnout nemohl.

Dokud Cairhien nerozervala občanská válka a horší hrůzy, Maerone bylo křižovatkou obchodu mezi Cairhienem a Tearem, což znamenalo, že mělo skoro stejný počet zájezdních hostinců a krčem jako obytných domů. Prvních pět šenků, do nichž strčil nos, se lišilo jen málo, od Lišky a husy k Povozníkovu biči, byly to kamenné budovy nacpané stolky a tu a tam došlo ke rvačce, čehož si Mat nevšímal. Nikdo však nebyl opilý.

U říční brány - na druhé straně města - býval nejlepší hostinec v Maerone, ale těžké desky přibité přes dveře s vyřezávaným sluncem sloužily jako připomínka hostinským a výčepním, aby vojáky Bandy nenechali se opít. I střízliví vojáci se prali, Tairen s Cairhieňanem a s Andořanem, pěšák s jezdcem, muži jednoho urozeného pána s muži jiného, veteráni proti novým rekrutům, také vojáci s civilisty. Avšak rvačky bývaly utišeny ještě dříve, než se vymkly z ruky, vojáky s obušky a červenými návleky na předloktích od zápěstí k lokti. Každá jednotka se musela při hlídání střídat, každý den nosil červený návlek někdo jiný, a Rudé paže musely zaplatit za škody způsobené v den, kdy měly službu. Díky tomu se muži z hlídky vždy pilně přičiňovali o udržení klidu.

U Lišky a husy žongloval jakýsi kejklíř s hořícími hůlkami, robustní muž ve středních letech, zatímco jiný, hubený, plešatějící chlapík v hostinci U Erinin měl v ruce harfu a recitoval část z Velkého hledání Valerského rohu. Přes panující horko měli oba své typické pláště se záplatami stovky barev, které se při pohybu vlnily. Kejklíř by se vzdal dřív ruky než svého pláště. Měli docela pozorné obecenstvo - mnoho diváků přicházelo i z vesnic, v nichž návštěvu kejklíře dychtivě vítali - dokonce víc než dívku zpívající na stole v taverně zvané U tří věží. Byla docela hezká, s dlouhými tmavými kudrnami, ale píseň o pravé lásce nevázaně se smějící muže, kteří tam popíjeli, nemohla příliš zaujmout. Ve zbývajících šencích žádní baviči nebyli, jenom nějaký ten muzikant, přesto tu hosté byli ještě hlučnější a u poloviny stolů se hrálo v kostky, z čehož Mata přímo svrběly prsty. Jenže on skutečně téměř vždy vyhrál, přinejmenším v kostkách, a nebylo by správné obírat vlastní vojáky o peníze. Ti totiž tvořili většinu hostů u stolů. Jenom málo uprchlíků mělo peníze na utrácení po šencích.

Se členy Bandy se smísila jenom hrstka ostatních. Tady hubený Kandořan s rozdělenou bradkou, který měl v uchu zasazený měsíční kámen zvíci nehtu na palci a přes prsa červeného kabátce stříbrný řetěz, tam Domanka s měděnou pletí, i když ve slušnýchmodrých šatech, s bystrýma očima a prstenem s drahokamem na každém prstu, jinde Taraboňan v kuželovitém modrém klobouku s plochou střechou a hustým knírem zakrytým průsvitným závojem. Kulaťoučcí muži v tairenských kabátcích, těsných v pase, či kostnatí chlapíci v murandských kabátcích po kolena, bystrozraké ženy v šatech s vysokými límci nebo sukněmi po kotníky, ale vždy z dobře střiženého sukna střízlivých barev. Všechno to byli kupci, připravení skočit, až se obchod mezi Andorem a Cairhienem znovu rozběhne. A v každém šenku seděli stranou ostatních dva tři muži, obvykle byli sami, většinou chlapi s tvrdými pohledy, někteří ve slušných

šatech, jiní v hadrech jen o málo lepších, než měli uprchlíci, ale jeden každý vypadal, že umí používat meč, který měl u pasu nebo na zádech. Mat si s touhle tlupou spojil i dvě ženy, přestože žádná neměla viditelně zbraň. Jedna měla o stůl opřenou dlouhou vycházkovou hůl, a Mat soudil, že ta druhá má někde v dlouhých jezdeckých šatech poschovávány nože. On sám měl taky různě po těle ukryté vrhací nože. Byl si jist, že ví, co mají ona i ta druhá za lubem, a byla by hloupá, kdyby chodila neozbrojená.
Když s Edorionem vyšli od Povozníkova biče, Mat se zastavil a díval se, jak se jakási hranatá žena v rozdělených hnědých suknicích proplétá mezi lidmi. Nemrkající oči, kterým na ulici neunikla ani mrť, byly v ostrém protikladu k napohled klidné, kulaté tváři, a stejně tak i bytelný obušek, který měla u pasu, a dýka s těžkou čepelí, která by vyhovovala i Aielovi. Takže třetí žena z té tlupy. Byli to všechno hledači rohu, bájného Valerského rohu, který povolá mrtvé hrdiny z hrobu, aby bojovali v Poslední bitvě. Ten, kdo ho najde, si vysloužíí místo v dějepise. Pokud zůstane někdo, kdo by psal nějaké zatracené dějiny, pomyslel si Mat suše.
Někteří lidé věřili, že roh se objeví tam, kde panuje neklid a sváry. Od posledního svolání hledačů k hledání rohu uplynulo čtyři sta let, a tentokrát tam přišlo tolik lidí, že málem padali i ze stromů, aby mohli složit přísahu. Mat viděl spousty hledačů v ulicích Cairhienu a čekal, že mnohé další tlupy uvidí, až dorazí do Tearu. Nepochybně teď budou mířit i do Caemlynu. Přál si, aby tu věc našel některý z nich. Pokud totiž věděl, ten zatracený Valerský roh teď ležel někde hluboko pod Bílou věží, a jestli věděl něco o Aes Sedai, tak by se dost divil, kdyby jich o něm vědělo víc než tak asi tucet.
Mezi ním a tou hranatou ženou propochodoval za důstojníkem ve zprohýbaném kyrysu a cairhienské přílbě, jedoucím na koni, oddíl pěchoty, téměř dvě stovky pikynýřů, a za nimi následovalo asi padesát lučišníků s toulci u pasu a luky na zádech. Sice neměli dvouříčské dlouhé luky, s nimiž Mat vyrůstal, ale i tak to byly docela slušné zbraně. Musel najít dost kušištníků, aby to zvládl, ačkoliv lučištníci měnili zbraně jen velmi neochotně. Za pochodu si zpívali a jejich sborový zpěv byl dost hlasitý, aby prorazil hlukem v ulici.

"Fazole jen budeš žrát, a shnilou slámu,
a na svátek koňskou jen dostaneš hnátu.
Budeš se potit a krvácet až do stáří
a o zlatu se bude ti jedině zdáti,
když se dáš k vojákům.
Když se dáš k vojákům."

Za vojáky se táhl hlouček civilistů, měšťanů i uprchlíků, všechno to byli mladí muži a zvědavě se dívali a poslouchali. Mat se tomu nepřestával divit. Čím píseň vojákování ukazovala v horším světle - a tahle ještě nebyla zdaleka nejhorší - tím větší byl shromážděný dav. Jako že voda je mokrá, někteří z těch, co se teď seběhli, budou docela jistě ještě před setměním hovořit s praporečníky, a z nich většina podepíše nebo načmárá svou značku. Musejí si myslet, že ta píseň je má vyděsit, aby se taky nedostali ke slávě a kořisti. Aspoň že pikynýři nezpívali "Tanec se Stínovým Jakem". Mat tu píseň nenáviděl. Jakmile si mládenci uvědomili, že Stínový Jak značí smrt, vyrazili o překot hledat praporečníka.

"Tvá holka jinýho najde si chlapa.
Blátivej hrob bude tvá jediná půda.
Žrádlo pro červy a žádný, kdo by želel.
Proklínat budeš den, kdys na svět přišel,
když se dáš k vojákům.
Když se dáš k vojákům."

"Muži hodně mluví o tom," prohodil Edorion nedbale, když oddíl zahnul do ulice i s přívažkem hlupáků, "kdy už konečně zamíříme k jihu. Jdou řeči." Koutkem oka mrkl na Mata, zvažoval, jakou má velitel náladu. "Všiml jsem si, jak podkováři kontrolují spřežení k povozům."
"Vyrazíme, až vyrazíme," prohlásil Mat. "Není třeba dát Sammaelovi vědět, kdy dorazíme."

Edorion se na něj podíval zpříma. Tenhle Tairen nebyl žádný tupec. Ne že by byl hloupý třeba Nalesean - ten byl občas jenom příliš dychtivý - ale Edorion měl skutečně bystrý mozek.
Nalesean by si podkování nikdy nevšiml. Byla škoda, že rod Aldaiaya převyšoval rod Selornů, jinak by byl Mat na Naleseanovo místo jmenoval Edoriona. Hloupí šlechtici a jejich hloupé zaujetí hodnostmi a pořadím. Ne, Edorion nebyl žádný trouba. Věděl, že jakmile Banda vytáhne k jihu, zpráva o tom poletí před nimi s říční dopravou a možná i na holubích křídlech. Mat by si rozhodně nevsadil na to, že v Maerone nejsou žádní špehové, i kdyby své štěstí cítil dost silně, aby mu z toho pukla hlava.
"Taky se povídá, že včera byl ve městě pán Drak," pokračoval Edorion tak tiše, jak jen bylo v pouličním hluku možné.
"Největší událost za celej včerejšek," podotkl Mat suše, "byla moje první koupel za týden. No tak. Jak to zatím je, bude nám trvat do odpoledne, než tohle dokončíme."
Byl by dal hodně, aby zjistil, odkud se ten drb vzal. Nebylo tomu ani půl dne a zcela jistě u toho nebyl nikdo nepovolaný. Nad ránem se v jeho pokoji U zlatého jelena náhle zablesklo. Mat se zoufale vrhl přes postel se čtyřmi sloupky, jednu botu měl obutou, druhou zpola zutou, a vytáhl nůž, který nosil zavěšený mezi lopatkami, než si uvědomil, že je to Rand, přicházející jednou z těch zatracených děr do nicoty, asi z caemlynského paláce, podle sloupů, které byly vidět, než se otvor ztratil. Bylo zvláštní, že přicházel v noci, bez Aielů, a skočil přímo do Matova pokoje, z čehož Matovi ještě teď vstávaly vlasy na hlavě. Ten průchod by ho mohl přeříznout vedví, kdyby zrovna stál na špatném místě. Neměl jedinou sílu rád. Celá ta záležitost byla pěkně podivná.
"Spěchej pomalu, Mate," řekl Rand, přecházeje sem a tam. Na Mata se vůbec nepodíval. Tvář se mu leskla potem a zatínal zuby. "Musí tě vidět přicházet. Na tom všechno záleží."
Mat se posadil na svou postel, sundal si botu a hodil ji na kus rohože, kterou mu věnovala panímáma Daelvinová. "Já vím," řekl kysele a zamnul si kotník, který si narazil o sloupek postele. "Pomáhal jsem vymejšlet ten zatracenej plán, pamatuješ?"
"Jak poznáš, že jsi zamilovaný do nějaké ženy, Mate?" Rand neustále přecházel sem a tam, a tuhle otázku hodil, jako by zapadala do toho, co říkal předtím.
Mat zamrkal. "Jak to, pro Jámu smrti, mám vědět? Do těchhle osidel jsem já ještě nikdy nohu nestrčil. Co je za tím?"
Ale Rand se jenom ošil, jako by něco shazoval z ramen. " Vyřídím Sammaela, Mate. To jsem slíbil. Dlužím to těm mrtvým. Jenže kde jsou ostatní? Musím je vyřídit všechny."
"Jedno hezky po druhým." Jen tak tak se mu podařilo se nezeptat. Nedalo se poznat, co si v těchto dnech Rand vezme do hlavy.
"V Murandy jsou Dračí spřísahanci, Mate. V Altaře taky. Muži, kteří se mi zaslíbili. Jakmile bude lllian můj, Altara a Murandy mi spadnou do klína jako přezrálé slívy. Spojím se s Dračími spřísahanci v Tarabonu - a v Arad Domanu - a jestli mi bělokabátníci budou chtít bránit ve vstupu do Amadicie, tak je rozdrtím. Prorok rozdmychal celý Ghealdan, a jak jsem slyšel, tak Amadicii skoro taky. Umíš si představit Masemu jako proroka? Saldeia půjde za mnou, Bashere si tím je jistý. Všechny Hraniční státy půjdou za mnou. Musejí! Já to dokážu, Mate. Všechny státy budou před Poslední bitvou jednotné. Já to dokážu!" Randovi se do hlasu vloudil horečnatý tón.
"Jistě, Rande," řekl Mat potichu a druhou botu hodil k první. "Ale hezky jedno po druhým, ano?"
"Žádný člověk by neměl mít v hlavě hlas jiného člověka," zamumlal Rand a Matovi ztuhly ruce, když si chtěl stáhnout vlněnou punčochu. Zvláštní, přistihl se, jak přemýšlí, jestli už je nemá na nohou druhý den. Rand věděl něco z toho, co se tentokrát přihodilo uvnitř ter'angrialu v Rhuideanu - tedy aspoň věděl, že tam Mat nějak získal znalosti z vojenské strategie a taktiky - ale nevěděl všechno. Mat si aspoň myslel, že neví všechno. Ne to o vzpomínkách jiných mužů. Rand si zřejmě nevšiml ničeho neobvyklého. Jenom si prohrábl vlasy a pokračoval: "Dá se napálit, Mate - Sammael vždycky myslel rovně - existuje tady ale nějaká díra, kudy by mohl proklouznout? Jestli dojde k nějaké chybě, zemřou tisíce lidí. Desítky tisíc. Určitě jich umřou stovky, ale nechci, aby to byly tisíce."
Mat se zašklebil tak zuřivě, že zpocený obchodník, jenž se mu snažil prodat dýku s jílcem posázeným barevnými skleněnými "drahokamy", zboží málem upustil a ztratil se v davu. S Randem to bylo všechno takové, skákal od vpádu do Illianu k Zaprodancům, pak zase k ženám - Světlo, to Rand byl ten, který to

se ženami vždycky uměl, on a Perrin - od Poslední bitvy k Děvám oštěpu a pak k věcem, kterým Mat ani pořádně nerozuměl, Matovy odpovědi si většinou ani nevyslechl a občas na ně dokonce ani nepočkal. Poslouchat, jak Rand mluví o Sammaelovi, jako by ho osobně znal, bylo víc než jen znepokojující. Mat věděl, že Rand nakonec zešílí, ale jestli už na něj šílenství leze teď...
A co ostatní, ti hlupáci, které Rand sbíral, co chtěli usměrňovat, a ten chlápek Taim, který to už uměl? Rand to jen tak mimochodem utrousil. Mazrim Taim, zatracený falešný Drak, učící Randovy zatracené žáky, či co vlastně byli. Mat nechtěl být ani v okruhu tisíce mil, až všichni začnou šílet.
Jenomže měl asi takovou možnost volby, jako lístek ve víru. Byl ta'veren, avšak Rand byl silnější. V Dračích proroctvích o Matu Cauthonovi nic nestálo, stejně však byl lapený, hranostaj v noře. Světlo, jak si přál, aby Valerský roh nikdy nespatřil.
Do dalšího tuctu taveren a šenků vpadl se zachmuřenou tváří, míře dál od Zlatého jelena. Žádná nálevna se příliš nelišila od té první, všude bylo plno stolů obsazených popíjejícími muži, kteří házeli kostky a přetlačovali se, a hudebníky bylo přes hluk davu slyšet stejně často, jako se jejich hudba utápěla v řevu. Rudé paže tlumily rvačky málem dřív, než začaly, tady kejklíř recitoval Velké hledání - to bylo oblíbené i bez hledačů - jinde světlovlasá žena zpívala košilatou písničku, která díky jejímu kulatému obličeji a vykuleným, nevinným očím působila ještě nevázaněji.
Ponurá nálada mu vydržela, ještě když odcházel od Stříbrného rohu - pitomé jméno! - a jeho zpěvačky s nevinnou tvářičkou. Snad proto se rozběhl k místu, odkud se na ulici před dalším hostincem náhle ozval křik. Pokud se rozruch týkal vojáků, postarají se o to Rudé paže, ale Mat se stejně protlačil davem. Rand šílel a nechal ho trčet uprostřed bouře. Taim a ti ostatní kreténi ho chtěli ochotně následovat k šílenství. V Illianu čekal Sammael a ostatní Zaprodanci byli Světlo ví kde a všichni nejspíš číhali na příležitost srazit Matu Cauthonovi hlavu. Nepočítaje to, co mu udělají Aes Sedai, jestli ho ještě někdy dostanou do spárů. Ty už tak věděly příliš. A všichni si mysleli, že vytáhne do pole a stane se zatraceným hrdinou! Obvykle se snažil z boje vymluvit, když už se mu nemohl širokým obloukem vyhnout, ale právě teď chtěl důvod praštit někoho do nosu. Nenašel však to, co očekával.
Shluk měšťanů. Menší Cairhieňané v šedých oděvech a tu a tam vyšší Andořan v jasných barvách vytvářeli bezvýrazný kruh kolem dvou vysokých hubených chlapíků se zakroucenými kníry v dlouhých murandských kabátcích z jasného hedvábí a s meči se složitě zlacenými hruškami a záštitami. Muž v červeném kabátci stál a pobaveně se křenil, přičemž pozoroval toho ve žlutém, jenž třásl jakýmsi klukem, který Matovi sahal sotva k pasu, za límec, jako pes, když třepe s krysou.
Mat se ovládl. Připomněl si, že neví, čím to vše začalo. "Pomalu s tím klukem," řekl a položil žlutému kabátu ruku na paži. "Co udělal, že si vysloužil -?"
"Sáh na mýho koně!" odsekl rozzlobeně muž s mindejským přízvukem a setřásl Matovu ruku. Mindeánci se chlubili - chlubili! - že mají tu nejvzteklejší povahu z celého Murandy. "Zlámu mu za to ten jeho hubenej sedláckej krk! Zakroutím mu tím hubeným -!"
Mat bez dalšího slova prudce zvedl oštěp tak, že skončil přesně mezi chlapíkovýma nohama. Muranďan otevřel ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Vyvrátil oči, až mu bylo vidět skoro jenom bělmo. Když se mu podlomily nohy, chlapec se mu vytrhl. Muž dopadl na obličej na ulici. "Ne, to neuděláš," prohlásil Mat.
Tím to ovšem, samozřejmě, neskončilo. Muž v červeném kabátci sáhl po meči. Podařilo se mu vytáhnout coul oceli, než ho Mat praštil přes zápěstí patkou oštěpu. Muž zachrčel a pustil jílec, místo toho však druhou rukou hmátl po dýce s dlouhou čepelí, kterou měl u pasu. Mat ho spěšně udeřil za ucho. Nijak tvrdě, ale chlapík se složil na druhého muže. Zatracený hlupák! Mat si nebyl jist, jestli to platí pro červený kabát nebo pro něj.
Diváky se protlačilo půl tuctu Rudých paží, dnes to byli tairenští kavaleristé, kteří se v po kolena vysokých botách pohybovali dost neohrabaně, a nabírané černozlaté rukávce měli zmačkané pod návleky. Edorion zatím držel kluka, vyzáblého a mrzutého, asi šestiletého, který vrtěl bosými prsty v prachu a znovu nenápadně vyzkoušel, jak pevně ho Edorion drží. Byl to snad nejošklivějšíkluk, jakého kdy Mat viděl, s rozpláclým nosem, pusou na svůj obličej až příliš širokou a příliš velkýma, odstávajícíma ušima. Podle děr v kabátě a spodcích patřil k uprchlíkům. Vypadal mnohem špinavější než ostatní.
"Vyřiď to, Harnane," nařídil Mat. Harnan byl velitelem oddílu Rudých paží, s dlouhou úzkou bradou,

trpitelským výrazem a neuměle vytetovaným jestřábem na levé líci. Tato móda se mezi Bandou rychle šířila, většinou se však tetování omezovalo na ty části těla, které byly obvykle zakryté. "Zjisti, co tohle všechno způsobilo, a pak vyžeň ty dva darebáky z města." Zasloužili si to, ať už je vyprovokovalo cokoliv.
Mezi diváky se prodral jakýsi hubeňour v murandském kabátě z tmavého sukna a vedle dvojice na zemi padl na kolena. Žlutý kabát začal vydávat přidušené steny a červený se přitom chytal za hlavu a mumlal něco, co vypadalo jako nadávky. Nově příchozí nadělal více hluku než druzí dva dohromady. "Ajvaj, mí páni! Muj páne Paersi! Muj páne Culene! Nejste zabitý?" Natáhl třesoucí se ruce k Matovi. "Ajvaj, nezabíjej jich, muj páne! Ne takhle bezmocný. Jsou to hledači rohu, muj páne. Já jsem jejich člověk, Padry. Hrdini to jsou, muj páne."
"Já nechci nikoho zabít," skočil mu do řeči znechuceně Mat. "Ale do západu slunce dostaň tyhle hrdiny na koně a z Maerone. Nemám rád muže, co vyhrožují, že nějakýmu dítěti zlámou krk. Do západu slunce!"
"Ále, muj páne, voni jsou zraněný. Je to jenom rolnickej kluk a sužoval koňa pána Paersa!"
"Já na něm jenom seděl," vyhrkl chlapec. "Nedělal jsem - cos říkal."
Mat zachmuřeně přikývl. "Klukům se vazy nelámou za sezení na koni, Padry. Dokonce ani rolnickým klukům. Dostaneš tyhle dva okamžitě pryč, nebo zlámu vaz jim." Pokynul Harnanovi, jenž ostře kývl na ostatní Rudé paže - velitelé oddílů nikdy nic nedělali osobně, stejně jako praporečníci - a vojáci Paerse a Culena hrubě zvedli a hnali je pryč, i když oba pánové cestou sténali, a Padry se táhl za nimi, lomil rukama a namítal, že jeho pánové nejsou schopni jízdy, že jsou to hledači rohu a hrdinové.
Mat si uvědomil, že Edorion stále drží zdroj všech těchto potíží za ruku. Rudé paže byly pryč a měšťané se rozcházeli. Na kluka se nikdo nepodíval podruhé. Museli se starat o vlastní děti a tvrdě dřeli, aby to zvládli. Mat si těžce vydechl. "Nenapadlo tě, že sis mohl ublížit, když si ‚jenom sedneš' na cizího koně, chlapče? Takový chlap nejspíš jezdí na hřebci, co by mohl malýho kluka zadupat do svýho stání, a nikdo by ani nepoznal, žes tam někdy byl."
"Valach." Kluk se opět pokusil Edorionovi vyškubnout, a když zjistil, že mužovo sevření nepovolilo, zatvářil se mrzutě. "Byl to valach a nic by mi neudělal. Koně mě maj rádi. Já nejsem malej kluk, je mi devět. A jmenuju se Olver, ne chlapec."
"Tak Olver, jo?" Devět. Bylo to možné. Mat měl potíže poznat věk, zvlášť u cairhienských dětí. "No, Olvere, kde máš mámu a tátu?" Rozhlédl se kolem, ale uprchlíci, které viděl, procházeli stejně rychle jako měšťané. "Kde jsou, Olvere? Musím tě jim vrátit."
Místo odpovědi si Olver skousl ret. Z oka mu sklouzla slza a on ji hněvivě setřel. "Tatínka zabili Aielové. Jeden z těch... Shado. Máma říkala, že půjdeme do Andoru. Říkala, že budem bydlet na statku. S koněma."
"Kde je teď?" zeptal se Mat tiše.
"Onemocněla. Já - já jsem ji pohřbil tam, kde jsou nějaký kytky." Náhle Olver nakopl Edoriona a začal se v jeho sevření zmítat. Po tvářích se mu hrnuly slzy. "Pusť mě. Postarám se o sebe sám. Pusť mě."
"Postarej se o něj, dokud někoho nenajdeme," nařídil Mat Edorionovi, který na něj civěl s pootevřenými ústy, přičemž se snažil ubránit chlapci a zároveň ho udržet.
"Já? Co mám dělat s tímhle levhartem v těle myši?"
"Například mu dej najíst." Mat nakrčil nos. Podle pachu strávil Olver přinejmenším nějakou dobu na podlaze stání toho valacha. "A vykoupej ho. Smrdí."
"Mluv se mnou," ječel Olver a třel si obličej. Slzy mu pomohly znovu rovnoměrně rozmazat špínu. "Mluv se mnou, ne přese mě!"
Mat zamrkal a pak se sklonil. "Promiň, Olvere. Já taky vždycky nesnášel, když mi to lidi dělali. Tak takhle to je. Jseš hrozně cejtit, takže tě tady Edorion vezme ke Zlatýmu jelenovi, kde ti panímáma Daelvinová připraví vanu." Olver se tvářil stále mrzutěji. "Jestli bude mít nějaký řeči, tak jí vyřiď, že jsem řekl, že se můžeš vykoupat. Nemůže ti v tom bránit." Když na něj chlapec náhle upřel zrak, Mat potlačil úsměv. To by celou věc pokazilo. Olverovi semožná představa lázně nelíbila, ale kdyby se mu někdo snažil ve vykoupání zabránit... "Tak a teď hezky uděláš, co řekne Edorion. To je opravdickej tairenskej pán a on ti najde něco teplýho k jídlu a taky šaty bez děr. A nějaký boty." Radši nedodával "a někoho,

kdo na tebe dohlídne". O to se postará panímáma Daelvinová. Trocha zlata překoná každé váhání.
"Nemám rád Taireny," zamumlal Olver a zamračil se nejdřív na Edoriona, potom na Mata. "Tak on je opravdickej pán? Ty jsi taky pán?"
Než mohl Mat cokoliv říci, přiběhl mezi lidmi Estean, strupatou tvář zarudlou a zpocenou. Na jeho zprohýbaném kyrysu ještě zůstalo několik kousků původní zlaté nádhery a červené aksamitové proužky na žlutých rukávech kabátce měl odřené. Vůbec nevypadal na syna nejbohatšího urozeného pána celého Tearu. Jenže on tak vlastně nevypadal nikdy. "Mate," funěl a rukou si shrnul rovné mastné vlasy z čela. "Mate... Dole u řeky..."
"Co?" přerušil ho Mat podrážděně. Chtěl začít nosit na kabátcích vyšité "já nejsem urozený pán".
"Sammael? Shaidové? Královnina garda? Zatracený stříbrný lvy? Co?"
"Loď, Mate," funěl Estean a shrnoval si vlasy. "Velká loď. Myslím, že je Mořského národa."
To nebylo pravděpodobné. Atha'an Miere nikdy nevyplouvali s loďmi z otevřeného moře dál než do nejbližšího přístavu. Přesto... U Erinin na jihu nestálo příliš mnoho vesnic, a zásoby, které bylo možné přepravit na vozech, začnou docházet, než Banda dorazí do Tearu. Už najal říční bárky, aby se jich držely při pochodu, ale větší plavidlo by bylo užitečnější.
"Dohlídni též na Olvera, Edorione," řekl nevšímaje si mužova úšklebku. "Esteane, ukaž mi tu loď." Estean dychtivě kývl a byl by se znovu rozběhl, kdyby ho Mat nepopadl za rukáv, aby ho zbrzdil. Estean byl vždycky dychtivý a učil se pomalu. Díky této kombinaci měl pět modřin od obušku panímámy Daelvinové.
Jak se Mat blížil k řece, počet uprchlíků narůstal, scházeli jak dolů k řece, tak se otupěle vraceli. K dlouhým molům z nadehtovaných břeven bylo přivázáno půl tuctu přívozů se širokým dnem, vesla však byla odnesena a v dohledu nebyl jediný lodník. Jediné čluny, na nichž se něco dělo, bylo půl tuctu říčních bárek, bytelných jedno a dvoustěžňových plavidel, která se vydávala na krátkou cestu po či proti proudu. Bosí lodníci na bárkách, které Mat najal, se prací rozhodně nepřetrhli. Nákladové prostory byly plně naložené a kapitáni Mata ujišťovali, že můžou vyplout, jakmile vydá příkaz. Po Erinin pluly lodě, kymácivé kocábky se širokými a zkosenými příděmi a čtvercovými plachtami i rychlá štíhlá plavidla s trojúhelníkovými plachtami, ale nic, na čem by bylo možné přeplout mezi Maerone a opevněným Aringillem, nad nímž vlál stříbrný lev Andoru.
Ten praporec původně vlál i nad Maerone a andorští vojáci, kteří město drželi, nechtěli Bandu Rudé ruky pustit dál. Rand možná držel Caemlyn, ale jeho velení se nevztahovalo na místní královninu gardu ani na jednotky, které založil Gaebril, jako byli stříbrní lví. Stříbrní lvi teď byli někde na východě - aspoň tím směrem uprchli, a nejrůznější klepy o banditech mohly být jejich práce - ale ostatní po ostré šarvátce s Bandou překročili řeku. Od té doby se na druhý břeh Erinin nedostal nikdo.
Jediná věc, kterou však Mat vnímal, byla loď zakotvená zrovna uprostřed široké řeky. Skutečně to bylo plavidlo Mořského národa, vyšší a delší než kterékoliv z říčních bárek, přesto však štíhlejší, se dvěma šikmými stěžni. V lanoví šplhali snědí lodníci, někteří do pasu nazí, s nabíranými spodky, které z dálky vypadaly černé, jiní zas měli živůtky jasných barev, což ukazovalo na ženy. Asi tak polovina posádky budou ženy. Velké čtvercové plachty byly skasány k ráhnům, přesto však visely ve volných záhybech, aby bylo možné je okamžitě napnout.
"Najdi mi člun," nařídil Mat Esteanovi. "A nějaký veslaře." Esteanovi bylo nutné tohle připomenout.
"Honem, chlape!" Estean trhaně přikývl a rozběhl se.
Mat došel až na konec nejbližšího mola, opřel si oštěp o rameno a z kapsy kabátce vylovil dalekohled. Když si přikládal mosazí obitou trubičku k oku, loď jako by skočila blíž. Zdálo se, že lodníci na něco čekají, jenomže na co? Někteří se ohlíželi k Maerone, ale většina hleděla opačným směrem, včetně všech, kteří stálí na vyvýšené zadní palubě. Tam by měla být paní plavby a ostatní lodní důstojníci. Namířil dalekohled na druhý břeh a přelétl dlouhou úzkou šalupu se snědými muži u vesel, kteří se hnali k lodi.
Na jednom z dlouhých mol u Aringillu, skoro jako vejce vejci podobných těm u Maerone, se cosi mlelo. Červené kabátce s bílými límci a leštěné kyrysy označovaly královniny gardisty, kteří se očividně setkali s hloučkem přišedším z lodi. Mat však tiše hvízdl nad párkem červených slunečníků se střapci mezi nově příchozími, přičemž jeden byl dvouvrstvý. Ty staré vzpomínky se občas hodily. Dvouvrstvý slunečník

značil klan velitelky plavby, ten druhý zas jejího mistra meče.
"Mám člun, Mate," hlásil bez dechu Estean u Matova ramene. "A nějaké veslaře."
Mat otočil dalekohled zpátky k lodi. Podle činnosti na palubě vytahovali malou šalupu nahoru, ale muži u kotevního vrátku již vytahovali kotvu a další spouštěli plachty. "Vypadá to, že ho nebudu potřebovat," zamumlal.
Delegace Atha'an Miere na druhém břehu zmizela z mola v doprovodu gardistů. Celá ta věc nedávala smysl. Mořský národ devět set mil od moře. Pouze velitelka lodí měla vyšší hodnost než velitelka plavby. Pouze mistr šermíř měl vyšší hodnost než mistr meče. Vůbec to nedávalo smysl, ne podle vzpomínek těch druhých mužů. Jenže ty byly staré. "Pamatoval" si, že méně než o Atha'an Miere bylo známo jenom o Aielech. O Aielech toho věděl víc ze svých vlastních zkušeností než z těch cizích vzpomínek, a ani toho nebylo moc. Možná někdo, kdo znal dnešní Mořský národ, by z toho poznal hlavu a patu.
Plachty se už nadouvaly, i když kotvu, z níž kapala voda, teprve vytahovali na přední palubu. Ať už je pohánělo cokoliv, očividně je to nezavede zpátky na moře. Plavidlo pomalu nabíralo rychlost a odplouvalo proti proudu, kde zahnulo do mokřinami lemovaného ústí Alguenyi pár mil severně od Maerone.
No, s ním to nemělo nic společného. S posledním lítostivým pohledem za lodí - ta by uvezla tolik nákladu jako všechna menší plavidla, která najal, dohromady - Mat vrátil dalekohled do kapsy a obrátil se zády k řece. Estean tam stále postával a zíral na něj.
"Řekni veslařům, že můžou zase jít, Esteane," povzdechl si Mat a Tairen oddusal pryč, něco si mumlal a prohraboval si vlasy.
Kolem vody bylo vidět víc bahna, než když k řece přišel před několika dny. Jen mazlavý pruh široký jako dlaň mezi vodou a půl sáhu širokým pásem popraskaného bláta nahoře, ale i tak to byl důkaz, že dokonce i řeka jako Erinin pomalu vysychá. S ním to nemělo nic společného. Stejně s tím sám nemohl nic udělat. Obrátil se a vrátil zpátky ke své obchůzce taveren a šenků. Bylo důležité, aby dneska všechno vypadalo jako obvykle.
Když slunce zapadlo, byl Mat zpátky u Zlatého jelena a tancoval s Betse, která teď jen neměla svou zástěru, a hudebníci hráli, jak nejhlasitěji to šlo. Tentokrát to byly venkovské tanečky, a stoly byly odsunuty stranou, aby tu bylo místo pro šest až osm dvojic. Tma přinesla menší ochlazení, ale pouze ve srovnání s denním světlem. Všichni se pořád potili. Muži se tlačili na lavicích, smáli se a popíjeli a šenkýřky pobíhaly po šenku a roznášely skopové, tuříny a ječnou kaši a dolévaly korbele pivem a poháry vínem.
Kupodivu ženy považovaly tanec za přestávku v roznášení podnosů. Aspoň se každá dychtivě usmívala, když na ni přišla řada, aby si otřela z čela pot a na taneček shodila zástěru, ačkoliv jakmile se dala do tance, začala se potit stejně. Panímáma Daelvinová asi zřídila nějaký taneční pořádek. Pokud ano, tak byla Betse výjimkou. Ta štíhlá mladá žínka nenosila víno jinému než Matovi, netančila než s Matem, a hostinská se na ně usmívala jako matka na dceřině svatbě, až z toho byl Mat celý pryč. Vlastně Betse s ním tančila, až ho rozbolela lýtka, a přesto se ani na chvíli nepřestala usmívat a oči jí zářily čirým potěšením. Tedy pokud se zrovna nezastavili, aby popadli dech. Aby Mat chytil dech, ona to rozhodně nepotřebovala. Jakmile se zastavili, rozcválal se Betsin jazýček. Vlastně to samé se stalo, kdykoliv se ji Mat pokoušel políbit, a ona vždy odvrátila hlavu a začala jásat nad tím či oním, takže ji místo na rty líbal na ucho nebo do vlasů. To ji zřejmě pokaždé také překvapilo. Mat si pořád nedokázal srovnat v hlavě, jestli je úplně pitomá nebo velmi vychytralá.
Podle hodin byly již spíš dvě hodiny z půlnoci než jedna, když jí Mat konečně sdělil, že už má na jednu noc dost. Betse přelétlo po tváři zklamání a našpulila rty. Zdálo se, že hodlá tančit až do svítání. Nebyla sama. Jedna ze starších služebných se rukou opírala o stěnu a druhou si masírovala nohu, ale většina ostatních měla stejně jasné oči a rozjařený výraz jako Betse. Většina mužů ale vypadala hodně unaveně, ti, kteří se nechali zvednout z lavice, měli na tváři nalepený úsměv a hodně jich ženy prostě odhánělo. Mat to nechápal. Usoudil, že to musí být proto, že muž při tanci dělal většinu práce, všechno to zvedání a otáčení. A ženy byly lehčí. Vyskočit pro ně znamenalo menší námahu. Zamrkal na jednu rozložitou dívku, která roztáčela po parketu Esteana, místo aby to bylo naopak - ten muž uměl tancovat, měl k tomu nadání - a vtiskl Betse do dlaně zlatou minci, tlustou andorskou korunu, aby si koupila něco hezkého.

Betse peníz chvíli studovala, pak se zvedla na špičky a zlehka ho políbila na ústa, jako by se o něj otřelo pírko. "Já bych tě nikdy nepověsila, ať už bys udělal cokoliv. Zatančíš si se mnou zítra?" Než mohl odpovědět, zahihňala se a odběhla, jen se po něm ohlédla přes rameno, i když se snažila vytáhnout z lavice k tanci Edoriona. Dvojici se postavila do cesty panímáma Daelvinová, strčila Betse do rukou zástěru a ukázala palcem ke kuchyni.
Mat mírně kulhal, když se vracel ke stolu vzadu u stěny, kam se uchýlili Talmanes, Daerid a Nalesean. Talmanes zíral do svého vína, jako by tam hledal hlubokomyslné odpovědi. Křenící se Daerid přihlížel, když se Nalesean snažil odehnat kyprou šenkýřku se šedýma očima a světle hnědými vlasy, aniž by přiznal, že ho bolí nohy. Mat se opřel pěstmi o stůl. "Banda vyrazí k jihu s prvním světlem. Měli byste začít s přípravama." Tři muži na něho zírali s otevřenými ústy.
"To je jenom pár hodin," namítl Talmanes a Nalesean zároveň vyhrkl: "Potrvá nejméně tak dlouho, než je dostaneme z náleven."
Daerid sebou trhl a zakroutil hlavou. "Dneska v noci se nikdo z nás nevyspí."
"Já ano," prohlásil Mat. "Jeden z vás mě za dvě hodiny vzbudí. Začne svítat a pochodujem."
A takhle se taky, v šeru před úsvitem, ocitl na Okovi, na svém podsaditém hnědém valachovi, s oštěpem přes kolena a s nenapjatým dlouhým lukem zasunutým pod podpinkou. Nevyspalý a s bolestí za očima se jen díval, jak Banda Rudé ruky opouští Maerone. Šest tisíc mužů. Polovina na koních, polovina pěšky, a všichni dohromady dělali hodně velký hluk, že by to probudilo mrtvé. Přes časnou hodinu stáli lidé v ulicích a vykláněli se ze všech horních oken.
V čele se nesla čtvercová korouhev s červenými třásněmi, rudá ruka na stříbrném poli, pod kterou bylo vyšito heslo Bandy. Dovie'andi se tovya sagain. Je čas vrhnout kostky. Nalesean, Daerid a Talmanes jeli s korouhví. Deset mužů na koních tlouklo do mosazných bubínků zavěšených na červených popruzích a stejně tolik trubačů přidávalo ozdůbky. Za nimi jeli Naleseanovi jezdci - směs tairenských ozbrojenců a obránců Kamene, cairhienští panáčci s cony na zádech a svými družiníky za patami, a hrstka Andořanů. Každá švadrona i oddíl měly vlastní prapor - plamen s červenou rukou, mečem a číslem. Mat je o čísla nechal tahat slámky.
Mísení různých národností vyvolalo nějaké bručení, vlastně ne jen tak nějaké. Na začátku celá cairhienská jízda následovala Talmanese a Tairenové Naleseana. Pěchotu tvořila hned od počátku směska. Rovněž se ozývaly námitky proti tomu, že jsou všechny oddíly stejně velké, a kvůli číslům na plamenech. Urození pánové a hejtmani vždy sebrali tolik mužů, kolik jich za nimi bylo ochotno jít, a ti byli známí jako Edorionovi muži nebo Meresinovi či Alhandrinovi. Někteří to pořád dělali - například Edorionových pět set mužů si říkalo Edorionovi Drtiči, ne první švadrona - ale Mat jim natloukl do hlav, že každý muž patří k Bandě, ne k té které zemi, v níž se narodil, a každý, komu se to nelíbí, může klidně odejít. Pozoruhodné bylo, že nikdo neodešel.
Proč zůstali, to bylo těžké pochopit. Rozhodně vyhrávali, když je vedl, ale někteří přesto umřeli. Měl těžkosti, aby je všechny nakrmil a dohlédl na to, že dostanou zaplaceno více méně včas, a docela dobře mohli zapomenout na bohatství, o němž se chvástali, že naloupí. Zatím nikdo neviděl jedinou minci z kořisti, a Mat si nemyslel, že by měli větší šanci se někdy k nějaké dostat. Bylo to šílenství.
První švadrona začala provolávat a volání rychle převzala čtvrtá a pátá. Carlominovi Pantheři a Reimonovi Orli - tak si říkali. "Pán Matrim a vítězství! Pán Matrim a vítězství!"
Kdyby byl měl Mat po ruce kámen, byl by jej po nich hodil.
Následovala pěchota, vlnící se had, každá kumpanie za bubeníkem udávajícím krok, a také za dlouhým plamenem, místo mečů však měli přes ruce píky, dvacet řad ježících se píkami, následovaných pěti řadami lučištníků či mužů s kušemi. Každá kumpanie měla také píšťalu či dvě, a muži zpívali s sebou.

"Popíjíme celou noc a tancujem celý den
a holky z krčem zahrnujem svým mizerným žoldem,
a když s tímhle skončíme, tak vyrážíme ven,
zatančit si se Stínovým Jakem."

Mat poslouchal píseň, dokud se neobjevili první Talmanesovi kavaleristi, potom pobodl Oka do rychlého

běhu. Nebylo třeba dávat pozor na zásobovací vozy na konci zástupu ani na remundu. Několik koní cestou do Tearu zchromne nebo zemře na něco, na co nebudou mít podkováři lék, a kavalerista bez koně za nic nestojí. Na řece mířilo po proudu sedm malých lodí pod trojúhelníkovými plachtami, byly o trochu rychlejší než proud. Na všech visela malá bílá vlaječka s rudou rukou. Na vodu se vydávala i další plavidla, některá se hnala k jihu pod každým kouskem plátna, jež udržela.
Když se dostal do čela zástupu, slunce konečně vykouklo nad obzor a vysílalo první paprsky na zvlněné pahorky a roztroušené hájky. Mat si stáhl klobouk hluboko do čela proti velmi jasné záři vycházejícího kotouče. Nalesean si tiskl ruku v plechové rukavici k ústům a potlačoval zívnutí, Daerid seděl zhrouceně v sedle a víčka mu padala, jako by měl každou chvíli usnout rovnou tady. Jedině Talmanes jel zpříma, oči měl otevřené a pozorné. Mat víc soucítil s Daeridem.
Přesto zvedl hlas, aby ho bylo slyšet i přes bubínky a trubky. "Jakmile budeme z dohledu města, vyšlete zvědy." Dál na jihu byly jak lesy, tak otevřené pláně, ale přes obojí se táhla dobře udržovaná silnice. Doprava většinou probíhala po vodě, ale za ta léta tudy prošlo hodně nohou i projelo hodně vozů, aby zanechaly dostatečnou stopu. "A utište ten zatracenej kravál."
"Zvědy?" divil se Nalesean. "Ať shoří moje duše, na deset mil od nás není ani jediný oštěp, leda by sis myslel, že stříbrní lvi už přestali utíkat, a i kdyby, nepřiblížili by se k nám ani na padesát mil, kdyby jen tušili, že jsme poblíž."
Mat si ho nevšímal. "Chci dneska urazit pětatřicet mil. Když uděláme pětatřicet mil každej den, uvidíme, jak daleko se dostaneme." Samozřejmě na něj zírali. Koně tohle tempo dlouho neudrží, a každý kromě Aielů považoval pětadvacet mil za den za skvělou vzdálenost pro pěšáka. Musel to ale hrát tak, jak to bylo určeno. "Comadrin napsal: ‚Zaútoč na půdě, kde si nepřítel myslí, že to neuděláš, z nečekaného směru v nečekanou dobu. Braň se, když si nepřítel myslí, že to neuděláš, a když si myslí, že utečeš. Překvapení je klíčem k vítězství a rychlost je klíčem k překvapení. Pro vojáka rychlost znamená život.'"
"Kdo je Comadrin?" zeptal se po chvíli Talmanes a Mat se musel sebrat, aby odpověděl.
"Generál. Umřel už dávno. Jednou jsem četl jeho knížku." Rozhodně si vzpomínal, jak ji četl, a nejednou. Pochyboval, že by dnes někde byla k nalezení nějaká kopie. Vlastně si vzpomínal na setkání se samotným Comadrinem poté, co s ním prohrál bitvu asi šest set let před příchodem Artuše Jestřábí křídlo. Ty vzpomínky se opravdu vynořovaly znenadání. Aspoň že ten malý proslov nepronesl ve starém jazyce. Obvykle se mu teď již dařilo tomuhle vyhnout.
Díval se, jak se zvědové na koních vepředu rozjíždějí do stran přes zvlněné nivy, a uvolnil se. Jeho úkol začal podle plánu. Spěšný odchod, kdy to oznámil skoro těsně před tím, než vyrazili, jako by se snažil proklouznout na jih, ale předvést dost, aby si toho lidé jistě všimli. Díky tomu bude vypadat jako hlupák, a to bylo taky dobře. Naučit Bandu pohybovat se rychle, byl docela dobrý nápad - když jste se pohybovali rychle, mohli jste se tak i vyhnout boji - ale jejich postupu by si určitě všimli na řece, když už ne jinde. Vzhlédl k obloze. Žádní krkavci ani vrány, ale to nic moc neznamenalo. Taky žádní holubi, a přesto, jestli dnes ráno žádný neopustil Maerone, tak by Mat snědl vlastní sedlo.
Přinejhorším za pár dnů Sammael zjistí, že Banda spěšně přichází, a zpráva, kterou Rand rozšířil na jihu v Tearu, objasní, že Matův příchod bude znamenat okamžitý vpád do Illianu. I s tím nejlepším, co Banda zvládne, jim to do Tearu stále potrvá déle než měsíc. S trochou štěstí bude Sammael nalousknutý jako veš mezi dvěma kameny, než se k němu Mat dostane blíž než na sto mil. Sammael mohl vidět, jak se to všechno blíží - skoro všechno - ale bude to jiný tanec, než čekal. Jiný, než čekali všichni kromě Randa, Mata a Bashereho. To byl skutečný plán. Mat se přistihl, že si pohvizduje. Pro jednou šlo všechno tak, jak čekal.

## KAPITOLA ŠESTÁ

### Vlákna vetkaná Stínem

Sammael velice opatrně stoupl na hedvábné koberce s květinovým vzorem a nechal průchod otevřený pro případ ústupu, rovněž pevně držel saidín. Obvykle odmítal setkání jinde než na neutrální či na vlastní půdě, ale tohle bylo podruhé, co sem přišel. Otázka nezbytí. Nikdy nebyl důvěřivý, a od chvíle, co zaslechl útržky hovoru, jenž proběhl mezi Demandredem a trojicí žen, a Graendal mu pak řekla jenom tolik, aby podpořila nějaký svůj záměr, jim důvěřoval ještě méně. Docela je chápal, on měl taky vlastní plány, o nichž ostatní Vyvolení nic netušili. Bude jenom jeden Nae'blis, a to byla cena stejná jako samotná nesmrtelnost.

Vystoupil na dlouhé pódium s mramorovým zábradlím po straně, kde byly rozestaveny pozlacené stoly a židle z vyřezávané slonoviny, z nichž některé na sobě měly dosti nechutné podrobnosti, tak, že vévodily zbytku dlouhého sálu se sloupy o tři sáhy níž. Dolů nevedly žádné schody. Byla to obrovská přemrštěná jáma, v níž se měla odehrávat zábava. Vysokými okny sem dopadalo jiskřivé sluneční světlo a barevná skla v nich vytvářela složité vzory. Dovnitř však neproniklo nic ze spalujícího slunečního žáru. Vzduch tu byl chladný, i když to Sammael cítil jenom vzdáleně. Graendal neměla pro takovou dřinu větší důvod než on, ale samozřejmě to udělala. Div byl, že svou síť neroztáhla na celý palác.

Dole v komnatě se od jeho poslední návštěvy cosi změnilo, jenže on nepoznal co. Středem sálu se táhly tři dlouhé mělké bazény, v každé nádržce pak byla kašna - štíhlé postavy, pohyb zamrzlý v kameni - a voda stříkala skoro až k vyřezávaným mramorovým žebrům klenutého stropu. V nádržkách dováděli mnozí lidé jenom v kouscích hedvábí, i méně odění, zatímco další, poněkud oblečenější, vystupovali u vody; akrobati a žongléři, tanečníci nejrůznějších stylů, a hudebníci hráli na flétny a horny, bubny a všechny možné strunné nástroje. Byli tu lidé všech velikostí, všech barev pleti, vlasů a očí, a každý byl tělesně dokonalejší než ten předchozí. To všechno mělo bavit toho, kdo stál na pódiu. Byla to pitomost. Plýtvám časem a energií. Typická Graendal.

Pódium bylo až na Sammaela prázdné, když vstoupil, avšak jak jej plnil saidín, ucítil Graendalinu sladkou voňavku, jako vzduch z květinové zahrady, a její střevíčky, šustící na kobercích, uslyšel dávno předtím, než za ním promluvila: "Nejsou moji mazlíčci rozkošní?"
Připojila se k němu u zábradlí a usmívala se na představení dole. Tenké modré domanské šaty jí lnuly k tělu a víc než jen naznačovaly. Jako obvykle měla na každém prstu prsten s odlišným kamenem, čtyři nebo pět drahokamy vykládaných náramků na obou zápěstích a široký nákrčník s obrovskými safíry jí obepínal vysoký límec šatů. Nic o takových věcech sice nevěděl, tušil však, že k úpravě těch sluncově zlatých kudrn, které jí spadaly k ramenům, a drahých opálů, zdánlivě nedbale roztroušených ve vlasech, bylo třeba několika hodin práce. Na té nedbalosti bylo cosi, co naznačovalo přesnost.
Sammael o ní občas uvažoval. Nesetkal se s ní, dokud se nerozhodl opustit ztracenou věc a následovat Velikého pána, ale všichni o ní věděli, byla slavná a ctěná, oddaná asketka, ošetřující pokřivené mysli, kterých se nemohlo dotknout léčení. Při jejich prvním setkání, když přijala jeho úvodní závazky k Velikému pánu, byly všechny stopy po střídmém dobrodinci pryč, jako kdyby se schválně stala pravým opakem toho, čím bývala předtím. Na povrchu byla beze zbytku upjatá na své vlastní potěšení, což téměř zakrývalo touhu stáhnout ke dnu každého, kdo měl i nepatrnou jiskřičku moci. A to zase téměř dokonale zakrývalo její vlastní žízeň po moci, kterou jenom zřídkakdy dávala otevřeně najevo. Graendal byla vždycky velmi dobrá v zakrývání věcí, které byly jasně na očích. Myslel si, že ji zná lépe než všichni ostatní Vyvolení - doprovodila ho do Shayol Ghulu, aby tam složil hold - ale dokonce ani onneznal všechny její hlubiny. Měla tolik odstínů, jako jegal šupin, přecházela z jednoho do druhého rychle jako blesk. Tehdy byla ona paní a on akolytou, přes všechno to, co dokázal jako generál. To se změnilo.
Nikdo z těch ve vodě ani žádný z účinkujících na břehu nevzhlédl, ale když se objevila, jako by ožili, byli půvabnější, pokud to ještě bylo možné, snažili se předvést v co nejlepším světle. Existovali, jen aby ji potěšili. O to se Graendal postarala.
Ukázala na čtyři akrobaty - tmavovlasého muže podpírajícího štíhlé ženy s naolejovanou a lesklou měděnou pletí. "Tohle jsou, myslím, moji oblíbenci. Ramsid je bratr domanského krále. Ta žena, co mu stojí na ramenou, je Ramsidova žena. Druhé dvě ženy jsou králova nejmladší sestra a nejstarší dcera. Nepřipadá ti úžasné, co se lidi dokážou naučit, když je správně povzbudíš? Vezmi si všechen ten promarněný talent." Tohle byla jedna z jejích oblíbených představ. Místo pro všechny a všichni na svém místě, vybraném podle jejich nadání a potřeb společnosti. Kterážto potřeby se zřejmě vždy soustředily na její vlastní přání. Celá záležitost Sammaela nudila. Kdyby se její zásady použily na něj, on by stál pořád na stejném místě.
Akrobat se pomalu obracel, aby na něj co nejlépe viděli. V natažených pažích držel ženy, které se ho jednou rukou držely za rameno a visely dolů. Graendal už přešla dál, k muži a ženě s tmavou pletí a kudrnatými vlasy, oba oplývali nevšední krásou. "Můj nejnovější přírůstek ze zemí za Aielskou pustinou. Měli by mi děkovat, že jsem je zachránila. Chiape byla sh'boan, něco jako císařovna, čerstvě ovdovělá, a Shaofan si ji měl vzít a stát se sh'botayem. Sedm let by vládla bez omezení, pak by zemřela. Kdežto on by si vybral novou sh'boan a vládl bez omezení do své smrti za sedm let. Tenhle cyklus dodržují bez přerušení už málem tři tisíce let." Lehce se zasmála a potřásla udiveně hlavou. "Shaofan a Chiape trvají na tom, že ty smrti jsou přirozené. Vůle vzoru, tak to nazývají. Pro ně je všechno vůle vzoru."
Sammael upíral oči na lidi dole. Graendal žvanila jako pěkná hlupačka, jenom skutečný hlupák by ji však za hloupou pokládal. To, co jí při tom klábosení na pohled uniklo, tam bylo často umístěno stejně pečlivě jako jehla conje. Klíčem bylo zjistit proč a čeho tím chtěla dosáhnout. Proč by si náhle brala své mazlíčky z takové dálky? Málokdy se nějak zvlášť namáhala. Snažila se ho nasměrovat k zemím za Pustinou tím, že předstírá, že tam má nějaké zájmy? Válečné pole bylo tady. První místo, jehož se Veliký pán, až se osvobodí, dotkne, bude tady. Zbytek světa prostě poničí okraje bouří, možná ho dokonce smetou, ale ty bouře budou mít počátek tady.
"Jelikož tak velká část domanské královské rodiny došla v tvých očích uznání," poznamenal suše, "překvapuje mě, žes skončila jen u toho." Jestli ho chce někam nasměrovat, přijde za způsob, jak se k tomu zase vrátit. Nikdy ji nenapadlo, že někdo zná její triky natolik dobře, aby je prohlédl.
Vedle něj se objevila jakási mrštná tmavovlasá žena, ne mladá, ale s oním druhem bledé krásy a půvabu, které jí vydrží celý život, a v obou rukou držela číši z křišťálového skla plnou tmavého vína. Sammael si

víno vzal, ačkoliv pít nehodlal. Začátečníci dávali pozor na velký útok, až je z toho pálily oči, a nechali osamoceného vraha, aby se jim dostal za záda. Spojenci, jakkoliv dočasní, byli v pořádku, ale čím méně Vyvolených zůstane do Dne návratu, tím větší budou mít přeživší šanci na to, aby se z nich stal Nae'blis. Veliký pán takovou... soutěživost vždycky podporoval. Jenom ti nejlepší byli hodni sloužit. Sammael jistou dobu věřil, že ten, kdo bude vyvolený vládnout navěky světu, bude poslední z Vyvolených, který zůstane na nohou.
Žena se obrátila zpátky ke svalnatému mladému muži, jenž držel zlatý podnos s další číší a ladící vysokou karafou. Oba na sobě měli průhledná bílá roucha a žádný ani nemrkl směrem k průchodu do jeho komnat v Illianu. Když žena obsluhovala Graendal, byla její tvář zobrazením zbožňování. Mluvit před jejími služebníky a mazlíčky nikdy nebyl problém, přestože mezi nimi nebyl jediný přítel Temnoty. Graendal přátelům Temnoty nedůvěřovala, tvrdila, že je snadné je svést z cesty, ale úroveň nátlaku použitá na ty, kteří jí sloužili osobně, ponechávala jen málo místa na cokoliv kromě horoucí lásky.
"Skoro jsem čekal, že uvidím, jak ti víno podává sám král," pokračoval.
"Víš, že si vybírám jenom ty nejúžasnější. Alsalam neodpovídá mým požadavkům." Graendal si od ženy vzala víno, aniž se na ni pořádně podívala, a Sammaela nikoliv poprvé napadlo, jestli jsou mazlíčci další zástěrka, jako to žvatlání. Trocha pobízení by měla něco vykutat.
"Dřív nebo později uklouzneš, Graendal. Jeden z tvých návštěvníků pozná toho, kdo mu podá víno nebo se mu objeví v posteli, a bude mít dost rozumu, aby držel jazyk za zuby, dokud neodejde. Co uděláš, jestli se někdo na tenhle palác vrhne s vojskem, aby zachránil manžela nebo sestru? Šíp možná není kopí, avšak pořád tě může zabít."
Graendal zvrátila hlavu dozadu a zasmála se - trylek veselého pobavení - očividně až příliš hloupá, aby zahlédla zakrytou urážku. Bylo to jasné, pokud jste ji neznali. "Ach, Sammaeli, proč bych jim měla dovolit, aby viděli něco, co já nechci? Rozhodně neposílám své mazlíčky, aby jim posluhovali. Alsalamovi stoupenci i jeho protivníci, dokonce i Dračí spřísahanci, odsud odcházejí s přesvědčením, že podporuji je a jenom je. A nechtějí rušit mrzáka." Kůže ho lehce zabrněla, když usměrnila, a její obraz se na okamžik změnil. Pleť měla měděnou, ale matnou, vlasy a oči tmavé, ale bez lesku. Vypadala vyzáble a křehce, kdysi překrásná Domanka, pomalu prohrávající boj s vleklou nemocí. Sammael jen tak tak že nezkřivil rty. Jediný dotek by prokázal, že hranaté rysy tváře nejsou její - tou zkouškou mohlo projít pouze to nejjemnější použití iluze - ale Graendal byla zjevně sezdána s hýřením. Vzápětí už byla opět sama sebou a suše se usmívala. "Nevěřil bys, jak mi všichni věří a naslouchají mi."
Sammaela ovšem nikdy nepřestávalo udivovat, že se rozhodla zůstat v paláci dobře známém po celém Arad Domanu, když všude kolem zuřila občanská válka a anarchie. Jistě, nemyslel si, že by dovolila ostatním Vyvoleným zjistit, kde se usadila. To, že jemu se s tím svěřila, ho přimělo mít se na pozoru. Měla ráda své pohodlí a nikdy nechtěla na jeho udržování vynakládat příliš mnoho sil, a přesto byl tento palác co by kamenem dohodil od pohoří Oparů a bylo nutné vynaložit hodně práce na to, aby se sem zmatky nedostaly a aby se nikdo neptal, kam se poděl původní majitel spolu s celou rodinou a služebnictvem. Sammaela by nijak nepřekvapilo, kdyby každý Domani, který zámek navštívil, odcházel s přesvědčením, že tahle půda patří její rodině od Rozbití světa. Používala nátlak tak často jako kladivo, až člověk mohl zapomenout, že dokáže použít jeho slabší formy velmi jemně, pokřivit myšlení tak nepatrně, že dokonce i při nejpodrobnějším zkoumání mohly člověku uniknout všechny stopy po jejím zásahu. Vlastně v tom nejspíš byla nejlepší na světě.
Sammael nechal průchod zmizet, ale saidín si podržel. Její triky nefungovaly na nikoho, kdo pracoval s pravým zdrojem. Popravdě řečeno měl rád ten boj o přežití, ačkoliv to teď dělal mimoděk. Jen ti nejsilnější si zasloužili přežít, a on si v tom boji každý den dokazoval, že sám zajisté hoden je. Neexistoval žádný způsob, jak by mohla vědět, že stále drží saidín, ale ona se krátce usmála do vína, jako by to věděla. Sammael měl lidi, kteří předstírali, že něco vědí, rád skoro stejně málo jako ty, co věděli věci, které on neznal. "Co mi musíš říct?" zeptal se drsněji, než zamýšlel.
"O Luisi Therinovi? Tebe zřejmě nikdy nic jiného nezajímalo. Takže, bude z něj mazlíček. Udělám z něj středobod každé podívané. Ne že by byl dost hezký, ale to, čím je, nedostatky vynahradí." Znovu se usmála do vína a dodala tak tiše, že bez saidínu by ji neuslyšel: "A mám je ráda vysoké."
Dalo to práci, nevytahovat se, jak nejvíc dokázal. Nebyl malý, ale žralo ho, že jeho výška neodpovídá

jeho schopnostem. Luis Therin byl o hlavu vyšší než on. Al'Thor taky. Vždycky panovalo přesvědčení, že čím je muž vyšší, tím lépe. Další práci mu dalo, aby se nedotkl jizvy šikmo přes tvář, od vlasů k hranatě zastřižené bradce. Udělal mu ji Luis Therin. Ponechal si ji jako připomínku. Tušil, že jeho otázku pochopila špatně schválně, aby ho chytila na udičku. "Luis Therin je dávno mrtvý," odsekl hrubě. "Rand al'Thor je jenom povýšenecký vesnický kluk, vozka choss, co měl štěstí."
Graendal na něj překvapeně zamrkala. "To si opravdu myslíš? Je za ním víc než jenom štěstí. Štěstí by ho tak daleko nedostalo, ne tak rychle."
Sammael se sem nepřišel vybavovat o al'Thorovi, ale přesto ho zamrazilo na páteři. Myšlenky, jež zatlačil do podvědomí, prosakovaly na povrch. Al'Thor nebyl Luis Therin, ale al'Thor byl znovuzrozená Therinova duše, jako byl sám Luis Therin znovuzrozením té duše. Sammael nebyl ani filozof, ani theolog, Izmael však byl obojí, a on tvrdil, že odhalil tajemství, jež tuto skutečnost halí. Izmael zemřel šílený, pravda, ale ještě když byl v pořádku, tenkrát, když to vypadalo, že Luise Therina Telamona určitě porazí, prohlašoval, že tento zápas trvá od počátku stvoření, nekonečná válka mezi Velikým pánem a Stvořitelem za pomoci lidských zástupců. Víc, přísahal, že Veliký pán by skoro stejně rád obrátil Luise Therina na stranu Stínu, jako se osvobodil. Možná byl Izmael trochu šílený už tenkrát, ale snahy obrátit Luise Therina se vskutku objevovaly. A Izmael tvrdil, že to samé se stalo už v minulosti, kdy se šampion Stvořitele stal stvořením Stínu a byl pozvednut jako šampion Stínu.
V těch tvrzeních byly znepokojivé náznaky, důsledky, o nichž Sammael nechtěl ani uvažovat, ale do popředí se mu neustále drala myšlenka, že Veliký pán může opravdu chtít ustanovit al'Thora Nae'blisem. Ve vakuu se to stát nemohlo. Al'Thor bude potřebovat pomoc. Pomoc - to mohlo vysvětlit jeho prozatímní štěstí. "Zjistilas, kde al'Thor ukrývá Asmodeana? Nebo něco o tom, kde je Lanfear? A Moghedien?" Ovšem, Moghedien se vždycky skrývala, Pavoučice se pokaždé objevovala ve chvíli, když už jste si mysleli, že je konečně mrtvá.
"Víš tolik, co já," odtušila Graendal bezstarostně a odmlčela se, aby se mohla napít vína. "Já si myslím, že je Luis Therin zabil. Ále, nemrač se na mě. Tak al'Thor, když na tom trváš." To pomyšlení jí zřejmě příliš nevadilo, ale ona by se s al'Thorem nikdy nedostala do otevřeného střetu. Tohle nebyl její způsob. Kdyby ji al'Thor objevil, prostě by všechno opustila a znovu se zařídila někde jinde - nebo by se mu vzdala, než by mohl zasadit ránu, a pak ho začala přesvědčovat, že je nenahraditelná. "Z Cairhienu dorazily zprávy, že Lanfear zemřela rukou Luise Therina ve stejný den, kdy zabil Rahvina."
"Drby! Lanfear al'Thorovi od začátku pomáhala, jestliže chceš slyšet můj názor. Byl bych dostal jeho hlavu v Tearském Kameni, jenomže někdo poslal myrddraaly a trolloky, aby ho zachránili! Byla to Lanfear, jsem si tím jistý. Skončil jsem s ní. Až ji příště uvidím, zabiju ji! A proč by zabíjel Asmodeana? Já bych to udělal, kdybych ho našel, ale on přešel k al'Thorovi. Učí ho!"
"Vždycky máš nějakou omluvu pro svůj neúspěch," zašeptala do punče, opět příliš tiše, aby ji uslyšel bez saidínu. Hlasitěji dodala: "Vybírej si vlastní vysvětlení, jestli chceš. Můžeš mít dokonce i pravdu. Já jenom vím, že Luis Therin nás zřejmě jednoho po druhém vyřazuje ze hry."
Sammaelovi se ruka třásla hněvem a málem vyšplíchl punč na koberec, než se vzpamatoval. Rand al'Thor nebyl ovšem Luis Therin. On sám velkého Luise Therina Telamona přežil, štědře rozděloval chválu za vítězství, která sám nemohl vybojovat, a očekával, že to ostatní spolknou. Litoval jedině toho, že ten muž za sebou nezanechal hrob, na který by mohl plivnout.
Graendal do útržku hudby zdola zamávala prsty plnými prstenů a nepřítomně, jako by se skutečně soustředila na hudbu, pronesla: "Tolik z nás zemřelo při střetu s ním. Aginor a Balthamel. Izmael, Be'lal a Rahvin. A Lanfear a Asmodean, ať už si věříš čemukoliv. Možná Moghedien. Mohla by se plížit ve stínech a čekat, až padneme my ostatní - je na to dost hloupá. Já doufám, že máš někde připravené místo, kam utečeš. Zřejmě není pochyb, že příště půjde po tobě. Brzy, řekla bych. Já tu žádnému vojsku čelit nebudu, ale Luis Therin sbírá jedno docela velké, aby ho proti tobě vrhl. Cena, kterou zaplatíš, když se musíš nechat vidět, jak vládneš mocí, když už jí vládneš."
Sammael měl únikové cesty připravené, čistě pro případ - bylo to jenom předvídavé - ale když v jejím hlase uslyšel jistotu, že je bude potřebovat, rozzuřil se. "A když zničím al'Thora pak, tak neporuším žádný z rozkazů Velikého pána." Nechápal je, ale chápat Velikého pána nebylo nutné, jen ho poslouchat.
"Tedy ty, cos mi sdělila. Jestli sis něco nechala pro sebe..."

Graendal ztvrdly oči do modrého ledu. Mohla se vyhýbat střetům, ale hrozby neměla ráda. Vzápětí už zase byla samý přihlouplý úsměv. Byla proměnlivá jako počasí v M'jinn. "Co mi pověděl Demandred, že mu pravil Veliký pán, to jsem ti řekla vše, Sammaeli. Každé slovo. Pochybuji, že by se opovážil lhát jménem Velikého pána."
"Řeklas mi ale jenom málo z toho, co má v plánu," poznamenal Sammael docela mírně, "on, Semirhage nebo Mesaana. Vlastně téměř nic."
"Řekla jsem ti, co vím." Podrážděně si povzdechla. Možná říkala pravdu. Zřejmě litovala, že to sama neví. Možná. U ní bylo možné, že všechno jen hraje. "A zbytek... Vzpomeň si, Sammaeli. Kdysi jsme kuli pikle jeden proti druhému skoro stejně, jako jsme bojovali proti Luisi Therinovi, a přesto jsme vyhrávali, než nás pochytal a strčil do Shayol Ghulu." Otřásla se a na chvíli vypadala její tvář strhaně. Sammael na ten den taky nechtěl vzpomínat, ani na to, co přišlo potom - bezesný spánek, zatímco se svět měnil k nepoznání a všechno, co vytvořil, zmizelo. "Teď jsme se probudili do světa, kde bychom měli stát tak vysoko nad obyčejnými smrtelníky, jako kdybychom byli jiný druh - a umíráme. Jen na okamžik zapomeň, kdo se stane Nae'blisem. Al'Thor - jestli už mu tak musíš říkat - al'Thor byl, když jsme se probudili, bezmocný jako batole."
"Izmaelovi tak nepřipadal," pronesl - ovšem, Izmael už byl v té chvíli šílený - ona však pokračovala, jako by nepromluvil.
"Chováme se, jako kdyby tohle byl svět, který jsme znali, když vlastně nevíme nic. Umíráme jeden po druhém a al'Thor sílí. Přidávají se k němu státy i lidé. A my umíráme. Nesmrtelnost je moje. Já nechci zemřít."
"Jestli tě děsí, tak ho zabij." Ještě než ta slova vyslovil, už si přál, aby je mohl raději spolknout. Graendal nevěřícně a opovržlivě zkřivila tvář. "Já sloužím Velikému pánu a poslouchám, Sammaeli."
"Já taky. Stejně jako každý."
"Je dobře, že ses uráčil pokleknout před naším pánem." Hlas měla stejně mrazivý jako úsměv a jemu potemněla tvář. "Já jenom říkám, že Luis Therin je teď stejně nebezpečný, jako byl za našich časů. Vyděšená? Ano, jsem vyděšená. Já chci žít věčně, ne aby mě potkal Rahvinův osud!"
"Tsag!" Při té nadávce aspoň zamrkala a opravdu se na něj podívala. "Al'Thor - al'Thor, Graendal! Nevědomý kluk, i když se Asmodeanovi možná podařilo naučit ho pár věcem! Nevzdělaný klacek, co nejspíš pořád věří, že devět desetin toho, co ty a já bereme za samozřejmost, je nemožné! Al'Thor donutil několik urozených pánů, aby se mu klaněli, a myslí si, že dobyl stát. Nemá vůli sevřít pěst a skutečně ho dobýt. Jenom Aielové - Bajad drovja! Kdo by si pomyslel, že se takhle změní?" - musel se sebrat, nikdy takhle neklel, byla to slabost - "Jenom oni za ním skutečně jdou, a to ještě ne všichni. Visí na vlásku a padne, tak nebo tak."
"Opravdu? A co jestli je...?" Zarazila se a zvedla číši tak rychle, že jí punč vyšplíchl na zápěstí. Pila, až byla číše skoro prázdná. Půvabná služebná přiběhla s karafou z křišťálového skla. Graendal natáhla číši, aby jí dolila, a bez dechu pokračovala: "Kolik z nás zemře, než to skončí? Musíme držet při sobě jako ještě nikdy předtím."
Tohle ale původně říci nechtěla. Nevšímal si toho, jak ho znovu zamrazilo v zádech. Al'Thor nebude vyvoleným Nae'blisem. Nebude! Takže Graendal chtěla, aby stáli při sobě, co? "Tak se se mnou propoj. Nám dvěma v propojení se al'Thor nedokáže postavit. Ať je to začátek našeho nového spojenectví." Jizva se mu napjala, když se usmál nad tím, jak jí náhle ztuhl výraz. - Propojení muselo vzejít od ní, ale kdyby byli propojení jenom oni dva, musela by mu předat kontrolu a věřit mu, kdy se rozhodne propojení ukončit. "Aha. Zdá se, že budeme pokračovat jako dosud." O tom vlastně nikdy nebylo pochyb. Důvěřovat neuměl ani jeden z nich. "Co mi ještě chceš říct?" Tohle byl důvod, proč sem přišel, ne aby poslouchal, jak žvaní o Randu al'Thorovi. S al'Thorem se to vyřídí. Přímo nebo nepřímo.
Graendal na něj hleděla a sbírala se, oči se jí nepřátelsky třpytily. Nakonec řekla: "Moc toho není." Nezapomene, že viděl, jak se přestala ovládat. Do hlasu jí však hněv nepronikl. Mluvila příliš lhostejně, skoro nedbale. "Semirhage nepřišla na poslední schůzku. Nevím proč a nemyslím, že by to věděla Mesaana nebo Demandred. Mesaana byla obzvlášť rozčilená, i když se to snažila zakrýt. Myslí si, že brzy budeme mít Luise Therina v rukou, ale to ona vykládá pokaždé. Byla si jistá, že ho Be'lal zabije nebo chytí v Tearu. Na tu past byla hrozně pyšná. Demandred tě varuje, abys byl opatrný."

"Takže Demandred ví, že se my dva scházíme," poznamenal hluše. Proč vůbec čekal, že z ní dostane víc než jenom kapky.
"Ovšemže to ví. Ne kolik ti říkám, ale že ti něco říkám. Snažím se, abychom se sešli všichni, Sammaeli, než bude příliš -"
Prudce ji uťal. "Předáš ode mě zprávu Demandredovi. Vyřiď mu, že vím, co má v plánu." Události na jihu nesly jasné znamení Demandreda. Demandred vždy moc rád používal prostředníky. "Vyřiď jemu, ať si dává pozor. Nedovolím, aby se on nebo jeho přátelé pletli do mých plánů." Třeba by mohl nasměrovat al'Thorovu pozornost tam. Tím by se to s ním docela jistě vyřídilo. Pokud by nezabralo to ostatní.
"Dokud se ode mne bude držet dál, jeho lokajové můžou urvat, co bude chtít, ale půjdou mi z cesty, nebo si to zodpoví." Poté, co byl otevřen Vrt do věznice Velikéhopána, došlo k dlouhému zápasu, mnoho let trvalo, než sebrali dost sil, aby mohli vystoupit veřejně. Tentokrát, až bude rozbit poslední zámek, předstoupí před Velikého pána a státy budou připraveny jej následovat. Co záleželo na tom, že nebudou vědět, za kým vlastně jdou? Neprohraje jako Be'lal a Rahvin. Veliký pán pozná, kdo mu sloužil nejlépe. "Vyřiď mu to!"
"Jak si přeješ," ucedila a váhavě se zamračila. O chvíli později se jí na rtech znovu rozhostil líný úsměv. Byla úplně jako chameleón. "Všechny tyhle hrozby mě unavují. Pojď. Poslechni si hudbu a uklidni se."
Chtěl jí říci, že ho hudba nezajímá, jak velmi dobře věděla, ale ona se obrátila k mramorovému zábradlí. "Tady jsou. Poslouchej."
K pódiu došli velmi tmavý muž a žena se zvláštními harfami. Sammael usoudil, že k jejich hře přidává cosi zvonkohra, co, to však nepoznal. Oddaně se podívali nahoru na Graendal, a když si všimli, že se dívá, úplně zářili.
Přes vlastní rady Graendal neposlouchala, nýbrž mluvila dál. "Pocházejí ze zvláštního místa. Ženy, které umějí usměrňovat, se musejí vdát za syny žen, které umějí usměrňovat. Všichni z těchto pokrevních linií jsou při narození označení tetováním na obličeji. Nikdo s touto značkou si nesmí vzít někoho, kdo ji nemá. Každé dítě z takového spojení je zabito. Tetované muže v každém případě zabijí o jejich jedenadvacátých narozeninách, a předtím jsou odděleni od ostatních, dokonce ani neumějí číst."
Takže se k tomu nakonec přece jenom vrátila. Určitě si musela myslet, že je dost prostoduchý. Rozhodl se nahodit vlastní udičku. "Svazují se jako zločinci?"
Přes tvář jí přelétl zmatený výraz, který spěšně potlačila. Očividně na to nepřišla. Nebyl důvod, proč by měla. Jen málokdo v jejich časech kdy spáchal jeden násilný zločin, natož víc. Alespoň před Vrtem. Svoji neznalost samozřejmě nepřipustila. Existují jisté chvíle, kdy je nejlepší nevědomost zakrýt, ale Graendal tuto praxi často přeháněla ke svému neprospěchu. Proto se o tom zmínil. Věděl, že ji to bude hryzat, a dobře jí tak, za ty neužitečné drobky, co mu přidělovala.
"Ne," řekla, jako by pochopila. "Ayyadové, jak si říkají, žijí ve vlastních malých městech a všem ostatním se vyhýbají, prý nikdy neusměrňují bez povolení nebo rozkazu sh'botaye nebo sh'boan. Vlastně oni jsou skutečnou mocí a také důvodem, proč sh'botay a sh'boan vládnou jenom sedm let." Chvíli se ryčně smála. Ona vždycky věřila na moc za mocí. "Ano, nádherná země. Samozřejmě je příliš daleko od středu dění, aby byla k něčemu ještě spoustu let." Lehce, zamítavě mávla rukou a zatřepotala oprstenovanými prsty. "Po Dni návratu ale bude spousta času zjistit, co se s ní dá provést."
Ano, rozhodně chtěla, aby si myslel, že tam má nějaké zájmy. Pokud by je tam skutečně měla, nikdy by se o tom místě nezmínila. Sammael postavil nedotčenou číši na podnos, který mu svalnatý muž přidržel, ještě než dokončil pohyb. Graendal své sluhy cvičila velmi dobře. "Jejich hudba je určitě úžasná..." pokud vás něco takového zajímalo, "ale já musím dohlédnout na jisté přípravy."
Graendal mu položila ruku na paži. "Opatrné přípravy, zajisté? Velikého pána nepotěší, jestli mu překazíš plány."
Sammael stiskl rty. "Udělal jsem snad všechno kromě kapitulace, abych al'Thora přesvědčil, že pro něj neznamenám hrozbu, ale ten chlap je mnou zřejmě posedlý."
"Mohl bys opustit Illian a začít někde jinde."
"Ne!" Nikdy před Luisem Therinem neutíkal a nehodlal utíkat ani před tím venkovským balíkem. Veliký pán nemohl myslet vážně, že někoho takového postaví nad Vyvolené. Nad něj! "Řeklas mi všechno, co Veliký pán přikazuje?"

"Nerada se opakuji, Sammaeli." Hlas měla jen maličko rozčilený a v očích stopy hněvu. "Jestli jsi mi nevěřil napoprvé, tak mi neuvěříš ani teď."
Ještě chvíli na ni hleděl a potom stroze kývl. Nejspíš mu teď říkala pravdu. Lež dotýkající se Velikého pána se mohla vrátit se smrtící silou. "Nevidím důvod, proč se znovu scházet, dokud mi nebudeš mít co říct kromě toho, jestli Semirhage přišla nebo ne." Krátce se zamračil na harfeníky, což by ji asi mělo přesvědčit, že uspěla a svedla ho z pravé cesty. Pak znechuceně přelétl pohledem lidi ráchající se v nádržkách, akrobaty a ostatní, takže to nebylo tak nápadné. Všechna tahle promarněná námaha, tohle předvádění těl mu bylo skutečně odporné. "Příště můžeš přijít do Illianu."
Pokrčila rameny, jako by na tom nezáleželo, ale lehce pohnula rty, a on díky saidínem posílenému sluchu zachytil: "Jestli tam ještě budeš."
Sammael ledově prošel průchodem zpátky do Illianu. Svalnatý mladík se nestačil pohnout dostatečně rychle. Neměl ani čas zaječet, když ho to uprostřed rozřízlo, jeho, podnos i karafu z křišťálového skla. Vedle okraje průchodu vypadala břitva tupě. Graendal nad ztrátou jednoho ze svých mazlíčků mrzutě našpulila rty.
"Jestli nám chceš pomoct zůstat naživu," řekl jí Sammael, "zjisti, jak Demandred a ostatní chtějí provést příkazy Velikého pána." Prošel průchodem, aniž odtrhl zrak od její tváře.
* * *
Graendal si zachovala nazlobený výraz, dokud se průchod za Sammaelem nezavřel, pak si dovolila zaťukat nehty na mramorové zábradlí. Se svými zlatými vlasy by byl Sammael dost pohledný, aby se mohl stát jedním z jejích mazlíčků, jen kdyby dovolil Semirhage odstranit tu ožehlou rýhu, která se mu táhla přes obličej. Zůstala jen ona, kdo stále ještě ovládal něco, co kdysi bývalo zcela prosté. Byla to jen letmá myšlenka. Skutečnou otázkou bylo, jestli se jí ta námaha vyplatí.
Shaofan a Chiape hráli svou zvláštní atonální hudbu, plnou složité harmonie a podivných disonancí, velmi umně. Tváře jim zářily radostí, že ji mohou potěšit. Graendal kývla a téměř cítila jejich nadšení. Byli mnohem šťastnější, teď, když budou ponecháni sami sobě. Tolik práce si je opatřit, a to všechno pouze pro těch pár minut se Sammaelem. Ovšem, mohla podstoupit méně potíží - kdokoliv z jejich země by posloužil stejně - ale ona měla svá měřítka, dokonce i když připravovala jen okamžitý úskok. Kdysi dávno se rozhodla vyhledat každé potěšení, neodepřít si nic, pokud to neohrozí její věrnost Velikému pánu.
Zrak jí padl na mršinu špinící jí koberec a podrážděně nakrčila nos. Tkaninu bylo možné zachránit, rozzlobilo ji však, že bude muset krev odstranit sama. Vydala rychle rozkazy a Osana se rozběhla, aby zařídila, že odnesou koberec. A odklidí Rashanovy pozůstatky.
Sammael byl průhledný hlupák. Ne, hlupák ne. Byl dost nebezpečný, když měl něco, s čím mohl bojovat přímo, něco, co jasně viděl, ale když došlo na jemnůstky, jako by byl slepý. Nejspíš věří, že její lest má zamaskovat to, co má ona a ostatní za luhem. Jedna věc ho nikdy nenapadne, totiž že zná všechna hnutí jeho mysli, každý zákrut jeho myšlenek. Koneckonců, strávila téměř čtyři sta roků studiem fungování myslí mnohem spletitějších, než byla ta jeho. Byl průhledný. Jakkoliv se to snažil zakrýt, byl posedlý. Byl lapený v schránce vlastních výmyslů, schránce, kterou bude bránit i za cenu života, než by ji opustil, schránce, v níž nejspíš zemře.
Usrkla vína a lehce zvrásnila čelo. Možná už s ním skutečně dosáhla konečného stadia, ačkoliv čekala, že to bude chtít ještě čtyři pět návštěv. Bude muset najít nějaký důvod, proč se hlásit u něj v Illianu. Pacienta bylo lepší sledovat i poté, co se zdálo, že se vydal po zamýšlené stezce.
Ať už ten kluk byl pouhý vesnický mládenec nebo se skutečně vrátil sám Luis Therin - v tomhle bodě se nemohla rozhodnout -ukázal, že je příliš nebezpečný. Sloužila Velikému pánu Temnoty, nehodlala však zemřít, dokonce ani pro Velikého pána ne. Bude žít věčně. Samozřejmě nemohla jít ani proti tomu nejnepatrnějšímu přání Velikého pána, pokud by nehodlala tu věčnost strávit umíráním a další věčnost toužením po menší bolesti té dlouhé smrti. Přesto bylo nutné Randa al'Thora odstranit, ale vina padne na Sammaela. Graendal by byla velmi překvapená, kdyby si uvědomil, že byl na Randa al'Thora nasměrován jako dornat na kořist. Ne, to nebyl muž, který by poznal jemnůstky.
Zdaleka však nebyl hloupý. Bylo by zajímavé zjistit, jak přišel na to svazování. Ona sama by o tom neměla ani tušení, kdyby si to Mesaana nenechala uklouznout, což se jí stávalo jenom zřídka, zatímco

dávala průchod svému hněvu na chybějící Semirhage. Byla natolik rozzuřená, že si vůbec neuvědomila, kolik toho odhalila. Jak dlouho byla Mesaana schovaná v Bílé věži? Pouhá skutečnost, že tam byla, otevírala zajímavé cesty. Pokud existoval nějaký způsob, jak zjistit, kam se schovali Demandred a Semirhage, mohlo by být možné i vypátrat, co hodlají dělat. S tím se jí nesvěřili. Ach ne. Ti tři pracovali spolu od války síly. Alespoň na povrchu. Graendal si byla jistá, že jeden proti druhému intrikovali stejně neúnavně jako ostatní Vyvolení, ale i pokud Mesaana někdy podrazila Semirhage nebo Semirhage Demandreda, Graendal mezi nimi ještě nikdy nenašla puklinku, do níž by bylo možné zarazit klín.
Ozvaly se šouravé kroky, ohlašující příchod, nikoliv však mužů, kteří by vyměnili koberec a odstranili Rashana. Ebram byl vysoký, dobře stavěný Domani v těsných červených spodcích a rozevláté bílé košili. Kdyby byl víc než syn kupce, mohl zapadnout do její sbírky mazlíčků. Oči jí upíral na kolena - tmavé a zářící. "Přišel urozený pán Ituralde, veliká paní."
Graendal postavila číši na stolek, jehož intarzie na první pohled tvořili slonovinoví tanečníci. "Tak to si promluví s urozenou paní Basene."
Ebram se ladně zvedl a nabídl paži křehké domanské ženě, kterou viděl nyní. Věděl, kdo je paní za tkanivem iluze, ale úcta v jeho tváři se téměř nezměnila. Věděla, že uctívá Graendal, ne Basene. V této chvíli jí na tom nezáleželo. Sammael byl přinejmenším nasměrovaný na Randa al'Thora a možná už i vyrazil. Co se Demandreda, Semirhage a Mesaany týkalo... Jen ona věděla, že se sama vydala do Shayol Ghulu až dolů k jezeru ohně. Jen ona věděla, že Veliký pán skoro slíbil, že Nae'blisem jmenuje ji, slib, který jistě splní, když bude al'Thor z cesty. Bude nejposlušnější služebnicí Velikého pána. Bude sít chaos, až se z té úrody rozskočí Demandredovi plíce.
* * *
Semirhage za sebou zavřela železem pobité dveře. Jedna ze žárobaněk, zachráněná Veliký pán ví kde, poblikávala, ale stále vydávala lepší světlo než svíce a olejové lampy, s nimiž se musela v tomto věku spokojit. Kromě světla mělo místo dost zastrašující vzhled šatlavy, drsné kamenné zdi a holá podlaha s malým hrubým stolkem v rohu. Nebyl to její nápad, ona by vše měla bílé bez poskvrnky a z lesklého cueranu, hladké a sterilní. Tohle místo bylo připraveno dřív, než tušila, že ho bude potřebovat. Uprostřed místnosti visela ve vzduchu světlovlasá žena v hedvábí, s roztaženýma rukama a nohama, a vzdorně na ni hleděla. Aes Sedai. Semirhage nenáviděla Aes Sedai.
"Kdo jsi?" chtěla vědět pacientka. "Temná družka? Černá sestra?"
Nevšímajíc si jí Semirhage rychle zkontrolovala nárazník mezi ženou a saidarem. I kdyby selhal, dokázala by tu holku bez obtíží zvládnout - bylo ukázkou ženiny slabosti, že mohla odejít a nechat zavázaný nárazník bez dozoru - ale pozornost byla její druhou přirozeností, každý krok dělala přesně včas. Teď k ženině oděvu. Člověk se v šatech cítil bezpečněji než bez nich. Jemně setkala oheň a vítr a odřízla šaty i spodničku, každý kousek látky až k pacientčiným botám. Stáhla vše před ženou do jednoho stěsnaného rance, opět usměrnila, oheň a zemi, a na kamennou podlahu se snesl jemný prach.
Ženě vylézaly modré oči z důlků. Semirhage pochybovala, že by něco tak jednoduchého dokázala zopakovat, i kdyby to uměla sledovat.
"Kdo jsi?" Tentokrát bylo v tom požadavku ostří. Možná strach. Vždycky bylo dobře, když to začalo brzy.
Semirhage přesně našla centra v ženině mozku, která přijímala zprávy o bolesti z těla, a stejně důkladně je začala stimulovat duchem a ohněm. Zprvu jen trochu a pomalu přidávala. Příliš najednou mohlo člověka ve chvilce zabít, a přesto bylo úžasné, jak dalece je možné systém dovést, když se tlak zvyšuje velice opatrně. Pracovat na něčem, co nevidíte, byl složitý úkol i z tak malé vzdálenosti, ale ona toho o lidském těle věděla víc než kdokoliv jiný.
Roztažená pacientka potřásala hlavou, jako kdyby mohla bolest setřást, ale pak si uvědomila, že to nejde, a upřela pohled na Semirhage. Semirhage se jenom dívala a udržovala síť. I s něčím tak uspěchaným jako tohle si mohla dovolit trochu trpělivosti.
Jak nenáviděla všechny, které si říkaly Aes Sedai. Kdysi jí bývala sama, skutečnou Aes Sedai, ne nějakou nevědomou hlupačkou, jako byla tahle prostá dušička, která tu visela před ní. Bývala známá, slavná, kvůli její schopnosti napravit každé zranění, přivést člověka zpátky z bodu, kdy už všichni ostatní říkali, že se nic nedá dělat, ji volali do všech koutů světa. A delegace ze síně služebníků jí nabídla

možnost volby, jež však žádnou volbou nebyla: Být svázána, aby už nikdy nepoznala své potěšení. Nebo být odříznuta, vyvržena jako Aes Sedai. Očekávali, že přijme svázání. To bylo rozumné, správné, a oni byli rozumní, správní muži a ženy. Ani jim na mysl nepřišlo, že uteče. Byla jednou z prvních, kdo se vydal do Shayol Ghulu.

Pacientce se na obličeji perlily velké kapky potu. Zatínala zuby a chřípí měla rozšířené, jak nasávala vzduch. Občas tiše zachrčela. Trpělivost. Už brzy.

Byla to žárlivost, žárlivost těch, kteří nedokázali to, co ona. Copak někdy někdo z těch, které vyrvala ze spárů smrti, řekl, že byraději zemřel, než vytrpěl tu trošku navíc, již si brala? A ostatní? To byli vždycky ti, kteří si zasloužili trpět. Co záleželo na tom, že ji těšilo dávat jim jejich zákusky? Síň a to její pokrytecké kňučení o zákonech a právech. Byla pro svět důležitější než všichni ti, kteří ji pobavili svým křikem, dohromady. A ze žárlivosti a nevraživosti se síň pokusila stáhnout dolů ji!

No, někteří z nich jí během války padli do rukou. Měla-li dostatek času, dokázala zlomit i toho nejsilnějšího muže, nejpyšnější ženu, vytvarovat je tak, jak je chtěla mít. Tento postup byl možná pomalejší než nátlak, ale byl nekonečně příjemnější, a Semirhage si nemyslela, že by třeba i Graendal dokázala zvrátit, co jednou udělala. Nátlak bylo možné rozplést. Ale pacienty... Na kolenou žebronili, aby mohli dát své duše Stínu, a sloužili poslušně až do smrti. Demandred se pokaždé vychloubal, jaký to byl skvělý tah, když další konšel síně veřejně vyhlásil své spojení s Velikým pánem, ale pro ni bylo nejlepší, když viděla, jak blednou ve tváři, třebas o celé roky později, když ji uviděli, když ji spěšně ujišťovali, že zůstali věrní tomu, co z nich udělala.

První vzlyk, který vyrazila žena, visící ve vzduchu, byl zdušený. Semirhage klidně čekala. Spěch tu byl možná nutný, ale přílišný spěch mohl všechno zkazit. Ozvaly se další vzlyky, pacientka už je dál nedokázala potlačovat. Vzlyky byly stále hlasitější, až zesílily ve vytí. Semirhage čekala. Žena se mastně leskla potem. Hlavou házela ze strany na stranu, až jí vlály vlasy, a bezmocně sebou trhala v neviditelných poutech, křečovitě se zmítala. Žena křičela z plna hrdla, pronikavě, dokud jí vydržel dech, a začala hned, jak nabrala vzduch do plic. Vyvalovala nevidoucí modré oči. Jako by jí skelnatěly. Teď to začalo.

Semirhage prudce uťala proudy saidaru, ale minula delší doba, než žena přestala ječet a jenom lapala po dechu. "Jak se jmenuješ?" zeptala se Semirhage laskavě. Na otázce nezáleželo, pokud na ni žena odpoví. Mohla znít: "Ještě pořád mi chceš vzdorovat?" - často bylo příjemné pokračovat s touhle, dokud dotyčný nežadonil, aby mohl dokázat, že už nevzdoruje - ale tentokrát potřebovala, aby každá otázka měla význam.

Visící žena se mimoděk otřásala. Vrhla po Semirhage ostražitý pohled, přimhouřila oči, olízla si rty, odkašlala si a konečně chraptivě zamumlala: "Cabriana Mecandes."

Semirhage se usmála. "Dobře, že mi říkáš pravdu." V mozku byla centra bolesti a centra rozkoše. Povzbudila jedno z těch druhých, jen na okamžik, ale tvrdě, a přistoupila blíž. Cabriane se při tom nárazu rozšířily oči, jak jen to bylo možné, zalapala po dechu a otřásla se. Semirhage vytáhla z rukávu šátek, zvedla udiveně se tvářící ženě hlavu a zlehka jí otřela pot. "Vím, že je to pro tebe velmi tvrdé, Cabriano," řekla mile. "Musíš se snažit, aby to nebylo ještě těžší." Jemně jí shrnula propocené vlasy z čela. "Chceš něco k pití?" Nečekajíc na odpověď usměrnila. Z malého stolku v rohu jí do ruky vplula otlučená kovová lahvice. Aes Sedai od Semirhage ani na chvíli neodtrhla oči, ale žíznivě pila. Když si několikrát lokla, Semirhage lahvici odnesla zpátky na stůl. "Ano, to je lepší, viď? Pamatuj, snaž se si to neztěžovat." Když se otočila, žena znovu promluvila, hlas měla ochraptělý.

"Pliju do mléka tvé matky, temná družko! Slyšíš mě? Já..."

Semirhage přestala poslouchat. Kdykoliv jindy by cítila hřejivou radost, že pacientčin vzdor ještě nebyl zlomen. Nejčistší vzrušení pocházelo z toho, když odřezávala vzdor a důstojnost po maličkých kouscích a dívala se, jak si pacient konečně uvědomuje, oč přichází, a marně se snaží podržet aspoň to, co zbývalo. Teď na to nebyl čas. Pečlivě znovu nastavila síť do center bolesti v Cabrianině mozku a zavázala ji. Za běžných okolností to ráda ovládala osobně, ale bylo třeba si pospíšit. Spustila síť, usměrněním zhasila světla, odešla a zavřela za sebou dveře. Temnota rovněž vykoná svůj díl. Samota v temnotě s bolestí.

Proti své vůli Semirhage podrážděně zasyčela. V tomhle nebyl žádný um. Nerada spěchala. A neměla ráda, když ji něco odvolalo od jejího úkolu. Ta holka byla tvrdohlavá a urputná, okolnosti složité.

Chodba se komnatě podobala svou drsností, široká šerá štola vedoucí do skály s křižovatkami, které nijak netoužila zkoumat, téměř ztracenými v temnotě. V dohledu byly jen dvoje dveře, jedny vedly do jejích současných komnat. Byly to pohodlné pokoje, pokud už v nich musela přebývat, ale ona zamířila jinam. Před těmito dveřmi stál Shaidar Haran, černě oděný a zahalený temnotou jako kouřem, tak nehybný, že se skoro lekla, když promluvil, znělo to, jako když se drtí kosti.
"Co jsi zjistila?"
Povolání do Shayol Ghulu mělo za následek varování od Velikého pána.
KDYŽ POSLECHNEŠ SHAIDARA HARANA, POSLECHNEŠ MNE. KDYŽ NEPOSLECHNEŠ SHAIDARA HARANA...
Jakkoliv ji to varování popíchlo, nebylo třeba víc. "Její jméno. Cabriana Mecandes. Tak rychle jsem těžko mohla zjistit víc."
Myrddraal přeplul chodbou tím odporným způsobem a ebenový plášť na něm visel jako vzdor všemu pohybu. Jednu chvíli to byla socha o deset kroků dál, vzápětí se tyčil nad ní, takže buď mohla couvnout, nebo zaklonit hlavu, aby mu viděla do mrtvolně bledé, bezoké tváře. Couvnout nepřicházelo v úvahu.
"Vysaješ ji do dna, Semirhage. Vymačkáš ji dosucha, bez odkladu, a povíš mí všecko, co se dozvíš."
"Slíbila jsem Velikému pánu, že to udělám," sdělila mu chladně.
Bezkrevné rty se zvlnily v úsměvu. To byla jeho jediná odpověď. Prudce se otočil a odcházel skvrnami stínu - a najednou byl pryč.
Semirhage by moc ráda věděla, jak to myrddraalové dělají. Nemělo to nic společného s jedinou silou, ale na okrajích stínu, kde se světlo mění ve tmu, se myrddraal dokázal náhle ocitnout jinde, v jiném stínu někde daleko. Kdysi dávno jich Aginor vyzkoušel přes stovku, až je úplně zničil, v marné snaze zjistit, jak se to dělá. Myrddraalové sami to nevěděli, ona sama to prokázala.
Najednou si uvědomila, že si tiskne dlaně na břicho a žaludek má jako ledovou kouli - bylo tomu již mnoho let, co cítila strach jindy než tváří v tvář Velikému pánu v Jámě smrti. Zamrzlá hrouda začínala tát, když vyrazila ke dveřím vězení. Později svoje pocity klidně zanalyzuje. Shaidar Haran byl možná jiný než všichni ostatní myrddraalové, které kdy viděla, ale pořád to byl myrddraal.
Její druhý pacient, visící stejně jako první ve vzduchu, byl mohutný muž s hranatým obličejem v zeleném kabátci a spodcích, které splývaly s lesem. Celá polovina žárobaněk poblikávala, jako by měla každou chvíli selhat - zázrak byl už jen to, že až doteď vůbec nějaké zůstaly - ale Cabrianin strážce nebyl skutečně důležitý. To potřebné, ať už k jakémukoliv účelu, spočívalo v mysli Aes Sedai, jenomže myrddraalové zjevně dostali rozkaz chytit Aes Sedai, a v jejich mysli byli z nějakého důvodu Aes Sedai a strážci neoddělitelní. Ještěže tak, pomyslela si. Ještě nikdy neměla příležitost zlomit jednoho z těch vyhlášených bojovníků.
Tmavýma očima se jí snažil provrtat díru do hlavy, když mu snímala šaty a boty a ničila je stejně, jako to udělala u Cabriany. Byl chlupatý, samý velký tvrdý sval a jizva. Ani se nezachvěl. Neřekl nic. Jeho vzdor byl jiný než u ženy. Ona byla odvážná, plivala vám do tváře, on se prostě mlčky odmítal ohnout. Asi bude těžší zlomit jeho než jeho paní. Normálně by byl mnohem zajímavější.
Semirhage se před něj postavila a prohlížela ho. Něco tu bylo... Napětí kolem rtů a očí. Jako by už bojoval s bolestí. No ovšem. To zvláštní pouto mezi Aes Sedai a strážcem. Zvláštní, že tihle primitivové dokázali přijít s něčím, čemu žádný z Vyvolených nerozuměl, nicméně tomu tak bylo. Podle toho mála, co věděla, bylo docela dobře možné, že tenhle chlapík cítí alespoň část z toho, čím procházel druhý pacient. Pro příště to bude znamenat docela zajímavé možnosti. Teď to jenom znamenalo, že si myslel, že ví, proti čemu stojí.
"Tvoje majitelka se o tebe nestará nijak moc dobře," poznamenala Semirhage. "Kdyby byla něco víc než ubohá divoška, nebylo by třeba, aby tě hyzdily všechny tyhle jizvy." Jeho výraz se změnil jen málo. Záchvěv opovržení. "Takže."
Tentokrát nasadila síť na centra rozkoše, začala je pomalu stimulovat a neustále přidávala. Byl inteligentní. Zamračil se, potřásl hlavou, pak přimhouřil oči a upřel je na ni, jako dva kousky tmavého ledu. Věděl, že by neměl cítit tu stále silnější blaženost, a ačkoliv její síť neviděl, věděl, že to musí být její práce, takže proti tomu začal bojovat. Semirhage se málem usmála. Nepochybně si myslel, že proti rozkoši se bojuje snáze než proti bolesti. Při vzácných příležitostech pacienta zlomila jenom s tímhle.

Poskytovalo jí to jen málo radosti a oni už poté nedokázali myslet jasně, prostě chtěli další vzrušení, které se jim rodilo v hlavě, ale bylo to rychlé, a oni byli ochotní udělat naprosto cokoliv pro víc. Právě pro vznikající problémy s myšlením nepoužila na pacientku tenhle způsob, potřebovala odpovědi. Muž ale brzy zjistí rozdíl.
Rozdíl. Zamyšleně si položila prst na rty. Proč se Shaidar Haran lišil od všech ostatních myrddraalů? Nelíbilo se jí, že objevila cosi zvláštního, právě jim šlo všechno na ruku, a myrddraal, postavený nad Vyvolené, byť jen příležitostně, byl víc než jenom zvláštní. Al'Thor byl zaslepený, veškerou pozornost soustředil na Sammaela, a Graendal říkala Sammaelovi jen tolik, aby mu zabránila všechno zničit svou pýchou. Ovšem, Graendal a Sammael určitě plánovali, jak získat výhodu, spolu, či každý zvlášť. Sammael byl horký sofar s pokřivenými plány na velení, a co udělá Graendal, nebylo o moc snazší předvídat. Nikdy nepřišli na to, že moc přichází jedině od Velikého pána, kterou poskytuje, jak se on sám rozhodne, ze svých vlastních důvodů. Ze svých rozmarů. V bezpečí své hlavy si to pomyslet mohla.
Víc ji znepokojovali Vyvolení, kteří zmizeli. Demandred trval na tom, že musejí být mrtví, ale ona a Mesaana si tak jisté nebyly. Lanfear. Pokud existovala nějaká spravedlnost, čas by ji poskytl Lanfear. Ta ženská se vždycky objevila tam, kde ji čekali nejméně, vždycky se chovala, jako by měla právo strkat prsty do plánů jiných, vždycky se utekla do bezpečí, když její vměšování způsobilo katastrofu. Moghedien. Ta číhala někde mimo dohled, ale nikdy neodešla na tak dlouho, aniž by se nějak projevila, jenom aby ostatním připomněla, že je rovněž Vyvolená. Asmodean. Zrádce, a tudíž odsouzený k záhubě, on však skutečně zmizel, a existence Shaidara Harana a její rozkazy se tu spojily, aby jí připomněly, že Veliký pán pracuje vlastními cestami směřujícími k jeho vlastním cílům.
Vyvolení nebyli víc než figurkami ve hře. Mohli být rádci nebo - baštami, ale pořád byli jen figurkami. Jestli ji sem Veliký pán dopravil v tajnosti, nemohl stejně tak přepravit Moghedien, či Lanfear, či dokonce Asmodeana? Nemohl poslat Shaidara Harana, aby předal tajné rozkazy Graendal, nebo Sammaelovi? Nebo, v tomto případě, Demandredovi, nebo Mesaaně? Jejich znepokojivé spojenectví - pokud se na to vůbec dalo použít tak silné slovo - trvalo dlouho, ale nikdo z nich jí neřekl, jestli od Velikého pána dostává v tajnosti rozkazy, stejně jako ona by jim nikdy neprozradila své rozkazy, které ji přivedly sem, či ty, které ji přiměly poslat myrddraaly a trolloky do Tearského Kamene do boje s těmi, jež poslal Sammael.
Jestli chtěl Veliký pán učinit al'Thora Nae'blisem, tak ona před ním poklekne - a počká, až uklouzne a padne jí tak do drápů. Nesmrtelnost znamenala nekonečný čas k čekání. Mezitím tu vždycky budou jiní pacienti, aby ji pobavili. Starosti jí dělal Shaidar Haran. Tcheran hrávala celkem bez zájmu, ale Shaidar Haran byl nová figurka na desce, s neznámou silou a cílem. A jedním odvážným způsobem, jak zajmout protivníkova prvního rádce a dostat ho na svou stranu, bylo obětovat bašty v předstíraném útoku. Poklekne, bude-li to třeba, a bude klečet, jak dlouho to bude třeba, ale nenechá se obětovat.
Zvláštní pocit ze sítě ji vytrhl z myšlenek. Podívala se na pacienta a rozčileně mlaskla. Hlava mu visela na stranu a bradu měl ztmavlou krví, jak si překousl jazyk. Oči měl vytřeštěné a již potažené mázdrou. Chvilka nepozornosti, a stimulovala ho příliš rychle, příliš silně. S podrážděním, které se jí však neobjevilo v obličeji, přestala usměrňovat. Nemělo smysl stimulovat mozek mršiny.
Náhle ji cosi napadlo. Jestli strážce cítil, co cítila Aes Sedai, platí to i naopak? Když se podívala na jizvy, zdobící mužovo tělo, byla si jistá, že to není možné. Dokonce i tihle prostoduší hlupáci by pozměnili pouto, kdyby to znamenalo cítit tohle. - Přesto nechala mrtvolu mrtvolou a poněkud rychleji vyšla do chodby.
Ještě než otevřela železem obité dveře do temnoty, slyšela vřískot. Zhluboka si vydechla úlevou. Zabít tu ženu dřív, než z ní dostane všechno, co věděla, by nejspíš znamenalo, že by zde musela zůstat, dokud by nebyla lapena další Aes Sedai. Přinejmenším.
Mezi chrčivým vytím se ozývala téměř nesrozumitelná slova, slova, která jako by za sebou měla všechnu sílu pacientčiny duše. "Prosíííííím! Och, Světlo, PROOOOOSÍÍÍÍÍÍÍÍM!"
Semirhage se pousmála. Nakonec to nebude tak velká zábava.

# KAPITOLA SEDMÁ

## Otázka zamyšlení

Elain seděla na své žíněnce a dokončovala sto tahů levou rukou, pak odložila kartáč do koženého cestovního kufříku a ten zasunula pod úzkou postel. Za očima jí přetrvávala tupá bolest, jak celý den usměrňovala, vyráběla ter'angrial. Příliš často se snažila vyrobit ter'angrial. Nyneiva balancovala na stoličce s povolenými čepy, svoje po pás dlouhé vlasy si dokartáčovala už dávno a právě si doplétala volný cop na noc. Tvář se jí leskla potem.

Dokonce i když byla okna otevřená, v pokojíku bylo k zadušení. Měsíc v úplňku visel na hvězdnatém nebi. Jejich pahýl svíčky vydával jen ubohé světlo. Svíček a oleje do lamp byl v Salidaru nedostatek. Nikdo nedostal na noc více světla, pokud nepracoval s brkem a inkoustem. Pokojík byl vskutku přecpaný, kolem dvou krátkých lůžek bylo právě tak dost místa, aby se tam dalo projít. Většina toho, co jim teď patřilo, byla nacpána ve dvou otlučených truhlicích s mosaznými závěsy. Šaty přijatých a pláště, které teď rozhodně nepotřebovaly, visely na kolíčcích na stěně, kde zubatými děrami v odřené zažloutlé omítce byly vidět laťky vespod. Maličký stoleček s jednou nohou kratší byl zasunutý mezi lůžka a na rozvrzaném stojanu v rohu byl bílý džbán a umyvadlo s úžasným množstvím vrypů. Dokonce ani přijaté, které Aes Sedai na každém kroku poplácávaly po hlavě, nikdo nerozmazloval.

Ve žluté váze s rozbitým hrdlem mezi dvěma kameninovými pohárky na stolku vězela hrstka povadlých modrých a bílých kvítků - oklamaných počasím, takže vykvetly pozdě a ne moc dobře.

Jediná barevná skvrna byl zpívající kanárek se zelenými proužky v proutěné klícce. Elain mu ošetřovala zlomené křidélko. Zkusila své nepatrné umění léčit na jiném ptáčkovi, ale přinejmenším zpěváčci byli příliš malí, aby šok přežili.

Žádné stěžování, řekla si Elain pevně. Aes Sedai žily jen o málo lépe, mladší novicky a sluhové o trochu hůř, a vojáci Garetha Brynea spali nejčastěji na zemi. Co nelze změnit, je třeba vydržet. Lini to říkávala pořád. No, v Salidaru bylo jen málo pohodlí a žádný přepych. A ani žádný chládek.

Odtáhla si od těla košili a foukala do výstřihu. "Musíme tam být před nimi, Nyneivo. Víš, jak se chovají, když musejí čekat."

Ani vánek nerozvlnil vzduch, který byl tak vyprahlý, až se zdálo, že vytahuje pot z každého póru. Muselo existovat něco, co by se s počasím dalo udělat. Ovšem, pokud ano, hledačky větru Mořského národa už to nejspíš udělaly, ale ona by přesto mohla na něco přijít, kdyby jí jen Aes Sedai daly na chvíli pokoj s ter'angrialem. Jako přijatá mohla údajně studovat, co chtěla, ale... Kdyby si myslely, že dokážu jíst a zároveň jim ukazovat, jak vyrobit ter'angrial, neměla bych pro sebe ani minutku. Aspoň zítra bude mít přestávku.

Nyneiva si přesedla na postel, zamračila se a pohrávala si s náramkem a'damu, jejž měla na ruce. Vždycky trvala na tom, že ho bude mít, i ve spánku, přestože vyvolával dost zvláštní, nepříjemné sny. Nebylo to potřeba. A'dam Moghedien udrží stejně dobře, i když bude viset na kolíčku na stěně, a navrch ještě sdílela skutečně mrňavý kumbálek s Birgitte. Birgitte byla ta nejlepší možná stráž a kromě toho Moghedien skoro brečela pokaždé, když se na ni Birgitte jenom zamračila. Měla ze všech nejmenší důvod si přát, aby Moghedien zůstala naživu, a to ji většina lidí chtěla mít mrtvou, což ona velmi dobře věděla. Dnes v noci bude náramek k ještě menšímu užitku než obvykle.

"Nyneivo, ony budou čekat."
Nyneiva si hlasitě odfrkla - nesvědčilo jí, když měla být někomu k službám na zavolání - ale ze stolku mezi postelemi vzala jeden ze dvou plochých kamenných prstenů. Oba byly na prst příliš velké, jeden měl proužky a skvrnky modré a hnědé, druhý modré a červené, a každý byl zkroucený tak, že měl vlastně jenom jednu hranu. Nyneiva si rozvázala koženou šňůrku, kterou měla pověšenou kolem krku, a navlékla modrohnědý prsten k dalšímu, těžkému a zlatému. Lanovu pečetnímu prstenu. Nesměle se dotkla silného zlatého kroužku, než si oba zastrčila za košili.
Elain si vzala modročervený prsten a zamračila se na něj.
Prsteny byly ter'angrialy, které vyrobila jako kopie toho, co teď měla Siuan, a přestože na pohled byly prosté, ve skutečnosti byly neuvěřitelně složité. Pokud člověk spal a takový ter'angrial se dotýkal jeho kůže, dostal se díky němu do Tel'aran'rhiodu, světa snů, odrazu skutečného světa. Možná i všech světů. Některé Aes Sedai tvrdily, že existuje mnoho světů, jako kdyby musely existovat všechny možné varianty vzoru, a že všechny tyhle světy dohromady tvoří jeden ještě větší vzor. Důležité bylo, že Tel'aran'rhiod odrážel tento svět a měl určité nesmírně důležité vlastnosti. Zvlášť proto, že, pokud zatím zjistily, Věž nevěděla nic o tom, jak se do světa snů dostat.
Žádný z těchto prstenů však nefungoval tak dobře jako originál, i když fungovaly. Elain se v tom začínala zlepšovat. Ze čtyř pokusů o výrobu kopie nefungoval jenom jediný. Mnohem lepší průměr, než když vyráběla něco od samého začátku. Ale co kdyby jeden z těch, co se nepovedly, prováděl horší věci, než že jen prostě nefungoval, nebo nefungoval moc dobře? Aes Sedai se při studiu ter'angrialů utišily. Spálily v sobě schopnost usměrňovat - tak se tomu říkalo, když se to stalo náhodou, přesto to však bylo stejně nevratné. Nyneiva si to samozřejmě nemyslela, ale Nyneiva nebude spokojená, dokud nevyléčí někoho, kdo je už tři dny mrtvý.
Elain obracela prsten v prstech. Co to dělalo, bylo docela snadné pochopit, ale pořád jí unikalo "jak". "Jak" a "proč" bylo klíčem. U prstenů si myslela, že barevný vzor má s funkcí společného tolik, co tvar - cokoliv jiného než pokroucený prsten prostě nefungovalo, a ten, který se vybarvil jednolitě modře, vyvolával jenom děsivé noční můry - nebyla si však jistá, jak zopakovat původní červenou, modrou a hnědou. A přesto byla jemná struktura jejích kopií stejná, způsob, jakým byly uspořádány i ty nejmenší kousíčky, které nebyly vidět, dokonce je bez jediné síly nebylo možné zachytit. Proč by mělo záležet na barvách? Vypadalo to, že ve všech maličkých strukturách ter'angrialů je jedno společné vlákno, které bylo potřebné, aby fungovalo usměrňování, a další pro ty, které prostě jenom využívaly jedinou sílu - to, že zakopla o tohle, jí dovolilo vůbec se pokusit vyrobit originální ter'angrial - ale bylo toho tolik, co nevěděla, tolik, co jenom hádala.
"To tady hodláš prosedět celou noc?" zeptala se Nyneiva suše a Elain sebou trhla. Nyneiva postavila kameninový pohárek zpátky na stolek a uložila se do postele s rukama složenýma na břiše. "To tys mluvila o tom, že je nemáme nechat čekat. Já osobně teda nehodlám poskytnout těm ženskejm důvod, aby mi umyly hlavu."
Elain spěšně nasunula tečkovaný prsten - už to nebyl kámen, i když tak původně začínal - na šňůrku, kterou si také uvázala kolem krku. I v druhém kameninovém pohárku byl odvar z bylinek, který připravila Nyneiva, trochu oslazený medem, aby se zmírnila jeho hořká chuť. Elain vypila asi půlku, z předchozích zkušeností věděla, že jí to pomůže usnout i s bolením hlavy. Dnešní noc patřila k těm, kdy si nemohla dovolit otálet.
Natáhla se na těsnou postel a krátce usměrnila, aby zhasila svíčku, a pak mávala košilí, aby se alespoň trochu ochladila. No, aby alespoň trochu rozhýbala vzduch. "Kéž by se už Egwain dařilo lépe. Jsem tak unavená z těch útržků, co nám předhazuje Sheriam a ostatní. Chci vědět, co se děje!"
Uvědomila si, že načala nebezpečné téma. Egwain byla před měsícem a půl v Cairhienu zraněná, v den, kdy Moirain a Lanfear zemřely. V den, kdy zmizel Lan.
"Moudré říkají, že se uzdravuje," zamumlala ze tmy ospale Nyneiva. Pro jednou nemluvila, jako by to celé domyslela až k Lanovi. "To říká Sheriam a ten její kroužek, a ony nemají důvod nám lhát, i kdyby mohly."
"No, ráda bych se zítra v noci koukala Sheriam přes rameno."
"To si klidně můžeš přát -" Nyneiva se odmlčela, aby si mohla zívnout. "To si klidně můžeš přát, aby tě

sněmovna zvolila amyrlin, když už jsi v tom. Tohle by se ti aspoň mohlo splnit. Než někoho zvolí, obě budem mít na to místo dost šedin."
Elain otevřela pusu, aby odpověděla, avšak podle příkladu druhé ženy si zívla. Nyneiva začala chrápat, ne moc hlasitě, ale s umíněnou vytrvalostí. Elain také zavřela oči, ale v myšlenkách se snažila proti své vůli soustředit.
Sněmovna byla rozhodně liknavá, přísedící se někdy sešly na necelou hodinu a jindy vůbec ne. Když s nějakou promluvila, Aes Sedai působila dojmem, že nevidí důvod ke spěchu, ačkoliv přísedící za šest adžah - v Salidaru samozřejmě nebyly žádné červené - nikomu neprozradily, o čem se při sezení bavily, natož aby to vyzradily nějaké přijaté. Rozhodně měly důvod ke spěchu. Pokud snad zůstaly jejich záměry utajené, jejich shromáždění už jistě tajemstvím nebylo. Elaida a Věž je nemohly ignorovat věčně. Kromě toho byli bělokabátníci stále jenom o pár mil dál v Amadicii a začínalo se povídat o Dračích spřísahancích přímo tady v Altaře. Světlo samo vědělo, co mohou mít Dračí spřísahanci za lubem, když je neovládá Rand. Prorok byl dobrým příkladem - nebo spíš děsivým. Nepokoje, vypálené domy a statky, lidé zavražděni pro to, že nedávali najevo dostatečný zápal při podpoře Draka Znovuzrozeného.
Nyneivino chrápání znělo, jako když se trhá látka, ale v dálce. Při dalším zívnutí Elain zapraskalo v kloubech. Otočila se na druhý bok a uhnízdila se na tenkém polštáři. Důvody ke spěchu. Sammael seděl v Illianu a na illianskou hranici bylo jen pár set mil, což bylo příliš blízko k jednomu ze Zaprodanců. Světlo samo ví, kde jsou ostatní Zaprodanci nebo co mají v plánu. A Rand. Museli se soustředit na Randa. Samozřejmě nebyl nebezpečný. Nikdy nemohl být nebezpečný. Ale byl klíčem ke všemu. Svět se teď skutečně ohýbal podle něj. A ona se s ním spojí, nějak. Min. Ona a poselstvo už musely být za polovinou cesty do Caemlynu. Nezpomaloval je žádný sníh. Ještě měsíc potrvá, než dorazí na místo. Ne že by si dělala starosti kvůli tomu, že Min jede za Randem. Nač to ta sněmovna myslela? Min. Přemohl ji spánek a ona vklouzla do Tel'aran'rhiodu...
...a zjistila, že stojí na hlavní ulici tichou nocí zahaleného Salidaru, s dorůstajícím měsícem nad hlavou. Viděla docela jasně, víc, než by dovolil pouze měsíční svit. Svět snů vždycky působil světlým dojmem, světlo jako by vycházelo odevšad a odnikud, jako by tma sama měla nějakou tmavou záři. Ale takové byly i sny, a tohle byl sen, byť ne obyčejný.
Vesnice tady odrážela skutečný Salidar, ale jako zvláštní faksimile, tišší, než by ho kdy učinila noc. Za všemi okny byla tma a všude se těžce vznášela prázdnota, jako by byly všechny domy neobydlené. Tady samozřejmě byly neobydlené. Na slabé volání lelka kozodoje odpověděl další pták, a pak ještě třetí, a něco tiše šustilo v trávě, jak se to plazilo pryč v tom zvláštním polosvětle, ale stáje budou prázdné a provazové ohrady za vesnicí také, stejně jako mýtiny, kam byly sehnány ovce a dobytek. Divokých zvířat tu bude plno, ale žádné zdomácnělé. Podrobnosti se měnily mrknutím oka. Domy s doškovými střechami zůstávaly stejné, nicméně sud s dešťovkou se ocitl o kousek dál či zmizel, dveře, které byly otevřené, se zavřely. Čím pomíjivější byla ta která věc ve skutečném světě, tím víc se její umístění či stav mohly změnit a tím slabší tu byl její odraz.
Občas se v tmavé ulici něco pohnulo, někdo se objevil a po pár krocích zmizel, či se dokonce vznášel nad zemí, jako by létal. Sny mnoha lidí se mohly Tel'aran'rhiodu dotknout, ale jenom nakrátko. Což pro ně znamenalo štěstí. Další vlastností světa snů bylo, že to, co se vám stalo zde, přetrvalo i ve skutečném světě po probuzení. Když jste zde zemřeli, už jste se ze svého sna nevzbudili. Zvláštní odraz. Jenom horko tu bylo stejné.
Nyneiva tam stála v bílých šatech přijaté s pruhy na lemu vedle Siuan a Leany, celá netrpělivá. Stříbrný náramek měla i tady, ačkoliv odsud by ve skutečném světě nefungoval. Pořád Moghedien držel, ale Nyneiva, mimo své tělo, skrze něj nemohla nic cítit. Leana byla královsky štíhlá, ačkoliv podle Elainina názoru jí na půvabu trochu ubíraly její poloprůsvitné domanské šaty z tenoučkého hedvábí. Barva se navíc neustále měnila. To se tu stávalo, dokud jste se nenaučili, co dělat. Siuan na tom byla lépe. Měla na sobě prosté šaty z modrého hedvábí s nabíraným límcem a výstřihem právě dost velkým, aby byl vidět pokroucený prsten, zavěšený na náhrdelníku. Na druhou stranu se jí na šatech chvilkami objevoval krajkový lem a náhrdelník se měnil z prostého stříbrného řetízku na složité články s rubíny či ohnivými opály nebo smaragdy zasazenými do zlata, s ladícími náušnicemi, a pak tu opět bylo prosté stříbro.
Siuan kolem krku visel původní prsten. Vypadala být pevná jako okolní budovy. Elain sama sobě

připadala stejně pevná, ale věděla, že ostatním připadá trochu jako z mlhy, stejně jako podle ní vypadaly Nyneiva a Leana. Málem jste si mohli myslet, že skrze ně vidíte měsíční světlo. Tohle způsobovaly kopie. Elain cítila pravý zdroj, ale saidar jí připadal slabší. Kdyby se pokusila usměrňovat, bylo by to také slabší. S prstenem, který měla Siuan, by to tak nebylo, ale to byla cena za to, že měla tajemství, které znal i někdojiný a které se neopovažovala prozradit. Siuan věřila originálu víc než Elaininým kopiím, a tak ho nosila - nebo občas Leana - zatímco Elain a Nyneiva, jež mohly používat saidar, se musely spokojit s kopiemi.

"Kde jsou?" chtěla vědět Siuan. Výstřih jí vyletěl nahoru a zase dolů. Teď měla šaty zelené a náhrdelník tvořila šňůra těžkých měsíčních kamenů. "Už tak je dost špatné, že mi chtějí strkat veslo do práce a veslovat, jak se jim zlíbí. A teď mě ještě nechávají čekat."

"Já nechápu, proč ti vadí, že se k nám připojí," ozvala se Leana. "Ráda se díváš, jak dělají chyby. Nevědí toho ani zpolovice tolik, kolik si myslí." Na chvíli se látka jejích šatů nebezpečně chvěla na hranici průhlednosti. Kolem krku se jí objevil nákrčník z velkých perel a pak zmizel. Nevšimla si toho. Měla tady ještě méně zkušeností než Siuan.

"Potřebuju se pořádně vyspat," zamumlala Siuan. "Bryne se mě snaží uštvat. Ale já musím čekat, až se uráčí přijít ženským, co tráví půl noci tím, že se snaží rozpomenout, jak se chodí. Nemluvě o tom, jak se tu potácí tyhle dvě." Zamračila se na Elain a Nyneivu a zvedla oči k obloze.

Nyneiva si pevně stiskla cop, což byl jistý důkaz, že se začíná vztekat. Elain s ní pro jednou z celého srdce souhlasila. Bylo velmi těžké učit žačky, které si myslí, že vědí mnohem víc, a bylo též mnohem pravděpodobnější, že seřvou učitelku, než že je učitelka dokáže zvládnout. Jistě, ty druhé byly ještě horší než Siuan nebo Leana. Kde vůbec jsou ostatní?

Na ulici se cosi pohnulo. Byla to šestice žen obklopená září saidaru, která nezmizela. Jako obvykle se Sheriam a ostatní členky její rady prosnily do svých ložnic a vyšly ven. Elain si nebyla jistá, jak dalece zatím chápou vlastnosti Tel'aran'rhiodu. V každém případě často trvaly na tom, že věci budou dělat po svém, i když existoval lepší způsob. Kdo mohl vědět něco víc než Aes Sedai?

Těch šest Aes Sedai bylo v Tel'aran'rhiodu skutečnými začátečnicemi a jejich šaty se změnily pokaždé, když se na ně Elain podívala. Nejdřív měla vyšívaný šátek Aes Sedai s třásněmi v barvě svého adžah a s bílým plamenem Tar Valonu, odvážnou kapkou na zádech, jenom jedna, pak čtyři, pak žádná. Občas to byl lehký cestovní plášť, jako by měl zadržet prach, s plamenem na zádech a nad levým prsem. Na jejich bezvěkých tvářích samozřejmě nebyly vidět žádné účinky horka - a taky žádná stopa po tom, že by si uvědomovaly, jak se jim mění šaty.

Byly stejně mlžné jako Nyneiva nebo Leana. Sheriam a ostatní ve snech více důvěřovaly ter'angrialům, které vyžadovaly usměrňování, než prstenům - zřejmě prostě nebyly ochotné uvěřit, že Tel'aran'rhiod nemá s jedinou silou nic společného. Elain alespoň nepoznala, které používají její kopie. Někde byly tři malé kotoučky z toho, co původně bylo železem, s těsnou spirálou vyrytou po obou stranách a poháněné pramínkem ducha, pouze jedinou z pěti sil, kterou bylo možné usměrnit i ve spánku. Alespoň jinde než zde. Ostatní tři budou mít malé destičky, původně jantarové, se spící ženou nějak vypracovanou uvnitř. I kdyby měla Elain všech šest ter'angrialů před sebou, nepoznala by oba originály. Tyhle kopie se jí velmi vydařily. Jenomže to pořád byly kopie.

Když se Aes Sedai sešly na prašné ulici, zaslechla konec jejich hovoru, ačkoliv z něj nepochopila ani hlavu, ani patu.

"...opovrhnou naší volbou, Carlinyo," říkala Sheriam s ohnivými vlasy, "ale ony opovrhnou každou, kterou vybereme. Stejně dobře se můžeme držet svého rozhodnutí. Nepotřebuješ, abych ti znovu vypočítávala všechny důvody."

Morvrin, rozložitá hnědá sestra s prošedivělými vlasy, si odfrkla. "Po vší té práci se sněmovnou teď budeme mít potíže změnit jejich názor."

"Dokud se tomu nevysměje nějaký vladař, proč by nám na tom mělo záležet?" vybuchla Myrelle rozohněně. Nejmladší ze šesti, nebyla Aes Sedai příliš dlouho, a nyní mluvila rozhodně podrážděně.

"Který vladař by se opovážil?" zeptala se Anaiya, docela jako když se žena ptá, které dítě by se opovážilo zašlapat jí blátem koberce. "V každém případě žádný král ani královna neví dost o tom, co se děje mezi Aes Sedai, aby to pochopil. Nás musejí zajímat jedině názory sester, ne jejich."

"Co mně dělá starosti," odtušila chladně Carlinya, "je, že jestli se dá snadno vést námi, nechá se vést kýmkoliv." Bledá bílá s téměř černýma očima byla vždycky chladná, někteří by řekli skoro ledová.
Ať už probíraly cokoliv, nechtěly to rozebírat před Elain a ostatními. Ještě než k nim došly, odmlčely se. Siuan a Leana na nově příchozí zareagovaly tak, že se k sobě prudce otočily zády, jako by příchod Aes Sedai přerušil jejich hádku. Elain si zas rychle překontrolovala šaty. Byly správně bílé s lemem. Nevěděla, jak to dělá, že se tu objeví rovnou ve vhodných šatech. Byla by se vsadila, že Nyneiva musí ty svoje změnit poté, co se sem dostane. Ale ona byla Nyneiva zase mnohem neohroženější, neboť musela zápolit s omezeními, která si sama ustanovila. Jak se jí vůbec podaří vládnout Andoru? Pokud je máti mrtvá. Pokud.
Sheriam - se sklony k tloustnutí a vysedlými lícními kostmi -upřela šikmé zelené oči na Siuan a Leanu. Na chvíli se jí na ramenou objevil šátek s modrými třásněmi. "Jestli se vy dvě nenaučíte spolu vycházet, tak přísahám, že vás pošlu k Tianě." Znělo to jako něco, co říkala často a už to ani nemyslí vážně.
"Pracovaly jste spolu dost dlouho," řekla Beonin svým těžkým tarabonským přízvukem. Hezká šedá s medovými vlasy spletenými do spousty copánků, měla šedomodré oči, které neustále vypadaly překvapeně. Beonin však nic nepřekvapilo. Neuvěřila by, že ráno vyjde slunce, dokud by ho neuviděla na vlastní oči, nicméně kdyby jednou ráno skutečně nevyšlo, Elain pochybovala, že by Beonin hnula brvou. Jenom by to potvrdilo, že měla pravdu, když požadovala důkaz. "Můžete a musíte znovu spolupracovat."
Beonin mluvila, jako by to říkala tak často, že už na to ani nemyslí. Všechny Aes Sedai si už na Siuan a Leanu dávno přivykly. Začaly s nimi zacházet, jako by to byly dvě holky, které nedokážou přestat s hašteřením. Aes Sedai měly sklon pohlížet na každého, kdo Aes Sedai nebyl, jako na dítě. Dokonce i na tyhle dvě, které kdysi byly sestrami.
"Buď je za Tianou pošli, nebo to nedělej," vyštěkla Myrelle, "ale nemluv o tom." Elain si nemyslela, že snědá kráska se hněvá na Siuan nebo Leanu. Zřejmě se nezlobila na nikoho nebo na nic konkrétního. Měla vznětlivou povahu, dokonce i na zelenou. Její zlatožluté hedvábné šaty získaly vysoký límec, ale s prostřihem, v němž jí byla vidět ňadra. Měla také zvláštní náhrdelník, jako široký stříbrný obojek se třemi malými dýkami, jejichž hroty spočívaly v důlky mezi jejími prsy. Čtvrtá dýka se objevila a zmizela tak rychle, že to mohla být jen Elainina představa. Prohlédla si Nyneivu od hlavy k patě, jako by hledala nějakou vadu. "Tak jdeme do Věže, nebo ne? Jestli to máme udělat, tak bychom mohly vykonat něco užitečného, když už jsme v tom."
Elain už pochopila, proč se Myrelle zlobí teď. Když s Nyneivou přišly do Salidaru, setkávaly se s Egwain v Tel'aran'rhiodu každých sedm dní, aby se s ní podělily o to, co zjistily. Což však nebylo vždycky snadné, poněvadž Egwain pokaždé doprovázela přinejmenším jedna z Aielanek chodících ve snu, u nichž studovala. Setkání bez moudrých bylo vždycky obtížné. V každém případě to všechno skončilo, když dorazily do Salidaru. Těch šest Aes Sedai ze Sheriaminy rady převzalo velení nad schůzkami, když měly jen tři původní ter'angrialy a o Tel'aran'rhiodu věděly jen o málo víc, než jak se do něj dostat. Právě v té době se Egwain zranila, takže Aes Sedai skončily tváří v tvář moudrým, dvě skupiny pyšných, umíněných žen, kdy jedny podezíraly druhé, a ani jedna skupinka nehodlala ustoupit byť o coul či o maličko sklonit hlavu.
Jistě, Elain nevěděla, co se na těch schůzkách odehrává, avšak z vlastní zkušenosti a z útržků, které tu a tam Sheriam a ostatní utrousily, si to dokázala domyslet.
Aes Sedai byly přesvědčené, že se dokážou naučit cokoliv, jakmile jednou zjistily, že tu je něco k učení, obvykle vyžadovaly úctu hodnou královen a vždy očekávaly, že jim bude sděleno, co chtějí vědět, bez otálení a bez vytáček. Očividně se dožadovaly odpovědí na všechno, od toho, co plánuje Rand, přes to, kdy bude Egwain dost zdravá, aby se mohla vrátit do světa snů, po to, jestli je možné špehovat v Tel'aran'rhiodu sny jiných lidí, nebo zda je možné vstoupit do světa snů tělesně nebo sem někoho přivést ve snu proti jeho vůli. Dokonce se nejednou tázaly, jestli je možné ovlivnit skutečný svět tím, co se odehraje ve snu, což sice bylo naprosto nemožné, ale ony o tom očividně pochybovaly. Morvrin si o Tel'aran'rhiodu něco přečetla, dost na to, aby přišla se spoustou otázek, ačkoliv Elain měla podezření, že svůj díl jí dodala Siuan. Napadlo ji, že se Siuan snaží zařídit to tak, aby se na schůzky dostala i ona, ale Aes Sedai si zřejmě myslely, že je to příliš velký ústupek, takže jí dovolily jen používat prsten, aby jí

pomohl v její práci se špehy. A právě vměšování Aes Sedai do téhle práce ji rozčilovalo.
Co se Aielanek týkalo... Moudré - přinejmenším ty, které chodily ve snu, jak Elain věděla z vlastní zkušenosti - nejenže věděly skoro všechno, co se o světě snů vědět dalo, ale dívaly se na něj téměř jako na své soukromé hájemství. Nelíbilo se jim, pokud sem někdo lezl a neznal příslušné zákony, navíc se drsně vypořádaly se vším, co považovaly za hloupost. Kromě toho to byla banda, která neprozradila ani ň, zvlášť věrné byly zřejmě Randovi a nehodlaly prozradit víc než to, že je naživu, nebo že se Egwain vrátí do Tel'aran'rhiodu, jakmile bude v pořádku, a ještě méně ochotné byly odpovídat na otázky, které považovaly za nevhodné. To poslední mohlo znamenat, že podle nich tazatel ještě neví dost, aby si zasloužil odpověď, nebo že otázka nebo odpověď nebo obojí nějak narušuje jejich podivnou filozofii cti a povinnosti. Elain ale věděla v podstatě pouze to, že ji'e'toh existuje a že stojí za vskutku podivným a velmi urážlivým chováním.
V celku to byl recept na katastrofu, a Elain považovala za velmi pravděpodobné, že tento lék je nově podáván každých sedm dní, aspoň z pohledu Aes Sedai.
Sheriam a ostatních pět zpočátku vyžadovaly lekce každý den, ale došlo k tomu pouze dvakrát. Noc před schůzkou s moudrými, jako by si chtěly naposledy před soubojem vyladit své schopnosti. A noc poté, kdy byly obvykle uzavřené, jako by chtěly zjistit, co se zvrtlo a jak tomu čelit. Myrelle nejspíš už teď pěnila kvůli očekávané pohromě zítřejší noci. K něčemu takovému určitě dojde.
Morvrin se obrátila k Myrelle a otevřela ústa, ale náhle se mezi nimi objevila další žena. Elain chvíli trvalo, než v té bezvěké tváři poznala Geru, jednu z kuchařek. Měla na ramenou šátek se zelenými třásněmi s plamenem Tar Valonu na zádech a nevážila víc než polovinu toho, co ve skutečnosti. Gera varovně zahrozila prstem na Aes Sedai - a byla pryč.
"Takže tohle se jí zdává, ano?" řekla Carlinya chladně. Na sněhobílých šatech se jí vyrazily rukávy, jejichž cípy jí spadaly přes ruce, a pod bradou sejí objevil vysoký těsný límec. "Někdo by s ní měl promluvil."
"Nech to plavat, Carlinyo," zahihňala se Anaiya. "Gera je dobrá kuchařka. Ať si má svoje sny. Chápu, co ji na tom přitahuje." Náhle byla štíhlejší a vyšší. Její rysy se skutečně nezměnily, měla tu stejnou mateřskou tvář jako vždycky. Se smíchem se proměnila zpátky. "Copak v něčem pro změnu nemůžeš vidět legraci, Carlinyo?" Dokonce i Carlinyino odfrknutí znělo chladně.
"Je jasné," ozvala se Morvrin, "že nás Gera viděla, bude si to však pamatovat?" V tmavých ocelově tvrdých očích měla zamyšlený výraz. Její šaty, z prostého tmavého sukna, byly mezi šesticí z nejpevnějších. Měnily se podrobnosti, ale tak jemné, že Elain doopravdy nepoznala, co se změnilo.
"Ovšemže bude," ucedila Nyneiva hodně kysele. Už jim to vysvětlovala několikrát. Šest Aes Sedai se na ni podívalo se zdviženým obočím a ona zmírnila tón hlasu. Trošičku. Taky nerada drhla hrnce. "Jestli si ten sen zapamatuje, bude si ho pamatovat. Ale jenom jako sen."
Morvrin se zamračila. Pokud se jednalo o vyžadování důkazů, byla v těsném závěsu za Beonin. Nyneivě její trpitelský výraz přinese potíže, ať už mluvila jakkoliv. Než však mohla Elain něco říci, aby odpoutala pozornost Aes Sedai od Nyneivy, promluvila Leana s výrazem blížícím se culení.
"Nemyslíte, že bychom už měly jít?"
Siuan si opovržlivě odfrkla nad její pokorou a Leana po ní ostře hodila pohledem. "Ano, budete chtít mít ve Věži co nejvíc času," řekla Siuan, pro změnu klidně, a odfrkla si Leana.
Skutečně se jim to dařilo moc dobře. Sheriam a ostatní nikdy ani nenapadlo, že Siuan a Leana nejsou prostě jen dvě utišené ženy, které se zuby nehty drží cíle, jenž by je udržel naživu, drží se zdibíčku toho, čím bývaly. Ty dvě ženy si neustále šly zcela dětinsky po krku. Aes Sedai by si už měly pamatovat, že Siuan měla pověst prohnané manipulátorky s neobyčejně silnou vůli a Leana, v jen o málo menší míře, taky. Kdyby předstoupily v jednotné frontě nebo ukázaly skutečnou tvář, těch šest by si na to vzpomnělo a pozorně by zkoumalo všechno, co by obě řekly. Ale rozdělené, plivající jedy jedna druhé do tváře a málem se plazící před Aes Sedai, aniž by si to zřejmě uvědomovaly... Když byla jedna váhavě přinucena souhlasit s něčím, co řekla druhá, propůjčovalo to jejímu slovu větší váhu. Když jedna namítala z očividně povrchních důvodů, mělo to také větší váhu. Elain věděla, že používají tuhle hru, aby donutily Sheriam a ostatní podpořit Randa. Jenom si přála, aby věděla, k čemu ještě ji používají.
"Mají pravdu," řekla Nyneiva a vrhla po Siuan a Leaně znechucený pohled. Jejich předstírání Nyneivu

neustále dráždilo. Nyneiva by se za nic na světě neplazila. "Už byste měly vědět, že čímdelší dobu strávíte tady, tím míň si odpočinete. Když spíte v Tel'aran'rhiodu, neprospěje vám to tolik jako normální spánek. Takže, pamatujte, že jestli uvidíte něco neobvyklýho, musíte se mít na pozoru." Skutečně se nerada opakovala - což se jí jasně odráželo v hlase - ale Elain musela připustit, že s těmito ženami je to často nezbytné. Kdyby jen Nyneiva nemluvila, jako by hovořila s přiblblými dětmi. "Když se někdo prosní do Tel'aran'rhiodu, jako Gera, tak má noční můru, a noční můry občas přežívají a jsou poté hrozně nebezpečný. Vyhýbejte se všemu, co vypadá neobvykle. A snažte se tentokrát ovládat svý myšlenky. Co si tady pomyslíte, může se stát skutečný. Ten myrddraal, co se posledně tak z ničeho nic vynořil, mohl být pozůstatek po nějaký noční můře, ale já myslím, že se jedna z vás zamyslela. Mluvily jste o černých adžah, jestli si vzpomenete, a probíraly jste, jestli pouštějí zplozence Stínu do Věže." A jako by už tohle nebylo dost špatné, dodala: "Na moudré zítra neuděláte žádný dojem, když mezi ně hodíte nějakýho myrddraala." Elain sebou trhla.

"Dítě," pravila Anaiya mírně a upravila si šátek s modrými třásněmi, který se jí náhle objevil na ramenou, "odvádíš velmi dobrou práci, ale to neomlouvá nevrlou mluvu."

"Dostalo se vám mnoha výsad," dodávala Myrelle, a vůbec to neznělo mírně, "ale zřejmě zapomínáš, že to jsou výsady." Její zamračení mělo stačit k tomu, aby se Nyneiva roztřásla. Myrelle byla v posledních týdnech na Nyneivu stále tvrdší. Měla teď taky šátek. Měly ho všechny, což bylo špatné znamení.

Morvrin si drze odfrkla. "Když jsem já byla přijatá, každá holka, která takhle promluvila k Aes Sedai, by strávila měsíc drhnutím podlah, i kdyby měla být hned druhý den povýšena mezi Aes Sedai."

Spěšně promluvila Elain v naději, že zabrání pohromě. Nyneiva nasadila výraz, který zřejmě považovala za smířlivý, ale vypadala mrzutě a umíněně. "Jsem si jistá, že tím nic nemyslela, Aes Sedai. Pracovaly jsme tvrdě. Prosím, odpusťte nám." Přidat sebe mohlo pomoci, poněvadž sama nic neprovedla. Taky ale mohly u drhnutí podlah skončit obě. Nyneivu to aspoň přimělo, aby se po ní podívala. A zřejmě se nad sebou zamyslela, protože vyhladila obličej do něčeho, co působilo celkem přívětivě, udělala pukrle a zadívala se do země, jako by se styděla. Možná se opravdu styděla. Možná. Elain spěchala dál, jako by Nyneiva pronesla formální omluvu, jež byla přijata. "Vím, že všechny chcete ve Věži strávit co nejvíce času, takže bychom neměly déle otálet. Kdybyste si všechny představily Elaidinu pracovnu, jak jste ji viděly posledně." Elaidu v Salidaru nikdy nikdo nenazval amyrlin a stejně se změnilo jméno amyrlininy pracovny v Bílé věži. "Všechny se nyní soustřeďte, ať tam dorazíme zároveň."

Anaiya kývla první, ale dokonce i Carlinya a Beonin se nechaly odlákat.

Nebylo jasné, jestli se pohnulo jich deset, nebo se pohnul Tel'aran'rhiod kolem nich. Z toho mála, co Elain pochopila, to mohlo být obojí. Svět snů bylo možné téměř nekonečně tvarovat. Jednu chvíli stály na ulici Salidaru a vzápětí byly v obrovské zdobené komnatě. Aes Sedai spokojeně kývly, pořád nebyly dost zkušené, aby je nepotěšilo cokoliv, co fungovalo tak, jak si myslely, že by to fungovat mělo.

Stejně jako Tel'aran'rhiod odrážel skutečný svět, tato pracovna odrážela moc žen, které ji zabíraly poslední tři tisíce let. Zlacené kandelábry nebyly zapálené, nicméně tu bylo světlo, jak už to tak v Tel'aran'rhiodu a snech zvláštně fungovalo. Vysoký krb byl ze zlatého kandorského mramoru, podlaha z leštěné krevele z pohoří Oparů. Stěny byly obložené poměrně nedávno - před pouhým tisícem let - světlým dřevem, zvláštně pruhovaným, s vyřezávanými úžasnými zvířaty a podivnými ptáky, o nichž si Elain byla jistá, že mají svůj původ přímo v řemeslníkově představivosti. Vysoká oblouková okna byla obložena perleťově lesklým kamenem a vedla na balkon, shlížející na soukromou zahradu amyrlin. Ten kámen byl vyloven z bezejmenného města, potopeného již během Rozbití světa do Bouřlivého moře, a nikde nikdo jemu podobný již nenašel. .

Každá žena, která tuto místnost používala, jí vtiskla svůj osobitý ráz, byť jen po dobu své působnosti zde, a Elaida se v tomhle od ostatních nikterak nelišila. Těžké, trůnu podobné křeslo se slonovinou vyloženým plamenem Tar Valonu na vysokém opěradle stálo za masivním psacím stolem, ozdobeným vyřezávanými trojitě propojenými kroužky. Deska stolu byla prázdná, ležely na ní jen tři kazety z altarského laku, umístěné v přesně stejných vzdálenostech od sebe. Na strohém bílém soklu u stěny stála prostá bílá váza. Ve váze byly růže, jejichž počet i barva se při každém pohledu měnily, avšak vždycky byly naaranžované s drsnou zkostnatělostí. Růže, v téhle roční době, v tomhle počasí! Na jejich růst byla jediná síla plýtvání. Elaida to stejné dělala, když byla rádkyní Elaininy matky.

Nad krbem visel obraz v novém stylu, na napjatém plátně. Byli na něm vyobrazeni dva muži, bojující mezi mraky a vrhající blesky. Jeden měl ohnivou tvář a ten druhý byl Rand. Elain byla ve Falme, věděla, že obraz se od pravdy až tolik neodchyluje. Přes Randovu tvář se táhla trhlina, jako kdyby po obraze kdosi hodil cosi těžkého, která však byla vyspravena tak, že téměř nebyla vidět. Elaida očividně chtěla, aby jí něco stále připomínalo Draka Znovuzrozeného, a stejně jasně nebyla zrovna nejšťastnější, že se na obraz musí dívat.
"Jestli mě omluvíte," řekla Leana dřív, než všechny Aes Sedai stačily spokojeně kývnout, "musím zjistit, jestli moji lidé dostali moje zprávy." Každé adžah kromě bílého mělo po státech rozhozenou síť špehů a zvědů, a stejně tak mnoho Aes Sedai mělo soukromé špehy, ale Leana byla výjimečná, možná jedinečná, v tom, že jako kronikářka vytvořila síť i v samotném Tar Valonu. Ještě nedomluvila, a už byla pryč.
"Neměla by se tu potulovat sama," zavrčela rozčileně Sheriam. "Nyneivo, jdi za ní. Zůstaň s ní."
Nyneiva se zatahala za cop. "Nemyslím -"
"To neděláš dost často," uťala ji Myrelle. "Pro jednou udělej, co se ti řekne, kdy se ti to řekne, přijatá."
Nyneiva si vyměnila znechucený pohled s Elain, kývla, viditelně potlačila vzdech a zmizela. Elain s ní příliš nesoucítila. Kdyby se Nyneiva ještě v Salidaru ovládla, snad by se jí podařilo jim vysvětlit, že Leana může být kdekoliv ve městě, takže je téměř zhola nemožné ji najít, a že se po Tel'aran'rhiodu potuluje sama už celé týdny.
"Teď se podíváme, co se tu dá zjistit," řekla Morvrin, ale než se některá stačila pohnout, seděla za psacím stolem Elaida a zlobně se mračila.
Žena s docela vážnou, nepoddajnou tváří, spíš hezká než krásná, s tmavými vlasy a očima, Elaida na sobě měla krvavě červené šaty s pruhovanou štólou amyrlin na ramenou. "Jak jsem věštila," začala odříkávat, "Bílá věž bude sjednocena pode mnou. Jen pode mnou!" Drsně ukázala na podlahu. "Klekněte a žádejte o odpuštění svých hříchů!" S tím byla pryč.
Elain si dlouze vydechla a s povděkem si uvědomila, že to neudělala sama.
"Věštila?" Beonin zamyšleně nakrčila čelo. Nemluvila ustaraně, ale měla by. Elaida měla věštecký dar, byť nefungoval řádně. Když se ženy zmocnilo věštění a ona věděla, že se něco stane, tak se to určitě stalo.
"Sen," řekla Elain a překvapilo ji, jak pevný má hlas. "Spí a něco se jí zdá. Není divu, jestli se ve snech všechno děje podle ní." Prosím, Světlo, ať je to jenom tohle.
"Všimly jste si té štóly?" Amyrlinina štóla měla mít jeden pruh za každé adžah.
"Sen," prohlásila hluše Sheriam. Nemluvila bojácně, ale znovu měla na ramenou šátek s modrými třásněmi a pevně si ho tiskla k tělu. Stejně tak Anaiya.
"Ať je to sen nebo ne," podotkla mírně Morvrin, "měly bychom raději udělat to, pro co jsme sem přišly."
Morvrin hned tak něco nevyděsilo.
Náhlý záchvat činorodosti, který následoval po slovech hnědé sestry, jasně ukázal, jak předtím všechny znehybněly. Ona, Carlinya a Anaiya rychle proklouzly do předpokoje, kde bude stůl kronikářky. Tou nyní pod Elaidou byla Alviarin Freidhen. Kupodivu byla bílá, ačkoliv kronikářka vždy pocházela z amyrlinina vlastního adžah.
Siuan se za nimi rozdurděně dívala. Tvrdila, že z Alviarinin papírů se často dá zjistit víc než z Elaidiných, protože Alviarin občas zřejmě věděla víc než žena, jíž údajně sloužila, a Siuan dvakrát našla důkazy, že Alviarin zrušila Elaidiny rozkazy, očividně bez jakýchkoliv následků. Ne že by Elain nebo Nyneivě prozradila, co to bylo za rozkazy. Siuan se s nimi v žádném případě nedělila o všechno.
Sheriam, Beonin a Myrelle obstoupily Elaidin stůl, pak otevřely jednu lakovanou skříňku a začaly se probírat papíry uvnitř. Elaida tam uchovávala novou korespondenci a hlášení. Kazeta, na níž bojovali zlatí jestřábi mezi bílými mraky na modré obloze, se z ničeho nic zavřela pokaždé, když některá z žen pustila víko, dokudsi nevzpomněly, že ho mají držet otevřené, a samy papíry se měnily i během čtení. Papír byl skutečně velmi pomíjivý. Za rozzlobeného usykávání a podrážděného vzdychání Aes Sedai vytrvaly.
"Tady je hlášení od Danelle," ozvala se Myrelle a velice spěšně přelétla stránku. Siuan se k nim pokusila připojit - Danelle, mladá hnědá, patřila ke klice, která ji svrhla - ale Beonin se na ni hodně ostře zamračila, což ji zahnalo zpátky do rohu, kde si pro sebe vrčela. Beonin se začala věnovat kazetě a jejím dokumentům dřív, než Siuan stačila udělat tři kroky. Ostatní ženy si toho ani nevšimly. Myrelle rovnou

mluvila dál. "Píše, že Mattin Stepaneos ochotně přijímá, Roedran se pořád snaží zavděčit všem, kdežto Alliandra a Tylin chtějí víc času na zvážení odpovědí. Je tu poznámka Elaidinou rukou. ‚Zmáčkni je!'" Mlaskla jazykem, jak se jí hlášení v ruce rozpustilo. "Nestálo tam, kvůli čemu, ale aby do toho byli zapletení tihle čtyři, jsou jen dvě možnosti." Mattin Stepaneos byl králem Illianu a Roedran králem Murandy, zatímco Alliandra byla královnou Ghealdanu a Tylin Altary. Předmětem tedy musel být Rand či Aes Sedai stojící proti Elaidě.

"Aspoň víme, že naši vyslanci pořád mají stejně velkou šanci jako Elaidini," poznamenala Sheriam. Ovšem, Salidar neposlal nikoho k Mattinu Stepaneosovi. V Illianu vládl skutečnou mocí urozený pán Brend z rady devíti, Sammael. Elain by dala hodně, aby věděla, co Elaida nabídla, že ji byl Sammael ochoten podpořit, nebo aspoň proč Mattin Stepaneos říká, že ji podpoří. Byla si jistá, že tři Aes Sedai by daly stejně tolik, ale ony jenom dál vytahovaly dokumenty z lakované skříňky.

"Ten zatykač na Moirain pořád ještě platí," ozvala se Beonin potřásajíc hlavou nad listem, který se jí v ruce náhle změnil v tlustý svazek. "Ještě neví, že je Moirain mrtvá." Zamračila se na stránky a nechala je spadnout. Rozletěly se jako listí, a než dopadly na stůl, rozpustily se ve vzduchu. "Elaida si taky pořád ještě chce postavit palác."

"To zase ona ano," ucedila Sheriam suše. Trhla poněkud rukou, když zvedla něco, co vypadalo jako krátká zprávička. "Shemerin utekla. Přijatá Shemerin."

Všechny tři se ohlédly po Elain, než se vrátily zpátky ke kazetě, kterou musely znovu otevřít. Žádná z nich k tomu, co Sheriam řekla, nic nedodala.

Elain málem skřípala zuby. Ona a Nyneiva jim prozradily, že Elaida degradovala Shemerin, žlutou sestru, na přijatou, ale tyhle ženské jim samozřejmě nevěřily. Aes Sedai je možné přinutit k pokání, je možné ji vyhnat, ale není možné ji degradovat, tedy pokud ji neutiší. Jenže to vypadalo, že Elaida udělala přesně tohle, ať už zákony Věže říkaly cokoliv. Možná přepisovala zákony Věže.

Tyhle ženy nevěřily spoustě věcí, které jim s Nyneivou řekly. Takové mladé ženské, přijaté, nemohly znát svět tak dobře, aby věděly, co je možné a co ne. Všechny mladé ženy byly podle jejich názoru moc důvěřivé, snadno naletěly. Docela dobře mohly vidět a uvěřit v něco, co tam vůbec nebylo. Musela se ovládnout, aby si nedupla. Přijatá přijímala, co se Aes Sedai uráčilo jí předat, a nežádala to, co se Aes Sedai rozhodly nechat si pro sebe. Například omluvy. Dál se tvářila vyrovnaně, i když v duchu soptila.

Siuan žádné takové zábrany neměla. Většinou je neměla. Když se na ni Aes Sedai nedívaly, vrhala na ně mnohé zlobné pohledy. Jistě, když se po ní některá z nich podívala, vmžiku nasadila výraz pokory. Jak jednou řekla Elain, lev přežije, když se chová jako lev, a myš, když se chová jako myš. Nicméně ze Siuan byla velmi špatná a neochotná myš.

Elain měla dojem, že v Siuanině výraze zahlédla starosti. Tento úkol vykonávala Siuan od chvíle, kdy kroužku Aes Sedai prokázala, že dokáže prsten bezpečně používat - pravda, po tajných lekcích, které jí a Leaně udělovaly Elain a Nyneiva - a byl hlavním zdrojem jejích informací. Znovu navázat spojení se špehy roztroušenými po státech a převést jejich zprávy z Věže do Salidaru chvíli trvalo. Pokud to Sheriam a ostatní hodlají převzít, Siuan jim už nebude k ničemu. V dějinách Věže nikdy žádnou síť agentů nevedl nikdo jiný než hotová sestra, dokud do Salidaru nedorazila Siuan se znalostmi o špezích amyrlin a modrého adžah, jež vedla předtím, než se stala amyrlin. Beonin a Carlinya otevřeně váhaly spolehnout se na ženu, která již není jednou z nich, a ostatním do toho taky moc nechybělo. Pravdu dic, žádná z nich se ve společnosti utišené ženy necítila dobře.

Elain taky neměla nic na práci. Aes Sedai tomu mohly říkat lekce, dokonce to tak mohly i brát, ale ona z předchozích zkušeností věděla, že kdyby se je pokusila něčemu přiučit bez požádání, krátce a prostě by dostala za ucho. Byla zde, aby zodpověděla otázky, které by mohly mít, a k ničemu jinému. Pomyslela na stoličku - ta se objevila, s nohama ovinutýma vyřezávanými liánami - posadila se a čekala. Židle by byla pohodlnější, ale mohla by vyvolat poznámky. Přijatá sedící příliš pohodlně byla často považována za přijatou, která nemá nic na práci. Siuan si po chvíli udělala téměř stejnou sesličku. Stísněně se na Elain usmála - a na záda Aes Sedai se zamračila.

Když Elain tuto místnost v Tel'aran'rhiodu navštívila poprvé, stál tu půlkruh právě takových seslí, tucet či víc, před bohatě vyřezávaným stolem. Při každé návštěvě jich viděla méně, a teď tu nebyla žádná. Byla si jistá, že to něco znamená, ačkoliv si neuměla představit co. Byla si též jistá, že si to Siuan myslí taky, a

nejspíš důvod rozlouskla, ale pokud ano, Elain ani Nyneivě se o tom nezmínila.
"Boje v Shienaru a Arafelu utichají," zamumlala Sheriam zpola k sobě, "ale pořád tu nic neukazuje na to, proč vlastně začaly. Jsou to jenom šarvátky, ale Hraničáři spolu nebojují. Mají Mornu." Narodila se v Saldeii a Saldeia byla jedním z Hraničních států.
"Aspoň že je v Morně pořád klid," dodávala Myrelle. "Skoro až moc velký. To nemůže vydržet. Dobré je, že Elaida má v Hraničních státech přehršel špehů." Siuan se podařilo sebou trochu škubnout a zároveň se na Aes Sedai zamračit. Elain si nemyslela, že se jí již podařilo spojit s některým ze svých agentů v Hraničních státech. Od Salidaru to bylo dost daleko.
"Cítila bych se asi líp, kdyby se to samé dalo říct o Tarabonu." Stránka v Beoninině ruce se prodloužila a rozšířila. Aes Sedai se na ni podívala, odfrkla si a odhodila ji. "Špehové v Tarabonu pořád mlčí. Všichni. Má o Tarabonu jenom jedinou zprávu, totiž ty klepy z Amadicie, že jsou do války zapletené Aes Sedai." Potřásla hlavou nad tím, jak nesmyslné je svěřit takové řeči papíru. Aes Sedai se do občanských válek nepletly. Aspoň ne natolik otevřeně, aby se to dalo odhalit. "A vypadá to, že z Arad Domanu tu je jenom hrstka zmatených papírů."
"O Tarabonu se dozvíme brzy samy," uklidňovala ji Sheriam. "Za pár týdnů."
Pátrání pokračovalo celé hodiny. Dokumentů nikdy nebyl nedostatek. Lakovaná skříňka nikdy nebyla prázdná. Vlastně štos papírů v ní jako by občas s vyndaným listem zesílil. Samozřejmě jen ty nejkratší vydržely dost dlouho, aby je bylo možné přečíst celé, ale nějaký dopis či hlášení, které již někdo prohlédl, se v kazetě občas objevily znovu. Míjely chvíle dlouhého mlčení, i když občas některý dokument vyvolal poznámku. Aes Sedai však rozebíraly jen máloco. Siuan začala přebírat kolébku a navenek tomu nevěnovala nejmenší pozornost. Elain si přála, aby dokázala to samé, nebo, ještě lépe, aby si mohla číst - na podlaze u nohou se jí objevila knížka, Putování Jaina Dlouhokrokého, než ji zase zahnala - ale ženy, které nebyly Aes Sedai, měly víc volnosti než ty, které se na Aes Sedai cvičily. Přesto poslouchánímpřece jen několik věcí zjistila.
Vměšování Aes Sedai v Tarabonu nebylo jediným klepem, jenž si našel cestu na Elaidin psací stůl. To, jak Pedron Niall svolával bělokabátníky, mohlo mít za cíl cokoliv, od uchvácení amadijského trůnu - což tedy rozhodně nepotřeboval - přes ukončení válek a anarchie v Arad Domanu a Tarabonu po podporu Randa. Elain by tomuhle klidně uvěřila, pokud by slunce vyšlo na západě. Byla tu hlášení o zvláštních jevech v Illianu a Cairhienu - mohly tam být i další, ale Aes Sedai zahlédly jenom tyto - vesnice zachvácené šílenstvím, noční můry kráčející za denního světla, dvouhlavá mluvící telata, zplozenci Stínu zjevující se z ničeho nic. Sheriam a druhé dvě se o tyhle informace dělily klidně. Stejné příběhy se dostávaly do Salidaru z částí Altary a Murandy a přes řeku z Amadicie. Aes Sedai je nebraly vážně, jen jako hysterické výlevy lidí, dozvěděvších se o Draku Znovuzrozeném. Elain si tím nebyla tak jistá. Viděla věci, které ony neviděly, i přes vyšší věk a větší zkušenosti. O její máti se povídalo, že sbírá vojsko v západním Andoru - pod starobylou zástavou Manetherenu, no tedy! - zároveň prý ji vězní Rand nebo prý snad uprchla do všech představitelných států včetně Hraničních a Amadicie, přičemž to poslední bylo čistě nepředstavitelné. Věž očividně ničemu z toho nepřikládala váhu. Elain by byla moc ráda věděla, čemu věřit.
Přestala dumat o tom, kde vlastně její matka je, když zaslechla, jak Sheriam zmiňuje její jméno. Nemluvila s ní. Spěšně četla z čtvercového listu papíru, který se změnil v dlouhý pergamen se třemi pečetěmi dole. Elain z rodu Trakandů bylo nezbytně nutné najít a vrátit do Věže, ať to stojí co to stojí. Pokud to ještě někdo nějak zpacká, bude "závidět té ženské Macurové". Při tom se Elainzachvěla. Cestou do Salidaru jen o vlásek unikly tomu, aby je žena jménem Ronda Macurová neposlala s Nyneivou zpátky do Věže, svázané jako rance prádla do prádelny. Vládnoucí rod Andora, četla dál Sheriam, je "klíčem", což dávalo stejně malý smysl. Klíčem k čemu?
Žádná ze tří Aes Sedai se ani neohlédla jejím směrem. Jenom si vyměnily pohledy a dál pokračovaly v tom, co dělaly. Možná na ni zapomněly, ale zase taky možná ne. Aes Sedai dělaly to, co dělaly. Pokud měla být uchráněna před Elaidou, bylo to rozhodnutí Aes Sedai, a kdyby se z nějakého důvodu rozhodly, že ji Elaidě předají spoutanou na rukou a na nohou, tak to byla také jejich volba. "Piloun před večeří taky nežádá žábu o svolení," vzpomněla si na Liniino rčení.
Elaidina reakce na Randovu amnestii byla zřejmá ze stavu, v jakém hlášení bylo. Elain skoro viděla, jak

ten kousek papíru mačká v pěsti, začíná ho trhat, pak ho chladně uhlazuje a přikládá do kazety. Elaidiny záchvaty vzteku byly téměř vždycky chladné. Na tento dokument nic nepřipsala, ale na jiný naškrábala kousavá slova, kde vypočítávala Aes Sedai ve Věži, přičemž dávala jasně najevo, že je téměř připravená veřejně vyhlásit, že každá sestra, která neposlechne rozkaz k návratu, je zrádkyně. Sheriam a druhé dvě tuto možnost klidně probíraly. Ať už hodlalo uposlechnout kolik chtělo sester, některé musely cestovat daleko, některé dokonce ještě povolání ani nemusely dostat. V každém případě by takový výnos světu potvrdil všechny řeči o rozdělené Věži. Elaida musela být blízka panice, když o něčem takovém vůbec uvažovala, nebo úplně zešílela.
Elain přejel po zádech mráz, a nemělo to nic společného s tím, jestli je Elaida vyděšená nebo rozzuřená. Dvě stě devadesát čtyři Aes Sedai ve Věži, podporující Elaidu. Téměř jedna třetina všech Aes Sedai, téměř tolik, kolik se jich sešlo v Salidaru. Bylo docela dobře možné, že nejlepší, več mohly doufat, by bylo, kdyby se zbytek také rozdělil na poloviny. Vlastně to by bylo ještě lepší, než co se dalo čekat. Po velkém přílivu na začátku se počty, přicházející do Salidaru, snížily na pouhý pramínek. Snad se příliv do Věže také zeslabil. Bylo to možné.
Nějakou dobu zase pátraly mlčky, pak vyjekla Beonin: "Elaida vyslala poselstvo k Randu al'Thorovi."
Elain vyskočila a jen tak tak stačila zavřít pusu, když na ni Siuan velitelsky kývla, což zkazila jen maličko tím, že nejdřív nedokázala nechat zmizet spletenou kolíbku.
Sheriam po papíru sáhla, ale než se ho dotkla, změnil se ve tři listy. "Kam je poslala?" zeptala se ve chvíli, kdy Myrelle dodala: "Kdy opustily Tar Valon?" Vážnost tu visela jen za konečky prstů.
"Do Cairhienu," odpovídala Beonin. "A neviděla jsem kdy, pokud to tam stálo. Ale určitě pojedou do Caemlynu, jakmile zjistí, že tam je."
I tak to bylo docela dobré. Z Cairhienu do Caemlynu jim to mohlo trvat měsíc i víc. Salidarské poselstvo se k němu určitě dostane první. Elain měla pod žíněnkou v Salidaru nacpanou potrhanou mapu a každý den si na ní značila, jak daleko si myslela, že mohlo poselstvo urazit z cesty do Caemlynu.
Šedá sestra však ještě nedomluvila. "Zdá se, že Elaida mu chce nabídnout svou podporu. A doprovod do Věže." Sheriam zvedla obočí.
"To je nesmysl." Myrelle potemněly olivové líce. "Elaida byla červená." Amyrlin patřila všem adžah a žádnému, nicméně žádná nedokázala prostě zapomenout, odkud vzešla.
"Ta ženská udělá cokoliv," bručela Sheriam. "Podpora Bílé věže by mu mohla připadat přitažlivá."
"Třeba bychom mohly poslat zprávu Egwain přes ty aielské ženy?" navrhla pochybovačným tónem Myrelle.
Siuan si hlasitě a velmi zvučně odkašlala, ale Elain už toho měla až po krk. Varovat Egwain bylo samozřejmě životně důležité - Elaidini lidé by ji určitě odvlekli zpátky do Věže, kdyby ji v Cairhienu objevili, a přijetí, jehož by se jí dostalo, by jistě nebylo příjemné - ale ten zbytek...! "Jak si můžete myslet, že by Rand vůbec poslouchal něco, co řekne Elaida? Copak si myslíte, že neví, že je z červeného adžah a co to znamená? Ony mu nechtějí nabídnout podporu, a vy to víte. Musíme jej varovat!" V tom, co říkala, byl rozpor a ona to věděla, ale jejího jazyka se zmocnil strach. Kdyby se Randovi něco stalo, zemřela by.
"A jak tedy navrhuješ, že to my máme udělat, přijatá?" otázala se chladně Sheriam.
Elain se obávala, že musí vypadat jako právě leklá ryba, s pusou takhle otevřenou. Neměla ani tušení, jak odpovědět. Zachránilo ji náhlé zavřísknutí v dálce, následované řevem z předpokoje. Byla sice u dveří nejblíž, ale probíhala jimi s ostatními těsně za patami.
Místnost byla, až na kronikářčin psací stůl s úhlednými hromádkami papírů a srovnanými hraničkami svitků a dokumentů a řadu křesel u stěny, kde čekávaly Aes Sedai na rozhovor s Elaidou, úplně prázdná. Anaiya, Morvrin a Carlinya byly pryč, ale křídlo vysokých dveří do chodby se ještě dovíralo. Zužující se mezerou sem doléhal zoufalý jekot nějaké ženy. Sheriam, Myrelle a Beonin málem srazily Elain, jak spěchaly do chodby. Sice vypadaly dost mlžně, ale na dotek byly pevné až dost.
"Buďte opatrné," křičela Elain, ale stejně se nedalo dělat nic jiného než sebrat suknice a co nejrychleji je následovat společně se Siuan. Vstoupily do scény z noční můry. Doslova.
Asi třicet kroků napravo se nástěnnými koberci ověšená chodba rozšiřovala do kamenné jeskyně, která se táhla jakoby bez konce. Rudá záře roztroušených ohňů a ohřívadel místy vytvářela světlejší skvrny.

Všude byli jen trolloci, velcí, s lidskou postavou, až příliš lidské tváře však měli pokřivené zvířecími tlamami a čenichy a zobáky, a na hlavách měli rohy, kly či péřové hřebeny. Ti v dálce vypadali nehmotněji než ti blízko, jenom jakoby zpola zformovaní, kdežto ti nejbližší byli obři dvakrát vyšší než dospělý muž, dokonce větší než skuteční trolloci, všichni odění v kůži a černých osnířích s hroty, tančili kolem ohňů na vaření a kotlů, skřipců a podivných hrotnatých rámů a kovových tvarů.
Skutečně to byla noční můra, ačkoliv větší, než o jaké kdy Elain slyšela od Egwain či moudrých. Jak se jednou osvobodily z mysli, která je stvořila, takové věci občas proplouvaly světem snů a někdy se uhnízdily na nějakém místě. Aielské chodící ve snu je ze zásady ničily, kdykoliv na ně narazily, ale ony - i Egwain - jí říkaly, že nejlepší je se jim vyhnout, pokud už na nějakou narazí. Naneštěstí Carlinya očividně neposlouchala, když jim to s Nyneivou tlumočily.
Bílá sestra byla spoutaná a visela za kotníky na řetěze, který mizel v temnotě nahoře. Elain viděla, že ji stále obklopuje záře saidaru, ale Carlinya se zoufale zmítala a ječela, zatímco ji pomalu, po hlavě spouštěli do velkého černého kotle, v němž bublal vřelý olej.
Když Elain vybíhala do chodby, Anaiya a Morvrin se zastavily na hranici, kde se chodba měnila v jeskyni. Chviličku tam stály, potom se jejich nejasné postavy náhle jako by protáhly směrem k hranici, jako kouř vtahovaný komínem. V okamžení byly uvnitř a Morvrin ječela, jak dva trolloci otáčeli velkými železnými koly, která ji natahovala stále víc, a Anaiya visela za zápěstí a trolloci kolem ní tančili a švihali ji kovovými pruty, které jí trhaly šaty na kusy.
"Musíme se propojit," řekla Sheriam a záře, jež ji obklopovala, se spojila s tou kolem Myrelle a Beonin. Ani tak se zdaleka neblížila jasu obklopujícímu jedinou ženu v bdělém světě, ženu, která nebyla rozmlženým snem.
"Ne!" křičela naléhavě Elain. "Nesmíte to brát jako skutečnost. Musíte s tím zacházet jako s -" Popadla Sheriam za paži, ale pramen ohně, který ty tři spletly, slabý, i když byly propojené, již dosáhl hranice mezi snem a noční můrou. Tkanivo tam zmizelo, jako by je noční můra pohltila, a tři Aes Sedai to zároveň vtáhlo, jako když mlhu zachytí vítr. Měly čas jen na vyděšené zavřísknutí, než se dotkly hranice a zmizely. Sheriam se znovu objevila uvnitř, hlava jí vyčnívala z tmavého kovového zvonu. Trolloci otočili držadly a trhly zvenčí za páky a Sheriaminy rudé vlasy prudce zavlály, jak stále hlasitěji vřeštěla. Po druhých dvou nebylo ani vidu, ani slechu, ale Elain měla dojem, že z dálky slyší další jekot a někdo kvílel: "Ne!" pořád dokola, další křik o pomoc.
"Vzpomínáš si, co jsme vám říkaly o rozhánění nočních můr?" zeptala se Elain.
Siuan, s očima upřenýma na scénu, odehrávající se před ní, kývla. "Nesmíš to brát jako skutečnost. Snaž se v duchu upřesnit, jak by to vypadalo bez ní."
To byla Sheriamina chyba, nejspíš též chyba všech Aes Sedai. Když se snažily usměrňovat proti noční můře, tak ji braly jako skutečnou, a když ji takto přijaly, vtáhla je do sebe stejně jistě, jako by do ní vstoupily dobrovolně, a ony zůstaly bezmocné, pokud by si nevzpomněly na to, co zapomněly. Což žádná zřejmě nedělala. Sílící vřískot se Elain zavrtával do uší.
"Chodba," mumlala a snažila se v hlavě vytvořit chodbu, jak vypadala, když ji viděla naposledy. "Mysli na chodbu, tak jak si ji pamatuješ.""Snažím se, holka," zavrčela Siuan. "Nefunguje to."
Elain si povzdechla. Siuan měla pravdu. Ani jedna čárka na scéně před nimi se nezachvěla. Sheriam se hlava nad kovovým obalem, který ji jinak zcela obklopoval, málem viditelně třásla. Morvrin svoje vytí vyrážela s bolestným funěním. Elain měla dojem, že skoro slyší, jak se jí trhají klouby. Carlinyiny vlasy, které jí nyní visely dolů, se už skoro dotýkaly vlnící se hladiny horkého oleje. Dvě ženy nestačily. Noční můra byla příliš velká.
"Potřebujeme ostatní," řekla.
"Leanu a Nyneivu? Holka, i kdybychom věděly, kde je hledat, Sheriam a ostatní budou mrtvé dřív..." Odmlčela se a zahleděla se na Elain. "Ty nemyslíš Leanu a Nyneivu, viď? Ty myslíš Sheriam a..." Elain jenom kývla. Bála se i promluvit. "Nemyslím, že nás odsud uslyší nebo uvidí. Ti trolloci se po nás ani neohlédli. To znamená, že to musíme zkusit zevnitř." Elain znovu kývla. "Holka," prohodila Siuan hluše, "máš lví kuráž, a možná tolik rozumu, co rybařík." S těžkým povzdechem dodala: "Ale já taky nevidím jinou cestu."
Elain s ní souhlasila ve všem, snad kromě kuráže. Kdyby neměla tak ztuhlá kolena, byla by se složila na

hromádku na podlahu, jejíž dlaždice vytvářely vzor v barvách všech adžah. Uvědomila si, že má v ruce meč, velký lesklý kus oceli, naprosto k ničemu, i kdyby věděla, jak s ním zacházet. Pustila meč z ruky a on zmizel dřív, než dopadl na podlahu. "Čekání ničemu nepomůže," zamumlala. Ještě chvíli, a všechna kuráž, kterou se jí podařilo vyškrábat, se určitě vypaří.
Společně se Siuan vykročily k hranici. Elain došlápla na dělicí čáru a náhle cítila, jak ji to vtahuje, jako vodu vodovodem.
Jednu chvíli stála v chodbě a zírala na ty hrůzy, vzápětí už ležela na břiše na šedém kameni, zápěstí a kotníky měla pevně svázané za zády a ty hrůzy byly všude kolem ní. Jeskyně se táhla bez konce všemi směry. Chodba Věže již zřejmě neexistovala. Vzduchem se nesl jekot, odrážející se od skalních stěn a stropu, odkud visely stalaktity, z nichž kapala voda. Pár kroků od ní stál nad zuřící výhní velký černý kotel, z něhož stoupala pára. Trollok s kančím rypákem i s kelci dovnitř házel něco, co vypadalo jako neidentifikovatelné kořínky. Kotel na polívku. Trolloci jedli asi všechno. Včetně lidí. Myslela na to, jak má ruce i nohy volné, ale drsný provaz se jí dál zařezával do masa. Dokonce i bledá záře saidaru zmizela. Pravý zdroj pro ni již neexistoval, tady ne. Skutečná noční můra, a ona v ní byla docela lapená.
Přes křik se k ní donesl Siuanin hlas, zněl jako bolestné sténání. "Sheriam, poslouchej mne!" Světlo samo vědělo, co jí dělají. Elain ostatní neviděla. Jenom je slyšela. "Tohle je sen! Ááh.....áááááááh! M-mysli na to, jak by to mělo být!"
Elain se přidala. "Sheriam, Anaiyo, všechny, poslouchejte mě! Musíte myslet na chodbu, jaká byla! Jaká skutečně je! Toto je skutečné jenom tak dlouho, dokud tomu věříte!" Pevně si představila chodbu, barevné dlaždice v uspořádaných řadách a zlacené kandelábry a tkané goblény jasných barev. Nic se nezměnilo. Řev se zde stále rozléhal. "Musíte myslet na tu chodbu! Podržte v duchu její obraz a ona pak bude skutečná! Můžete to porazit, když to zkusíte!" Trollok se na ni podíval. Teď držel velký nůž s ostrou špičkou. "Sheriam, Anaiyo, musíte se pořádně soustředit! Myrelle, Beonin, soustřeďte se na chodbu!" Trollok ji převrátil na bok. Snažila se odplazit, ale mohutné koleno ji bez námahy udrželo na místě, zatímco jí prořezával šaty jako lovec stahující mrtvého jelena. Zoufale se držela obrazu chodby. "Carlinyo, Morvrin, pro všechnu lásku Světla, soustřeďte se! Myslete na chodbu! Chodba! Všechny! Myslete!" Trollok cosi zavrčel drsným jazykem, který nikdy nebyl určen pro lidská mluvidla, hodil ji na břicho, klekl si na ni a silnými koleny jí drtil paže proti zádům. "Chodba!" vyvřískla. Trollok jí zapletl silné prsty do vlasů a zvrátil jí hlavu dozadu. "Chodba! Myslete na chodbu!" Trollok jí položil nůž na napjatý krk pod levým uchem. "Chodba! Chodba!" Čepel prořízla kůži.
Náhle zírala na barevné dlaždice pod nosem. Přitiskla si ruce na hrdlo, radovala se, že je má volné, ucítila vlhkost a dala si ruku před oči. Krev, ale jenom lehká šmouha. Otřásla se. Kdyby se tomu trollokovi podařilo jí podříznout hrdlo... To už by žádné léčení nepomohlo. Znovu se otřásla a pomalu se zvedla. Byla v chodbě Věže před amyrlininou pracovnou a po trollocích nebo jeskyni nebylo nikde ani stopy. Byla tu i Siuan a prohlížela si přes rozervané šaty řádné modřiny, i Aes Sedai, mlžné postavy, téměř trosky. Carlinya byla v nejlepším stavu, jak tu tak stála s vytřeštěnýma očima a třásla se, sahala si na vlasy, které jí teď končily ožehnutými konečky jen dlaň od hlavy. Sheriam a Anaiya vypadaly jako brečící hromádky v zakrvácených hadrech. Myrelle se choulila do sebe, tvář měla popelavou a byla nahá a pokrytá dlouhými rudými škrábanci a podlitinami. Morvrin zasténala pokaždé, když se pohnula, a pohybovala se nepřirozeně, jako by jí už klouby pořádně nefungovaly. Beonin měla šaty rozervané na cáry, klečela, lapala po dechu a třeštila oči víc než obvykle, přičemž se opírala o stěnu, aby nepřepadla na nos. Elain si náhle uvědomila, že jí šaty i spodnička visí na ramenou, vepředu hladce rozříznuté. Lovec stahující mrtvého jelena. Otřásla se tak, že málem upadla. Spravit šaty byla prostě otázka myšlenky, ale nebyla si jistá, jak dlouho potrvá náprava vzpomínek.
"Musíme se vrátit," pronesla Morvrin, klečící neohrabaně mezi Sheriam a Anaiyou. Přes ztuhlé klouby a steny mluvila stejně pevně jako obvykle. "Je třeba provést léčení a žádná z nás to nedokáže ve stavu, v jakém jsme."
"Ano." Carlinya se znovu dotkla krátkých vlasů. "Ano, nejlepší bude, když se vrátíme do Salidaru." Hlas měla rozhodně rozechvělejší než normálně.
"Já tady ještě chvíli zůstanu, jestli nikdo nemá nic proti tomu," oznámila jim Siuan. Nebo to spíš navrhla, tím pokorným hlasem, který se k ní vůbec nehodil. Šaty měla zase celé, ale modřiny zůstaly. "Mohla bych

zjistit ještě něco, co by se hodilo. Mám jenom pár boulí a už jsem dopadla hůř, když jsem vypadla ze člunu."
"Vypadáš spíš jako někdo, na koho člun spadl," poznamenala Morvrin, "ale rozhodnutí je na tobě."
"Já taky zůstanu," řekla Elain. "Můžu Siuan pomoct a zraněná nejsem ani trošku." Pokaždé, když polkla, uvědomila si ten škrábanec na hrdle.
"Já pomoc nepotřebuju," řekla Siuan ve chvíli, kdy ještě důraznějším tónem vyjela Morvrin: "Dneska v noci sis zachovala chladnou hlavu. Tak to teď nepokaz. Půjdeš s námi."
Elain nevrle kývla. Hádáním by se nikam nedostala, jen do horké vody s mydlinkami. Mohli jste si myslet, že tady učí hnědá sestra a Elain je žačka. Aes Sedai si nejspíš myslely, že do té noční můry spadla stejně jako ony. "Pamatujte si, ze sna můžete vstoupit přímo do vlastního těla. Nemusíte se nejdřív vracet do Salidaru." Nedalo se poznat, jestli ji slyšely. Morvrin se otočila, jakmile přikývla.
"Jen klid, Sheriam," říkala rozložitá žena uklidňujícím tónem. "Za chviličku budeme zpátky v Salidaru. Jen klid, Anaiyo." Sheriam aspoň přestala brečet, i když stále sténala bolestí. "Carlinyo, pomohla bys Myrelle? Jsi připravená, Beonin? Beonin?" Šedá sestra zvedla hlavu a chvíli na Morvrin zírala, než kývla. Šest Aes Sedai zmizelo.
Elain se ještě naposled ohlédla na Siuan a následovala je - ale nešla do Salidaru. Někdo jí nejspíš přijde vyléčit ten škrábanec na krku, pokud si toho všimly, ale ještě nějakou dobu se budou starat o šest Aes Sedai, které budou po probuzení vypadat, jako kdyby je protáhli obludným mechanickým strojkem. Elain měla těch několik minut a v duchu další cíl.
Velký sál v paláci její matky v Caemlynu se kolem ní nezjevil zrovna snadno. Než se ocitla na červenobílých dlaždicích na podlaze pod hodně vysokým klenutým stropem mezi řadami mohutných bílých sloupů, cítila jakýsi odpor. Světlo opět přicházelo odevšad a odnikud. Obrovská okna pod stropem, na nichž byl střídavě vypodobněn stříbrný lev Andoru, nejstarší královny říše a výjevy z velkých andorských vítězství, nebyla díky tmě venku téměř vidět.
Elain okamžitě poznala změny a pochopila, že díky nim se sem dostávala s takovými obtížemi. Na pódiu na konci sálu, kde by měl stát Lví trůn, byla místo něj jakási velkolepá obludnost zdobená draky, jiskřícími zlatem a rudým smaltem, se slunečními kameny místo očí. Trůn její matky však nebyl z místnosti odstraněn, stál na jakémsi podstavci za a nad tou hroznou věcí.
Elain prošla sálem a vylezla po bílých mramorových stupních, aby se podívala na pozlacený trůn andorských královen. Stříbrný lev Andoru, zasazený v měsíčních kamenech v rubínovém poli na opěradle, by byl vidět nad matčinou hlavou.
"Co to děláš, Rande, al'Thore?" zašeptala drsně. "Co si myslíš, že děláš?"
Velice se bála, že když tu není, aby ho vedla mezi propastmi, všechno zhudlaří. Pravda, Taireny zvládal docela dobře a Cairhieňany očividně taky, ale její lidé byli jiní, drsně otevření a přímočaří, neměli moc rádi, když s nimi někdo manipuloval nebo je zastrašoval. Co fungovalo v Tearu nebo Cairhienu, to mu tady mohlo vybuchnout do obličeje jako ohňostrůjcovy rachejtle.
Kdyby tak jen mohla být s ním. Kdyby ho tak jen mohla varovat před poselstvem z Věže. Elaida musela mít schovaný nějaký trik, který spustí, až to bude nejméně čekat. Bude mít dost rozumu, aby to poznal? Vlastně neměla ani ponětí, jaké rozkazy mělo poselstvo ze Salidaru. Přes Siuanino úsilí většina Aes Sedai v Salidaru zřejmě měla na Randa al'Thora dva názory. Byl Drakem Znovuzrozeným, předpovězeným spasitelem lidstva, ale taky to byl muž, který mohl usměrňovat, odsouzený k šílenství, smrti a zkáze.
Postarej se o něj, Min, říkala si v duchu. Dostaň se k němu rychle a postarej se o něj.
Žárlivě ji píchlo, že Min bude tam, kde chtěla být ona. Mohla se o něj dělit, ale bude mít jednu část z něj jenom pro sebe. Spojí se s ním jako se strážcem, ať to stojí co to stojí.
"Udělám to." Natáhla ruku ke Lvímu trůnu, aby přísahala, jako královny přísahaly od samého vzniku Andoru. Podstavec byl pro ni příliš vysoký, aby dosáhla, ale snaha by se měla počítat. "Udělám to."
Čas běžel dál. Některá Aes Sedai za ní v Salidaru přijde, aby ji vzbudila a vyléčila ten mrňavý škrábanec na krku. S povzdechem vystoupila ze sna.
* * *
Zpoza sloupů velkého sálu vystoupil Demandred a podíval se ke dvěma trůnům, kde zmizela ta holka. Elain Trakandovna, pokud se skutečně nemýlil, a podle toho, jak vypadala průhledně, používala nějaký

menší ter'angrial, vyrobený pro cvičení studentů začátečníků. Hodně by dal za to, co měla v hlavě, avšak její slova a výraz byly jasné až dost. Nelíbilo se jí, co tu al'Thor prováděl, ani trochu, a hodlala s tím již něco udělat. Odhodlaná mladá žena, usoudil. V každém případě další vlákno ve spleti sebou škublo, jakkoliv chabý jeho tah nakonec mohl být.
"Ať vládne Pán chaosu," řekl trůnům - ačkoliv by pořád moc rád věděl, proč to tak musí být - a otevřel průchod, jímž opustil Tel'aran'rhiod.

## KAPITOLA OSMÁ

### Sbírá se bouře

Nyneiva se probudila ráno s prvním světlem a cítila se celá rozlámaná. Měla pocit, že se blíží špatné počasí, a přesto letmý pohled z okna neodhalil jediný mráček, kazící ještě šedou oblohu. Den již sliboval další výheň. Košili měla propocenou a pokroucenou, jak se neustála obracela a házela sebou na posteli. Kdysi se dokázala spolehnout na svou schopnost naslouchat větru, ale od chvíle, co opustila Dvouříčí, se

to zřejmě nějak zvrtlo, aniž ji však schopnost zcela opustila.
Čekání, až na ni bude řada u umyvadla, taky nepomohlo, ani to, když musela poslouchat Elainin recitál, když jí druhá žena vyprávěla, co se stalo poté, kdy je opustila v Elaidině pracovně. Ona noc strávila dlouhým marným pátráním v ulicích Tar Valonu, které byly až na ni, holuby, potkany a hromady odpadků, prázdné. To byl šok. Tar Valon byl vždy udržován beze smítka. Elaida musela město hrozně zanedbávat, když se odpadky ukázaly i v Tel'aran'rhiodu. Jednou oknem taverny poblíž Jižního přístavu, ze všech míst, zahlédla Leanu, ale když vběhla dovnitř, šenk byl prázdný až na čerstvě namodro natřené stoly a lavice. Měla to jednoduše vzdát, ale Myrelle ji v poslední době pořád sužovala, takže Nyneiva chtěla mít čisté svědomí, až té ženské řekne, že se snažila. Myrelle dokázala poznat vytáčky rychleji než kdo jiný, koho kdy Nyneiva viděla či slyšela. Když skončila, vystoupila z Tel'aran'rhiodu a našla Elainin prsten již ležet zase na stole. Elain spala hlubokým spánkem. Pokud by existovala cena za zbytečnou námahu, byla by jiurčitě získala. A nyní zjistila, že Sheriam a ostatní se málem nechaly zabít... Dokonce i kanárek, zpívající v proutěné klícce, si vysloužil kyselý pohled.
"Ony si myslí, že všechno znají," bručela Nyneiva znechuceně. "Vykládala jsem jim o nočních můrách. Varovala jsem je, a včera v noci to nebylo poprvý." Rozdíl neznamenalo, že všech šest sester bylo vyléčeno dřív, než se vůbec vrátila z Tel'aran'rhiodu. Příliš snadno to mohlo skončit mnohem hůř - neboť si ony myslely, že všechno znají. Při přeplétání copu na denní nošení ji zdržovalo, že se za něj pořád podrážděně tahala. Ve vlasech se jí občas zachytil i náramek a'damu, ale ona ho nehodlala sundat. Dneska byla řada na Elain, aby ho nosila, ale ta by ho docela klidně nechala pověšený na kolíčku na zdi. Náramkem k ní proudily starosti a nevyhnutelný strach, ale silnější než to bylo rozčilení. "Marigan" už nepochybně pomáhala s přípravou snídaně. Pracovat jí zřejmě žralo mnohem víc než to, že je vězeň.
"Tos vymyslela dobře, Elain. Neřeklas, jak ses do toho dostala sama potý, co ses snažila ostatní varovat."
Elain si pořád ještě otírala obličej ručníkem. "Nebylo příliš těžké to vymyslet. Na takhle velkou noční můru bylo potřeba všech, abychom ji zvládly. Třeba se naučily troše pokory. Třeba nebude schůzka s moudrými dneska v noci tak špatná."
Nyneiva kývla. Tohle si myslela taky. Ne to o Sheriam a ostatních. Aes Sedai se naučí pokoře, až budou mít kozy křídla, a navíc den před schůzkou s moudrými. To o Elain. Nejspíš se nechala v té noční můře chytit taky, i když to ta holka nikdy nepřizná. Nyneiva si nebyla jistá, jestli si Elain myslí, že přijímat uznání za odvahu je vychloubání, nebo jestli si prostě neuvědomuje, jak je odvážná. Tak nebo tak, Nyneiva byla rozpolcená mezi obdivem k chrabrosti druhé ženy a přáním, aby to Elain aspoň jednou přiznala. "Měla jsem dojem, že vidím Randa." Ručník letěl na stůl.
"On tam byl osobně?" To bylo podle moudrých dost nebezpečné. Člověk riskoval, že ztratí část toho, co je v něm lidského. "Varovala jsi ho před tím."
"Kdy on začal poslouchat rozumný důvody? Jenom jsem ho zahlídla. Možná se jen ve snu dotkl Tel'aran'rhiodu." To nebylo moc pravděpodobné. Očividně obstavoval své sny ochranami tak silnými, že světa snů nemohl podle Nyneivy dosáhnout jinak než osobně v těle, dokonce i kdyby byl snílek a měl jeden z prstenů. "Možná to byl jenom někdo, kdo se mu trochu podobal. Jak jsem říkala, byla to jenom chvilička, na náměstí před Věží."
"Měla bych tam být s ním," zamumlala Elain. Vyprázdnila umyvadlo do nočníku a ustoupila stranou, aby se ke stojanu dostala i Nyneiva. "On mě potřebuje."
"On potřebuje to, co vždycky." Nyneiva se zlobně mračila, když nalévala do umyvadla vodu ze džbánu. Velice nerada se umývala ve vodě, která celou noc stála. Aspoň však nebyla studená. Něco takového, jako studená voda, už neexistovalo. "Aby mu někdo ze zásady dal jednou týdně za uši a udržoval ho na tý správný cestě."
"To není spravedlivé." Jak si Elain přetahovala přes hlavu čistou spodničku, zněl její hlas tlumeně. "Já si kvůli němu dělám pořád starosti." Ve výstřihu se jí objevila hlava, tvářila se však spíš ustaraně než vzdorně, i přes tón hlasu. Pak si z kolíku vzala bílé šaty s pruhy na lemu. "Dokonce si o něj dělám starosti i ve svých snech! Myslíš si, že on tráví všechen svůj čas starostmi o mne? Já tedy ne."
Nyneiva kývla, i když si v duchu řekla, že to není to samé. Randovi řekli, že Elain je v bezpečí s Aes Sedai, i když ne kde. Jak mohl být Rand někdy v bezpečí? Sklonila se nad umyvadlo a z košile jí

vyklouzl Lanův těžký prsten, pověšený na kožené šňůrce. Ne, Elain měla pravdu. Ať už Lan prováděl cokoliv, Nyneiva pochybovala, že na ni myslí byť z poloviny tak často jako ona na něj. Světlo, ať je naživu, i kdyby na mě vůbec nemyslel. Ta možnost ji rozzlobila natolik, že si málem vyrvala cop i s kořínky, kdyby neměla ruce plné mýdla a ručníku. "Nesmíš si kvůli tomu chlapovi dělat pořád starosti," řekla kysele, "i když se chceš stát zelenou. Co včera v noci zjistily?"

Byl to dlouhý příběh, i když v něm bylo málo šťávy, a po chvíli se Nyneiva posadila na Elaininu postel, poslouchala a ptala se. Ne že by jí odpovědi příliš pomohly. Jenom to nebylo stejné, když ty dokumenty neviděla sama. Bylo velice dobře, že Elaida se konečně dozvěděla o Randově amnestii, ale co tím myslela? Potvrzení, že Věž oslovuje vladaře, mohla být nakonec dobrá zpráva. Mohlo by to pod sněmovnou zapálit oheň. Něco muselo. Že Elaida vysílá k Randovi poselstvo, rozhodně znamenalo nepříjemnosti, ale on nemohl být tak hloupý, aby poslouchal někoho, kdo přicházel od Elaidy. Nebo mohl? V tom, co Elain vyslechla, prostě nebylo dost informací. A co to Rand udělal, postavit Lví trůn na podstavec? Mohl být Drak Znovuzrozený a tenhle aielský car něco, ale ona se nemohla přenést přes skutečnost, že se o něj starala, když byl malý, a naplácala mu, když to potřeboval.

Elain se dál oblékala a skončila s tím dřív, než dovykládala celý příběh. "Zbytek ti povím později," vyhrkla a zmizela ze dveří.

Nyneiva zavrčela a beze spěchu se dál oblékala. Elain dneska učila svou první třídu novicek, něco, co Nyneivě zatím nedovolily. Ale ačkoliv jí nesvěřily výuku novicek, byla tu pořád ještě Moghedien. Brzy skončí s přípravou snídaně.

Když Nyneiva ženu našla, jediná potíž byla, že Moghedien byla až po lokty ponořená v mydlinkové vodě a stříbrný obojek a'damu na ní vypadal zvlášť nemístně. Nebyla sama. Tucet dalších žen usilovně drhlo šaty na valchách na oploceném dvorku mezi kotly s vřelou vodou, z nichž stoupala pára. Další ženy věšely první várku prádla na dlouhé šňůry natažené mezi tyčemi, avšak na řadu na valchách čekaly hromady lůžkovin, spodního prádla a všech možných hábků. Pohled, který Moghedien po Nyneivě vrhla, měl stačit, aby ji usmažil ve vlastní šťávě. A'damem projela nenávist, stud a vztek, které málem stačily, aby překryly všudypřítomný strach.

Žena, řídící velké prádlo, jako hůlka hubená šedivá stařena jménem Nildra, přišustila blíž s plácačkou, kterou držela jako žezlo, a tmavé vlněné sukně měla podvázané pod koleny, aby si je neušpinila na zemi, rozblácené šplíchající vodou. "Dobré ráno, přijatá. Asi chceš Marigan, co?" Hlas měla suchý, mísila se v něm úcta s vědomím, že zítra může kterákoliv přijatá skončit na den i měsíc u ní jako pračka, kterou bude dřít a sekýrovat stejně tvrdě jako ostatní, pokud ne víc. "No, ještě ji nemůžu nechat jít. Zatím mám málo lidí. Jedno z mých děvčat se dneska vdává, další utekla a dvě jsou jen na lehkou práci, protože jsou těhotné. Myrelle Sedai mi řekla, že si ji můžu vzít. Za pár hodin se bez ní možná obejdu. Uvidím."

Moghedien se narovnala a otevřela ústa, ale Nyneiva ji umlčela důrazným pohledem - a nenápadně sáhla na náramek a'damu na svém zápěstí - takže se starší žena znovu dala do práce. Stačilo pár nevhodných slov, stížnost, kterou by nikdy nemohla vznést selka, za niž se vydávala, a už by byla na cestě k utišení a popravčímu lešení, a Nyneiva a Elain by na tom nebyly o mnoho líp. Nyneiva proti své vůli polkla úlevou, když se Moghedien znovu skonila k valše a pohybovala rty, jako by tiše nadávala. A'damem proletěla ohromná hanba a zuřivý vztek.

Nyneivě se podařilo usmát na Nildru, něco zamumlala, nebyla si jistá co, a pak odešla do společné kuchyně na snídani. Zase Myrelle. Napadlo ji, jestli je proti ní zelená zaujatá z nějakého důvodu osobně. Napadlo ji, jestli bude mít z Moghedien věčné bolení břicha. Od chvíle, kdy tu ženskou dostala na a'dam, jedla šanru prakticky jako cukrátka.

Dostat hrnek čaje s medem a housku, ještě horkou z pece, bylo snadné, ale pak jedla při chůzi. Po tváři se jí řinul pot. Dokonce i takhle časně již sílilo horko a vzduch byl suchý. Vycházející slunce vytvářelo nad lesem kopuli z roztaveného zlata.

Ulice z udusané hlíny byly plné jako obvykle, když bylo dost světla, aby bylo vidět. Kolem rozvážně proplouvaly Aes Sedai, horka a prachu si nevšímaly, tvářily se záhadně, jak se vydávaly za záhadnými posílkami, často měly za patami strážce, vlky s chladnýma očima, kteří předstírali, že jsou ochočení. Všude byli vojáci, obvykle pochodovali či jeli ve čtvercích, ačkoliv Nyneiva nechápala, proč je jim dovoleno tlačit se v ulicích, když měli tábory v lesích. Kolem pobíhaly děti, opičily se po vojácích s

hůlkami místo mečů a pík. Novicky v bílém v davu klusaly po své práci. Sloužící se pohybovali poněkud pomaleji, ženy s náručemi prostěradel pro postele Aes Sedai či ošatkami chleba z kuchyní, muži vodili voly, kteří tahali žebříňáky plné dříví na topení, vláčeli truhlice či nosili na ramenou celé mrtvé ovce do kuchyní. Salidar nebyl vystavěn, aby obsáhl tolik lidí. Vesnice málem praskala ve švech.
Nyneiva šla dál. Den měl většinou patřit přijaté, pokud neučila mladší novicky, aby ho využila ke studiu, které si vybere, sama nebo s Aes Sedai, ale přijatá, jež vypadala, že nic nedělá, měla velkou šanci, že si ji nějaká Aes Sedai zabere pro sebe. Nyneiva nehodlala strávit den pomáháním některé hnědé sestře s katalogizací knih ani opisováním poznámek pro šedou. Opisování nenáviděla, se vším tím mlaskáním, když udělala kaňku, a všemi těmi vzdechy, neboť nepsala úhledně jako písař. A tak se propétala davem a prachem a hledala Siuan a Leanu. Byla dost rozzlobená, aby dokázala usměrňovat i bez Moghedien.
Pokaždé, když si uvědomila těžký zlatý prsten, který jí spočíval mezi prsy, pomyslela si: Musí být naživu. I kdyby na mě zapomněl. Světlo, ať zůstane naživu. A to poslední ji samozřejmě rozzlobilo ještě víc. Kdyby al'Lana Mandragorana byť jen napadlo, že na ni zapomene, srovnala by ho do latě. Musel být naživu. Strážci často zemřeli, když mstili svou Aes Sedai - bylo jisté, jako že vyjde slunce, že žádný strážce nedovolí, aby se mu v odplatě stavělo něco do cesty - ale Lan Moirain nemohl pomstít o nic víc, než kdyby prostě spadla z koně a srazila si vaz. S Lanfear se zabily navzájem. Musel být naživu. A proč by se měla cítit provinile kvůli tomu, že je Moirain mrtvá? Pravda, Lan teď byl konečně volný pro ni, ale ona s tím neměla nic společného. A přesto, když zjistila, že je Moirain mrtvá, na chviličku cítila jen radost, že je Lan volný, a ne smutek za Moirain. Nemohla se kvůli tomu zbavit studu, a to ji zlobilo víc než co jiného.
Náhle zahlédla ulicí kráčet rázným krokem Myrelle, mířila jejím směrem, se žlutovlasým Croi Makinem, jedním ze svých tří strážců, po boku. Makin byl mladý, ale tvrdý jako skála. Aes Sedai se tvářila rozhodně a žádné následky předchozí noci na ní nebyly vidět. Nic neprozrazovalo, že ji Myrelle hledá, ale Nyneiva se rychle vrhla do velké kamenné budovy, která kdysi sloužila jako jeden ze tří salidarských zájezdních hostinců.
Rozlehlý šenk byl nyní vybaven jako přijímací místnost. Omítnuté stěny a vysoký strop byly opraveny, viselo tu pár koberců jasných barev a na podlaze, která sice nevypadala jako plná třísek, ale nechtěla držet vosk, leželo několik barevných rohoží. Uvnitř to skutečně působilo dojmem, že je tu chládek. Aspoň tu bylo chladněji než na ulici. Také se tu pracovalo.
Před širokým vyhaslým krbem domýšlivě stál Logain, šosy zlatem vyšívaného červeného kabátce měl hozené za záda, a pozorně na něho dohlížela Lelaine Akashi, jejíž šátek s modrými třásněmi ukazoval, že se jedná o formální příležitost. Štíhlá žena, důstojná, která se občas hřejivě usmála, byla jednou ze tří přísedících modrého adžah ve věžové sněmovně v Salidaru. Dneska byly nejzřejmější její pronikavé oči, jak sledovala Logainovu audienci.
Dva muži a žena, oslniví v krumplovaném hedvábí a se zlatými šperky, všichni tři již prošedivělí a jeden z mužů téměř holohlavý, s hranatě zastřiženou bradkou a dlouhými kníry, aby tento nedostatek vyrovnaly. Mocní altarští šlechtici, dorazili předchozího dne se silným doprovodem, sebe navzájem podezírali stejně jako Aes Sedai, shromažďující v Altaře vojsko. Altařané uzavírali spojenectví s tím kterým urozeným pánem či paní nebo městem a ke státu zvanému Altara jim už moc věrnosti nezbývalo. Jen pár šlechticů platilo daně čí věnovalo pozornost tomu, co říkala královna v Ebú Daru, ale vojsku ve svém středu pozornost věnovali. Světlo samo vědělo, jaký účinek na ně měly zprávy o Dračích spřísahancích. Pro tuto chvíli však zapomněli povýšeně koukat na sebe či vzdorně na Lelaine. Oči upírali na Logaina, jako kdyby to byla obrovská zmije jasných barev.
Aby byl kruh úplný, Burin Shaeren, s měděnou pletí, jakoby vyřezaný z vyvráceného pařezu, sledoval jak Logaina, tak návštěvníky. Muž připravený se v okamžení rychle a nebezpečně pohnout. Lelainin strážce tu byl částečně proto, aby strážil Logaina - Logain byl, koneckonců, v Salidaru údajně o své vlastní vůli - a hlavně proto, aby toho muže chránil před návštěvníky a případně nožem v srdci.
Logain zase jako by pod všemi těmi pohledy kvetl. Byl to vysoký muž s kudrnatými vlasy po široká ramena, se snědým a sličným, i když tvrdým obličejem. Vypadal pyšně a sebevědomě jako orel. Ale světlo mu do očí vrátil slib pomsty. Když už nemohl splatit všem, kterým chtěl, splatí aspoň některým.
"Šest červených sester mě našlo v Cosamelle asi rok předtím, než jsem se prohlásil," říkal v okamžiku,

kdy Nyneiva vstoupila. "Javindhra, tak se jejich vůdkyně jmenovala, i když ženská jménem Barasine toho rovněž hodně namluvila. A slyšel jsem i zmínku o Elaidě, jako by věděla, co mají tyhle za lubem. Našly mě ve spánku a já myslel, že jsem vyřízený, když mě odstínily."
"Aes Sedai," přerušila ho drsně poslouchající žena. Rozložitá, s tvrdým pohledem, měla na tváři tenoučkou jizvu, která Nyneivě u ženy připadala nevhodná. Altarské ženy byly samozřejmě vyhlášené svou divokostí, ačkoliv jejich pověst byla nejspíš nafouknutá. "Aes Sedai, jak může být pravda to, co tvrdí?"
"To já nevím, urozená paní Sareno," odpověděla Lelaine klidně, "ale potvrdila mi to žena, která nemůže lhát. Mluví pravdu."
Sarenin výraz se nezměnil, ale ruce za zády zaťala v pěst. Jeden z jejích společníků, vysoký muž s propadlými tvářemi a vlasy víc šedými než černými, měl palce zasunuté za opasek s mečem a snažil se vypadat klidně, ale zatínal ruce, až mu zbělely klouby.
"Jak jsem říkal," pokračoval Logain s klidným úsměvem, "našly mě a nechaly mě, abych si vybral, buď mě okamžitě zabijí, nebo přijmu, co mi nabízely. Zvláštní volba, něco takového jsem vůbec nečekal, ale nemusel jsem ji příliš dlouho promýšlet. Nepřišly a netvrdily, že už to udělaly předtím, ale byl v tom cítit cvik. Žádné důvody neuváděly, ale při pohledu zpátky se to zdá jasné. Přivést muže, který dokáže usměrňovat, nepřinese moc velkou slávu. Ale svrhnout falešného Draka..."
Nyneiva se zamračila. Mluvil o tom tak ledabyle, muž probírající proběhlý lov, a přesto tu hovořil o svém vlastním pádu, a každé jeho slovo bylo jen dalším hřebíkem do Elaidiny rakve. Možná i do rakve pro celé červené adžah. Jestli červené dotlačily Logaina k tomu, aby se prohlásil za Draka Znovuzrozeného, nemohly udělat to samé s Gorinem Rogadem či Mazrimem Taimem? Možná že se všemi falešnými Draky v celých dějinách? Málem viděla, jak se Altařanům v hlavách otáčejí myšlenky jako mlýnská kola, zprvu váhavě, ale pak stále rychleji.
"Celý rok mi pomáhaly vyhnout se ostatním Aes Sedai," vykládal Logain, "posílaly zprávy, když byla poblíž některá další, ačkoliv jich nebylo moc. Poté, co jsem se prohlásil a začal shromažďovat přívržence, posílaly zprávy, kde jsou králova vojska a o jaké síle. Jak jinak si myslíte, že jsem vždy věděl, kde udeřit a kdy?" Posluchači začali nervózně přešlapovat stejně tak kvůli jeho divokému úsměvu, jako kvůli jeho slovům.
Logain Aes Sedai nenáviděl. Nyneiva si tím byla jistá po těch několika případech, kdy se dokázala přimět ho studovat. Ne že by to dělala po Minině odjezdu, ani přitom nic zajímavého nezjistila. Kdysi si myslela, že studovat ho bude jako dívat se na problém z jiného úhlu - to, jak byli muži odlišní, nikdy nebylo zřejmější než při používání jediné síly - ale bylo to horší než koukat do černé díry. Nebylo tam nic, dokonce ani ta díra ne. Celkově ji Logainova přítomnost vyváděla z míry. Sledoval každý její pohyb se žhavým napětím, z něhož se třásla, i když věděla, že kdyby jenom špatně zvedl prst, mohla by ho zabalit do jediné síly. Nebyl to ten zápal, s nímž se mužské oči často na ženu upírají, ale čiré opovržení, jež se mu nikdy neobjevilo ve tváři, díky čemuž to všechno bylo ještě horší. Aes Sedai ho navěky odřízly od jediné síly. Nyneiva si uměla představit, co by cítila, kdyby někdo udělal něco takového jí. On se však nemohl pomstít všem Aes Sedai. Mohl zničit jen červené adžah, a na začátku si vedl velmi dobře.
Tohle bylo poprvé, kdy zároveň přišly tři návštěvy, ale každý týden si ten či onen urozený pán nebo paní přišli poslechnout jeho příběh, přicházeli z celé Altary a občas až z Murandy, a každý odcházel celý zničený z toho, co jim Logain řekl. Nebylo divu, jediná děsivější zpráva by byla, kdyby Aes Sedai přiznaly, že skutečně existuje černé adžah. No, to ony rozhodně udělat nehodlaly, aspoň ne veřejně, a ze stejného důvodu držely zprávy o Logainovi v co největší tajnosti. Bylo docela dobře možné, že to udělaly červené adžah, ale ty pořád byly Aes Sedai, a příliš mnoho lidí nepoznalo jedno adžah od druhého. Celkově jenom pár pánů a paní bylo přivedeno, aby si Logaina poslechlo, nicméně každý z té hrstky byl vybrán kvůli moci rodu, který vedl. Ty rody teď podpoří Aes Sedai v Salidaru, byť často ne otevřeně, nebo, přinejhorším, nebudou podporovat Elaidu.
"Javindhra mi poslala zprávu, když přicházelo víc Aes Sedai," povídal Logain, "ty, které mě honily, a kde jsou, takže jsem po nich mohl skočit dřív, než jim to došlo." Lelainina vážná, bezvěká tvář na okamžik ztvrdla a Burin sáhl po jílci meče. Než byl Logain chycen, sestry umíraly. Logain si jejich reakcí zřejmě nevšiml. "Červené adžah mě nikdy nepodvedly, až nakonec mě zradily."

Vousatý muž na Logaina zíral tak upřeně, až bylo zřejmé, že se k tomu musí nutit. "Aes Sedai, co jeho stoupenci? Možná byl ve Věži v bezpečí, ale chytili ho o hodně leguí blíž k místu, kde stojíme."
"Všechny nezabili ani nechytili," přisadil si vyzáblý pán. "Většina unikla, vytratila se. Znám dějiny, Aes Sedai. Stoupenci Raolina Zhoubce Temného se odvážili napadnout samotnou Bílou věž poté, co byl chycen, a lidé Guaira Amalasana taky. Až moc dobře si pamatujeme, jak Logainovo vojsko pochodovalo přes naše země, než abychom to chtěli prožít znovu, když by ho šli zachránit."
"Toho se bát nemusíte." Lelaine se na Logaina krátce usmála, jako žena na divokého psa, o němž věděla, že je zkrocen pro její vodítko. "On už po slávě netouží, jenom chce trochu napravit škody, které napáchal. Kromě toho pochybuji, že by na jeho zavolání přišlo víc jeho dřívějších stoupenců, ne poté, co ho odvezly do Tar Valonu v kleci a zkrotily ho." Altařané se připojili k jejímu lehkému smíchu, ale až po chvíli a chabě. Logainova tvář připomínala železnou masku.
Lelaine si náhle všimla Nyneivy u dveří a zvedla obočí. Nejednou si s Nyneivou příjemně popovídala a chválila ji i Elain za jejich údajné objevy, ale uměla stejně rychle jako každá Aes Sedai sepsout přijatou, která udělala krok špatným směrem.
Nyneiva předvedla pukrle a mávla hliněným hrnkem, nyní již prázdným. "Omluv mě, Lelaine Sedai. Musím to vzít zpět do kuchyně." Vyrazila zpátky na rozpálenou ulici dřív, než se Aes Sedai vzmohla na slovo.
Naštěstí už Myrelle nebyla nikde v dohledu. Nyneiva neměla náladu na další lekci o tom, jak správně projevovat zodpovědnost či se ovládat anebo o dalším tuctu hloupostí. Ještě větším štěstím bylo, že ani ne třicet kroků daleko stála uprostřed ulice Siuan s Garethem Brynem a dav se kolem nich rozděloval. Jako na Myrelle, ani na Siuan nebyly vidět žádné stopy bití, jež Elain hlásila. Možná by měly k Tel'aran'rhiodu větší úctu, kdyby prostě nemohly jenom tak vystoupit a nechat si boule vyléčit. Nyneiva přistoupila blíž.
"Co se to s tebou děje, ženská?" vrčel na Siuan Bryne. Šedou hlavu nakláněl k její, zdánlivě mladé. Byl pevně rozkročený, ruce v bok, takže vypadal nepohnutelný jako balvan. Pot, který se mu řinul po obličeji, mohl obtěžovat někoho jiného podle toho, kolik mu věnoval pozornosti. "Já ti složím poklonu za to, jak mám měkké košile, a ty mi za to div neutrhneš hlavu. A já řekl, že vypadáš vesele, což podle mě rozhodně není zahájení bitvy. Byla to poklona, ženská, i když v ní nebyly růže."
"Poklona?" zavrčela Siuan v odpověď a v modrých očích jí hořelo. "Já nechci tvoje poklony! Tebe prostě těší, že ti musím žehlit košile. Jsi menší muž, než jsem si kdy myslela, Garethe Bryne. Čekáš, že za tebou budu chodit jako markytánka, když je vojsko na pochodu, a doufat v nějakou další z tvých poklon? A nebudeš mě oslovovat ženská! Zní to jako ‚Ke mně, pse!'"
Bryneovi začala na spánku pulsovat žíla. "Těší mě, že držíš slovo, Siuan. A jestli moje vojsko vyrazí na pochod, čekám, že ho budeš držet dál. Tu přísahu jsem od tebe nikdy nežádal. Byla to tvoje vlastní volba, když ses snažila vykroutit ze zodpovědnosti za to, cos udělala. Nikdy tě nenapadlo, že ji budeš muset dodržet, viď že ne? Když už mluvíme o vojsku na pochodu, cos slyšela, když ses plazila před Aes Sedai a líbala jim nohy?"
Siuan v jediném okamžiku přešla z ohnivého vzteku do ledového klidu. "Tohle není součást mé přísahy." Mohli jste si myslet, že je mladá Aes Sedai, jak tu tak stála s rovnými zády a tím chladným, nadutým vzdorem, Aes Sedai, která ještě nepracuje s jedinou silou dost dlouho, aby získala typické bezvěké rysy. "Nebudu pro tebe špehovat. Ty sloužíš věžové sněmovně, Garethe Bryne, na základě své přísahy. Tvoje vojsko vyrazí, až sněmovna rozhodne. Naslouchej jejich slovům a poslouchej, když je uslyšíš."
Změna v Bryneově výraze byla stejně bleskově rychlá. "Byla bys nepřítel, se kterým by stálo za to zkřížit meče," uchechtl se obdivně. "Byla bys lepší..." Úsměv se změnil v zamračení. "Tak sněmovna, co? Pche! Vyřiď Sheriam, že se mi stejně dobře může přestat vyhýbat. Co se dalo udělat tady - už je hotovo. Vyřiď jí, že vlkodav držený v kleci může být stejně dobře vepř, když přijdou vlci. Já tyhle muže neshromáždil, abych je prodal na trhu." S krátkým kývnutím vyrazil pryč mezi lidmi. Siuan se za ním mračila.
"Co to mělo znamenat?" zeptala se Nyneiva a Siuan sebou trhla.
"Do toho ti nic není," odsekla a uhladila si šaty. Mohli jste si myslet, že se k ní Nyneiva připlížila schválně. Ta ženská brala vše osobně.
"Nech to plavat," řekla Nyneiva vyrovnaně. Nehodlala se nechat svést ze stezky. "Co nenechám plavat

je, že tě chci studovat." Hodlala dneska udělat něco hodně užitečného, i kdyby ji to mělo zabít. Siuan otevřela ústa a rozhlédla se kolem. "Ne, nemám Marigan, a zrovna teď ji nepotřebuju. Pustilas mě k sobě dvakrát - dvakrát! - od chvíle, co jsem našla klíč, že něco v tobě by se mohlo dát vyléčit. Chci tě dneska studovat, a jestli ne, tak povím Sheriam, že neposloucháš její rozkazy, abys vypadala užitečná. Přísahám, že to udělám!"
Chvíli si myslela, že ji druhá žena vyzve, ať se opováží udělat to nejhorší, na co se vzmůže, avšak nakonec Siuan nabručeně řekla: "Dnes odpoledne. Dopoledne mám nějakou práci. Pokud si nemyslíš, že to, co chceš, je důležitější než pomoc tvému dvouřičskému příteli?"
Nyneiva přistoupila blíž. Nikdo na ulici jim nevěnoval větší pozornost, ale ona stejně ztišila hlas. "Co s ním mají v plánu? Pořád říkáš, že se ještě nerozhodly, co udělat, ale nyní už musely dojít k nějakému závěru." Pokud došly, Siuan o tom bude vědět, ať už by měla či nikoliv.
Náhle tu stála Leana a Nyneiva jako by neotevřela pusu. Siuan a Leana se na sebe mračily jako dvě naprosto cizí kočky v malé místnosti.
"No?" zamumlala Siuan přes zaťaté zuby.
Leana si odfrkla a kudrny jí zavlály, jak pohodila hlavou. Rty se jí zkřivily v opovržlivém úšklebku, ale slova výrazu tváře ani tónu hlasu neodpovídala. "Snažila jsem se jim to rozmluvit," vyplivla, ale tiše. "Jenomže ony tě neposlouchaly dost, aby o tom vůbec uvažovaly. Dneska v noci se s moudrými nesejdeš."
"Rybí střeva!" zavrčela Siuan, otočila se na patě a vyrazila pryč. Leana učinila totéž na opačnou stranu. Nyneiva málem zoufale rozhodila rukama. Mluvit, jako by tam nebyla - jako by přesně nevěděla, o čem se baví. Nevšímat si jí. Siuan by se měla odpoledne radši objevit, jak slíbila, jinak Nyneiva přijde za způsob, jak ji vymačkat a pověsit, aby uschla! Když za ní kdosi promluvil, nadskočila.
"Ty dvě by měly poslat k Tianě pro pořádný výprask." Za Nyneivou stála Lelaine a dívala se nejdřív za Siuan, pak za Leanou. Plížit se za lidmi! Po Logainovi, Burinovi nebo altarských šlechticích nebylo ani vidu, ani slechu. Modrá sestra si upravila šátek. "Samozřejmě už nejsou, co bývaly, ale myslela by sis, že dokážou zachovat trochu slušné způsoby. Jestli si začnou na ulici skutečně rvát vlasy, tak to tak dál nepůjde."
"Lidi si holt jsou občas solí v očích," utrousila Nyneiva. Siuan a Leana tak dřely na tom, aby udržely svou hru, že je aspoň mohla podpořit. Jak nesnášela, když se k ní někdo připlížil.
Lelaine se podívala, jak si Nyneiva cuká za cop, a ona ho rychle pustila. Příliš mnoho lidí o tom zlozvyku vědělo. Zlozvyku, který se tvrdě snažila zlomit. Ale Aes Sedai řekla jenom: "Ne, když se to dotýká důstojnosti Aes Sedai, dítě. Ženy, které slouží Aes Sedai, by se měly na veřejnosti trochu ovládat, jakkoliv hloupé jsou v soukromí." Na tohle se rozhodně nedalo nic říci. Tedy nic bezpečného. "Proč jsi přišla, když jsem ukazovala Logaina?"
"Myslela jsem, že je ta místnost prázdná, Aes Sedai," odpověděla chvatně Nyneiva. "Mrzí mě to. Doufám, že jsem tě nevyrušila." To nebyla žádná odpověď - těžko mohla říci, že se schovávala před Myrelle - ale štíhlá modrá si ji jenom chvíli prohlížela.
"Co myslíš, že Rand al'Thor udělá, dítě?"
Nyneiva zmateně zamrkala. "Aes Sedai, já ho už půl roku neviděla. Vím jenom, co jsem slyšela tady. Je sněmovna...? Aes Sedai, co se s ním rozhodla sněmovna udělat?"
Lelaine upírala zrak Nyneivě do tváře a našpulila rty. Ty tmavé oči jako by jí viděly až do hlavy, bylo to znepokojivé. "Zvláštní shoda náhod. Pocházíš ze stejné vesnice jako Drak Znovuzrozený a to druhé děvče, Egwain z al'Vereů, rovněž. Když se stala mladší novickou, vkládaly jsme do ní hodně nadějí. Máš tušení, kde je?" Na odpověď nečekala. "A ti druzí dva mladí muži, Perrin Aybara a Mat Cauthon. Oba také ta'veren, jak jsem pochopila. Zvláštní, opravdu. Pak tu jsi ty, se svými neobyčejnými objevy, i přes svoje omezení. Ať je Egwain kdekoliv, taky se vydává tam, kam žádná z nás nechodí? Vy všichni vyvoláváte mezi sestrami hodně řečí, jak si jistě umíš představit."
"Doufám, že říkají jenom dobré," podotkla Nyneiva pomalu. Od chvíle, kdy dorazila do Salidaru, Aes Sedai se na Randa hodně vyptávaly, zvlášť poté, co do Caemlynu vyrazilo poselstvo - některé Aes Sedai se s ní zřejmě nedokázaly bavit téměř o ničem jiném - ale tady se zjevně jednalo o něco jiného. To byla potíž, když s ní mluvily Aes Sedai. Půlku času si nebyla jistá, co vlastně chtějí nebo co mají na

mysli.
"Pořád ještě doufáš, že Siuan a Leanu vyléčíš, dítě?" Kývla, jako kdyby Nyneiva odpověděla, a povzdechla si. "Občas si myslím, že Myrelle má pravdu. Příliš ti dovolujeme. Ať už jsi objevila cokoliv, asi bychom tě měly svěřit do péče Theodrin, dokud nebude zrušen tvůj blok proti volnému usměrňování. Jen si pomysli, vzhledem k tomu, co jsi za poslední dva měsíce udělala, co bys dokázala pak." Nyneiva mimoděk stiskla cop a snažila se přijít s opatrným, pečlivě zformulovaným protestem, jenže Lelaine si jejího pokusu nevšímala. Což bylo zřejmě nejlepší. "Siuan a Leaně nijak neprospíváš, dítě. Nechej je zapomenout kým a čím byly, ať jsou spokojené s tím, čím a kým jsou teď. Podle toho, jak se chovají, jediné, co jim brání zapomenout, jsi ty a ty tvoje hloupé pokusy vyléčit, co vyléčit nelze. Už nejsou Aes Sedai. Proč udržovat falešné naděje?"
V jejím hlase se ozýval náznak soucitu a taky opovržení. Ti, kdo nebyli Aes Sedai, byli koneckonců něco míň, a jejich lest Siuan a Leanu rozhodně řadila mezi ty druhé. Navíc, samozřejmě, nebylo tady v Salidaru málo těch, co dávaly všechny potíže ve Věži za vinu Siuan, jejím intrikám jako amyrlin. Nejspíš věřily, že si zasloužila všechno, co se jí stalo, i víc.
Ale to, co bylo vykonáno, celou věc stěžovalo. Utišení bylo jen vzácným jevem. Před Siuan a Leanou nebyla odsouzena a utišena žádná žena sto čtyřicet let, a za poslední tucet se ani žádná nespálila. Utišená žena se obvykle snažila dostat od Aes Sedai, jak nejdál mohla. Nebylo pochyb, že kdyby byla utišena Lelaine, chtěla by na to, že kdy byla Aes Sedai, pokud možno zapomenout. Nepochybně by ráda zapomněla i na to, že jimi byly Siuan a Leana, že jim to všechno bylo sebráno. Kdyby je bylo možné považovat za dvě ženy, jež nikdy usměrňovat nedokázaly, nikdy nebyly Aes Sedai, hodně Aes Sedai by se cítilo lépe.
"Sheriam Sedai mi dala svolení to zkusit," prohlásila Nyneiva, jak nejodhodlaněji se odvážila před hotovou sestrou. Lelaine se jí dívala do očí, dokud Nyneiva nesklopila zrak. Klouby ruky, jíž si tiskla cop, jí zbělely, než ho pustila, ale tvář udržovala hladkou. Snažit se dívat Aes Sedai do očí byla pro přijatou pěkná hloupost.
"Všechny se občas chováme hloupě, dítě, ale moudrá žena se naučí to omezit. Jelikož jsi zřejmě dojedla snídani, radím ti, zbav se toho hrnku a najdi si něco užitečného, než místo toho skončíš u horké vody. Nenapadlo tě někdy ostříhat si vlasy? To je jedno. Zmiz."
Nyneiva předvedla pukrle, ale Aes Sedai se k ní otočila zády dřív, než je dokončila. V bezpečí před jejím pohledem se Nyneiva na ženu zamračila. Ostříhat si vlasy! Zvedla cop a zatřásla jím za odcházející Aes Sedai. Že počkala, než to bylo bezpečné, ji rozzuřilo, i když kdyby nepočkala, zcela jistě už by byla na cestě za Moghedien do prádelny se zastávkou u Tian. Měsíce sezení tady v Salidaru a nicnedělání - přes všechny praktické důvody jí to tak připadalo, bez ohledu na to, co se jim s Elain podařilo vytáhnout z Moghedien - mezi Aes Sedai, které nedělaly nic, jenom seděly a žvanily, zatímco svět kolem nich se řítil do záhuby, a Lelaine si myslí, že by si měla ostříhat vlasy! Pronásledovala černé adžah, byla chycena a utekla, na oplátku chytila jednu ze Zaprodanců - no, o tom žádná z nich nevěděla - pomohla panarše Tarabonu znovu získat trůn, jakkoliv nakrátko, a teď tu jenom sedí a nechává se chválit za to, co se jí podaří vytřepat z Moghedien. Ostříhat si vlasy? Stejně dobře by si mohla oholit hlavu, jak by jí to prospělo!
Zahlédla ulicí kráčet Dagdaru Finchey, rozložitou jako chlap a vyšší než většina mužů v davu, a žlutá s kulatou tváří ji taky rozčílila. Jeden z důvodů, proč se rozhodla zůstat v Salidaru, bylo studium u žlutých sester, protože ty věděly o léčení víc než kdo jiný. Všichni to říkali. Ale jestli některá z nich věděla vic, než Nyneiva už znala teď, tak se o to s přijatou nepodělila. Žluté měly její přání léčit cokoliv, dokonce i utišení, vítat, ale opak byl pravdou. Dagdara by ji nechala drhnout podlahy od slunce východu do západu, dokud by se nevzdala svých "hloupých nápadů a plýtvání časem", kdyby se do toho nevložila Sheriam, kdežto Nisao Dachen, maličká žlutá, která mohla očima zarážet hřebíky, s Nyneivou odmítala byť jen promluvit, dokud trvala na tom, že se pokusí "změnit, co bylo vetkáno do vzoru".
Vrcholem všeho bylo, že jí její cit pro počasí pořád říkal, že se blíží bouře, zatímco bezmračná obloha a pálící slunce se jí vysmívaly.
Mumlajíc si pro sebe strčila hrnek na projíždějící káru a vyrazila pryč, proplétajíc se davem v ulici. Nemohla dělat nic, dokud nebude Moghedien volná, jen unikat, a Světlo vědělo, jak dlouho to potrvá.

Celé dopoledne promarněné, přídavek k řádce promarněných dnů.
Mnoho Aes Sedai na ni cestou kolem kývlo a usmálo se, ale ona se prostě jen na oplátku taky usmála a zrychlila na chvíli krok, jako by někam spěchala, čímž se vyhnula nevyhnutelným otázkám ohledně toho, co dalšího od ní mohou čekat. V současné náladě by jim mohla docela dobře říci, co přesně si myslí, což by byla pěkná hloupost. Nic nedělat. Ptát se jí, co udělá Rand. Říkat jí, aby si ostříhala vlasy. Pche! Ovšem, všechny se neusmívaly. Nejenže se Nisao dívala přímo skrz Nyneivu, Nyneiva jí musela hbitě uhnout z cesty, jinak by ženuška přešla rovnou přes ni. A nadutá světlovlasá Aes Sedai s vystouplou bradou a modrýma očima, vedoucí davem vysokého grošáka, se na ni zamračila, když projížděla kolem. Nyneiva ji nepoznala. Ta ženská byla dokonale upravená v jezdeckých šatech ze světle šedého hedvábí, ale lehký lněný plášť proti prachu, složený přes sedlo, prozrazoval, že přijela po delším cestování. K tomu, že tu byla nejspíš nová, vypadal hubený strážce v zeleném kabátě za ní na vysokém bílém válečném koni znepokojený. Strážci nikdy nevypadali znepokojení, Nyneiva však usoudila, že připojit se ke vzpouře proti Věži by mohlo způsobit výjimku. Světlo! Dokonce i nově přišedší byli připravení ji zpucovat!
A potom tu byl zjizvený Uno s hlavou až na uzel na temeni vyholenou, s chybějícím okem zakrytým klapkou, na níž byla namalovaná odporná zamračená červená náhrada. Uno se zarazil, když právě z plných plic spílal jakémusi zahanbenému mladíkovi v plátové a kroužkové zbroji, jenž tu stál a držel otěže koně, který měl na sedle přivázané kopí, a hodil po Nyneivě hřejivým úsměvem. No, nebýt toho klípce, byl by hřejivý. Nyneivin škleb ho přiměl zamrkat a rychle se dál věnovat hubování mladého vojáka. Žaludek se jí však neobrátil z Una a jeho klapky. Ne tak úplně. Uno ji a Elain doprovázel do Salidaru, a jednou dokonce slíbil, že ukradne koně - "vypůjčí si je," tak to nazval - kdyby chtěly odjet. Teď to nebylo možné. Uno měl nyní na manžetách odřeného kabátce zlaté prýmky. Byl z něho důstojník, cvičící těžkou kavalerii pro Garetha Brynea, a až příliš zabraný do práce, aby se zdržoval s Nyneivou. Ne, to nebyla pravda. Kdyby chtěla odejít, koně by sehnal za pár hodin a ona by odjela s doprovodem vyholených Shienarců s copy, kteří se zavázali poslušností Randovi a byli v Salidaru jen proto, že je sem s Elain přivedly. Jenomže ona by musela přiznat, že byla chyba, když se rozhodla zůstat, přiznat, že po celou tu dobu, kdy jim vykládala, jak je šťastná tam, kde právě je, lhala. A tohle by ona přiznat nedokázala. Uno zůstával hlavně proto, že si myslel, že by měl na ni a na Elain dávat pozor. Od ní žádné přiznání tedy neuslyší!
Celý ten nápad s odjezdem ze Salidaru byl nový, zažehl ho Uno, a ona se zuřivě zadumala. Kdyby si jenom Tom a Juilin nevyjeli na výlet do Amadicie. Ne že by tu cestu konali jen pro zábavu. Chtěli proniknout až do samotného Amadoru, byli pryč už dobře přes měsíc a ještě hezkých pár dní se nevrátí. Nebyli samozřejmě jediní zvědové. Dokonce byly vyslány i Aes Sedai se strážci, ačkoliv většina z nich mířila spíš na západ do Tarabonu. Předstírání nějaké činnosti a zdržení, než se někdo vrátí se zprávou, bylo dobrým důvodem k čekání. Nyneiva si přála, aby oba muže nepustila. Ani jeden by nešel, kdyby byla řekla ne.
Tom byl starý kejklíř, ačkoliv kdysi býval něčím mnohem víc, a Juilin lovec zlodějů z Tearu, oba byli schopní, uměli se o sebe postarat na podivných místech a hodili se k nejedné věci. Také oni ji a Elain doprovázeli do Salidaru, a ani jeden by se na nic neptal, kdyby chtěla odejít. Nepochybně by toho hodně namluvili za jejími zády, ale ne před ní, jako by to udělal Uno.
Žralo ji, když musela připustit, že je skutečně potřebuje, jenomže nevěděla jistě, jestli by uměla ukrást koně sama. V každém případě by přijatá, ochomýtající víc se okolo koní ve stájích i venku kolem vojenských koní u provazů, byla podezřelá, a kdyby se převlékla z bílých šatů s pruhy, určitě by si toho někdo všiml a podal hlášení dřív, než by se k nějakému koni dostala. I kdyby se jí to podařilo, pronásledovali by ji. Uprchlé přijaté, jako uprchlé novicky, byly téměř vždycky přivedeny zpět, aby čelily trestu, který zničil veškeré pomyšlení na další pokus. Když jste se začaly učit na Aes Sedai, Aes Sedai s vámi neskončily, dokud ony neřekly, že můžete jít.
Ji však samozřejmě nezadržel strach z trestu. Co byl jeden dva výprasky ve srovnání s šancí, že ji zabijí černé adžah nebo že se bude muset postavit někomu ze Zaprodanců? Byla to jen otázka toho, jestli chce opravdu odejít. Například, kam by šla? Za Randem do Caemlynu? Za Egwain do Cairhienu? Šla by Elain s sebou? Určitě, kdyby zamířily do Caemlynu. Byla to touha něco dělat, nebo strach, že bude

odhalena Moghedien? Trest za útěk by proti tomu nebyl nic! Ani když zahýbala za roh a uviděla Elaininu třídu mladších novicek na otevřeném prostranství mezi dvěma kamennými domy s doškovými střechami, kde byly vyčištěny trosky třetího domu, k žádnému rozhodnutí nedošla.
Na lavicích v půlkruhu sedělo víc než dvacet bíle oděných žen a dívalo se, jak Elain vede dvě z nich při cvičení. Všechny tři ženy obklopovala záře saidaru. Tabiya, zelenooká, pihovatá dívka, asi šestnáctiletá, a Nicola, štíhlá, černovlasá žena v Nyneivině věku, si dost nejistě předávaly malý plamínek. Ten se trochu chvěl a občas na chvíli zmizel, když byla některá příliš pomalá a nezachytila hovčas, aby ho udržela. V současné náladě Nyneiva jasně viděla prameny, které splétaly.
Když Sheriam a ostatní utíkaly, dostaly z Věže osmnáct novicek - Tabiya byla jednou z nich - ale většina této skupinky byla jako Nicola, nově naverbovaná poté, co se Aes Sedai usadily v Salidaru. Nicola zde nebyla jediná žena starší, než bylo na novicku obvyklé. Takových byla dobrá polovina. Když Nyneiva a Elain přišly do Věže, Aes Sedai málokdy zkoušely ženy starší než Tabiya - Nyneiva byla výjimečná věkem stejně jako tím, že byla divoženka - ale snad ze zoufalství Aes Sedai tady rozšířily zkoušky i na ženy o rok dva starší než Nyneiva. Výsledkem bylo, že v Salidaru nyní bylo víc mladších novicek než v Bílé věži za celá léta. Díky tomuto úspěchu Aes Sedai vyslaly sestry po celé Altaře, aby pátraly v každé vesnici.
"Chtěla bys taky učit třídu?"
Z hlasu u jejího ramene se Nyneivě obrátil žaludek. Dvakrát za dopoledne. Přála si, aby měla ve váčku u pasu nějakou šantu. Jestli se nechá takhle přepadat, tak ještě skončí tříděním papírů pro nějakou hnědou.
Jistě, Domanka s tvářemi jako jablíčka nebyla Aes Sedai. Ve Věži by již byla Theordin pozvednuta k šátku, ale tady byla povýšena na něco víc než přijatá a méně než hotová sestra. Měla svůj prsten s Velkým hadem nasazený na pravé ruce, ne na levé, a na sobě zelené šaty, které hezky ladily s její bronzovou pletí, ale nemohla si vybrat adžah ani nosit šátek.
"Mám na práci lepší věci než učit bandu zabedněnejch novicek."
Theodrin se jenom pousmála nad zatrpklostí v Nyneivině hlase. Byla vlastně docela milá. "Zabedněná přijatá učící zabedněné novicky?" Obvykle bývala milá. "No, jakmile tě dostaneme tam, kde budeš moct usměrňovat, aniž bys je byla připravená tlouct po hlavách, tak budeš brzy povýšená taky, díky tomu, co všechno jsi objevila. Víš, nikdy jsi mi neřekla, co to máš za triky." Divoženky skoro vždycky měly nějaké triky, které se naučily, když poprvé odhalily svou schopnost usměrňovat. Další věc, kterou měly divoženky většinou společnou, byl blok, něco, co si v duchu vybudovaly, aby dokonce i samy před sebou svoje usměrňování úspěšně zakryly.
Nyneiva s námahou udržela nehybnou tvář. Být schopná usměrňovat, kdykoliv by chtěla. Být povýšena na Aes Sedai. Ani jedno by nevyřešilo problém s Moghedien, ale mohla by chodit, kam by chtěla, studovat, co by potřebovala, aniž by jí někdo říkal, že tohle nebo tamto se vyléčit nedá. "Lidi se uzdravovali, když neměli. Tak jsem se navztekala, že měl někdo umřít, že všechno, co jsem věděla o bylinkách, nestačí..." Pokrčila rameny. "A oni se uzdravili."
"Mnohem lepší než můj." Štíhlá žínka si povzdechla. "Dokázala jsem přimět chlapce, aby mě políbil, nebo nepolíbil. Můj blok byli muži, ne hněv." Nyneiva se na ni nevěřícně podívala a Theodrin se zasmála. "No, byl to rovněž pocit. Když byl poblíž nějaký mužský a mně se hodně líbil, nebo nelíbil, dokázala jsem usměrňovat. Když jsem nic necítila nebo tam žádný muž nebyl, stejně dobře jsem mohla být strom, pokud se jednalo o saidar."
"Jak se ti vůbec podařilo to zlomit?" zeptala se Nyneiva zvědavě. Elain už měla novicky rozdělené do dvojic a ony tápavě hledaly cestu, jak si předávat plamínek tam a zpátky.
Theodrin se usmála ještě víc, ale na lících jí naskočil ruměnec. "Jeden mladý muž, jmenoval se Charel, štolba ve věžových stájích, na mě začal dělat oči. Mně bylo tehdy patnáct a on měl ten nejúžasnější úsměv. Aes Sedai ho nechaly sedat při mých lekcích - tiše, v koutku, abych vůbec mohla usměrňovat. Jenom jsem nevěděla, že to Sheriam vlastně zařídila, abychom se potkali." Tváře jí zahořely víc. "Taky jsem nevěděla, že má sestru dvojče, ani to, že po pár dnech sezení Charel, sedící v koutku, je ve skutečnosti Marel. Když si jednou uprostřed mé hodiny sundal kabátec a košili, byla jsem tak zděšená, že jsem omdlela. Ale potom jsem mohla usměrňovat, kdykoliv jsem chtěla."

Nyneiva vyprskla smíchy - nemohla si pomoci - a Theodrin, i přes ruměnec, se k ní volně přidala. "Kéž by to pro mě bylo stejně snadný, Theodrin."
"Ať tak nebo tak," řekla Theodrin a přestala se smát, "my tvůj blok zlomíme. Dnes odpoledne -"
"Odpoledne studuju Siuan," pospíšila si rychle Nyneiva a Theodrin stiskla rty.
"Vyhýbala ses mi, Nyneivo. Poslední měsíc se ti podařilo vykroutit, až na tři, ze všech schůzek. Dokážu přijmout, že se snažíš a nedaří se ti to, ale nepřijmu, když se budeš bát to zkusit."
"Já se nebojím," začala Nyneiva vzdorně, jenže tichý hlásek se jí zeptal, jestli se snaží pravdu zakrýt i sama před sebou. Bylo tak skličující zkoušet to a zkoušet pořád dokola - a nedokázat to.
Theodrin ji nenechala mluvit dál. "Připusťme, že máš dnes povinnosti," řekla klidně. "Uvidíme se zítra a pak každý den, nebo budu muset podniknout jiné kroky. Nechci to udělat, a ty taky nechceš, abych to udělala, ale já ten tvůj blok hodlám zlomit. Myrelle mě požádala, abych si to vzala k srdci, a já ti slibuji, že to udělám."
Téměř ozvěna toho, co sama řekla Siuan, způsobila, že Nyneivě spadla brada. Tohle bylo poprvé, co druhá žena použila větší autoritu svého postavení. Podle toho, jaké dnes měla Nyneiva štěstí, mohla docela dobře skončit u Tiany se Siuan po boku.
Theodrin nepočkala na odpověď. Jenom kývla, jako kdyby Nyneiva souhlasila, a pak odplula na ulici. Nyneiva na ní málem viděla šátek s třásněmi. A zase ta Myrelle! Chtělo se jí ječet.
Elain se na ni mezi novickami pyšně usmála, Nyneiva však jen potřásla hlavou a otočila se. Vrátí se do pokoje. Ukázkou toho, jak den pokračoval, bylo to, že v půli cesty do ní vrazila běžící Dagdara Finchey a srazila ji na zem. Běžící! Aes Sedai! Velká žena se ani nezastavila, ani přes rameno nezavolala omluvu, jak se drala dál davem.
Nyneiva se sesbírala, oprášila se a oddusala zbytek cesty do svého pokoje, kde za sebou práskla dveřmi. Bylo tu horko a zatuchlo, postele nebyly ustlané, dokud se k nim nedostane Moghedien, a nejhorší ze všeho bylo, že Nyneivě cit pro počasí říkal, že by právě v této chvíli mělo nad Salidarem začít zuřit krupobití. Ona se tím však nenechá překvapit ani potlouct.
Hodila sebou na pomačkané pokrývky, ležela tam, neustále točila se stříbrným náramkem a v duchu probírala, co by se jí dnes mohlo podařit vykutat z Moghedien, jestli se Siuan odpoledne objeví, Lana a svůj blok i to, jestli by měla v Salidaru zůstat. Byl by to útěk. Nejspíš by šla do Caemlynu za Randem. Potřebovala někoho, aby se příliš nenafoukl, a Elain by se to líbilo. Jenom si přála, aby odchod - ne útěk! - nezačal vypadat ještě přitažlivěji poté, co jí Theodrin sdělila své záměry.
Čekala, že jí asi nějaké city přes a'dam prozradí, že Moghedien skončila s prací a že ji bude muset jít hledat - často se schovávala, když trucovala - ale stud a vztek ani na chvíli nepolevily, takže když se rozlétly dveře, bylo to překvapení.
"Tak tady jsi," vrčela Moghedien. "Podívej!" Zvedla ruce. "Zničené!" Nyneivě připadaly úplně stejně jako každé jiné ruce po velkém prádle. Pravda, byly bílé a svraštělé, ale to se ztratí. "Nestačí, že musím žít ve špíně, běhat a nosit jako služka, ale teď mám i pracovat jako nějaká ubohá -!"
Nyneiva ji prudce zarazila. Pomyslela na jedno švihnutí proutkem, jaké to bylo, a pak ten pocit přenesla do té části mysli, kde byly Moghedieniny přijaté pocity. Druhá žena vykulila tmavé oči, zavřela pusu a stiskla rty. Nebyla to tvrdá rána, jen připomínka.
"Zavři dveře a posaď se," vyzvala ji Nyneiva. "Ustlat můžeš později. Budeme mít lekci."
"Jsem zvyklá na lepší," vztekala se Moghedien, když poslouchala. "Noční dělnice v Tojaru byla zvyklá na lepší."
"Pokud se nemýlím," řekla jí Nyneiva ostře, "noční dělnici kdekoliv nevisel nad hlavou rozsudek smrti. Kdykoliv jen budeš chtít, můžem říct Sheriam, kdo přesně jsi." Byl to čistý klam - Nyneivě se při pouhém tom pomyšlení stáhl žaludek do žhavé koule - ale z Moghedien se vyhrnula odporná záplava strachu. Nyneiva musela skoro obdivovat, jak vyrovnaný výraz se té ženě podařilo udržet. Kdyby se ona cítila takhle, ječela by a cenila na podlaze zuby.
"Co chceš, abych ti ukázala?" zeptala se Moghedien zcela klidně. Vždy jí musely říkat, co od ní chtějí. V podstatě nikdy nic nenabídla sama, pokud nepoužily nátlak, který Nyneiva považovala téměř za začátek mučení.
"Zkusíme něco, co se ti tak moc nedařilo učit. Zachytit mužský usměrňování." Zatím to byla jediná věc,

kterou s Elain nedokázaly rychle zachytit. Jestli se rozhodne jít do Caemlynu, mohlo by to být užitečné.
"To není snadné, zvlášť když tu není muž, na kterém by se to dalo cvičit. Škoda že jsi nedokázala vyléčit Logaina." V Moghedienině hlase ani ve výraze nebyla ani stopa výsměchu, ale podívala se na Nyneivu a honem pokračovala. "Přesto můžeme znovu zkusit figury."
Lekce skutečně nebyla lehká. Nikdy nebyla, i když šlo o něco, co se Nyneiva dokázala naučit okamžitě, jak jí začalo být jasné tkanivo. Moghedien nedokázala usměrňovat, pokud jí to Nyneiva nedovolila, vlastně pokud ji nevedla, avšak při nové lekci jí musela Moghedien ukázat, jak se mají prameny splétat. Byl z toho hezký spletenec, hlavní důvod, proč se od ní nedokázaly naučit každý den tucet věcí. V tomto případě měla již Nyneiva jistou představu, jak se prameny splétají, ale byla to složitá krajka všech pěti sil, vedle níž vypadalo léčení jednoduše, a vzor se měnil s bleskovou rychlostí. Moghedien tvrdila, že právě obtížnost pletení je důvodem, proč to nikdy nebylo používáno příliš často. Pokud se tkanivo drželo příliš dlouho, způsobovalo drtivou bolest hlavy.
Nyneiva však ležela na zádech na posteli a pracovala, jak nejpilněji dokázala. Jestli půjde za Randem, bude to možná potřebovat, a nedalo se poznat, jak rychle. Taky vlákna usměrňovala zcela sama. Stačilo si občas vzpomenout na Lana nebo Theodrin, aby svůj hněv hezky přikrmila. Dřív nebo později Moghedien zavolají, aby se zpovídala ze svých zločinů, a kde bude Nyneiva pak, jak teď byla zvyklá tahat sílu z druhé ženy, kdykoliv potřebovala? Musela žít a pracovat s vlastními omezeními. Dokáže Theodrin najít způsob, jak zlomit její blok? Lan musel být naživu, aby ho mohla najít. Tupá bolest se změnila až v pronikavé bodání ve spáncích. Moghedien se kolem očí objevilo napětí a občas si třela hlavu, ale pod strachem se skrze náramek nesl proud, jenž téměř připomínal spokojenost. Nyneiva soudila, že i když nechcete učit, musí vám to přinášet jisté uspokojení. Nebyla si jistá, jestli se jí líbí, že Moghedien reaguje tak lidsky.
Nebyla si jistá, jak dlouho lekce pokračovala, přičemž Moghedien občas zamumlala: "skoro" nebo "ne tak docela", jenže když se rozletěly dveře, málem se vymrštila ze žíněnky. Náhlý záchvěv strachu u Moghedien by u jiné ženy byl doprovázen ustrašeným vytím.
"Slyšela jsi to, Nyneivo?" zeptala se Elain a zavřela dveře. "Je tu poselstvo z Věže, od Elaidy."
Nyneiva zapomněla slova, která by byla zaječela, kdyby neměla srdce až v krku. Dokonce zapomněla i na bolení hlavy. "Poselstvo? Určitě?"
"Ovšemže ano, Nyneivo. Snad si nemyslíš, že bych sem běžela kvůli drbu? Mluví se o tom po celé vesnici."
"Nechápu proč," ucedila Nyneiva kysele. Píchání v lebce se vrátilo. A všechna šanta, kterou měla v tlumoku pod postelí, nemohla utišit pálení v žaludku. Copak se ta holka nikdy nenaučí klepat?
Moghedien si tiskla ruce na břicho, jako by se jí nějaká šanta taky hodila. "Říkaly jsme jim, že Elaida o Salidaru ví."
"Možná nám věřily," podotkla Elain a posadila se do nohou Nyneiviny postele, "a možná ne, tohle jim však dojde. Elaida ví, kde jsme, a nejspíš i to, co máme v plánu. Kterýkoliv ze sluhů může být jejím špehem. Možná také některé ze sester. Zahlédla jsem tu vyslankyni, Nyneivo. Světle žluté vlasy a modré oči, které by dokázaly zmrazit i slunce. Červená, jmenuje se Tarna Feir, jak tvrdila Faolain. Jeden ze strážců, co byl na hlídce, ji doprovázel. Když se na tebe podívala, jako by se dívala na kámen."
Nyneiva pohlédla na Moghedien. "Prozatím jsme s tímhle skončily. Vrať se za hodinu a můžeš pak ustlat." Počkala, dokud nebyla Moghedien pryč, se stisknutými rty a rukama zaťatýma do sukní, než se obrátila k Elain. "Jakou... zprávu přinesla?"
"Mně to tedy určitě neřekly, Nyneivo. Každá Aes Sedai, kterou jsem potkala, uvažovala o tom stejném. Slyšela jsem, že když Tarně řekly, že ji přijme věžová sněmovna, zasmála se. A neznělo to pobaveně. Nemyslíš si..." Elain si chvíli hryzala spodní ret. "Nemyslíš si, že by se mohly opravdu rozhodnout..."
"Vrátit se?" vydechla nevěřícně Nyneiva. "Elaida bude chtít, aby se aspoň deset mil plazily po kolenou a poslední míli lezly po břiše! A i kdyby ne, i když tahle červená řekne: ‚Vraťte se domů. Vše je odpuštěno, večeře čeká,' copak si myslíš, že by tak snadno zapomněly na Logaina?"
"Nyneivo, Aes Sedai dokážou zapomenout na cokoliv, aby znovu sjednotily Bílou věž. Na cokoliv. Ty jim nerozumíš tak jako já. V paláci ode dne, kdy jsem se narodila, byly Aes Sedai. Otázkou teď je, co Tarna řekne sněmovně? A co ony řeknou jí?"

Nyneiva si podrážděně třela paže. Neměla odpovědi, jenom naděje, a její smysl pro počasí jí říkal, že to krupobití, které nebylo, buší do střech Salidaru jako paličky do bubnu. Ten pocit přetrvával celé dny.

## KAPITOLA DEVÁTÁ

### Plány

"Tys nechal všechny tyhle ohňostrůjce přivést do Amadoru?" Mnozí lidé, když by uslyšeli Pedrona Nialla mluvit tak studeně, by sebou trhli, ne však muž, stojící na zlatem vyloženém slunečním kotouči před Niallovým prostým křeslem s vysokým opěradlem. Z něj vyzařovala sebedůvěra a schopnosti. Niall pokračoval: "Existuje důvod, proč nechávám dva tisíce dětí strážit hranici s Tarabonem, Omerno. Tarabon je v karanténě. Nikdo nesmí přes hranici. Kdyby bylo po mém, ani vrabec by nepřeletěl." Omerna byl ztělesněním toho, jak by měl vypadat důstojník dětí Světla, vysoký a velitelský, s odvážnou, neohroženou tváří, silnou bradou a zvlněnými vlasy, na spáncích bílými. Jeho tmavé oči byly zřejmě víc než schopné přehlížet nejdrsnější bitevní pole bez pohnutí, což také byla pravda. V této chvíli se zdálo, že jsou hluboce zamyšlené. Bílozlatý tabard kapitána, pomazaného Světlem, mu slušel. "Můj pane velící kapitáne, oni si tu chtějí zbudovat kapitulu." Dokonce i jeho hlas, hluboký a medový, zapadal do obrazu. "Ohňostrůjci putují všude. Mělo by být snadné dostat mezi ně agenty. Agenty, které by vítali s otevřenou náručí v každém městě, na každém šlechtickém sídle a v každém královském paláci." Abdel Omerna byl

údajně poměrně bezvýznamný člen rady pomazaných. Ve skutečnosti byl velitel vyzvědačů dětí Světla. Jistým způsobem. "Představ si to!"
Niall myslel na to, že členové cechu ohňostrůjců jsou do posledního muže a ženy Taraboňané, a Tarabon byl nakažen chaosem a šílenstvím, které on nehodlá do Amadicie vpustit. Když už muselo vypálení této nákazy počkat, mohl ji aspoň oddělit od zbytku světa. "Bude s nimi zacházeno jako s každým, kdo se sem proplíží, Omerno. Budou drženi pod stráží, nesmějí s nikým mluvit a bez meškání budou vyprovozeni z Amadicie."
"Smím-li naléhat, můj pane velící kapitáne, jejich užitečnost stojí za tu trochu klepů, které by mohli rozšířit. Drží spolu. A kromě toho, že je budou moci použít moji špehové, věhlas toho, že v Amadoru bude kapitula ohňostrůjců, bude jistě značná. Bude to ovšem jediná kapitula. Tu v Cairhienu opustili a tu v Tanchiku zajisté taky."
Věhlas! Niall si zamnul levé oko, jak mu v něm mimoděk zacukalo. Zlobit se na Omernu nemělo smysl, ale ovládání vyžadovalo námahu. Dopolední horko smažilo jeho vztek na pomalém ohni. "Oni opravdu drží spolu, Omerno. Žijí spolu, cestují spolu a s nikým jiným skoro nepromluví kloudného slova. To chceš, aby tvoji špehové s ohňostrůjci uzavírali sňatky? Oni se mimo svůj cech žení a vdávají zřídkakdy, a neexistuje způsob, jak se stát ohňostrůjcem, pokud se jím nenarodíš."
"Aha. No. Jsem si jistý, že se nějaká cesta najde." Tu fasádu sebedůvěry a schopnosti nemohlo nic nahlodat.
"Stane se, jak říkám, Omerno." Ten chlap skutečně znovu otevřel pusu, ale Niall ho podrážděně předešel. "Jak říkám, Omerno! Už o tom nechci slyšet! Teď, jaké informace máš dnes? Jaké užitečné informace? To je tvoje poslání. Ne obstarávat Ailronovi rachejtle."
Omerna zaváhal, očividně chtěl za své drahocenné ohňostrůjce znovu prosit, ale nakonec nabubřele prohlásil: "Hlášení o Dračích spřísahancích v Altaře jsou, zdá se, víc než jenom klepy. A možná i v Murandy. Nákaza je malá, ale bude se šířit. Důrazný tah nyní by mohl vyřídit je i Aes Sedai v Salidaru jedním -"
"Ty teď dětem určuješ strategii? Sbírej informace a jejich využití nechej na mně. Co jiného pro mě máš?"
Omerna na přerušení zareagoval klidnou úklonou, kdy se podvolil. Omerna uměl velmi dobře zůstávat klidný. To nejspíš uměl ze všeho nejlépe. "Mám dobré zprávy. Mattin Stepaneos je připraven se k tobě připojit. Váhá to vyhlásit veřejně, ale moji lidé v Illianu hlásí, že to brzy udělá. Prý je dychtivý."
"To by bylo pozoruhodně dobré," prohodil Niall suše. Skutečně pozoruhodné. Mezi praporci a korouhvemi lemujícími lišty zdobící komnatu viseli tři gepardi Mattina Stepaneose, stříbrní na černém poli, vedle illiánské královské standarty se zlatými třásněmi, devíti včel vyšitých zlatou nití na zeleném hedvábí. Illiánský král se v pohraničních nepokojích konečně dostal nahoru, přinejmenším do bodu, kdy bylo možné vynutit smlouvu, která potvrzovala hranici mezi Amadicií a Altarou tak, jak byla původně určena, ale Niall pochyboval, že ten muž někdy zapomene, že měl u Soremaine výhodu terénu i přesily, a přesto byl poražen a zajat. Kdyby illiánští rytíři nekryli bitevní pole, aby mohl zbytek vojska uniknout z Niallovy pasti, Altara by teď byla lénem dětí, a nejspíš i Murandy a možná dokonce i Illian. Horší bylo, že Mattin Stepaneos měl jako rádkyni tarvalonskou čarodějnici, i když tuto skutečnost i ji tajil. Niall vyslal posly, protože se neodvažoval tuhle cestu nezkusit, ale ano, pokud by se k němu Mattin Stepaneos připojil dobrovolně, bylo by to vskutku pozoruhodné. "Pokračuj. A buď stručný. Mám dneska hodně práce a tvoje napsaná hlášení si můžu přečíst později."
Přes dané příkazy byl Omernův výčet dlouhý, Omerna ho odříkával zvučným, sebejistým hlasem. Al'Thor z Andoru ovládá tak tak okolí Caemlynu. Jeho bleskový postup byl konečně jasně zastaven - Omerna opatrně naznačil, že toto předvídal. Byla jen malá šance, že by se někdy v dohledné době Hraniční státy připojily k dětem proti falešnému Drakovi. Urození pánové Shienaru, Arafelu a Kandoru využívali klidu v Morně ke vzpourám a královna Saldeie se stáhla do ústraní venkova ze strachu, podle Omerny ze strachu, že k tomu stejnému dojde i tam. Jeho vyzvědači však pilně pracovali a vládcové Hraničních států budou přivedeni k poslušnosti, jakmile budou udušena ta malá povstání. Na druhou stranu, vládcové Murandy, Altary a Ghealdanu byli již připravení se podvolit, ačkoliv v současnosti vydávali rozporuplná prohlášení, aby uklidnili tarvalonské čarodějnice. Alliandra Ghealdanská věděla, že se její trůn kymácí, věděla, že potřebuje děti, aby nespadla stejně prudce jako její předchůdci, kdežto

jak Tylin Altarská, tak Roedran Murandský doufali, že díky vážnosti dětí za sebou budou konečně něčím víc než jen figurkami. Omerna očividně měl za to, že tyto země jako by už měl Niall v kapse.
V Amadicii byl obrázek podle Omernova výčtu ještě lepší. Rekruti se sbíhali pod prapory dětí ve větších počtech než za celá léta. Přesně řečeno, to nebyla Omernova starost, ale on svoje hlášení vždycky prošpikoval všemi dobrými zprávami, které vyškrábal. Prorok zemi nebude sužovat již příliš dlouho. V současnosti se jeho sběř věnovala rabování vesnic a venkovských zámečků na severu, a docela dobře by se mohla rozprchnout po Ghealdanu, kdyby je Ailronovi vojáci ještě trošičku postrčili. V šatlavách nebylo moc místa, protože temní druzi a tarvalonští špehové byli zatýkáni rychleji, než je bylo možné věšet. Při pátrání byly zatím nalezeny jenom dvě tarvalonské čarodějnice, ale k výslechu byla předvedena asi stovka žen, ukázka toho, jak bdělé jsou hlídky. A bylo lapeno méně uprchlíků z Tarabonu, důkaz, že karanténa začíná být účinnější. Ty, které chytili, hodili zpět do Tarabonu, jak nejrychleji je bylo možné dostat na hranici. To poslední přešel Omerna dost rychle, což nebylo překvapivé, vzhledem k tomu, jak hloupě se zachoval s ohňostrůjci.
Niall poslouchal jen natolik pozorně, aby věděl, kdy kývnout. Omerna byl dobrý polní velitel, pokud mu někdo říkal, co má dělat, ale v jeho současném postavení byla jeho důvěřivá hloupost únavná. Hlásil, že Morgasa je mrtvá, že její mrtvolu viděli a beze všech pochyb identifikovali, až do dne, kdy ho Niall přivedl přímo před ni. Vysmíval se "řečem", že Tearský Kámen padl, a neustále jen popíral, že nejmocnější pevnost světa by mohla padnout před vnějším nepřítelem. Trval na tom, že došlo ke zradě, nějaký vznešený pán zradil Kámen al'Thorovi a Tar Valonu. Trval bez ustání na tom, že pohroma u Falme a potíže v Tarabonu a Arad Domanu jsou práce vojsk Artuše, která se vrátila přes Arythský oceán. Byl přesvědčen, že Siuan Sanche nebyla sesazena, že al'Thor je šílený a umírá, že Tar Valon zavraždil krále Galldriana, aby tak schválně vyvolal občanskou válku v Cairhienu, a že tyto tři "skutečnosti" jsou nějak spojené s těmi směšnými povídačkami, vždycky odněkud příhodně zdaleka, o lidech, kteří se náhle vzňali plamenem, nebo o nočních můrách, které se zjevily z ničeho nic a vyvraždily celé vesnice. Nebyl si zatím jistý, jak přesně, ale pracoval na velkolepé teorii, kterou slíbil každým dnem přednést, teorii, jež údajně odhalí všechny plány čarodějnic a předá Tar Valon Niallovi do rukou.
Takhle to s Omernou prostě chodilo. Buď si vymyslel pokřivené důvody k tomu, co se stalo, nebo se chytil ničím nepodložených klepů z ulice a spolkl je i s chlupy. Hodně času trávil naslouchánímklepům v zámcích i na ulici. Nejenže ho viděli popíjet v tavernách s hledači rohu, bylo také špatně udržovaným tajemstvím, že vydal ohromné sumy peněz za neméně než tři údajné Valerské rohy. Pokaždé tu věc odvezl někam na venkov a celé dny do ní dul, do chvíle, kdy i on sám musel uznat, že se k němu nesjíždějí žádní bájní hrdinové vstanuvší z hrobů. Ani tak mu neúspěchy nejspíš nezabrání v dalších koupích v temných uličkách či zadních komůrkách hostinců. Prostým faktem bylo, že tam, kde by velitel vyzvědačů měl pochybovat i o vlastní tváři v zrcadle, Omerna uvěřil všemu.
Nakonec se odmlčel a Niall řekl: "Tvoje hlášení zvážím, Omerno. Vedl sis dobře." Jak se ten chlapík naparoval, uhlazoval si tabard. "Teď odejdi. Až půjdeš ven, pošli sem Balwera. Musím nadiktovat nějaké dopisy."
"Ovšem, můj pane velící kapitáne. Ach." Uprostřed úklony se Omerna zamračil a hrabal se v kapse bílé vesty, načež vytáhl malý kostěný váleček a podal jej Niallovi. "Tohle dnes ráno dorazilo do holubníku." Po délce válečku se táhly tři tenké červené proužky, což znamenalo, že se má donést Niallovi s nepoškozenou pečetí. A ten chlap na to málem zapomněl.
Omerna čekal, nepochybně doufal, že zjistí aspoň náznak toho, co váleček obsahuje, ale Niall mu ukázal dveře. "Nezapomeň na Balwera. Jestli je naděje, že se ke mně Martin Stepaneos připojí, musím psát, abych zjistil, jestli nedokážu přidat trochu váhy k tomu, aby učinil to správné rozhodnutí." Omerna neměl jinou možnost, než se znovu uklonit a odejít.
I když se za ním dveře již zavřely, Niall váleček jenom hladil. Tyhle vzácné speciální zprávy byly málokdy dobré. Pomalu vstal - v poslední době občas cítil v kostech svůj věk - nalil si do prostého stříbrného poháru punč, avšak pohár jenom postavil na stůl a otevřel kožené pouzdro zdobené spirálami a podšité plátnem. Byl v něm jediný list silného papíru, pomačkaný a natržený, malůvka pouličního umělce, barevnými křídami vyobrazující dva muže bojující v mracích, jeden měl ohnivou tvář a druhý tmavě rusé vlasy. Al'Thor.

Všechny jeho plány, jak zbrzdit falešného Draka, se jaksi zvrtly, všechny jeho naděje, jak zpomalit jeho dobývání, jak odvést jeho pozornost. Čekal snad příliš dlouho, dovolil al'Thorovi příliš zesílit? Pokud ano, tak existoval jenom jediný způsob, jak to s ním rychle vyřídit, nůž ve tmě, šíp ze střechy. Jak dlouho se odváží čekat? Odváží se riskovat, nečekat? Přílišný spěch mohl vyvolat pohromu stejně jistě jako přílišné odklady.
"Můj pán pro mě poslal?"
Niall se podíval na muže, jenž tak tiše vstoupil. Podle jeho tváře se zdálo téměř nemožné, že se Balwer dokáže pohybovat, aniž by jeho přítomnost neohlašovalo tiché šustění. Všechno na něm bylo úzké a špičaté. Hnědý kabát mu visel z kloubnatých ramen a nohy jako by se mu měly každou chvíli zlomit pod tíhou vyschlého těla. Pohyboval se jako ptáček přeskakující z větve na větev. "Věříš, že Valerský roh povolá mrtvé hrdiny zpátky, aby nás zachránili, Balwere?"
"Možná, můj pane," odvětil Balwer a založil si nervózní ruce. "Možná ne. Já sám bych na to nespoléhal."
Niall kývl. "A myslíš, že se ke mně Mattin Stepaneos připojí?"
"Znovu, možná. Nebude chtít skončit mrtvý či jako loutka. Jeho první a jedinou starostí je udržet si Vavřínovou korunu, a z vojska sbírajícího se v Tearu se musí pěkně potit." Balwer se pousmál, jen maličko stiskl rty. "Otevřeně mluvil o tom, že nabídku mého pána přijme, ale na druhou stranu jsem právě zjistil, že komunikuje s Bílou věží. Očividně souhlasil, že něco udělá, i když zatím nevím co."
Svět věděl, že Abdel Omerna je velitel vyzvědačů dětí Světla. Takové postavení by, samozřejmě, mělo být zachováno v tajnosti, ale na ulicích si na něj ukazovali pacholci a žebráci, opatrně, aby si jich nejnebezpečnější muž v Amadicii nevšiml. Pravdou bylo, že ten hlupák Omerna byl jen vějička, hlupák, který ani sám nevěděl, že jenom zakrývá skutečného velitele vyzvědačů v pevnosti Světla. Sebbana Balwera, Niallova upjatého vyschlého maličkého sekretáře s opovržlivými rty. Muže, jehož by žádný ani nepodezíral, žádný by tomu neuvěřil, kdyby ho snad někdo za velitele vyzvědačů označil.
Kde Omerna uvěřil všemu, Balwer nevěřil ničemu, možná dokonce nevěřil ani na temné druhy nebo na Temného. Pokud Balwer na něco přece jen věřil, tak to bylo nahlížení lidem přes rameno, naslouchání tomu, co si šeptají, vyhrabávání jejich tajemství. Ovšem, každému pánovi by sloužil stejně dobře jako Niallovi, ale to bylo v naprostém pořádku. Balwer se nikdy nenechal odvádět od toho, co zjistil, tím, co s určitostí věděl nebo o čem si přál, aby to byla pravda. Jelikož ničemu nevěřil, vždycky se mu podařilo odhalit pravdu.
"Od Illiánce bych ani nic jiného nečekal, Balwere, ale dokonce i jeho lze přivést k poslušnosti." Bude to nutné. Nemohlo být ještě pozdě. "Jsou nějaké čerstvé zprávy z Hraničních států?"
"Zatím ne, můj pane. Ale Davram Bashere je v Caemlynu. Moji informátoři tvrdí, že tam má třicet tisíc mužů lehkého jezdectva, ale já myslím, že to nebude ani polovina. Tak dalece by Saldeiu neoslabil, ať už je v Morně jaký chce klid, dokonce i kdyby mu to Tenobie nařídila."
Niall zavrčel, koutek levého oka se mu chvěl. Přejel pomalu prstem po kresbě ležící na pouzdře. Údajně to měl být al'Thorův docela slušný portrét. Bashere v Caemlynu. Dobrý důvod, proč se Tenobie skrývá na venkově před jeho vyslanci.
Z Hraničních států žádné dobré zprávy nepřišly, ať už si o tom Omerna myslel cokoliv. "Menší povstání", které Omerna hlásil, byla menší, ale ne taková povstání, jak si myslel. Podél Mornské hranice se lidé dohadovali, jestli je al'Thor další falešný Drak nebo Drak Znovuzrozený. Poněvadž byli Hraničáři takoví, jací byli, občas tyhle hádky přerostly v bitvu menších rozměrů. Boje začaly v Shienaru asi v době, kdy padl Tearský Kámen, potvrzení, že do toho byly zapleteny čarodějnice, tedy pokud by nějaké potřeboval. Jak se to všechno nakonec rozhodne, bylo, podle Balwera, zatím pochybné.
Že je al'Thor uzavřen v Caemlynu, byla jedna z věcí, v nichž měl Omerna naprostou pravdu. A přesto, proč s Basherem a Aiely a čarodějnicemi? Odpověď na tohle neznal dokonce ani Balwer. Ať už byl důvod jakýkoliv, Světlo za něj budiž pochváleno! Prorokova chátra se jala loupit v severní Amadicii, pravda, avšak tam si upevňovala své postavení a zabíjela či vyháněla každého, kdo odmítl přijmout Drakova proroka. Ailronovi vojáci přestali ustupovat jen proto, že ten prokletý prorok přestal postupovat. Alliandra a ostatní, o nichž si byl Omerna jist, že se k němu připojí, se ve skutečnosti cukali a vysílali vyslance s vytáčkami a odklady. Niall tušil, že sami nevědí o nic víc, kam vlastně nakonec skočí, než on.

Na povrchu v této chvíli všechno zdánlivě hrálo al'Thorovi do ruky, až na to, co ho drželo v Caemlynu, ale Niall byl vždycky nejnebezpečnější, když stál proti přesile zády ke zdi.
Pokud se dalo věřit řečem, tak Carridin si v Altaře a Murandy vedl docela dobře, ačkoliv ne tak rychle, jak by se Niallovi líbilo. Čas byl stejně tak nepřítelem jako al'Thor nebo Věž. A přesto, dokonce i kdyby si Carridin vedl jenom tak dobře, jak se povídalo, mělo by to stačit. Možná nastal čas vypustit "Dračí spřísahance" do Andoru. Možná že také do Illianu, ačkoliv jestli vojsko sbírající se v Tearu nestačilo, aby ukázalo Mattinu Stepaneosovi stezku, tak několik přepadených statků a vesnic bude těžko znamenat rozdíl. Ta velikost vojska Nialla děsila. Nic takového tu nebylo od časů Artuše Jestřábí křídlo. Spíš než by děsilo muže a hnalo je do Niallovy náruče, takovéhle vojsko je mohlo zastrašit, aby se připojili k Dračí zástavě. Kdyby získal rok, nebo alespoň půl roku, vyrovnalo by to podle něj celé to al'Thorovo vojsko hlupáků a zločinců a aielských divochů.
Všechno samozřejmě ještě nebylo ztraceno. Dokud jste byli naživu, nikdy nebylo všechno ztraceno. Tarabon a Arad Doman, dvě jámy plné štírů, nebyly al'Thorovi a těm čarodějnicím k ničemu. Jenom hlupák by tam strkal ruku do doby, než se víc štírů pozabíjí navzájem. I kdyby byla ztracena Saldeia, o čemž se pořád nemohl rozhodnout, Shienar, Arafel a Kandor stále visely na vlásku, a ten bylo možné rozhoupat. Jestli chtěl Mattin Stepaneos jet na dvou koních zároveň - a on to vždycky rád zkoušel - ještě ho bylo možné přinutit, aby si vybral toho správného. Altara a Murandy budou postrčeny na správnou stranu a Andor bude stát proti němu, ať už se rozhodne, jestli tam potřebují okusit Carridinova biče. Balwerovi agenti v Tearu přesvědčili Tedosiana a Estandu, aby se připojili k Darlinovi, a na odiv stavěný vzdor se změnil v otevřenou vzpouru. Balwer si byl celkem jist, že to stejné je možné provést v Cairhienu i v Andoru. Ještě měsíc dva venku, a od Tar Valonu dorazí Eamon Valda. Niall by se bez Valdy obešel, jenže pak bude na jednom místě většina vojáků dětí, připravených k použití tam, kde to nejvíc prospěje. Ano, měl ještě hodně věcí na své straně. Nic nebylo pevně dáno, ale všechno se vyvíjelo dobře. Teď skutečně potřeboval jenom čas.
Uvědomil si, že stále drží kostěný váleček, a tak palcem zlomil voskovou pečeť a opatrně vytáhl ven stočený tenoučký papírek.
Balwer neříkal nic, ale znovu stiskl rty, byť tentokrát ne v úsměvu. S Omernou se srovnal, věděl, že je to hlupák, a raději zůstával v skrytu, ale nelíbilo se mu, když Niall dostával zprávy, které šly mimo něj od lidí, které neznal.
Papírek pokrývalo tenoučké pavouci písmo v šifře, kterou kromě samotného Nialla znal málokdo, a nikdo v samotném Amadoru. On ji četl tak snadno, jako kdyby to sám napsal. Když uviděl znak dole, zamrkal, a potom zamrkal i nad obsahem. Varadin byl, nebo býval, jedním z jeho nejlepších osobních špehů, prodavač koberců, který mu během pohraničních nepokojů dobře posloužil, když se zbožím jezdil mezi Altarou, Murandy a Illianem. Z toho, co si tam vydělal, se mohl usadit jako bohatý kupec v Tanchiku, kde pravidelně dodával jemné koberce a víno do paláce krále i panarchy, stejně jako většině šlechticů jejich dvorů, a vždycky měl oči i uši otevřené. Niall ho považoval za mrtvého od pouličních bouří, k nimž ve městě došlo. Tohle od něj byla po roce první zpráva. Z toho, co Varadin psal, by bylo lepší, kdyby byl ten rok opravdu mrtvý. Křečovitou rukou člověka na pokraji šílenství tady bylo zapsáno zmatené, nesouvislé blábolení o mužích jezdících na podivných zvířatech a létajících tvorech, o Aes Sedai na vodítcích a Hailene. To ve starém jazyce znamenalo Předběžníci, ale Varadin se ani nesnažil vysvětlit, proč se jich tak bojí nebo kdo to má být. Ten muž očividně dostal mozkovou horečku, když se díval, jak se kolem něj jeho země rozpadá.
Niall papírek podrážděně zmačkal a zahodil. "Nejdřív musím poslouchat Omernovy blbosti a nyní tohle. Co pro mě ještě máš, Balwere?" Bashere. Záležitosti se mohly pěkně zamotat, když al'Thorovým vojskům velel Bashere. Ten chlap si vysloužil slušnou pověst. Dýka ve stínu pro něj?
Balwer ani na okamžik nespustil oči z Niallovy tváře, ale Niall věděl, že kulička papíru na podlaze skončí v jeho rukou, pokud ji nespálí. "Zajímavé můžou být čtyři věci, můj pane. To nejméně důležité nejdřív. Povídačky o setkáních mezi ogierskými državami jsou pravdivé. Na ogiery zřejmě byly hodně uspěchané." Neřekl samozřejmě, o čem se na těch schůzkách pojednávalo. Dostat člověka na ogierský sněm bylo stejně nemožné jako získat ogierského špeha. Mnohem snazší by asi bylo nechat slunce vyjít v noci. "Taky je v jižních přístavech nezvyklé množství lodí Mořského národa, nepřevážejí náklady, vůbec

nevyplouvají."
"Na co čekají?"
Balwer na okamžik stiskl rty, jako by někdo zatáhl za provázky. "To ještě nevím, můj pane." Balwer vždycky nerad přiznával, že existují lidská tajemství, která nedokáže vypátrat. Snažit se zjistit víc, než co bylo na povrchu, o tom, co se dělo mezi Atha'an Miere, bylo jako snažit se zjistit, jak cech ohňostrůjců vyrábí rachejtle, prostě cvičení ve zbytečné námaze. Ogierové aspoň mohli svá rozhodnutí, učiněná na schůzkách, ohlásit.
"Pokračuj."
"Středně důležitá zpráva je... podivná, můj pane. Al'Thor byl spolehlivě hlášen v Caemlynu, v Tearu a v Cairhienu, občas i ten samý den."
"Spolehlivě? Spolehlivé šílenství. Čarodějnice nejspíš mají dva tři muže, co vypadají jako al'Thor, dost, aby oblbli každého, kdo ho nezná. To by hodně vysvětlovalo."
"Možná, můj pane. Moji informátoři jsou spolehliví."
Niall prudce zavřel kožené desky a zakryl tak al'Thorovu tvář. "A nejdůležitější zpráva?"
"Mám ze dvou zdrojů v Altaře - spolehlivých zdrojů, můj pane - že čarodějnice v Salidaru tvrdí, že červené adžah vyzvaly Logaina, aby se prohlásil falešným Drakem. Vlastně ho skoro vytvořily. Mají Logaina v Salidaru - nebo muže, o němž tvrdí, že je Logain - a ukazují ho šlechticům, které tam přivádějí. Nemám důkaz, ale soudím, že tu samou povídačku opakují každému vladaři, k němuž se dostanou."
Niall se zamračil a studoval praporce na stěně. Ty představovaly nepřátele téměř z každé země. Nikdo ho ještě nikdy neporazil dvakrát a jen málokdo jednou. Praporce už byly všechny vybledlé věkem. Jako on. A přesto stále nebyl natolik starý, aby neviděl konec toho, co začal. Každý prapor byl uchvácen v krvavé bitvě, kde jste nevěděli, co se skutečně děje, snad kromě toho, co jste viděli na vlastní oči, kde jisté vítězství i jistá porážka mohly být stejněpochybné. Nejhorší bitva, v níž kdy bojoval, kdy do sebe vojska vrazila v noci poblíž Moisenu během pohraničních nepokojů, byla jasná jako čistý letní den ve srovnání s tou, v níž bojoval nyní.
Mohl jsem se zmýlit? Mohla být Věž skutečně rozdělená? Nějaký zápas mezi adžah? Kvůli čemu? Al'Thorovi? Jestli se čarodějnice perou mezi sebou, tak mnoho dětí bude připraveno obhajovat Carridinovo řešení, útok a zničení Salidaru a tolika čarodějnic, kolik bude možné. Muži, kteří věřili, že myslet na zítřek je myslet dopředu, ale nikdy nebrali v úvahu příští týden či měsíc, natož rok. Třeba Valda. Další byl Rhadam Asunawa, hlavní Inkvizitor tazatelů. Valda vždy chtěl použít sekeru, i když se pro daný úkol mnohem víc hodila dýka. Asunawa prostě chtěl každou ženu, jež strávila noc ve Věži, pověsit, pokud možno už včera, každou knihu, v níž byla zmínka o Věži či jediné síle, spálit a samotná ta slova zakázat. Asunawa nikdy nemyslel dál a nestaral se o cenu. Niall pracoval příliš tvrdě, riskoval příliš mnoho, aby dovolil, aby se to v očích světa zvrhlo v zápas mezi dětmi a Věží.
Popravdě řečeno nezáleželo na tom, jestli se mýlí. Pokud ano, pořád bude mít velkou výhodu. Možná větší, než kdyby měl pravdu. S trochou štěstí rozbije Bílou věž tak, že už nepůjde nikdy dát dohromady, rozdrtí čarodějnice na třísky, které půjdou snadno rozemlít na prach. A'Thor pak určitě selže, přičemž však zůstane dost velkou hrozbou, aby se dal použít jako ostruha. A on se může v podstatě držet pravdy. Téměř.
Aniž by odtrhl oči od praporců, řekl: "Rozkol ve Věži je skutečný. Černé adžah povstaly, vítězky drží Věž a poražené vyhnaly, aby si lízaly rány v Salidaru." Podíval se na Balwera a málem se usmál. Některé z dětí by již namítalo, že žádné černé adžah nejsou, nebo spíš že všechny čarodějnice jsou temné družky. I ten nejčerstvější rekrut by to udělal. Balwer se na Nialla jenom podíval, vůbec ne, jako kdyby se právě rouhal proti všemu, za čím děti stály. "Musíme rozhodnout jedině to, jestli černé adžah vyhrály, nebo prohrály. Myslím, že vyhrály. Většina lidí si bude myslet, že ty, kdo drží Věž, jsou skutečné Aes Sedai. Ať si spojí skutečné Aes Sedai s černými adžah. Al'Thor je výtvor Věže - vazal černých adžah." Zvedl ze stolu pohár s vínem a usrkl. Proti horku punč nepomáhal. "Třeba to dokážu spojit s tím, proč jsem ještě nevytáhl proti Salidaru." Skrze své vyslance využíval to, že se mu nepodařilo proti nim vytáhnout, jako důkaz, jak velkou hrozbu vidí v al'Thorovi. Byl dokonce ochoten nechat čarodějnice scházet se na prahu Amadicie, místo aby se nechal odvést od nebezpečí, hrozícího od falešného Draka. "Ty ženské tam se po všech těch letech zděsily, jak vlezlé černé adžah je, konečně je začalo odpuzovat zlo, do něhož

zabředly..." Výplody mu došly - všechny jsou služebnice Temného, jaké zlo by je mohlo odpuzovat? - ale po chvíli se chytil Balwer.
"Třeba se rozhodly vydat mému pánu na milost, dokonce ho požádat o ochranu. Poražené v povstání, slabší než jejich nepřátelé, bály se, že budou rozdrceny. Muž padající z útesu vstříc jisté smrti natáhne ruku i k nejhoršímu nepříteli. Třeba..." Balwer si zamyšleně poklepal kostnatým prstem na rty. "Třeba jsou připravené litovat svých hříchů a odvrhnout to, že byly Aes Sedai?"
Niall na něj zíral. Tušil, že hříchy tarvalonských čarodějnic patří mezi věci, v něž Balwer nevěří. "To je nesmysl," prohlásil hluše. "Takovouhle věc bych mohl čekat od Omerny."
Jeho sekretář se tvářil stejně vážně jako vždy, ale začal si mnout ruce, jako to dělal, když se cítil uražen. "Můj pán by to od něj mohl čekat, ale je to také přesně to, co budou lidé opakovat tam, kde se nejčastěji poslouchá, na ulicích a tam, kde šlechtici klepou nad vínem. Tam se nesmyslům nikdo nesměje, jen je poslouchá. Co je příliš velký nesmysl, tomu uvěří, neboť je to příliš velký nesmysl, aby to byla lež."
"Jak bys to předložil? Já nebudu zdrojem žádných řečí o dětech jednajících s čarodějnicemi."
"Byly by to jenom řeči, můj pane." Niallův pohled ztvrdl a Balwer rozhodil rukama. "Jak si můj pán přeje. Při každém opakování se přidají další ozdoby, takže prostý příběh má největší šanci na to, že jádro přežije. Navrhuji čtyři povídačky, můj pane, ne jenom jednu. První, že rozkol ve Věži způsobilo povstání černých adžah. Druhou, že černé adžah vyhrály a ovládají teď Věž. Třetí, že Aes Sedai v Salidaru, zděšené a cítící odpor, popírají, že jsou Aes Sedai. A čtvrtou, že přišly za tebou, hledajíce slitování a ochranu. Pro většinu lidí bude každá potvrzovat ty ostatní." Zatahal se za klopy a sevřeně, spokojeně se usmál.
"Velmi dobře, Balwere. Ať se tak stane." Niall si zhluboka přihnul. Z toho horka cítil svůj věk. Kosti jako by mu křehly. Ale vydrží dost dlouho, aby viděl, jak bude falešný Drak svržen a svět sjednocen před Tarmon Gai'donem. Dokonce i kdyby se nedožil velení v Poslední bitvě, tolik mu Světlo jistě zaručí.
"A chci, aby našli Elain Trakandovnu a jejího bratra Gawyna, Balwere, a přivedli je do Amadoru. Dohlédni na to. Teď smíš odejít."
Místo aby Balwer odešel, zaváhal. "Můj pán ví, že jsem nikdy žádnou akci nenavrhoval."
"Ale teď ji navrhnout chceš, ano? Oč jde?"
"Tlač na Morgasu, můj pane. Uběhl už víc než měsíc a ona pořád zvažuje návrh mého pána. Ona -"
"Dost, Balwere." Niall si povzdechl. Občas si přál, aby Balwer nebyl Amadičan, ale Cairhieňan, jenž by sál hru rodů s mateřským mlékem. "Morgasa je mi každým den víc a víc zavázána, ať už si myslí cokoliv. Víc by se mi líbilo, kdyby přijala okamžitě - mohl bych Andor pozvednout proti al'Thorovi už dnes, se silnou podporou dětí - ale každý den, kdy zůstává mým hostem, je ke mně připoutána o to pevněji. Nakonec zjistí, že je mým spojencem, protože tomu věří svět, je zapletená tak těsně, že už nikdy neunikne. A nikdo nikdy nebude moct říct, že jsem ji přinutil, Balwere. To je velice důležité. Vždycky je těžší rozvázat spojenectví, o němž si svět myslí, že bylo uzavřeno z vlastní vůle, než to, o němž můžeš dokázat, že ti bylo vnuceno. Zbrklý spěch vede k pohromě, Balwere."
"Jak můj pán praví."
Niall ho pokynem ruky propustil a sekretář se odpoklonkoval pryč. Balwer nepochopil. Morgasa byla tvrdý protivník. Kdyby na ni příliš tlačil, obrátila by se a bojovala bez ohledu na šanci na vítězství. A přesto, když na ni bude tlačit hodně tvrdě, bude bojovat s nepřítelem, o němž si bude myslet, že ho vidí, a nezahlédne past, jež se kolem ní sevře, dokud nebude příliš pozdě. Tlačil ho čas, celá ta léta, která prožil, všechny ty měsíce, které zoufale potřeboval, ale nedovolí, aby mu spěch zhatil plány.
* * *
Útočící sokol zachytil velkou kachnu a kolem létalo peří. Ptáci se oddělili, kachna padala k zemi. Sokol se prudce otočil proti bezmračné obloze a snášel se za padající kořistí, kterou sevřel do pařátů. Váha kachny ho tížila, ale on se přesto dral k lidem čekajícím dole.
Morgasu napadlo, jestli je jako sokol, příliš hrdá a příliš odhodlaná, aby si uvědomila, že se chytila kořisti, která je příliš těžká, aby ji její křídla zvládla. Snažila se pustit rukama v rukavičkách otěže, které svírala až příliš pevně. Bílý klobouk se širokou krempou a dlouhými bílými pery před nelítostným sluncem sice trochu chránil, jí se však přesto řinul po tvářích pot. V jezdeckých šatech ze zeleného, zlatem krumplovaného hedvábí nevypadala jako vězeň.

Dlouhá louka porostlá již uschlou hnědou trávou byla plná lidí na koních i opěšalých, ačkoliv se tu nijak netlačili. Hlouček hudebníků v bíle vyšívaných modrých tabardech s flétnami, citarami a tamburínami hrál docela lehounkou melodii, vhodnou pro odpoledne s ledem chlazeným vínem. Asi tucet sokolníků v dlouhých, složitě vypracovaných kožených vestách přes nabírané bílé košile hladilo dravce s čepičkami, kteří jim seděli na rukavicích, nebo bafalo z krátkých fajfek a vyfukovalo na nedočkavé ptáky proužky modrého kouře. Dvakrát tolik sloužících v livrejích jasných barev roznášelo po louce zlaté podnosy s ovocem a víno ve zlatých číších a na okraji louky, těsně před stromy s většinou holými větvemi, stála skupina mužů v lesklé kroužkové zbroji. Všechno na pomoc Morgase a jejímu doprovodu, aby jejich sokolničení proběhlo v bezpečí.
No, tohle byl aspoň oficiální důvod, ačkoliv prorokovi lidé byli dobrých dvě stě mil na sever, a že by se objevili banditi takhle blízko Amadoru, nebylo pravděpodobné. A i přes to, že se kolem ní tlačily ženy na klisnách a valaších, v zářivých hedvábných jezdeckých šatech a kloboucích se širokými krempami, bohatě zdobenými barevným peřím, s vlasy stočenými do dlouhých loken, které byly u amadicijského dvora právě v módě, Morgasin doprovod vpravdě tvořil Basel Gill, o kus dál stranou neohrabaně sedící na koni v kazajce pošité kovovými kolečky, napínající se mu přes břicho, přes červený hedvábný kabátec, který mu opatřila, aby ho nepřekonali sloužící, a Paitr Conel, ještě více neohrabanější v pážecím červenobílém kabátci a tvářící se velmi nervózně od chvíle, kdy ho přibrala ke své družině. Ženy pak byly šlechtičny od Ailronova dvora, "dobrovolně" se přihlásily za Morgasiny dvorní dámy. Ubohý mistr Gill hladil meč a nešťastně sledoval bělokabátnické stráže. Tito muži totiž ve skutečnosti bělokabátníci byli, ačkoliv, jako obvykle, když ji vyprovázeli z pevnosti Světla, neměli své bílé kabátce. A byly to stráže. Kdyby se pokusila odjet příliš daleko nebo zůstat příliš dlouho, jejich velitel, mladý muž s tvrdým pohledem, jménem Norowhin, jenž hrozně nerad předstíral, že je něco jiného než bělokabátník, by "navrhl", aby se vrátili do Amadoru, protože začíná být příliš velké horko nebo proto, že se náhle vynořily řeči o tom, že jsou v oblasti loupežníci. S padesáti ozbrojenci se hádat nedalo, ne, pokud si chtěla zachovat alespoň zdání důstojnosti. Norowhin jí poprvé málem sebral otěže z rukou. To byl důvod, proč nikdy nedovolila, aby ji na těchto vyjížďkách doprovázel Tallanvor. Ten mladý hlupák by mohl trvat na její cti a právech, i kdyby proti němu stálo snad sto mužů. Volné hodiny trávil neustálým cvičením šermu, jako by čekal, že jí proseká cestu na svobodu.
O tvář se jí překvapivě otřel větřík a ona si uvědomila, že se k ní ze sedla naklonila Laurain a ovívá ji svým bílým krajkovým vějířem. Štíhlá mladá žena s tmavýma očima maličko příliš u sebe, Laurain se neustále tvářila mrzutě. "Musí to být pro Tvoji Milost takové zadostiučinění, zjistit, že její syn se připojil k dětem Světla. A tak rychle získal hodnost."
"To by nemělo být překvapením," ozvala se Altarin, ovívající si baculatou tvář. "Syn Její Milosti by měl samozřejmě rychle stoupat jako slunce ve své nádheře." Hřála se v tom, jak některé další ženy tiše oceňovaly její ubohé přirovnání.
Morgasa měla práci udržet nehybnou tvář. Niallova zpráva přišla včera během jedné z jeho nečekaných návštěv jako šok. Galad a bělokabátník! Aspoň byl v bezpečí, Niall to tvrdil. Ale nemůže ji navštívit. Povinnosti dítěte Světla ho drží mimo město. Určitě ale bude součástí jejího doprovodu, až se vrátí do Andoru v čele vojska dětí.
Ne, Galad nebyl v o nic větším bezpečí než Elain nebo Gawyn. Možná dokonce v menším. Světlo dej, ať je Elain v bezpečí v Bílé věži. Světlo dej, ať je Gawyn naživu. Niall tvrdil, že neví, kde Gawyn je, jenom že není v Bílé věži. Galad byl nožem na jejím hrdle. Niall by nebyl tak krutý, aby to byť jen naznačil, ale jeden jeho prostý rozkaz mohl poslat Galada na jistou smrt. Jedinou jeho ochranou snad bylo to, že si Niall snad myslel, že jí na něm nezáleží tolik jako na Elain a Gawynovi.
"Jsem ráda za něj, pokud je tohle to, po čem touží," sdělila jim nevzrušeně. "Ale je to Taringailův syn, ne můj. Taringail byl sezdaný se státem, víte. Zvláštní, ale je mrtvý už tak dlouho, že si ani nevzpomínám na jeho tvář. Galad si může dělat, co bude chtít. Gawyn bude prvním knížetem mečů, až po mně Elain nastoupí na Lví trůn." Mávla na sluhu s pohárem na podnose. "Niall mohl alespoň opatřit slušné víno."
Odpovědí jí byla vlna znepokojeného hihňání. Menším úspěchem pro ni bylo, že se jí podařilo je k sobě trochu přitáhnout, avšak žádná nebyla klidná, když pronesla nějakou nevhodnou narážku na Pedrona Nialla, ne tam, kde se o tom mohl doslechnout. Přesvědčilo je to o její odvaze, což bylo důležité, pokud

má získat aspoň částečnou podporu. Možná důležitější, aspoň pro klid její vlastní duše, bylo, že jí to pomáhalo udržovat dojem, že není Niallovým vězněm.
"Slyšela jsem, že Rand al'Thor vystavuje Lví trůn jako loveckou trofej." To byla Maranda, hezká žena se srdčitým obličejem, o něco starší než ostatní. Sestra hlavy rodu Algoranů, byla hodně mocná sama o sobě, možná dost mocná, aby se postavila Ailronovi, ale ne Niallovi. Ostatní navedly koně stranou, aby mohla svého ryzáka přiblížit k Morgase. Od Marandy se však žádné spojenectví či přátelství čekat nedalo.
"To jsem taky slyšela," odpověděla bezstarostně Morgasa. "Lev je nebezpečná kořist a Lví trůn ještě víc. Zvlášť pro muže. Vždycky zabíjí muže, kteří po něm prahnou."
Maranda se usmála. "Taky jsem slyšela, že svěřuje vysoké postavení mužům, co dokážou usměrňovat."
Teď se ostatní ženy tvářily hodně znepokojeně a ustaraně bzučely. Jedna z mladších, Marewin - štíhlá, teprve nedávno odrostlá dívčím střevíčkům - se v sedle s vysokými rozsochami zakymácela, jako by měla omdlít. Zprávy o al'Thorově amnestii daly zrod děsivým příběhům. Morgasa velice doufala, že to jsou jenom řeči. Světlo dej, aby to byly jen řeči, že se muži, kteří dokážou usměrňovat, shromažďují v Caemlynu, hýří v královském paláci a terorizují město.
"Doslechneš se hodně věcí," poznamenala Morgasa. "To trávíš všechen svůj čas posloucháním za pootevřenými dveřmi?"
Maranda se usmála ještě víc. Nedokázala odolat nátlaku a stala se jednou z Morgasiných společnic, ale byla dost mocná, aby mohla svou nelibost dát beze strachu najevo. Byla jako trn zaražený hluboko do nohy, jenž nejde vytáhnout a při každém kroku ostře zabolí. "Při službě Tvojí Milosti mi zbývá velice málo času, abych poslouchala kdekoliv, ale snažím se zachytit všechny zprávy z Andoru, jak jen to jde. Abych mohla rozmlouvat s Tvojí Milostí. Slyšela jsem, že falešný Drak každý den obcuje s andorskými šlechtici. S urozenou paní Arymillou a urozenou paní Naean, s urozeným pánem Jarinem a urozeným pánem Lirem. A ještě s dalšími, jejich přáteli."
Jeden ze sokolníků podal Morgase štíhlého šedého ptáka s černými křídly, opět s nasazenou čepičkou. Když si ho přendávala na sokolnickou rukavici, stříbrné zvonečky na jeho řemínčích zacinkaly.
"Děkuji, ale už mám dneska sokolničení dost," řekla mu Morgasa a pak zvedla hlas. "Mistře Gille, svolej doprovod. Vracím se do města."
Gill sebou trhl. Dobře věděl, že je tu jen proto, aby jezdil za ní, ale teď začal na bělokabátníky mávat a křičet rozkazy, jako by věřil, že ho poslechnou. Morgasa pak okamžitě otočila vranou klisnu. Samozřejmě ji nenechala jít rychleji než krokem. Norowhin by u ní byl jako blesk, kdyby viděl možnost, že zvažuje útěk.
Zatím bělokabátníci bez plášťů nacválali, a než klisna udělala deset kroků, vytvořili eskortu, a než Morgasa dojela na okraj palouku, byl po jejím boku Norowhin, tucet mužů vepředu a zbytek těsně za nimi. Sloužící, hudebníky a sokolníky i ostatní nechali vzadu, aby se připravili a co nejrychleji je následovali.
Gill a Paitr zaujali svá místa za ní, pak jely dvorní dámy. Maranda teď nesla svůj úsměv jako odznak vítězství, ačkoliv některé další se nespokojeně mračily. Ne příliš otevřeně - i když se Niallovi musela podvolit, ta žena byla v Amadicii silou, s níž bylo třeba počítat - ale většina z dam dělala, co mohla, při plnění úkolu, který nechtěly. Z větší části by se k Morgase nejspíš přidaly dobrovolně, co se jim ale rozhodně nelíbilo, bylo to, že musely sídlit v pevnosti Světla.
Morgasa by se byla usmívala, kdyby si mohla být jistá, že si toho Maranda nevšimne. Jediný důvod, proč už před několika týdny netrvala na tom, aby tu ženu poslali pryč, byl ten, že si nedávala pozor na jazyk. Maranda ji ráda popichovala tím, jak dalece jí Andor vypadl z ruky, ale jména, která vybírala, byla pro Morgasu balzámem. Všichni muži a ženy, kteří proti ní stáli při boji o nástupnictví, všichni Gaebrilovi patolízalové. Nic míň, ani víc, od nich ostatně nečekala. Kdyby byla Maranda jmenovala jiné, výsledek by byl jistě odlišný. Urození pánové Pelivar, Abelle či Luan, urozené paní Arathelle, Ellorien či Aemlyn. Další. Ti se do Marandiných šťouchů nikdy nedostali, ačkoliv ona by se o nich jistě zmínila, kdyby se o nich mimo Andor byť jen šeptlo. Dokud se o nich Maranda nešířila, existovala aspoň naděje, že před al'Thorem nepoklekli. Podporovali Morgasin první nárok na trůn a mohli by to, bude-li to vůle Světla, udělat znovu.

Téměř bezlistý les ustoupil udusané hlíně silnice a oni zamířili na jih k Amadoru. Kusy divokého hvozdu se tam střídaly s prosekaným mlázím a ladem ležícími políčky ohraničenými jen nízkými kamennými zídkami, kamennými domy s doškovými střechami a stodolami, stojícími daleko od silnice. V cestě se jim tlačilo poměrně dost lidí, již zvedali prach, až si musela Morgasa přes obličej uvázat hedvábný šátek, i když se škrábali na krajnici okamžitě, jakmile zahlédli tak velký oddíl ozbrojených mužů. Někteří se dokonce vrhali mezi stromy či přeskakovali zídky a prchali přes pole. Bělokabátníci si jich nevšímali a neobjevil se žádný sedlák, aby jim zahrozil pěstí či na ně zakřičel. Několik statků vypadalo opuštěně, v dohledu nebyly slepice ani hospodářská zvířata.
Mezi lidmi na silnici se tady štrachal žebřiňák tažený voly, s poháněčem o pár kroků za nimi, jinde mladá žena poháněla hejno husí. Očividně to všechno byli místní lidé. Někteří měli ranec přes rameno či objemný tlumok, ale většina měla ruce prázdné, šli, jako by neměli ponětí, kam vlastně jdou. Počet těchto lidí byl pokaždé, když Morgase bylo dovoleno opustit Amador, vyšší, bez ohledu na to, kterým směrem se vydala.
Upravila si šátek na nose a úkosem se zadívala na Norowhina. Měl zhruba Tallanvorův věk a výšku, ale tady veškerá podobnost končila. Rudolící pod leštěným hrncovým helmem, s kůží spálenou sluncem, až se mu loupala, nikdy nebyl pohledný. Byl hubené postavy, s vyčnívajícím nosem, Morgase připomínal krumpáč. Pokaždé, když opouštěla pevnost Světla, vedl Norowhin její "doprovod", a ona se ho vždy snažila zatáhnout do hovoru. Bělokabátník nebělokabátník, každý coul, o nějž byl méně jejím žalářníkem, byl jejím vítězstvím. "Tihle lidé prchají před prorokem, Norowhine?" Nemohli prchat všichni. Stejně tolik jich mířilo na sever jako na jih.
"Ne," ucedil stroze, aniž se na ni podíval jen koutkem oka. Prohlížel krajnice, jako by čekal, že se ji každou chvíli někdo pokusí zachránit.
To, naneštěstí, byla jediná odpověď, kterou zatím dostala, jenže ona byla vytrvalá. "Tak kdo to je? Určitě to nejsou Taraboňané. S jejich vracením odvádíte příliš dobrou práci." Viděla jednou oddíl Taraboňanů. Snad padesát mužů, žen a dětí, špinavých, padajících únavou, hnali bělokabátníci na koních na západ jako dobytek. Jedině díky trpkému vědomí, že sama nemůže udělat naprosto nic, držela jazyk za zuby. "Amadicie je bohatá země. Dokonce ani tohle sucho nemohlo vyhnat tolik lidí z jejich statků teprve za těch pár měsíců."
Norowhin zkřivil tvář. "Ne," řekl nakonec. "Ti prchají před falešným Drakem."
"Ale proč? Ten je stovky leguí od Amadicie."
Na jeho sluncem spáleném obličeji se opět jasně značil vnitřní svár, buď kvůli výběru slov, či vůbec kvůli tomu, že by měl promluvit. "Oni věří, že je to pravý Drak Znovuzrozený," zavrčel nakonec znechuceně. "Říkají, že zlomil všechna pouta, podle proroctví. Muži se zříkají svých pánů, tovaryši opouštějí své mistry. Manželé odcházejí od rodin a ženy od svých manželů. Tenhle mor roznáší vítr, který vane od falešného Draka."
Morgase padl zrak na jakéhosi mladého muže a ženu, choulící se jeden druhému v náručí, jak se dívali na projíždějící ozbrojený oddíl. V umazaných tvářích jim pot vytvářel nepravidelné cestičky a prosté šaty měli pokryté prachem. Vypadali hladoví, tváře měli propadlé a oči příliš velké. Může se tohle dít i v Andoru? Udělal Rand al'Thor tohle i Andoru? Jestli ano - zaplatí za to. Potíž byla v tom zajistit, aby lék nebyl horší než choroba. Osvobodit Andor dokonce i z něčeho takového a předat ho do rukou bělokabátníků...
Snažila se dál udržet hovor, ale Norowhin se vydal z víc slov, než k ní kdy předtím najednou pronesl, a teď ze sebe vyrážel jen jednoslabičné odpovědi. Nezáleželo na tom. Když dokázala jeho upjatost narušit jednou, dokáže to znovu.
Otočila se v sedle a snažila se zahlédnout toho mladíka se ženou, ale byli schovaní za bělokabátnickými vojáky. Ani na tom nezáleželo. Ty tváře si uchová v paměti, spolu se svým slibem.

## KAPITOLA DESÁTÁ

### Rčení v Hraničních státech

Rand na chvíli zatoužil po dnech, kdy se mohl procházet chodbami paláce sám. Dnes ráno ho doprovázela Sulin a dvacet Děv, Bael, kmenový náčelník Goshien Aielů, s půl tuctem Sovin Nai, Nožů v ruce, z Jhirad Goshienů na Baelovu poctu, a Bashere se stejně tolika Saldejci s orlími nosy. Široká, nástěnnými koberci ověšená chodba jich byla plná, Far Dareis Mai a Sovin Nai v cadin'sorech, hledících skrz sluhy, kteří se spěšně klaněli a uhýbali z cesty, a mladších Saldejců, kteří se naparovali v krátkých kabátcích a baňatých spodcích zastrkaných do holínek. Dokonce i tady v zastíněné chodbě bylo horko a ve vzduchu tančila zrnka prachu. Někteří sloužící měli červenobílé livreje, jež nosili i za Morgasiny vlády, ale většina byla nová, oblečená prostě v tom, v čem se přišli hlásit do služby, nesourodá sbírka selských a kupeckých soukenných kabátů, většinou tmavých a prostých, ale v různých barvách, tu a tam se záplavou výšivek či kouskem krajky.

Rand si v duchu poznamenal, aby dal vědět paní Harforové, první komorné, že má najít dost livrejí, aby se nově příchozí nemuseli cítit zavázáni pracovat ve svých nejlepších šatech. Palácová livrej byla jistě

lepší než cokoliv, co venkované měli, možná kromě oblečení na svátky. Služebnictva tady teď bylo méně než za Morgasiných časů a hodně mužů a žen oděných v červenobílé bylo šedivých a ohnutých, patřících do obydlí penzistů. Místo toho, aby utekli, jako to udělalo tolik dalších, šli zase do práce, než aby se dívali, jak je palác zničen. Další poznámka v duchu. Ať paní Harforová - první komorná byl nevhodný titul, ale Reene Harforová řídila každodenní záležitosti paláce - najde dost sloužících, aby si tihle stařešinové mohli užívat vejminku. Dostávají pořád ještě důchod, když je Morgasa mrtvá? Měl si na to vzpomenout dřív. Halwin Norry, vrchní správce, to bude asi vědět. Jako by byl utloukán k smrti peřím. Vždycky se mu připomnělo něco jiného, co je zapotřebí udělat. Cesty, například, to nebylo peříčko. Nechal bránu tady v Gaemlynu hlídat, i ty poblíž Tearu a Cairhienu, ale nevěděl jistě, kolik dalších jich tu ještě je.

Ano, vyměnil by všechny ty úklony a pukrlata, všechny ty čestné stráže, všechny otázky a břemena, všechny ty lidi, o jejichž potřeby se bylo třeba starat, za dny, kdy si musel dělat starosti jen s tím, aby si sám obstaral kabát. Jistě, za těch dní by mu vůbec nedovolili courat se po těchto chodbách, určitě ne bez stráže jiného druhu, aby zajistila, že nesebere stříbrný a zlatý kalich z výklenku ve zdi či slonovinovou sošku z lapisem intarzovaného stolu.

Aspoň že na něj dnes ráno nehučel hlas Luise Therina. Alespoň že zjevně začínal zvládat ten mentální trik, který mu ukázal Taim. Basheremu se po tvářích řinul pot, ale Randa se horko téměř nedotýkalo. Měl svůj stříbrem krumplovaný kabátec ze šedého hedvábí zapnutý až ke krku, a i když mu bylo trochu teplo, nevypotil ani krůpěj potu. Taim ho ujistil, že časem nebude cítit horko ani zimu dost silné, aby jiného muže zcela zneškodnily. Byla to otázka soustředění na své nitro, trochu jako když se chystal uchopit saidín. Zvláštní, že to bylo tak blízko jediné síle, a přitom s ní nemělo vůbec nic společného. Dělaly Aes Sedai to stejné? Nikdy neviděl žádnou, že by se potila. Nebo ano?

Náhle se rozesmál nahlas. Uvažovat o tom, jestli se Aes Sedai někdy potí! Možná ještě nebyl šílený, ale klidně by prošel jako zabedněný trouba.

"Řekl jsem snad něco směšného?" zeptal se jaksi suše Bashere a klouby ruky si přejel kníry. Některé Děvy se na něj vyčkávavě zadívaly. Skutečně si dávaly práci a snažily se pochopit mokřiňanský humor. Jak si Bashere dokázal zachovat duševní rovnováhu - to Rand netušil. Právě dnes ráno dorazila do paláce zpráva o bojích v Hraničních státech mezi Hraničáři. Povídačky poutníků vyrůstaly jako houby po dešti, ale tohle přišlo ze severu, zřejmě s kupci, kteří by-li přinejmenším až v Tar Valonu. Neříkalo se nic o tom, kde či kdo přesně. Saldeia byla stejně pravděpodobná jako kterýkoliv jiný stát a Bashere odtamtud nedostal zprávu od té doby, co před několika měsíci odešel, nicméně účinek to na něj mělo asi takový, jako kdyby třeba stoupla cena řípy.

Rand samozřejmě taky nevěděl nic o tom, co se děje ve Dvouříčí - leda by se nejasné šuškání o povstání kdesi na západě dotýkalo i jeho domova, protože v těchto dnech to mohlo něco znamenat i nemuselo - ale pro něj to nebylo stejné. On Dvouříčí opustil. Aes Sedai měly špehy všude, a on by nevsadil ani měďák na to, že Zaprodanci je nemají. Drak Znovuzrozený se nezajímal o nějakou zapadlou díru, kde vyrostl Rand al'Thor, ten byl už mnohem dál. Kdyby tomu tak nebylo, byla by Emondova Role rukojmím, které by bylo možné použít proti němu. Přesto nehodlal hledat hnidy sám na sobě. Opuštění prostě bylo opuštění.

Kdybych dokázal najít cestu, jak uniknout svému osudu, zasloužím si to? To byla jeho myšlenka, ne Luise Therina.

Ošil se, jak ho tupě zabolelo v ramenou, a promluvil lehounkým tónem. "Odpusť mi, Bashere. Jenom mě napadlo něco zvláštního, ale poslouchal jsem. Říkal jsi, že se Caemlyn zaplňuje. Na každého člověka, který utekl, protože se bál falešného Draka, přišli dva, protože jím nejsem. Vidíš?"

Bashere zabručel, což mohlo znamenat cokoliv.

"Kolik jich přišlo z jiných důvodů, Rande al'Thore?" Bael byl ten nejvyšší muž, jakého kdy Rand viděl, o dobrou dlaň vyšší než Rand sám. Tvořil zvláštní protiklad k Basheremu, jenž byl menší než všechny Děvy kromě Enaily. Baelovi tmavě rusými vlasy hustě prorážela bílá, ale obličej měl hubený a tvrdý a oči pronikavé. "Máš nepřátel dost na stovku mužů. Dej na mě, oni se na tebe pokusí zaútočit znovu. Mohli by mezi nimi být i zplozenci Stínu."

"I kdyby to nebyli žádní temní druzi," přisadil si Bashere, "ve městě vřou potíže jako čaj nechaný na

plotně. Hodně lidí ošklivě zbili očividně jen proto, že zapochybovali o tom, že jsi Drak Znovuzrozený, a jednoho chudáka vytáhli z taverny do stodoly a oběsili na trámech, protože se vysmíval tvým zázrakům."
"Mým zázrakům?" opáčil Rand nevěřícně.
Jakýsi vrásčitý bělovlasý sluha v příliš velkém kabátku livreje, s velikou vázou v rukou, se snažil zároveň uklonit i uhnout z cesty, zakopl a upadl na záda. Světle zelená váza z jako papír tenkého porcelánu Mořského národa mu přeletěla přes hlavu a kutálela se po tmavě červených dlaždicích, otáčela se a odrážela, až se nakonec zastavila hrdlem nahoru. Stařík se s překvapivou čerstvostí vyškrábal na nohy, rozběhl se k váze, přejel ji rukama a nevěřícně a zároveň s úlevou zajásal, když zjistil, že není nikde puklá ani naštípnutá. Ostatní sloužící hleděli stejně ohromeně, než se vzpamatovali a spěchali pak za svými úkoly. Pohledu na Randa se vyhýbali tak důsledně, že se někteří dokonce zapomněli uklonit či udělat pukrle.
Bashere si vyměnil pohled s Baelem a pak si foukl do hustých knírů.
"Tak zvláštní příhody," řekl. "Každý den se objeví další příběh o tom, jak dítě spadlo po hlavě na dláždění z okna osm patnáct sáhů vysoko, aniž by si udělalo třeba jenom bouli. Nebo se nějaká babka dostane do cesty dvěma tuctům splašených koní, ale oni se o ni jaksi ani neotřou, natož aby ji srazili a udupali. Nějaký chlapík tuhle v kostkách hodil pět korun dvaadvacetkrát po sobě, a to všechno přičetli tobě. Naštěstí pro něj."
"Povídá se," přisadil si Bael, "že včera spadl ze střechy košík se střešními taškami, tašky přistály v pořádku na ulici ve tvaru starobylého symbolu Aes Sedai." Pohlédl na sluhu, jenž si s otevřenou pusou tiskl vázu k hrudi, když kolem něj procházeli. "Nepochybuji, že tomu tak bylo."
Rand pomalu vydechl. Samozřejmě se nezmínili o těch druhých příhodách. O muži, který zakopl na schodě a oběsil se, když se mu šátek nečekaně zachytil o kliku na dveřích. Rovněž tak o uvolněném kusu břidlice, který vítr strhl ze střechy a vhodil ho oknem do místnosti, kde kámen zabil ženu sedící s rodinou u stolu. Takové věci se sice stávaly, ale zřídka. Jenomže kolem něj to nebylo jen zřídka. Ať už k dobrému nebo k zlému, stejně často k zlému jako k dobrému, Rand měnil šance už jen tím, že byl v dosahu několika mil. Ne, i kdyby mu z paží zmizeli draci a z dlaní vypálené volavky, pořád by byl poznamenán. V Hraničních státech měli rčení: "Povinnost je těžší než hora, smrt je lehčí než peříčko." Jak jste jednou měli tu horu pevně na ramenou, nedala se sundat. Stejně tu nebyl nikdo jiný, kdo by ji nesl, a nemělo smysl si kvůli tomu naříkat.
Promluvil rázně. "Našli jste ty, co ho pověsili?" Bashere zavrtěl hlavou. "Tak je najděte a zatkněte je pro vraždu. Chci, aby tohle přestalo. Hned. Pochybovat o mně není zločin." Povídalo se, že prorok to za zločin prohlásil, jenže s tím zatím nic udělat nemohl. Dokonce ani nevěděl, kde Masema je, jen že někde v Ghealdanu nebo snad v Amadicii. Pokud se mezitím nepřesunul někam jinam. Další poznámka v duchu. Musí zjistit, kde ten člověk je, a nějak ho zarazit.
"Bez ohledu na to, jak dalece to zajde?" optal se Bashere. "Šeptá se, že jsi falešný Drak, který s pomocí Aes Sedai zabil Morgasu. Lid proti tobě má povstat a pomstít svou královnu. Může to být víc než jeden člověk. Není to jasné."
Randovi ztuhl výraz. S první částí žít mohl - musel, existovalo příliš mnoho variací, aby je udusil, ať by to popíral jakkoliv důsledně - ale nehodlal snášet vybízení ke vzpouře. Andor bude zemí, kterou nerozdělí válkou. Předá ho Elain tak nepoškozený, jak k němu přišel. Jestli ji někdy najde, udělá to. "Zjistěte, kde to začalo," řekl drsně, "a hoďte je do žaláře." Světlo, jak najít někoho, kdo to první zašeptal? "Jestli budou chtít milost, můžou o ni požádat Elain." Jakási mladá služebná v hrubých hnědých šatech, oprašující modrou skleněnou mísu, zahlédla jeho tvář a mísa jí vypadla z náhle roztřesených rukou a rozbila se. Ne vždy měnil šance. "Jsou i nějaké dobré zprávy? Pár by se mi jich hodilo."
Mladá služka se nejistě sehnula, aby posbírala střepy, ale Sulin se na ni podívala, jenom se na ni podívala, a žena odskočila a s vytřeštěnýma očima se zády přitiskla ke goblénu s levhartím lovem. Rand to nechápal, avšak některé ženy se zřejmě víc bály Děv než aielských mužů. Mladá žena se podívala na Baela, jako by doufala, že ji ochrání. Ten se tvářil, jako by si jí vůbec nevšiml.
"To záleží prostě jenom na tom, jak definuješ dobrou zprávu." Bashere pokrčil rameny. "Zjistil jsem, že před třemi dny přibyli do města Ellorien z rodu Traemane a Pelivar z rodu Coelanů. Proklouzli sem, dalo by se říct, a ani jeden se, pokud jsem slyšel, nepřiblížil k Vnitřnímu Městu. Po ulicích se však také hodně

povídá, že nedaleko na venkově přebývá i Dyelin z rodu Taravinů. Žádný z nich neodpověděl na tvé pozvání. Neslyšel jsem žádnou šeptandu, která by je spojovala." Pohlédl na Baela, který lehce zavrtěl hlavou.
"My slyšíme méně než ty, Davrame Bashere. Tihle lidé hovoří otevřeněji ve společnosti mokřiňanů."
V každém případě to byla dobrá zpráva. Právě takové lidi Rand potřeboval. Jestli věřili, že je falešný Drak, to by jim mohl nějak vysvětlit. Jestli věřili, že zabil Morgasu... No, tím lépe, že zůstávají věrní její památce a její krvi. "Pošli jim nové pozvání, aby mě přišli navštívit. Včetně Dyelin, mohli by vědět, kde je."
"Když pošlu takové pozvání," namítl Bashere dost pochybovačně, "tak jim to může jenom připomenout, že v Andoru je saldejské vojsko."
Rand zaváhal, pak kývl a náhle se zakřenil. "Požádej urozenou paní Arymillu, ať ho doručí. Nepochybuji o tom, že skočí po příležitosti ukázat, jak je mi blízko. Napiš to ale ty." Moiraininy lekce, jak se hraje hra rodů, přicházely znovu k užitku.
"Nevím, jestli je to dobrá zpráva, nebo špatná," ozval se Bael, "avšak Rudé štíty mi řekly, že v jednom hostinci v Novém Městě se ubytovaly Aes Sedai." Rudé štíty pomáhaly Bashereho mužům hlídkovat v Caemlynu a teď hlídkování převzaly celé samy. Bael se lehce zazubil nad Bashereho mrzutým výrazem. "My slyšíme méně, Davrame Bashere, ale občas vidíme víc."
"Není jedna z nich naše přítelkyně, co má ráda kočky?" zeptal se Rand. Příběhy o Aes Sedai ve městě přetrvávaly. Občas byly dvě či tři nebo celý oddíl. Bashere i Bael se však nejblíž dostali k pár povídačkám o Aes Sedai, která léčila kočky a psy, ale vždycky v další ulici, a povídal to někdo, kdo to slyšel od kohosi jiného, který to slyšel v taverně nebo na tržišti.
Bael zavrtěl hlavou. "To nemyslím. Rudé štíty povídaly, že tyhle dvě zřejmě dorazily v noci." Bashere se zatvářil zaujatě - zřídkakdy si nechal ujít příležitost říci Randovi, že Aes Sedai potřebuje - ale Bael se lehce zamračil, tak lehce, že kromě Aiela by si toho nikdo nevšiml. Aielové se při jednání s Aes Sedai měli napozoru, dokonce se od nich drželi dál.
Těch pár slov Randovi poskytlo hodně látky k přemýšlení a pokaždé se vrátil sám k sobě. Dvě Aes Sedai musely mít důvod přijet do Caemlynu, když se jejich sestry městu od jeho příchodu vyhýbaly. Nejpravděpodobnější důvod byl jistě ten, že to mělo něco společného s ním. I v nejlepších časech cestovalo v noci jen pár lidí, a tohle rozhodně nejlepší časy nebyly. Aes Sedai přišedší potmě se možná snažily vyhnout pozornosti, a nejpravděpodobnější pozornost, které se chtěly vyhnout, byla jeho. Na druhou stranu možná jenom někam spěchaly. Což mohlo znamenat misi pro Věž. Pravdou bylo, že ho nenapadalo nic, co by právě teď bylo pro Věž důležitější než on. Nebo možná byly na cestě k těm Aes Sedai, o nichž Egwain tvrdila, že ho podpoří.
Ať to bylo cokoliv, chtěl to vědět. Světlo samo vědělo, co mají Aes Sedai za lubem - Věž nebo ta Elainina ukrytá banda - ale on na to musel přijít. Bylo jich příliš mnoho a mohly být nebezpečné, aby to neudělal. Jak Věž zareaguje, až se Elaida dozví o jeho amnestii? Jak zareaguje kterákoliv Aes Sedai? Už se to doslechly?
Když se skupinka přiblížila ke dveřím na konci chodby, Rand otevřel ústa, aby Baelovi řekl, že má požádat jednu Aes Sedai, aby přišla do paláce. Kdyby na to přišlo, zvládl by i dvě Aes Sedai - pokud by ho nepřekvapily - ale nemělo smysl riskovat, dokud nevěděl, co jsou zač a co mají za lubem.
Plní mě pýcha. Jsem nemocen pýchou, která mě zničí!
Rand klopýtl. Tohle bylo dnes poprvé, kdy se mu v hlavě ozval hlas Luise Therina - a příliš se to podobalo poznámce, komentující jeho úvahy o Aes Sedai, aby to bylo příjemné - ale kvůli tomu nespolkl to, co chtěl říci, a nezastavil se na místě.
Kvůli vedru byly dveře otevřené, takže bylo vidět do jedné z palácových zahrad. Květiny byly pryč a některé růžové keře a tavolníky vypadaly povadle, stromy však stále vrhaly jistý stín, i když měly jen pár lístků, na kašnu z bílého mramoru, která šplouchala v srdci zahrady. U kašny stála žena v bachraté hnědé vlněné suknici a volné bílé jupce z algode, se šedou loktuší volně přes lokty, a hleděla v údivu, jako to dělala často, do vody, která neměla jiný užitek kromě toho, aby se na ni lidé dívali. Rand se očima vpil do Aviendžina obličeje, hleděl na vlny narudlých vlasů, které jí spadaly na ramena zpod složeného šedého šátku, který měla uvázaný kolem spánků. Světlo, ale že byla krásná. Studovala vodní sprškua

ještě si ho nevšimla.
Miloval ji? Nevěděl. V jeho hlavě i v jeho snech se mu pletla s Elain a dokonce i s Min. Věděl, že je nebezpečný, neměl co nabídnout žádné ženě, jenom bolest.
Iliena. Nyní Luis Therin plakal. Zabil jsem ji! Světlo mě navěky pohlť!
"Když se takhle objeví párek Aes Sedai, tak by to mohlo být důležité," řekl Rand tiše. "Myslím, že bych měl ten hostinec navštívit a zjistit, proč jsou tady." Skoro všichni se zastavili zároveň s ním, ale Enaila a Jalani si vyměnily pohledy a pokračovaly kolem něj do zahrady. Rand maličko zvedl hlas a promluvil značně tvrdším tónem. "Děvy tady půjdou se mnou. Každá, která si chce oblíknout šaty a povídat o dohazování sňatků, může zůstat tu."
Enaila a Jalani ztuhly a prudce se k němu otočily, oči jim hořely rozhořčením. Ještě dobře, že v dnešní hlídce nebyla Somara. Ta by mohla jít i přesto dál. Sulin se zamíhaly prsty v posunkové řeči Děv, a ať už řekla cokoliv, udusilo to rozhořčení a oběma Děvám místo toho zahořely tváře rozpaky. Aielové měli pro případ, že bylo lepší ticho, nejrůznější signály. Každý kmen měl tajné znaky a každé společenstvo také, kromě těch, které znali všichni Aielové, ale jenom Děvy si z nich vytvořily skutečný jazyk.
Rand nečekal, než Sulin skončí, a otočil se k zahradě zády. Ty Aes Sedai by mohly z Caemlynu odjet stejně rychle, jako přijely. Ohlédl se přes rameno. Aviendha stále hleděla do vody. Nevšimla si ho. Zrychlil krok. "Bashere, poslal bys jednoho muže, aby připravil koně? U brány za Jižní stájí." Hlavní brána paláce se otevírala na Královnino náměstí, které bude plné lidí, doufajících, že ho alespoň zahlédnou. Trvalo by mu půl hodiny, než by se mezi nimi prodral, kdyby měl štěstí.
Bashere kývl a jeden z mladších Saldejců odklusal dopředu tím kolébavým krokem muže, uvyklejšího spíš sedlu. "Muž musí vědět, kdy se před ženou stáhnout," promluvil Bashere do vzduchu, "ale moudrý muž ví, že občas musí zůstat stát a postavit se jí."
"Mladí muži," prohodil nedbale Bael. "Mladí muži jen honí stíny a utíkají před měsíčním světlem, a nakonec se bodnou do nohy vlastní oštěpem." Někteří Aielové se zahihňali, Děvy i Nože v ruce. Ti starší z nich.
Rand se podrážděně znovu ohlédl. "Nikomu z vás by to v šatech neslušelo." Děvy i Nože v rukou se kupodivu zasmály znovu, hlasitěji. Možná začínal chápat aielský humor.
Když vyjel z brány za Jižní stájí do křivolakých ulic Vnitřního Města, bylo to tak, jak očekával. Jeade'enovy podkovy zvonily na dláždění, jak hřebec jankovatěl. Grošák se v poslední době ze stájí moc nedostal. V ulicích byla spousta lidí, ale ani zdaleka ne tolik, kolik jich čekal na druhé straně paláce, a všichni si šli po svém. Přesto si na něj ukazovali, nakláněli se k sobě a šeptali si. Někteří možná dokonce poznali Bashereho - na rozdíl od Randa se po městě pohyboval často - ale každý, kdo vyjížděl z paláce, zvlášť s doprovodem klusajících Aielů, musel být důležitý. Šeptání a ukazování je následovalo.
Přes upřené pohledy se Rand snažil vychutnat krásy ogiery zbudovaného Vnitřního Města. Našel si jen pár příležitostí, kdy mohl jenom vychutnávat krásu, a i ty byly vzácné. Ulice se stáčely směrem od zářivě bílého královského paláce a sledovaly křivky kopců, jako by byly součástí krajiny. Všude stály štíhlé věžičky pokryté barevnými kachlemi nebo zlaté, purpurové nebo bílé kupole, jiskřící ve slunečním světle. Tady byl ponechán výhled na stromy porostlý park, támhle mu z vyvýšeniny padl zrak přes celé město na zvlněné pláně a hvozdy za vysokými bílými hradbami, protkanými stříbrnými žilkami, které se táhly kolem celého Caemlynu. Vnitřní Město bylo postaveno pro radost a pro potěchu oka. Podle ogierů ho překonal jenom samotný Tar Valon a bájný Manetheren, a mnoho lidí, Andořanů především, věřilo, že Caemlyn se oběma zdaleka vyrovná.
Čistě bílé hradby Vnitřního Města značily začátek Nového Města, které Vnitřní Město obklopovalo. Zde byly další kupole a štíhlé vysoké věže, některé se snažily vyrovnat výškou těm z Vnitřního Města, stojícím na kopcích. Tady se v užších ulicích tlačily spousty lidí, dokonce i široké třídy, rozdělené uprostřed pásy, kde rostly v pravidelných rozestupech stromy, byly plné lidí, povozů tažených volským spřežením i vozů tažených koňmi, lidí na koních a v kočárech i v nosítkách. Vzduchem se nesl hukot jako z obrovského včelího úlu.
Cesta tudy byla pomalejší, ačkoliv lidé uhýbali. Nevěděli, kdo Rand je, stejně jako to nevěděli ti ve Vnitřním Městě, ale nikdo se nechtěl připlést do cesty pochodujícím Aielům. S tolika lidmi to prostě chvíli trvalo. A že tu byli všemožní lidé. Sedláci v hrubém suknu a kupci v kabátcích či šatech lépe střižených.

Řemeslníci spěchající po své práci a pouliční obchodníci, vychvalující svoje zboží na podnosech či trakařích, prodávající všechno od špendlíků a stužek po ovoce a rachejtle, kdy poslední dva druhy zboží nyní byly stejně drahé. Kejklíř v záplatovaném plášti se strkal se třemi Aiely, kteří si prohlíželi čepele vystavené na stole před nožířstvím. Dva hubení chlapíci s tmavými vlasy spletenými do copů a meči na zádech - Rand soudil, že se jedná o hledače rohu - stáli a žvanili s několika Saldejci, přičemž poslouchali ženu hrající na flétnu a muže s bubínkem na rohu. Cairhieňané, menší a bledší, se od Andořanů jasně odlišovali, a stejně tak snědší Tairenové, ale Rand zahlédl i Muranďany v dlouhých kabátcích a Altařany ve složitých vestách, Kandořany s rozdělenými bradkami, dokonce i dva Domany s dlouhými tenkými kníry a náušnicemi.
Od ostatních se odlišovala další sorta lidí, těch, kteří se kolem potulovali v pomačkaných kabátcích a umolousaných šatech, často zaprášení, neustále mrkající a zírající, očividně neměli kam jít a ani ponětí, co dělat dál. Tihle se dostali nejblíž k tomu, co hledali, jak jen to šlo. K němu. K Draku Znovuzrozenému. Rand neměl tušení, co by si s nimi měl počít, a přesto, ať tak nebo tak, je měl na starosti. Přestože je nežádal, aby zahodili své životy, ani nechtěl, aby všechno opustili. Udělali to. Kvůli němu. A kdyby zjistili, kdo je, docela dobře by mohli přemoci Aiely a roztrhat ho na kusy v dychtivé snaze se ho dotknout. Sáhl na angrial, maličkého tlouštíka, který měl v kapse kabátce. Dobrá věc, když přišlo na to použít jedinou sílu, aby se uchránil před lidmi, již se kvůli němu všeho vzdali. Proto se málokdy vypravoval do města. Aspoň jeden z důvodů. Prostě se toho muselo příliš mnoho udělat, aby si mohl jen tak vyjet.
Hostinec, kam ho vedl Bael, v západní části města, se jmenoval U Culainova psa. Tři poschodí z kamene, se střechou z červených tašek. V kroutící se boční uličce se procházející dav tiskl ke zdem domů na obou stranách, takže když Randův oddíl zastavil, kolem se tlačili lidé. Rand se znovu dotkl angrialu - dvě Aes Sedai, ty by měl zvládnout, aniž by se musel uchylovat k tomuhle - než sesedl a vstoupil. Samozřejmě až po třech Děvách a párku Nožů v ruce, kteří byli všichni našponovaní a jenom krůček je dělil od zahalené tváře. To by dřív naučil kočku zpívat. Bashere nechal dva Saldejce hlídat u koní a s ostatními vstoupil za Randem spolu s Baelem a zbytkem Aielů, kromě těch, kteří zůstali na stráži venku. Nenašli to, co Rand čekal.
Šenk vypadal jako stovka či víc dalších v Caemlynu, velké sudy piva a vína u jedné prosté omítnuté stěny, na nich menší soudky s kořalkou a na tom všem šedá mourovatá kočka. Dva kamenné krby, čistě vymetené, tři čtyři šenkýřky v zástěrách, přecházející mezi stoly a lavicemi rozestavěnými na podlaze z prken pod trámovým stropem. Přiklusal hostinský, kulatolící muž se třemi bradami, jemuž se bílá zástěra napínala přes teřich, mnul si ruce a Aiely sledoval trochu nervózně. Caemlyn se poučil, že sem nepřišli loupit a spálit všechno v dohledu - přesvědčit Aiely, že Andor není dobytým územím a že si nemůžou vzít pětinu, bylo těžším úkolem - ale to neznamenalo, že byli hostinští zvyklí mít jich v šenku z ničeho nic dva tucty.
Hostinský se soustředil na Randa a Bashereho. Hlavně na Bashereho. Oba byli podle šatů jasně důležití, ale Bashere byl o hodně let starší a tudíž spíš ten důležitější. "Vítej, můj pane, pánové. Co vám můžu nabídnout? Mám tady víno z Murandy i andorské, kořalku z..."
Rand si ho nevšímal. Čím se tento šenk lišil od ostatních šenků, byli hosté. V tuto hodinu by tu čekal jednoho, možná dva muže, ale zde žádní nebyli. Místo toho většinu stolů zabíraly mladé ženy, vlastně většinou ještě dívky, v prostých šatech, které se otáčely na lavicích s hrnky čaje v rukou, aby mohly kulit oči na nově příchozí. Nejedna zalapala po dechu nad Baelovou výškou. Ne všechny však zíraly na Aiely, a Randovi se oči rozšířily právě při pohledu na ten asi tucet, který zíral na něj. Znal je. Ne příliš dobře, ale znal je. Zvlášť jedna upoutala jeho pozornost.
"Bode?" vyhrkl nevěřícně. Dívka s velkýma očima, která na něj civěla - kdy stačila dospět natolik, aby si mohla zaplést vlasy do copu? - byla Bodewhin Cauthonová, Matova sestra. A vedle hubené Jerilin al'Caarové seděla kyprá Hilda Barranová a hezoučká Marisa Ahanová s rukama přitisknutýma na líce, jako to dělala vždy, když ji něco překvapilo, a baculatá Emry Lewinová a Elisa Marwinová a Darea Candwinová a... Byly z Emondovy Role nebo z okolních statků. Letmý pohled na ostatní stoly stačil, aby si Rand uvědomil, že to taky musejí být dvouříčské dívky. Aspoň většina z nich - zahlédl jednu domanskou tvář a jednu či dvě, které mohly být z daleka - ale všechny šaty bylo možné kdykoliv zahlédnout na Trávníku v Emondově Roli. "Co, pod Světlem, děláte tady?"

"Jdeme do Tar Valonu," podařilo se Bode ze sebe vypravit i přes otevřenou pusu. Jediné, co na ní připomínalo Mata, bylo rozpustilé cosi kolem očí. Ohromení nad tím, že ho vidí, se rychle vytratilo v širokém udiveném a radostném úsměvu. "Aby se z nás staly Aes Sedai jako z Egwain a Nyneivy."
"Na to samé se můžem zeptat tebe," přisadila si pružná Larine Ayellinová a s umnou nedbalostí si přehodila silný cop přes rameno. Nejstarší z dívek z Emondovy Role - o dobré tři roky mladší než on, avšak jediná, která měla, kromě Bode, spletené vlasy - si o sobě vždy hodně myslela. Byla dost hezká, aby ji v tom všichni chlapci utvrzovali. "Urozený pán Perrin o tobě neřekl ani půl slova, jenom že jsi někde za dobrodružstvím. A že nosíš hezký kabáty, což, jak vidím, nosíš."
"Je Mat v pořádku?" zeptala se náhle znepokojená Bode. "Je s tebou? Máma si kvůli němu dělá takové starosti. Nevzpomněl by si ani, že si má vzít čistý ponožky, kdyby mu to někdo nepřipomněl."
"Ne," řekl Rand pomalu, "není tady. Ale má se dobře."
"Nečekaly jsme, že tě najdeme v Caemlynu," vypískla Janacy Torfinnová vysokým hláskem. Nemohlo jí být víc než čtrnáct, byla nejmladší, aspoň mezi dívkami z Emondovy Role. "Verin Sedai a Alannu Sedai to potěší, řekla bych. Pořád se ptají na to, co o tobě víme."
Takže tohle byly ony dvě Aes Sedai. Verin, hnědou sestru, znal víc než jen zběžně. Ale nevěděl, co si má myslet o tom, že je tady. Jenomže to vlastně nebylo důležité. Tyhle dívky byly z domova. "Takže ve Dvouříčí je úplně všechno v pořádku? I v Emondově Roli? Perrin se tam zřejmě dostal ve zdraví. Tak moment! Urozený pán Perrin?"
Tím se protrhla stavidla. Zbytek dvouříčských dívek víc zajímali Aielové, na které pohlížely koutkem oka, zvlášť Bael, a pár jich hodilo očkem i po Saldejcích, ale dívky z Emondovy Role se shlukly kolem Randa a mluvily jedna přes druhou, jak se mu snažily povědět všecko najednou, takže z toho vznikl zmatek, všechno bylo překroucené a prošpikované otázkami na něj, na Mata, na Egwain a Nyneivu, přičemž on by na většinu z nich nedokázal odpovědět ani za hodinu, kdyby mu vůbec daly šanci.
Dvouříčí napadli trolloci, avšak urozený pán Perrin je vyhnal. A pak pokračovaly o veliké bitvě, všechny mluvily zároveň, takže bylo těžké zachytit nějaké podrobnosti kromě toho, že k nějakébitvě došlo. Bojovali všichni, samozřejmě, ale byl to urozený pán Perrin, kdo každého zachránil. Vždycky urozený pán Perrin, pokaždé, když řekl jenom Perrin, ony ho okamžitě opravily tím bezděkým způsobem, jakým by opravily někoho, kdo by řekl kůň místo luční koník.
Dokonce i když slyšel, že trolloci byli poraženi, Randovi se poněkud stáhlo hrdlo. Nechal je v tom. Kdyby se byl vrátil, zřejmě by ten seznam mrtvých nebyl tak dlouhý, nebylo by v něm tolik jmen, která znal. Ale kdyby se byl vrátil, neměl by teď za sebou Aiely. Cairhien by nebyl jeho, tedy nakolik jeho byl, a Rahvin by proti němu a Dvouříčí nejspíš poštval sjednocený Andor. Za každé rozhodnutí, jež učinil, se muselo zaplatit. Platili jiní. Musel si připomínat, že je to mnohem menší cena, než by platili, nebýt jej. Ale příliš to nepomáhalo.
Dívky si myslely, že je zdrcen seznamem dvouříčských mrtvých, a tak rychle přešly k veselejším věcem. Perrin se zřejmě taky oženil s Faile. Rand mu v tom přál štěstí, ale napadlo ho, jak dlouho štěstí, které ti dva našli, vydrží. Dívky to považovaly za romantické a úžasné a zřejmě jenom litovaly, že nebyl čas na obvyklé svatební oslavy. Faile docela schvalovaly, obdivovaly ji a taky jí trochu záviděly, dokonce i Larine.
Byli tam také bělokabátnici a s nimi Padan Fain, ten starý forman, který každé jaro přijížděl do Emondovy Role. Dívky si zřejmě nebyly jisté, jestli bělokabátnici byli přátelé či nepřátelé, ale pokud měl Rand někdy nějaké pochybnosti, Fain je rychle rozptýlil. Fain byl temný druh, možná něco horšího než temný druh, jenž by udělal cokoliv, aby ublížil Randovi, Matovi a Perrinovi. Zvlášť Randovi. Nejhorší zpráva, kterou mu mohly říci, byla asi ta, že nikdo nevěděl, jestli je Fain mrtvý. V každém případě bělokabátnici odtáhli, trolloci byli pryč a přes pohoří Oparů se hrnula ohromná záplava uprchlíků, přinášejících všechny možné novinky, od zvyků přes obchod, rostliny a osivo po šaty. Jedna z ostatních dívek byla Domanka a byly tu také dvě Taraboňanky a tři z Almothské pláně.
"Larine si koupila domanský šaty," zahihňala se droboučká Janacy a vyvrátila oči, "ale máma ji přinutila, aby je vrátila švadleně." Larine zvedla ruku, ale pak se vzpamatovala a s odfrknutím si jenom upravila cop. Janacy se chichotala.
"Komu záleží na šatech?" vyhrkla Susa al'Seenová. "Randovi na šatech nezáleží." Štíhlá, roztěkaná dívka

se vždy rychle vzrušila a teď málem poskakovala na špičkách. "Alanna Sedai a Verin Sedai vyzkoušely každou. No, skoro každou..."
"Cilia Coleová se chtěla nechat rovněž vyzkoušet," přisadila si Marce Eldinová, robustní dívka. Rand si na ni moc nepamatoval, jen že měla většinou nos v knihách, dokonce i když šla po ulici. "Trvala na tom! Prošla, ale ony jí pak řekly, že je na novicku moc stará."
Susa Marce rovnou skočila do řeči. "...A my všechny prošly..."
"Cestujeme celý den a prakticky celou noc už od Bílýho Mostu," připojila se Bode. "Je dobrý chvíli se zdržet na jednom místě."
"Viděl jsi Bílý Most, Rande?" Janacy mluvila přes Bode. "I samotný Bílý most?"
"...A jedem do Tar Valonu a budou z nás Aes Sedai!" dokončila Susa a zamračila se na Bode, Marce i Janacy. "Do Tar Valonu!"
"Zrovna teď do Tar Valonu nepůjdeme."
Hlas ode dveří do ulice přitáhl pozornost dívek, ale obě Aes Sedai, které právě přišly, jejich otázky přešly jenom mávnutím ruky. Svou pozornost cele upíraly na Randa. Byly to rozdílné ženy, i přes společný rys tváře. Obě mohly být libovolného věku, ale Verin byla ta malá a baculatá, s hranatým obličejem a lehce prošedivělými vlasy, kdežto druhá, která musela být Alanna, byla tmavá a štíhlá, překrásná, smyslná žena s vlnitými černými vlasy a světlem v očích, prozrazujícím vzteklou povahu. Oči měla lehce zarudlé, jako by plakala, ačkoliv Randovi přišlo zatěžko uvěřit, že by Aes Sedai plakala. Jezdecké šaty měla ze šedého hedvábí prostřihávaného zeleným a vypadaly, jako by si je právě oblékla, kdežto Verininy světle hnědé byly trochu pokrčené. Ačkoliv Verin svému oděvu nevěnovala příliš velkou pozornost, tmavé oči měla velice bystré. Upřela je na Randa tak pevně, jako se slávky drží skály.
Do šenku je následovali dva muži v matně zelených pláštích, jeden podsaditý a šedovlasý, druhý vysoký, tmavý a pružný, ale oba měli u boku meč a jejich plavné pohyby by ukazovaly na strážce dokonce i bez doprovodu Aes Sedai. Randa si vůbec nevšímali, místo toho sledovali Aiely a Saldejce s nehybností, která prozrazovala ovládaný prudký pohyb. Aielové se také nijak zvlášť nehýbali, ale nasazovali si závoje, Děvy i Nože v ruce, a mladí Saldejci náhle drželi ruce u jílců mečů. Jenom Bael a Bashere vypadali zcela klidně. Dívky si kromě Aes Sedai ničeho nevšímaly, ale měchatý hostinský vycítil náladu a začal lomit rukama, nepochybně už viděl svůj šenk zničený, pokud ne rovnou celý hostinec.
"Žádné potíže nebudou," pronesl Rand nahlas a vyrovnaně jak k hostinskému, tak k Aielům. Ke každému, doufal. "Žádné potíže, pokud je nezačnete, Verin." Několik dívek na něj vykulilo oči, takhle mluvit s Aes Sedai, a Larine si hlasitě odfrkla.
Verin si ho prohlížela svýma ptačíma očkama. "Kdo jsme my, abychom začínaly dělat ve tvé blízkosti potíže? Od té doby, co jsem tě viděla naposledy, jsi urazil pěkný kus cesty."
Z nějakého důvodu o tom nechtěl mluvit. "Jestli jste se rozhodly nejít do Tar Valonu, tak jste musely slyšet, že je Věž rozdělená." To mezi dívkami vyvolalo poplašené bzučení. Ony to rozhodně neslyšely. Aes Sedai nezareagovaly nijak. "Víte, kde jsou ty, co stojí proti Elaidě?"
"Jisté věci bychom měli probrat v soukromí," řekla Alanna klidně. "Mistře Dilhame, budeme potřebovat tvou soukromou jídelnu." Hostinský se mohl málem přetrhnout, když ji ujišťoval, že je jí k dispozici.
Verin vyrazila k vnitřním dveřím. "Tudy, Rande." Alanna se na něj podívala a tázavě zvedla obočí.
Rand se suše zazubil. Právě přišly a hned se ujaly velení, zdálo se však, že Aes Sedai to dělají přirozeně, jako dýchají. Dvouřičská děvčata na něho civěla s různě vyjádřeným soucitem. Nepochybně čekala, že ho Aes Sedai stáhnou z kůže, jestli s nimi nebude mluvit slušně a sedět rovně. Verin a Alanna to možná čekaly rovněž. Rand se lehce uklonil a ukázal Alanně, aby šla napřed. Urazil přece dlouhou cestu, ne? Neměly ani tušení, jak dlouhou.
Alanna rozčileně sykla. "Promluvíme si s ním o samotě, Ihvone." Štíhlý strážce se zamračil a pak pomalu přikývl.
Verin se ohlédla přes rameno. Vypadala poněkud poplašeně, jako by ji někdo vytrhl ze zamyšlení. "Co? Aha, ano, ovšem. Tomasi, zůstaň tady, prosím." Šedovlasý strážce se tvářil pochybovačně a upřeně se na Randa zadíval, než se ledabyle opřel o zeď vedle dveří do ulice. Nu, opíral se ledabyle, pokud by se dalo o nástražném drátu říci, že se může ledabyle opírat. Teprve pak se Nože v ruce uvolnily - natolik, nakolik se Aielové dokázali uvolnit.

"Chci si s nimi promluvit o samotě," pronesl Rand s pohledem upřeným na Sulin. Malou chvíli měl dojem, že se s ním začne hádat. Umíněně zaťala zuby. Nakonec si vyměnila několik znamení s Enailou a Dagendrou a ony couvly, přičemž se na něj dívaly a odmítavě kroutily hlavami. Sulin znovu pohnula prsty a všechny Děvy se zasmály. Rand si přál, aby existoval způsob, jak by se tu řeč mohl naučit. Sulin to šokovalo, když se zeptal.
Dvouříčské dívky si vyměnily zmatené pohledy, když Rand vyrazil za Aes Sedai, a když zavíral dveře, slyšel sílící bzukot. Jídelna byla malá, ale s leštěnými židlemi místo lavic a cínovými svícny na leštěném stole i krbové římse s vyřezávanými liánami. Obě okna byla zavřená, ale nikdo se je nepokoušel otevřít. Randa napadlo, jestli si Aes Sedai všimly, že se ho horko nedotýká o nic víc než jich.
"Povedete je za vzbouřenkyněmi?" zeptal se okamžitě.
Verin se zamračila a uhladila si suknice. "Víš toho víc než my."
"O událostech ve Věži jsme se doslechly teprve v Bílém Mostě." Alanna mluvila chladným tónem, ale v očích, jež upírala na něj, měla žár. "Co víš o těch... vzbouřenkyních?" Při tom slově se jí do hlasu vloudila všechna nechuť světa.
Takže se o tom doslechly teprve v Bílém Mostě a pak hned spěchaly sem, přičemž děvčatům všechno zatajily. A podle reakce Bode a ostatních se teprve nedávno rozhodly, že do Tar Valonu nepůjdou. Zřejmě si dneska ráno potvrdily, co se stalo. "Nejspíš mi neřeknete, kdo je váš špeh v Caemlynu."
Jenom se na něj podívaly, Verin naklonila hlavu na stranu a studovala ho. Zvláštní, jak ho pohledy Aes Sedai kdysi vyváděly z míry, tak vážné, bez ohledu na dění okolo, tak vědoucí. Ale když se teď na něj koukala nějaká Aes Sedai, dokonce dvě, už se mu z toho neobracel žaludek. Pýcha, zasmál se šíleně Luis Therin a Rand potlačil zamračení. "Slyšel jsem, že vzbouřenkyně existují. Vy jste nepopřely, že víte, kde jsou. Nechci jim uškodit, zdaleka ne. Mám důvod věřit, že by mě mohly podpořit." Hlavní důvod, proč to chtěl vědět, si však nechal pro sebe. Třeba měl Bashere pravdu, třeba potřeboval mít za sebou Aes Sedai, ale hlavně to chtěl vědět, protože mu řekly, že Elain je u nich. Potřeboval ji, aby získal Andor v míru. To byl jeho jediný důvod, proč ji hledal. Jediný. Byl pro ni stejně nebezpečný jako pro Aviendhu.
"Pro lásku Světla, jestli to víte, řekněte mi to."
"Kdybychom to věděly," opáčila Alanna, "neměly bychom právo to komukoliv prozradit. Pokud se tě rozhodnou podporovat, můžeš si být jistý, že tě vyhledají."
"Až budou ony chtít," dodala Verin, "ne ty."
Rand se zachmuřeně usmál. Měl tolik čekat, nebo spíš tak málo. Dopředu se tlačila Moirainina rada. Nevěř žádné ženě, která nosí šátek, radila mu v den, kdy zemřela.
"Je s tebou Mat?" zeptala se Alanna, jako by to vlastně bylo to poslední, nač myslela.
"I kdybych věděl, kde je, proč bych vám to říkal? A pořád takhle dokola?" Zřejmě to nepovažovaly za vtipné.
"Je ale hloupé chovat se k nám jako k nepřátelům," zamumlala Alanna a vydala se k němu. "Vypadáš unaveně. Odpočíváš dost?" Rand couvl před její zvednutou rukou a ona se zastavila. "Jako ty, Rande, já taky nechci škodit. Nic, co tu udělám, ti neublíží."
Jelikož to řekla takhle přímo, musela to být pravda. Kývl a ona natáhla ruku a položila mu ji na čelo. Lehce ho zasvrběla kůže, když sáhla pro saidar, a tělem mu projela známá teplá vlna, jak kontrolovala jeho zdraví.
Alanna spokojeně kývla. A náhle se teplo změnilo v žár, jeden prudký záblesk, jako by na okamžik stál uprostřed žhoucí hranice. I poté, co to přešlo, se cítil divně, uvědomoval si sám sebe, jako si to neuvědomoval nikdy předtím, cítil i Alannu. Zapotácel se, točila se mu hlava a svaly měl jako kus hadru. Luis Therin tvořil ozvěnu jeho zmatku a znepokojení.
"Cos to udělala?" chtěl vědět. Ve vzteku uchopil saidar. Jeho síla mu pomohla udržet se na nohou. "Cos udělala?"
Něco tepalo v proudu mezi ním a pravým zdrojem. Snažily se ho odstínit! Spletl vlastní štíty a zarazil je na místo. Skutečně urazil hodný kus cesty a hodně se naučil od doby, co ho Verin viděla posledně. Verin se zapotácela a musela se opřít o stůl, a Alanna zachrčela, jako by ji udeřil pěstí.
"Cos udělala?" Dokonce i hluboko v chladné prázdnotě bez citů jeho hlas skřípal. "Řekni to! Já neslíbil, že ti neublížím. Jestli mi to neřekneš -"

"Spojila se s tebou," vyhrkla rychle Verin, ale jestli její vážnost byla nějak pocuchaná, okamžitě to zakryla. "Spojila se s tebou jako s jedním ze svých strážců. To je všechno."
Alanna se vzpamatovala ještě o něco rychleji. Odstíněná, čelila mu klidně, s rukama založenýma, s náznakem uspokojení v očích. Uspokojení! "Řekla jsem, že tě neporaním, a udělala jsem pravý opak."
Rand se několikrát zhluboka, pomalu nadechl a snažil se uklidnit. Nakráčel do toho jako štěně. Po vnějším okraji prázdnoty se drápal vztek. Klid. Musí být klidný. Jeden z jejích strážců. Takže je zelená. Ne že by to znamenalo nějaký rozdíl. Věděl toho o strážcích málo, rozhodně ne, jak zlomit pouto, nebo jestli se vůbec zlomit dá. Od Luise Therina cítil jenom ohromený šok. Nikoliv poprvé si Rand přál, aby byl Lan neodcválal hned po Moirainině smrti.
"Řekly jste, že nepůjdete do Tar Valonu. V tom případě, jelikož zřejmě nevíte, jestli víte, kde jsou ty vzbouřenkyně, můžete zůstat tady v Caemlynu." Alanna otevřela pusu, ale on ji nepustil ke slovu. "Buďte vděčné, že ty štíty nezavážu a nenechám vás tak!" Tím si získal jejich pozornost. Verin stiskla rty a Alanniny oči byly jako ta hořící hranice, kterou předtím prošel. "Ale budete se ode mě držet dál. Obě. Pokud pro vás nepošlu, je vám Vnitřní Město zapovězené. Zkuste to porušit, a já vás nechám odstíněné a kromě toho v žaláři. Rozumíme si?"
"Dokonale." Přes výraz v očích měla Alanna hlas jako led. Verin jenom kývla.
Rand otevřel dveře a ztuhl. Zapomněl na dvouřičské dívky. Některé rozmlouvaly s Děvami, jiné si je jenom prohlížely a šeptaly si nad čajem. Bode a hrstka dívek z Emondovy Role se na něco vyptávaly Bashereho, jenž držel v pěsti cínový korbel a nohu měl položenou na lavici. Vypadal zpola pobaveně a zpola zděšeně. Když se dveře rozlétly, všichni se k němu otočili.
"Rande," zvolala Bode, "tenhle člověk o tobě vykládá hrozný věci."
"Říká, že jsi Drak Znovuzrozený," koktala Larine. Ostatní dívky v místnosti to očividně ještě neslyšely. Zalapaly po dechu.
"Jsem," prohlásil Rand unaveně.
Larine si odfrkla a založila si ruce na prsou. "Hned jak jsem viděla ten kabát, hned jsem věděla, že ses začal nafukovat, už podle toho, jak jsi tenkrát utekl s Aes Sedai. Věděla jsem to dřív, než jsi začal mluvit tak neuctivě s Alannou Sedai a Verin Sedai. Ale nevěděla jsem, že se z tebe stal zaslepenej hlupák."
Bode se smála spíš zděšeně než pobaveně. "Neměl bys něco takovýho říkat, ani v žertu, Rande. Tam tě vychoval líp. Ty jsi Rand al'Thor. A teď nech těch hloupostí."
Rand al'Thor. Tak se jmenoval, jenže pořádně nevěděl, kdo je. Tam al'Thor ho vychoval, ale jeho otcem byl aielský náčelník, který zemřel už dávno. Jeho matkou byla Děva, ale ne Aielanka. Tolik skutečně věděl o tom, kým je.
Stále ho plnil saidín. Jemně obalil Bode a Larine prameny vzduchu a zvedl je, až se jim nohy kývaly půl sáhu nad podlahou. "Já jsem Drak Znovuzrozený. Popírání to nezmění. Přání to nezmění. Nejsem ten muž, kterého jste znaly v Emondově Roli. Už rozumíte? Ano?" Uvědomil si, že křičí, a pevně stiskl rty. Žaludek měl jako olověnou kouli a třásl se. Proč to Alanna udělala? Jaký aessedaiovský plán se líhl za tou hezkou tvářičkou? Nikomu nevěř, říkala Moirain.
Kdosi mu sáhl na ruku a on se prudce otočil.
"Prosím, postav je na zem," řekla Alanna. "Prosím. Jsou vyděšené."
Byly víc než vyděšené. Larine zmizela krev z tváří a pusu měla otevřenou, že už to víc nešlo, jako by chtěla křičet a zapomněla jak. Bode vzlykala, až se celá třásla. Nebyly jediné. Ostatní dvouřičské dívky se k sobě choulily, jak nejdál se od něj v šenku dostaly, a většina taky brečela. I šenkýřky se tiskly v houfu ke stěně a brečely jako ostatní. Hostinský padl na kolena, vyvaloval oči a bezhlesně polykal.
Rand postavil obě dívky na podlahu a spěšně propustil saidín. "Mrzí mě to. Nechtěl jsem vás vylekat."
Jakmile se dokázaly pohnout, Bode a Larine prchly k ostatním holkám, objímajícím jedna druhou.
"Bode? Larine? Mrzí mě to. Neublížím vám, slibuju." Nepodívaly se na něj. Žádná se na něj nepodívala. Zato se na něj koukala Sulin a taky ostatní Děvy, s bezvýraznými tvářemi a káravými pohledy.
"Co se stalo, stalo se," prohodil Bashere a postavil korbel na stůl. "Kdo ví? Třeba je to tak nejlepší."
Rand pomalu kývl. Nejspíš ano. Nejlepší bylo, že se od něj chtěly držet co nejdál. Nejlepší pro všechny. Jenom si přál, aby si mohl ještě chvíli povídat o domově. Aby ještě chvíli viděly jenom Randa al'Thora.
Kolena se mu po tom spojení ještě podlamovala, ale jakmile se jednou vydal na cestu, zastavil se, teprve

až zase seděl v Jeade'enově sedle. Nejlepší bylo, že se ho bály. Nejlepší by bylo, kdyby zapomněl na Dvouříčí. Napadlo ho, jestli ta hora časem přestane tolik vážit nebo bude vážit čím dál víc.

## KAPITOLA JEDENÁCTÁ

### Lekce a učitelé

Jakmile byl Rand ze dveří, Verin přestala zadržovat dech a vydechla. Kdysi řekla Siuan a Moirain, jak nebezpečný je. Ani jedna ji neposlouchala, a teď, když přešel jenom rok, byla Siuan utišená a nejspíš i mrtvá, zatímco Moirain... Ulice byly plné řečí o Draku Znovuzrozeném v královském paláci, většinou byly dost neuvěřitelné, ale žádná z těch uvěřitelných se nezmiňovala o Aes Sedai. Moirain se mohla rozhodnout, že ho nechá, aby si myslel, že je po jeho, ale nikdy by ho od sebe nepustila dál, ne teď, když získával takovou moc. Ne teď, kdy bylo riziko, které představoval, tak velké. Obrátil se snad Rand proti ní surověji než proti nim dvěma? Od té doby, co ho viděla posledně, značně zestárl. Ve tváři se mu zračilo napětí vnitřního zápasu. Světlo vědělo, že měl ještě dost rozumu, ale mohl to být i zápas o duševní zdraví?

Takže. Moirain mrtvá, Siuan mrtvá, Bílá věž rozdělená a Rand na pokraji šílenství. Verin podrážděně sykla. Když riskujete, občas přijde vyúčtování tehdy, když ho čekáte nejméně, způsobem, který ani nečekáte. Skoro sedmdesát let jemné práce z její strany, a teď to všechno mohlo přijít vniveč kvůli jednomu mladému muži. I tak žila příliš dlouho, prožila toho příliš mnoho, aby se nechala vyvést z míry. Hezky všechno popořadě. Postarat se o to, co se dá vyřídit teď, než si příliš dlouho dělat starosti kvůli tomu, co se nikdy nemusí stát. Tuhle lekci jí vnutily, ale ona si ji vzala k srdci.

Nejdřív bylo třeba uklidnit ty mladé ženy dole. Pořád se choulily jako stádo ovcí, brečely, držely se navzájem a schovávaly tváře. Docela je chápala. Tohle pro ni nebylo poprvé, kdy stála proti muži, jenž dokázal usměrňovat, natož proti Draku Znovuzrozenému, a přesto měla žaludek jako na vodě. Začala s uklidňujícími slovy a poplácáním po rameni tuhle, pohlazením po vlasech támhle. Snažila se, aby její hlas zněl mateřsky. Přesvědčit je, že Rand už odešel - což ve většině případů znamenalo přesvědčit je, aby otevřely oči - ještě zdaleka neznamenalo, že se uklidní. Alespoň že vzlykot pomalu utichal. Jenže Janacy se svým pronikavým hláskem dožadovala, aby jí někdo řekl, že Rand lhal, že to všechno byl trik, zatímco Bodewhin se stejně pronikavým hlasem dožadovala, aby byl nalezen a zachráněn její bratr - Verin by dala hodně za to, dozvědět se, kde Mat je - a Larine blekotala, že musejí okamžitě, ihned opustit

Caemlyn.
Verin si vzala jednu ze šenkýřek stranou. Žena s prostou tváří, přinejmenším o dvacet let starší než děvčata z Dvouříčí, měla vytřeštěné oči, ačkoliv si zástěrou otírala oči a třásla se. Když se Verin dozvěděla její jméno, řekla: "Přines jim všem hezky čerstvý čaj, Azril, horký a se spoustou medu, a dej do něj trochu kořaličky." Chvíli se zamyslela nad mladšími ženami a dodala: "Víc než jen trochu. Každé nalej slušného panáka." To by jim mělo trochu uklidnit nervy. "A ty a ostatní děvčata si rovněž dejte." Azril popotáhla, zamrkala a otřela si obličej, ale udělala pukrle. Požadavek týkající se jejích obvyklých povinností zřejmě utišil její pláč, když už ne její děs.
"Obslož je v jejich pokojích," řekla Alanna a Verin souhlasně kývla. Trocha spánku dělá zázraky. Byly jenom pár hodin z postelí, ale kořalka spolu s těžkou cestou sem ten zázrak dokáže.
Rozkaz vyvolal zmatek.
"Tady se neschováme," podařilo se ze sebe vypravit Larine přes vzlykot a škytání. "Musíme jít! Hned! On nás zabije!"
Bodewhin se vlhce leskly tváře, ale zatvářila se odhodlaně. Ta dvouříčská tvrdohlavost způsobí nejedné z nich potíže. "Musíme najít Mata. Nemůžem ho nechat s... s mužem, co může... Nemůžem! I když je to Rand, nemůžem!"
"Já chci vidět Caemlyn," kvílela Janacy, i když se stále třásla jako osika.
Ostatní se připojily k prvním třem - hrstka vřískavě podporovala Janacy i přes svůj strach, většina umíněně trvala na okamžitém odchodu. Jedna z mladých žen z Hlídky, vysoká hezká dívka jménem Elle, na Dvouříčí kupodivu světlovlasá, začala znovu ječet z plných plic.
Verin se musela moc držet, aby je nezliskala. Ty nejmladší měly omluvu, ale Larine, Elle a ostatní se spletenými vlasy měly být dospělé ženy. Většiny se Rand ani nedotkl a nebezpečí zmizelo. Na druhou stranu byly všechny utahané, Randova návštěva pro ně byla šok a nejspíš jich v blízké budoucnosti zažijí ještě dost, takže se prozatím ovládla.
Alanna však ne. Dokonce i mezi zelenými byla vyhlášená svou rtuťovitou povahou, a v poslední době se to ještě zhoršilo. "Teď půjdete do svých pokojů," pravila chladně, ale hlas na ní bylo to jediné chladné.
Verin si povzdechla, když druhá Aes Sedai spletla vzduch a oheň do iluze. Místnost se naplnila vzdechy a již tak vykulené oči začaly vylézat z důlků. Tohle nebylo nutné, ale zvyk neschvaloval, aby se jedna sestra veřejně pletla do záležitostí druhé, a popravdě řečeno se Verin ulevilo, když Elle přestala výt. Sama neměla nervy zrovna v pořádku. Necvičené mladé ženy prameny samozřejmě neviděly. Jim se zdálo, že se Alanna s každým slovem zvětšuje. Rovněž jí zesílil hlas, aniž změnila tón. Nyní duněl, jak odpovídal její zdánlivé velikosti. "Máte se stát novickami, a první lekce, již se novicka musí naučit, je poslechnout Aes Sedai. Okamžitě. Bez námitek a poznámek." Alanna stála uprostřed šenku nezměněná - aspoň pro oči Verin - ale hlava iluze se dotýkala stropních trámů. "Tak honem! Která nebude v pokoji, než napočítám do pěti, bude toho do smrti litovat. Jedna. Dvě..." Než napočítala do tří, všechny už se s jekotem škrábaly jedna přes druhou do schodů vzadu. Byl div, že žádnou neudupaly.
Alanna se nenamáhala dopočítat do čtyř. Když poslední z Dvouříčanek zmizela nahoře, propustila saidar, iluze zmizela a ona spokojeně kývla. Verin soudila, že mladé ženy nyní bude třeba chlácholit, aby vůbec vystrčily nos ze svých pokojů. Možná to bylo dobře. S tím, jak to zatím všechno vypadalo, nechtěla, aby se některá z nich vykradla prohlédnout si Caemlyn, a ony ji pak musely tahat zpátky.
Jistě, Alanna zapůsobila i jinde. Teď bylo nutné vylákat šenkýřky zpod stolů, kam se schovaly, a té, která se zhroutila a snažila se doplazit do kuchyně, musely pomoci na nohy. Neřekly ani slovo, jenom se třásly jako osiky ve vichřici. Verin musela každou postrčit, aby se začaly hýbat, a třikrát zopakovat rozkaz ohledně čaje a kořalky, než na ni Azril přestala civět, jako by právě viděla, jak jí vyrostla druhá hlava. Hostinský měl bradu až na prsou a oči mu málem vypadly až na zem. Verin se podívala na Tomase a ukázala na potácejícího se tlouštíka.
Tomas po ní vrhl suchý pohled - vždycky to dělal, když po něm chtěla, aby vyřídil triviální záležitosti, nicméně její rozkazy zpovídal málokdy - položil mistru Dilhamovi ruku kolem ramen a žoviálním tónem se ho zeptal, jestli by si spolu nemohli vypít několik pohárků nejlepšího vína ze sklepa. Tomas byl správný chlap - v jistých oblastech měl překvapivé zkušenosti. Ihvon si sedl zády ke zdi a nohy položil na stůl. Podařilo se mu jedním okem sledovat dveře do ulice a druhým Alannu. Alannu sledoval velmi ostražitě.

Choval se k ní družněji od chvíle, kdy Owein, její druhý strážce, zemřel ve Dvouříčí - a moudře si dával pozor na její vzteklé výbuchy, ačkoliv se jí je obvykle dařilo zvládat lépe než dneska. Alanna sama se nijak nestarala o to, aby napravila zmatek, který způsobila. Stála uprostřed šenku se založenýma rukama. Každému, kdo nebyl Aes Sedai, nejspíš připadala jako vtělený klid. Verin viděla ženu připravenou vybuchnout.

Položila Alanně ruku na rameno. "Musíme si promluvit." Alanna se na ni podívala s nečitelným výrazem v očích a pak beze slova odplula směrem k soukromé jídelně.

Verin za ní zaslechla mistra Dilhama říkat roztřeseným hlasem: "Myslíš, že bych mohl tvrdit, že ke mně chodí Drak Znovuzrozený? Koneckonců, přišel sem." Na kratičkou chvíli se usmála. Nakonec se vzpamatuje. Když zavřela dveře za sebou a Alannou, úsměv zmizel.

Alanna už přecházela sem a tam po malé místnosti, hedvábí jejích rozstřižených suknic šustilo jako meče vyjíždějící z pochev. "Taková nestydatost od muže! Taková nestydatost! Zavřít nás! - Omezovat nás!"

Verin ji chvíli pozorovala, než promluvila. Trvalo jí deset roků, než se přenesla přes Balinorovu smrt a spojila se s Ihvonem. Od Oweinovy smrti byly Alanniny city příliš obnažené a ona to v sobě držela příliš dlouho. Občasné záchvaty pláče, které si od odjezdu z Dvouříčí povolila, nebyly dostatečnou úlevou. "Asi by nás dokázal udržet mimo Vnitřní Město, se strážemi u bran, ale nemůže nás skutečně držet v Caemlynu."

Teď se jí dostalo spalujícího pohledu, jaký si její slova zasloužila. Mohly odejít bez větších potíží - jakkoliv moc se Rand naučil, byla jen malá šance, že se mu podařilo objevit ochrany - ale to by znamenalo opustit dvouříčská děvčata. Žádná Aes Sedai nenašla tak bohatý poklad, jako byl ten ve Dvouříčí, od... Verin si neuměla představit, jak dlouho. Nejspíš od trollockých válek. Dokonce i mladým, osmnáctiletým ženám - hranici, kterou si samy stanovily - často přišlo zatěžko přijmout omezení noviciátu, a přesto kdyby hranici posunuly jenom o pět let, mohly by s Alannou přivést dvakrát tolik žen, jestli ne víc. Pět z těchhle dívek - pět! -mělo jiskru vrozenou, včetně Matovy sestry, Elle a mladé Janacy. Ty by začaly nakonec usměrňovat, ať už by je to někdo naučil či nikoliv, a byly by velmi silné. A dvě další nechaly doma, aby je vyzvedly za rok za dva, až budou dost staré, aby mohly odejít do světa. To bylo dost bezpečné. U dívek se vrozená schopnost bez cviku zřídkakdy projevila před patnáctým rokem. Ostatní byly výjimečně slibné, všechny. Dvouříčí bylo zkrátka naleziště čistého zlata.

Když nyní získala pozornost druhé ženy, Verin změnila téma. Tyhle ženy rozhodně nehodlala opustit. Nebo odejít od Randa dál, než bude muset. "Myslíš, že má s těmi vzbouřenkyněmi pravdu?"

Alanna na chvíli zaťala pěsti do sukní. "Už ta možnost mě odpuzuje! Mohly jsme skutečně dojít až k...?" Odmlčela se, mluvila ztraceně. Svěsila ramena. Těsně pod povrchem bublaly slzy, které jen tak tak potlačila.

Když teď byl hněv druhé ženy otupen, Verin se potřebovala na pár věcí zeptat, než se zase přiostří. "Je nějaká naděje, že by ti tvoje řeznice mohla povědět víc o tom, co se stalo v Tar Valonu, kdyby ses vyptávala?" Ta žena vlastně nebyla Alannina. Byla agentkou zelených, kterou Alanna objevila, protože si před řeznickým krámem všimla jakéhosi nouzového signálu. Ne že by Alanna Verin prozradila, co to bylo, samozřejmě. Verin by určitě nevyjevila žádný signál hnědých.

"Ne. Nezná víc než tu zprávu, co mi předala, a z ní jí vyschlo v krku tak, že to skoro nedokázala vyslovit. Všechny věrné Aes Sedai se mají vrátit do Věže. Vše je odpuštěno." Tohle byl aspoň smysl oné zprávy. Alanně v očích vzplál hněv, ale jen na chvíli, a ne tak silný jako předtím. "Nebýt všech těch řečí, tak bych ti nikdy neprozradila, kdo to je." To, a její nevyrovnané city. Alespoň přestala přecházet sem a tam.

"Já vím," řekla Verin a posadila se ke stolu, "a já budu ctít, že je to důvěrné. Takže. Musíš přiznat, že tahle zpráva potvrzuje všechny ty řeči. Věž je rozdělená. Se vší pravděpodobností jsou někde vzbouřenkyně. Otázkou je, co s tím uděláme?"

Alanna se na ni dívala, jako by se zbláznila. Nebylo divu. Siuan musela sesadit věžová sněmovna podle zákonů Věže. Dokonce jen pouhý náznak postavit se zákonům Věže byl nemyslitelný. Jenže ona ostatně i rozdělená Věž byla nemyslitelná.

"Jestli nemáš odpověď teď, tak to promysli. A promysli tohle. Hlavně Siuan Sanche stála za nalezením mladého Randa al'Thora." Alanna otevřela ústa - nepochybně se chtěla zeptat, jak to Verin ví a jestli v tom taky měla prsty - ale Verin ji nepustila ke slovu. "Jenom prosťáček by věřil, že tohle nehrálo žádnou

roli v jejím svržení. Takhle velké shody náhod prostě neexistují. Takže si promysli, jaký musí mít Elaida na Randa názor. Byla červená, nezapomínej. A zatímco budeš přemýšlet, odpověz mi na tohle. Cos to dělala, takhle se s ním spojit?"
Ta otázka by neměla Alannu překvapit, a přesto ji hodně překvapila. Zaváhala, potom si přitáhla židli, posadila se, a než odpověděla, upravila si suknice. "Bylo to logické, když tak stál přímo před námi. Mělo se to udělat už dávno. Tys nemohla - nebo bys to neudělala." Jako většina zelených byla dost pobavená, když ostatní adžah trvaly na tom, že každá sestra má mít jen jednoho strážce. Co si zelené myslely o tom, že červené nemají žádné, zůstávalo nevyřčeno. "Všichni měli být při první příležitosti spojení. Jsou příliš důležití, aby pobíhali takhle volně, on ze všech nejvíc." Náhle jí zahořely tváře. Ještě hodně dlouho potrvá, než se zase bude plně ovládat.
Verin věděla, co způsobilo ty ruměnce. Alanna si pustila pusu na špacír. Měly Perrina pod dohledem dlouhé týdny, zatímco zkoušely ženy po Dvouříčí, ale Alanna rychle přestala mluvit o tom, že se s ním spojí. Důvod byl stejně prostý jako rozohněný Failin slib - pronesený hezky daleko z Perrinova doslechu - že jestli Alanna něco takového udělá, neopustí Dvouříčí živá. Kdyby toho Faile věděla o poutu mezi Aes Sedai a gaidinem víc, ta hrozba by nezafungovala, ale právě její nevědomost, když už nic jiného, zadržela Alanninu ruku. Nejspíš to byla frustrace nad tím a navíc její rozjitřené nervy, co ji dovedlo k tomu, že udělala tohle s Randem. Nejen že se s ním spojila, ale učinila tak bez jeho svolení. Něco takového tu nebylo už celá staletí.
No, pomyslela si Verin suše, já taky porušila pár zvyků. "Logické?" pravila a úsměvem setřela svým slovům ostří. "Mluvíš jako bílá. Takže. Teď, když ho máš, co s ním hodláš dělat? Vzhledem k lekci, kterou nám udělil. Připomnělo mi to jeden příběh - vyprávěný u ohně - co jsem slyšela jako malá holka. Byl o ženě, která osedlala a nauzdila lva. Byla to úžasná a nádherná jízda, ale ona pak zjistila, že nikdy nemůže sesednout, že se nikdy nevyspí."
Alanna se otřásla a třela si paže. "Pořád nemůžu uvěřit, že je tak silný. Kdybychom se jenom předtím propojily. A já zkusila... Nezvládla jsem... Je tak silný!"
Verin jen tak tak že se sama neotřásla. Dřív se propojit nemohly, určitě ne, pokud by Alanna nenavrhla, že by to měly udělat, než se s ním spojila. Verin si nebyla jistá, jaký by to pak mělo účinek. V každém případě to byla řada nesmírně špatných zážitků, již od chvíle, kdy zjistily, že ho nedokážou odříznout od pravého zdroje, k tomu, jak opovržlivě lehko je odstínil on, přetrhl jejich spojení se saidarem, jako by to byly nitky. Obě naráz. Pozoruhodné. Kolik jich bude potřeba, aby ho odstínily a udržely? Celých třináct? To byla jenom tradice, ale s ním to možná bude nezbytné. V každém případě to byla úvaha na jindy. "A pak je zde otázka té jeho amnestie."
Alanna vykulila oči. "Tomu ale určitě nevěříš! O každém falešném Drakovi se povídalo, že sbírá muže, kteří umějí usměrňovat, všechny stejně falešné, jako byl sám. Chtěli moc pro sebe, ne se o ni dělit s dalšími muži."
"On není falešný Drak," poznamenala Verin tiše, "a to by mohlo všechno změnit. Jestli je pravdivý jeden drb, může být pravdivý i další, a o té amnestii každý žvaní už od Bílého Mostu."
"I kdyby to tak bylo, nejspíš nikdo nepřišel. Žádný slušný muž nechce usměrňovat. Kdyby to chtěla víc než hrstka, měli bychom nějakého falešného Draka na krku každý týden."
"On je ta'veren, Alanno. Přitahuje k sobě to, co potřebuje."
Alanna kroutila pusou a ruce na stole zatínala, až měla bílé klouby. Každý ždibec aessedaiovského klidu byl pryč, viditelně se třásla. "Nesmíme dovolit... Usměrňující muži volně pobíhající po světě? Jestli je to pravda, musíme to zarazit. Musíme!" Jen tak tak že znovu nevyskočila, v očích se jí blýskalo.
"Než se rozhodneme, co s tím podniknout," řekla Verin klidně, "musíme vědět, kde je drží. Královský palác se zdá příhodný, ale zjistit to může být obtížné, když nesmíme do Vnitřního Města. Navrhuji toto..."
Alanna se napjatě předklonila.
Bylo třeba vypracovat hodně věcí, i když většina přijde později. Odpovědět na hodně otázek, později. Je Moirain mrtvá, a pokud ano, jak zemřela? Kde jsou vzbouřenkyně a na čí stranu se Verin a Alanna postaví? Měly by předat Randa Elaidě, nebo vzbouřenkyním? Kde jsou? Tato informace bude cenná, ať už si na tu otázku odpovědí jakkoliv. Jak využijí toho velmi křehkého vodítka, jež Alanna Randovi přivázala? Měla by se jedna či obě pokusit zaujmout Moirainino místo? Poprvé od chvíle, kdy Alanna

nechala své city k Oweinovi vybublat na povrch, byla Verin ráda, že je potlačovala tak dlouho, že začala být tak zranitelná. Ve svém rozrušeném stavu bude ochotnější podvolit se vedení, a Verin věděla přesně, jak na některé z těch otázek odpovědět. Nemyslela si ale, že se Alanně ty odpovědi budou líbit. Lépe neprozradit jí je, dokud nebude příliš pozdě, aby se daly změnit.

* * *

Rand se hnal, jak nejrychleji mu to bylo umožněno, zpátky do paláce cvalem a pomalu předběhl i běžící Aiely, nevšímaje si jejich křiku, stejně jako si nevšímal hrozících pěstí lidí, kteří museli uskočit Jeade'enovi z cesty, ani změti převrácených nosítek a bryček zamotaných kolo proti kolu s kupeckými kárami za ním. Bashere a Saldejci jen tak tak udrželi krok na svých menších koních. Rand si ani nebyl jistý, proč tolik spěchá - zprávy, které měl, nebyly zase tak naléhavé - ale jak se mu přestávaly třást ruce a nohy, uvědomoval si stále víc, že Alannu pořád cítí. Bylo to, jako by mu vlezla do hlavy a usadila se tam. Mohl-li cítit on ji, cítila i ona jeho stejně? Co jiného ještě mohla udělat? Co jiného? Musí se od ní dostat pryč.

Pýcha, chechtal se Luis Therin a Rand se ten hlas pro jednou nesnažil umlčet.

Měl v hlavě jiný cíl než palác, ale cestování vyžadovalo, abyste znali místo, z něhož odcházíte, ještě lépe než místo, kam máte namířeno. U Jižní stáje hodil Jeade'enovy otěže stájníkovi v kožené vestě a běžel, díky svým dlouhým nohám dost daleko před Saldejci, chodbami, kde za ním sloužící civěli a klaněli se teprve, když už byl málem dávno pryč. Ve velkém sále popadl saidín, otevřel ve vzduchu díru, proskočil na mýtinu u statku a pustil pravý zdroj.

Dlouze vydechl a klesl na kolena do suchého listí. Udeřilo na něj horko pod holými větvemi. Už dávno ztratil nezbytné soustředění. Pořád ji cítil, ale tady to bylo slabší - pokud se o jistotě, že je tamtím směrem, dá říkat, že je slabá. Mohl na ni ukázat dokonce i se zavřenýma očima.

Na chvíli znovu uchopil saidín, ten zuřící oheň a led a kyselý sliz. Držel v rukou meč, meč vytvořený z ohně, s volavkou tmavou na lehce zakřivené rudé čepeli, ačkoliv si nevzpomínal, že by ho přivolával. Oheň, dlouhý jílec byl však v jeho dlaních chladný a pevný. Prázdnota neznamenala žádný rozdíl, jediná síla neznamenala žádný rozdíl. Alanna byla pořád tam, stočená v koutku jeho mozku, a pozorovala ho. S hořkým smíchem opět jedinou sílu propustil a jen tam klečel. Byl si tak jistý. Jen dvě Aes Sedai. Ovšemže je zvládne. Zvládl Egwain a Elain dohromady. Co by mu tak asi mohly udělat? Uvědomil si, že se pořád ještě směje. Nějak nedokázal přestat. No, bylo to legrační. Jeho hloupá pýcha. Přehnaná sebedůvěra. Už ho dostala do potíží předtím, a nejen jeho. Byl si tak jistý, že on a stovka rytířů dokážou bezpečně zavřít Vrt...

Listí zapraskalo, jak se zvedal na nohy. "To jsem nebyl já!" zachraptěl. "To jsem nebyl já! Vypadni z mý hlavy! Vy všichni, vypadněte hned z mý hlavy!" Hlas Luise Therina mumlal cosi v dálce. Alanna čekala mlčky, trpělivě, v koutku jeho hlavy. Ten hlas se jí zřejmě bál.

Rand si schválně oprášil kolena. Nepoddá se tomu. Nevěř žádné Aes Sedai. Odteď si to bude pamatovat. Muž bez víry může být docela dobře mrtvý, hihňal se Luis Therin. Nevzdá se.

Na statku se nic nezměnilo. Nic a všechno. Dům a stodola byly pořád stejné, slepice, kozy a krávy. Sora Gradyová sledovala jeho příchod z okna, tvář měla hladkou a chladnou. Byla tu teď jediná žena. Všechny ostatní manželky a milenky odešly s muži, kteří neprošli Taimovou zkouškou. Taim měl žáky na volném prostranství z udusaného červeného jílu za stodolou, kde rostl jen nějaký plevel. Všech sedm. Kromě Sořina manžela Jura zůstali z první várky jenom Damer Flinn, Eben Hopwil a Fedwin Morr. Ostatní byli noví, vypadali stejně mladě jako Fedwin a Eben.

Až na bělovlasého Damera seděli žáci v řadě zády k Randovi. Damer stál před nimi a zamračeně hleděl na kámen o velikosti lidské hlavy, asi o třicet kroků dál.

"Teď," řekl Taim a Rand cítil, jak Damer uchopil saidín, viděl ho, jak nezkušeně splétá oheň a zemi. Kámen vybuchl a Damer a ostatní žáci se vrhli na zem, aby se vyhnuli letícím úlomkům. Ne však Taim. Úlomky kamene se odrážely od štítu ze vzduchu, které v poslední chvíli vyhodil. Damer unaveně zvedl hlavu a otřel si krev z mělkého škrábance pod levým okem. Rand stiskl rty. Bylo jenom štěstí, že žádný z těch letících kamenů nezasáhl jeho. Ohlédl se zpátky k domu. Sora tam byla pořád, očividně nezraněná. A pořád zírala na něj. Slepice skoro nepřestaly hrabat. Zřejmě na to byly zvyklé.

"Možná si pro příště budeš pamatovat, co jsem říkal," prohodil Taim klidně a propustil své tkanivo.

"Když udeříš, zaštiť se, jinak se můžeš zabít." Ohlédl se na Randa, jako by celou dobu věděl, že tam je. "Pokračujte," nakázal žákům a vykročil k Randovi. Dneska jeho tvář s orlím nosem působila krutým dojmem.
Když si Damer sedal do řady, vstal Eben s flekatým obličejem a nervózně se tahal za velké ucho, jak použil vzduch a zvedl další kámen z hromádky na boku. Jeho vlákna byla pokroucená a on kámen upustil dřív, než ho dopravil na místo.
"Je bezpečné nechat je takhle samotné?" zeptal se Rand, když k němu Taim došel.
Druhý kámen vybuchl jako první, jenže tentokrát všichni žáci spletli štít. Stejně tak Taim, jenž jím obklopil sebe i Randa. Rand beze slova znovu uchopil saidín a vytvořil vlastní štít, přinutil Taima couvnout. Taim zkřivil rty v tom svém skoroúsměvu.
"Řekls, abych na ně tlačil, můj pane Draku, tak na ně tlačím. Nutím je dělat všechno s pomocí jediné síly, práci, všechno. Nováček dostal včera večer své první teplé jídlo. Když si jídlo nedokážou ohřát, jedí ho studené. Většinou jim to pořád trvá dvakrát dýl, než kdyby to udělali normálně, ale učí se zacházet s jedinou silou tak rychle, jak to jde, věř mi. Jistě, pořád jich není moc."
Nevšímaje si naznačené otázky se Rand rozhlédl kolem. "Kde je Haslin? Není zas opilý? Jak jsem ti říkal, dostane jenom víno na noc." Henre Haslin býval mistrem meče královniny gardy, zodpovědný za výcvik rekrutů, dokud Rahvin nezačal gardu předělávat, kdy propustil každého věrného Morgase nebo je poslal bojovat do Cairhienu. Haslin byl na tažení příliš starý, a tak mu dali důchod a ukázali mu dveře. Když se po Caemlynu roznesla správa o Morgasině smrti, odplazil se do vinného sklepa. Ale myslel si, že Morgasu zabil Rahvin - pro něj Gaebril - ne Rand, a uměl učit. Když byl střízlivý.
"Poslal jsem ho pryč," řekl Taim. "K čemu jsou meče?" Další kámen vybuchl. "Já mám co dělat, abych se nepobodal sám, a nikdy mi to nechybělo. Mají teď jedinou sílu."
Zabij ho! Zabij ho hned! Hlas Luise Therina se nyní dutě rozléhal prázdnotou. Rand ozvěnu udusil, avšak nemohl v žádném případě udusit hněv, který náhle jako by obestřel prázdnotu, v níž pobýval. Díky prázdnotě však jeho hlas zněl zcela bezcitně. "Najdi ho, Taime, a přiveď ho zpátky. Řekni mu, žes změnil názor. Řekni to i žákům. Řekni jim, co chceš, chci ho však mít tady, bude každý den vyučovat. Musejí žít ve světě, ne mimo něj. Co mají dělat, když nebudou moct usměrňovat? Když tě odstínily Aes Sedai, pořád bys byl mohl uniknout, kdybys byl uměl používat meč, kdybys byl uměl bojovat holýma rukama."
"Unikl jsem. Jsem tady."
"Někteří z tvých stoupenců tě osvobodili, jak jsem slyšel, jinak bys skončil v Tar Valonu jako Logain, zkrocený. Tihle muži nebudou mít stoupence. Najdi Haslina."
Druhý muž se uhlazeně uklonil. "Jak můj pán Drak velí. Co sem vůbec pána Draka přivedlo? Haslin a meče?" Do hlasu se mu vloudil slaboučký náznak opovržení, ale Rand si toho nevšímal.
"V Caemlynu jsou Aes Sedai. Výlety do města musejí přestat, tvoje i žáků. Jenom Světlo ví, co by se stalo, kdyby jeden z vás narazil na Aes Sedai a ona poznala, co je zač." Nebo kdyby někdo z nich poznal ji, což by určitě poznal. Asi by utekl nebo ve strachu zaútočil, a obojí by ho prozradilo. Obojí by ho odsoudilo ke zkáze. Z toho, co Rand viděl, by Verin či Alanna dokázaly svázat každého ze žáků jako dítě.
Taim jenom pokrčil rameny. "Zvládnout hlavu Aes Sedai jako jeden z těch kamenů by jim šlo už teď. Tkanivo je jen trošku odlišné." Ohlédl se přes rameno a zvýšil hlas. "Soustřeď se, Adley. Soustřeď se."
Hubený chlapík stojící před ostatními žáky, samá ruka samá noha, sebou trhl a ztratil saidín, ale pak se k němu zase doškrábal. Další kámen vybuchl, když se Taim opět obrátil k Randovi. "Vlastně je můžu... odstranit... sám, jestli se na to necítíš."
"Kdybych je chtěl mrtvé, tak jsem je zabil." Myslel si, že by to dokázal, kdyby se ony pokusily jeho zabít nebo zkrotit. Doufal, že by to zvládl. Ale zkusí to i po tom spojení? To byla jedna z věcí, které nehodlal Taimovi vyjevit. I bez mumlání Luise Therina tomu muži nevěřil natolik, aby před ním odhalil nějakou slabost, kterou mohl skrýt. Světlo, jaké pouto jsem Alanně dovolil na sebe přivázat? "Jestli přijde čas na zabíjení Aes Sedai, dám ti vědět. Do té doby nikdo na žádnou ani nezakřičí, pokud se mu ona nejdřív nepokusí utrhnout hlavu. Vlastně se všichni držte od Aes Sedai hodně daleko, pokud to půjde. Nechci žádné incidenty, nic, co by je proti mně poštvalo."
"Myslíš, že už nejsou?" zamumlal Taim. Rand to znovu přešel. Tentokrát proto, že si nebyl jistý

odpovědí.
"A nechci, aby někdo umřel nebo byl zkrocený, protože má na tuhle čepici moc velkou hlavu. Ať je jim to jasné. Dávám ti je na zodpovědnost."
"Jak si přeješ," pronesl Taim a znovu pokrčil rameny. "Někteří dříve nebo později zemřou, pokud je tady nehodláš držet navěky. A i kdyby, i tak nejspíš někteří umřou. Je to skoro nevyhnutelné, leda bych zpomalil výuku. Nemusel bys je tak opatrovat, kdybys mě nechal jít hledat."
Bylo to tu znovu. Rand se podíval na žáky. Zpocený světlovlasý mladík s modrýma očima měl spoustu práce přenést kámen na místo. Pořád ztrácel saidar, a kámen se pohyboval, jako by po zemi poskakoval. Za pár hodin přijede z paláce povoz s žadateli, kteří dorazili od včerejšího poledne. Tentokrát čtyři. Někdy přišli tři, jindy dva, ačkoliv počty se všeobecně zvyšovaly. Osmnáct od doby, kdy sem před sedmi dny přivedl Taima, a jenom tři z nich se mohli naučit usměrňovat. Taim trval na tom, že je to úžasné číslovzhledem k tomu, že prostě jenom přišli do Caemlynu, kde hledali nějakou příležitost. Také nejednou poukázal na to, že při tomto tempu by se do šesti let mohli vyrovnat Věži. Rand nepotřeboval připomínat, že těch šest let nemá. A neměl ani čas dovolit jim, aby se učili pomaleji.
"Jak bys to udělal?"
"S použitím průchodů." Taim to okamžitě pochopil. Velmi rychle se naučil všemu, co mu Rand ukázal. "Můžu za den navštívit dvě i tři vesnice. Vesnice budou ze začátku snazší než třeba i menší města. Nechám Flinna, aby dohlídl na výuku - je z nich nejdál i přes to, cos viděl - a vezmu Gradyho, Hopwila nebo Morra. Budeš muset opatřit pár slušných koní. Ta herka, co nám tahá žebříňák, nebude stačit."
"Co ale hodláš dělat? Jenom tam prostě vjedeš a ohlásíš, že hledáš muže, co chtějí usměrňovat? Budeš mít štěstí, když se tě sedláci nepokusí oběsit."
"Umím být trochu rafinovanější," prohodil Taim suše. "Řeknu, že sháním muže, kteří půjdou za Drakem Znovuzrozeným." Trochu rafinovanější? Ne však o moc. "To by mělo lidi zastrašit alespoň natolik, aby mi nešli po krku dost dlouho, dokud neposbírám všechny, kteří budou chtít. Vytřídí to snad každého, kdo tě nebude chtít podporovat. Nemyslím, že bys chtěl cvičit muže, co se při první vhodné příležitosti obrátí proti tobě." Tázavě zvedl obočí, ale na zbytečnou odpověď již nečekal. "Jakmile je budu mít bezpečně za vesnicí, můžu je sem přivést průchodem. Někteří se nejspíš vyděsí, ale nemělo by být moc těžké je zvládnout. Jakmile budou souhlasit, že půjdou za mužem, který může usměrňovat, těžko můžou couvnout, když je budu chtít vyzkoušet. A ty, kteří neprojdou, pošlu do Caemlynu. Je čas, aby sis začal stavět vlastní vojsko, místo abys spoléhal na druhé. Bashere může také změnit názor. A jistě to udělá, když mu to nařídí královna Tenobie. A kdo ví, co udělají tihle takzvaní Aielové." Tentokrát se odmlčel, ale Rand neříkal nic. Něco podobného napadlo i jej, ačkoliv rozhodně ne o Aielech, ale to Taim nepotřeboval vědět. Druhý muž po chvíli pokračoval, jako by toto téma nikdy nenanesl. "Vsadím se s tebou. Řekni o co. První den, kdy s tím začnu, najdu tolik mužů, kteří se to dokážou naučit, jako jich přijde do Caemlynu o vlastní vůli za měsíc. Jakmile budou Flinn a pár dalších připravení pokračovat beze mě..." Rozhodil rukama. "Do roka pro tebe vytvořím sílu proti Bílé věži. A každý muž bude zbraň."
Rand zaváhal. Nechat Taima odejít bylo riziko. Ten muž byl příliš agresivní. Co by udělal, kdyby na jedné ze svých verbířských cest narazil na Aes Sedai? Možná by dodržel slovo a ušetřil její život, ale co kdyby zjistila, co je zač? Co kdyby ho odstínila a chytila? Takovou ztrátu si Rand nemohl dovolit. Nemohl cvičit žáky a dělat všechno ostatní, co udělat musel. Šest let, aby se vyrovnal Věži. Pokud by Aes Sedai nenašly dřív tohle místo a nezničily je i žáky dřív, než by se naučili bránit. Nebo méně než rok. Nakonec kývl. Hlas Luise Therina byl šíleným bzučením v dálce. "Dostaneš svoje koně."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

# KAPITOLA DVANÁCTÁ

## Otázky a odpovědi

"No?" řekla Nyneiva, jak nejtrpělivěji dokázala. Udržet ruce v klíně ji stálo námahu, stejně jako sedět klidně na posteli. Potlačila zívnutí. Bylo časně ráno a ona už se pořádně nevyspala tři noci. Proutěná klícka byla prázdná, kanárek byl vypuštěn na svobodu. Přála si, aby byla taky svobodná. "No?"
Elain klečela na své posteli a vykláněla se z okna do uličky za domem. Odsud právě tak dohlédla na zadek Menší věže, kde dnes ráno již většina přísedících přijímala poselstvo Věže. Jen tak tak dohlédla, ale stačilo to, aby viděla kousek ochrany proti odposlouchávání, která hostinec obklopovala. Byla toho druhu, který zabránil poslouchat každému, kdo se to snažil dělat s pomocí jediné síly. Cena za předané vědomosti.
Po chvíli si Elain zase sedla na paty a tvářila se zoufale. "Nic. Říkalas, že ta vlákna proklouznou bez toho, aby je to zachytilo. Nemyslím, že si mě někdo všiml, ale určitě jsem nic nezaslechla."
To poslední patřilo Moghedien na jejich rozvrzané stoličce v rohu. To, jak se ta ženská nepotila, Nyneivu velice dráždilo. Tvrdila, že to chce čas, pracovat s jedinou silou, než žena dosáhne odtažitosti nutné k tomu, aby si mohla horka nebo zimy nevšímat, což nebylo o moc lepší než nejasné sliby Aes Sedai, že to "nakonec" přijde. Nyneiva a Elain byly mokré potem, Moghedien vypadala, jako by byl časný jarní den, a Světlo, to hryzalo!
"Řekla jsem, že by mělo." Moghedien v obraně uhnula tmavýma očima, ačkoliv většinou upírala zrak na Elain. Vždycky se soustředila na toho, kdo měl nasazený náramek a'damu. "Měla. Existuje tisíc způsobů, jak sepříst ochrany. Sepříst do nich díru může trvat celé dny."
Nyneiva se ovládla, ale jenom tak tak. Snažily se už celé dny. Tohle bylo potřetí, kdy dorazila Tarna Feir, a sněmovna si pořád nechávala zprávu červené sestry od Elaidy pro sebe. No, Sheriam a Myrelle a ta jejich banda to věděly - Nyneivu by nepřekvapilo, kdyby to věděly dřív než sněmovna - dokonce ani Siuan a Leanu však na tato setkání nevpouštěly. Aspoň ony to tvrdily.
Nyneiva si uvědomila, že si popotahuje za suknice, a uklidnila se. Nějak musely zjistit, co Elaida chce - a ještě důležitější byla odpověď sněmovny. Musely. Nějak.
"Musím jít," povzdechla si Elain. "Musím ukázat několika dalším sestrám, jak udělat ter'angrial." Jen pár Aes Sedai v Salidaru projevilo zručnost, ale všechny se to chtěly naučit. Většina si zřejmě myslela, že to dokážou, jakmile jim to Elain předvede dostkrát. "Ty si ale klidně můžeš vzít tohle," dodala a odepjala si náramek. "Chci zkusit vyrobit něco nového, až se mnou sestry skončí, a pak mám výuku novicek." Ani tohle neříkala zrovna šťastně, ne tak jako poprvé. Po každé hodině byla podrážděná, až připomínala naježenou kočku. Nejmladší dívky byly příliš dychtivé, vrhaly se do věcí, o nichž neměly ponětí, jak je zvládnout, často aniž se nejdřív zeptaly, a ty nejstarší, ačkoliv poněkud opatrnější, byly náchylnější k tomu začít se hádat nebo prostě obešly rozkaz od ženy o šest či sedm let mladší. Elain začala mumlat o "hloupých novickách" a "tvrdohlavých hlupačkách", jako kdyby byla již deset let přijatá. "Máš čas na

otázky. Možná budeš mít víc štěstí s tím, jak objevit muže, než já."
Nyneiva potřásla hlavou. - "Já mám dneska dopoledne pomáhat Janye a Delaně s poznámkama." Nemohla si pomoci, aby se nezaškaredila. Delana byla přísedící za šedé adžah, stejně jako Janya za hnědé, ale Nyneiva z nich nevytáhne ani drobet. "A pak mám další lekci s Theodrin." Další plýtvání časem. Všichni v Salidaru jenom plýtvali časem. "Nechej si to," řekla, když Elain chtěla náramek pověsit na kolíček vedle jejich šatů.
Zlatovlasá žena si přehnaně povzdechla, ale znovu si náramek připjala. Podle Nyneivina názoru Elain a'damu příliš důvěřovala. Pravda, dokud bude mít Moghedien na krku obojek, každá žena,schopná usměrňovat, ji s náramkem dokáže najít a ovládat. Když žádná neměla náramek nasazený, nemohla od něj odejít na víc než tucet kroků, aniž by nepadla na kolena a nezačala zvracet, a to stejné by se stalo, kdyby odnesla náramek jenom o pár coulů od místa, kde ho zanechaly, nebo se snažila sama obojek rozepnout. Možná by ji náramek zadržel, i kdyby zůstal viset na kolíčku, ale jedna ze Zaprodanců by možná mohla přijít na způsob, jak všechno obejít, kdyby dostala dost velkou příležitost. Jednou, v Tanchiku, nechala Nyneiva Moghedien odstíněnou a svázanou jedinou silou jenom na chviličku bez dozoru a jí se podařilo uniknout. Jak to udělala, byla jedna z prvních věcí, na něž se jí Nyneiva vyptala, ačkoliv, aby se dočkala odpovědi, musela té ženské málem zakroutit krkem. Zavázaný štít byl zřejmě moc křehký, pokud odstíněná žena měla trochu času a trpělivosti. Elain trvala na tom, že by to proti a'damu nefungovalo - zde nebyl žádný uzel, který by se dal rozvázat, a s obojkem kolem krku se Moghedien bez povolení nemohla ani pokusit dotknout saidaru - Nyneiva však raději nic neriskovala.
"Opisuj pomalu," radila Elain. "Už jsem pro Delanu opisovala. Ona nesnáší kaňky či chyby. Nechá tě to dělat i padesátkrát, aby dostala čistou stránku, když to bude potřeba."
Nyneiva se zamračila. Možná neměla rukopis tak čistý a jemný jako Elain, nebyla však nějaká vesnická husa, která teprve zjistila, kterou stranou se brk namáčí do kalamáře. Mladší žena si toho nevšímala, prostě s posledním úsměvem vyklouzla z pokoje. Možná jenom chtěla pomoci. Kdyby Aes Sedai někdy zjistily, jak Nyneiva opisování nenávidí, začaly by jí je přidělovat za trest.
"Třeba bys měla jít za Randem," řekla náhle Moghedien. Seděla jinak, vzpřímeněji. Tmavé oči upírala do Nyneiviných. Proč?
"Co tím myslíš?" chtěla vědět Nyneiva.
"Ty a Elain byste měly odejít do Caemlynu za Randem. Ona se může stát královnou a ty..." Moghedienin úsměv vůbec nebyl příjemný. "Dřív nebo později si s tebou sednou a vykutají, jak jsi dokázala přijít se všemi těmi obdivuhodnými objevy, a přesto se pořád jen třeseš jako holčička s ukradenými cukrátky, když pro ně zkoušíš usměrňovat."
"Já ne -!" Nehodlala nic vysvětlovat, ne téhle ženě. Proč byla Moghedien z ničeho nic tak otevřená?
"Hlavně si pamatuj, že ať se mně stane cokoliv, jestli ony zjistí pravdu, tvoje hlava bude do týdne na katově špalku."
"Kdežto ty bys trpěla mnohem déle. Semirhage jednou donutila jednoho muže křičet každou hodinu, kdy byl vzhůru, po pět let. Dokonce ho udržovala při duševním zdraví, ale nakonec mu neudržela srdce v chodu. Pochybuji, že kterékoliv z těchhle dětí má desetinu Semirhaginy zručnosti, ale mohla bys z první ruky zjistit, kolik jí mají."
Jak může ta ženská říkat něco takového? Svou normální odtažitou nervozitu ze sebe stáhla jako had kůži. Mohly si být rovny a probírat nějakou všední záležitost. Ne, bylo to horší. Z Moghedienina přístupu bylo jasné, že pro ni je to jen všední záležitost, ale pro Nyneivu hrozivá. Nyneiva si přála, aby měla náramek. To by ji uklidnilo. Moghedien se snad nemohla cítit tak klidně, jak bylo zřejmé z její tváře a hlasu. Nyneivě se zadrhl dech. Náramek. Tím to bylo. Náramek nebyl v místnosti. V žaludku se jí vytvořila ledová koule. Po obličeji se jí náhle řinul pot proudem. Logicky, ať už zde náramek byl nebo ne, neznamenalo to žádný rozdíl. Elain ho měla nasazený - Prosím, Světlo, ať si ho nesundává! - a druhou polovinu a'damu měla Moghedien pevně kolem krku. Jenže logika s tím neměla nic společného. Nyneiva ještě nikdy nebyla s tou ženou o samotě bez náramku. Nebo spíš, když k tomu párkrát došlo, skončilo to málem katastrofou. Moghedien tehdy nenosila a'dam, ale i tak to neznamenalo žádný rozdíl. Byla jednou ze Zaprodanců, byly tu samy, a Nyneiva ji neměla jak ovládat. Sevřela si suknice, aby nesáhla po noži, který nosila u pasu.

Moghedien se usmála ještě víc, jako by četla všechny její, i ty nejskrytější, myšlenky. "V tomhle si můžeš být naprosto jistá, že mám na srdci tvůj nejlepší zájem. Tohle," na chvilku držela ruku u obojku, aniž by se ho však dotkla, "mě udrží v Caemlynu stejně jako tady. Otroctví tam je mnohem lepší než smrt tady. Ale nerozmýšlej se příliš dlouho. Jestli se tyhle takzvané Aes Sedai rozhodnou vrátit zpátky do Věže, jaký lepší dar přinést nové amyrlin než tebe, ženu tak blízkou Randu al'Thorovi? A Elain. Jestli k ní cítí aspoň polovinu toho, co ona k němu, tak když ji budou držet, budou na něj mít uvázaný špagát, který on nikdy nedokáže přeseknout."

Nyneiva vstala, přinutila svá kolena, aby se narovnala. "Můžeš teď ustlat a uklidit pokoj. Čekám, že až se vrátím, bude bez poskvrnky."

"Kolik času máš?" zeptala Moghedien, než se Nyneiva dostala ke dveřím. Ta ženská se mohla ptát, jestli se už vaří voda na čaj. "Pár dní přinejlepším, než pošlou do Tar Valonu odpověď? Pár hodin? Kdy postaví Randa al'Thora a dokonce i Elaidiny údajné zločiny proti tomu, aby ta jejich drahocenná Bílá věž byla zase celá?"

"Zvláštní pozornost věnuj nočníkům," řekla Nyneiva, aniž se obrátila. "Chci, aby tentokrát byly čistý." Odešla dřív, než mohla Moghedien ještě něco dodat, a pevně za sebou zavřela dveře.

Opřela se o drsné dřevěné plaňky a zhluboka dýchala v těsné, zatuchlé chodbičce. Sáhla do váčku u pasu, vyndala malý pytlíček a z něj si dala do pusy dva zpeřené lístky šanty. Šantě chvíli trvalo, než uklidnila pálení v žaludku, ale ona žvýkala a polykala, jako by spěch mohl bylinu donutit k rychlejší práci. Poslední chvíli na ni dopadala jedna rána za druhou, jak Moghedien rozbíjela jednu po druhé věci, které Nyneiva věděla. I přes všechnu svou nedůvěru věřila, že je ta žena zastrašená. - Chyba. Och, Světlo, jaká chyba. Byla si jistá, že Moghedien o Elain a Randovi ví zrovna tak málo jako Aes Sedai. Chyba. A ten její návrh jít za ním... Mluvily před ní příliš volně. Co ještě si nechaly uklouznout a jak kdyby to Moghedien mohla využít?

Do šeré chodby vstoupila další přijatá z předního pokoje malého domku a Nyneiva se narovnala, uklidila šantu a uhladila si šaty. Každý pokoj kromě předního byl přeměněn na ložnici a zaplnili je přijaté a sloužící, tři čtyři na místnůstku ne o moc větší, než byl ten za ní, a občas spali po dvou na posteli. Druhá přijatá byla žena štíhlá jako proutek, se šedýma očima a pohotovým úsměvem. Jako Illiánka, Emara neměla ráda Siuan ani Leanu, což Nyneiva chápala, a myslela si, že je měly poslat pryč - nenápadně, tak to podala - jako se to s utišenými ženami dělalo vždycky, ale jinak byla příjemná, a dokonce Elain a Nyneivě nezáviděla "prostor navíc" ani to, že "Marigan" za ně plní úkoly. Těch závistivých však nebylo málo.

"Slyšela jsem, že budeš opisovat pro Janyu a Delanu," řekla hodně vysokým hlasem a protáhla se kolem Nyneivy do svého pokojíku. "Dej na mou radu a piš, jak nejrychleji umíš. Janye záleží víc na tom, aby měla zapsaná všecka svoje slova, než na pár šmouhách."

Nyneiva se za ní mračila. Piš rychle pro Delanu. Piš pomalu pro Janyu. Dobré rady, ty dostala navíc. V každém případě si teď nemohla dělat starosti s kaňkami v listinách. Ani s Moghedien, dokud si o tom nebude moci promluvit s Elain.

Potřásla hlavou, v duchu zanadávala a vyrazila ven. Možná brala věci za dané, nechala si něco uklouznout, ale nastal čas se pořádně otřepat a přestat s tím. Věděla, koho musí najít.

Posledních pár dní se nad Salidarem rozhostil klid a mír, ačkoliv ulice byly stejně přecpané. Například, kovárny za vesnicí utichly. Všem bylo řečeno, aby si dávali pozor na jazyk, dokud tu bude pobývat Tarna, hlavně aby nemluvili o poselstvu, které se vypravilo do Caemlynu, o Logainovi, který byl bezpečně uklizený v jednom vojenském táboře, dokonce ani o samotných vojácích a proč jsou verbováni. Většina lidí se takto bála o čemkoliv mluvit jinak než šeptem. V tichém bzukotu hovoru se však ozýval jakýsi nervózní podtón.

Ovlivnilo to naprosto vše. Sloužící, kteří normálně spěchali, nyní chodili váhavě a vrhali přes rameno ustrašené pohledy. Dokonce i Aes Sedai vypadaly pod svým klidem ostražitě a vrhaly po sobě zvažující pohledy. V ulicích teď byla jen hrstka vojáků, jako by jich Tarna první den neviděla dost, aby si neudělala vlastní názor. Špatná odpověď sněmovny jim všem nasadí oprátky na krk. Dokonce i vladaři a šlechtici, kteří se chtěli držet stranou od potíží ve Věži, by nejspíš oběsili každého vojáka, jenž by se jim dostal do rukou, jenom aby zabránili šíření zpráv o vzpouře. Cítíce nejistotu se těch pár mužů tvářilo

bezvýrazně nebo se znepokojeně mračilo. Až na Garetha Brynea, jenž trpělivě čekal před Menší věží. Byl tam každý den od chvíle, kdy přísedící dorazily, do jejich odchodu. Nyneiva si myslela, že chce zajistit, aby na něj nezapomínaly, ani na to, co pro ně dělá. Když jedinkrát viděla přísedící vycházet, netvářily se při pohledu na něj zrovna potěšeně.

Jen strážce asi příchod červené sestry nijak neovlivnil. Strážce a děti. Nyneiva sebou trhla, když před ní vyrazila tři malá děvčátka jako křepelky, se stužkami ve vlasech, celá uprášená, a při běhu se řehonila. Děti nevěděly, nač vlastně Salidar čeká, a i kdyby to věděly, nejspíš by to ani nepochopily. Každý strážce bude následovatsvou Aes Sedai, ať už se rozhodne k čemukoliv a kamkoliv půjde, a nehne brvou.

Většina tlumených řečí se týkala počasí. Toho a příběhů odjinud o zvláštních událostech, mluvících dvouhlavých telatech a lidech zahubených roji much, že v jedné vesnici uprostřed noci zmizely všechny děti a lidi za jasného světla cosi neviditelného zabilo přímo na ulici. Každý, kdo dokázal myslet jasně, věděl, že sucho a na tuto roční dobu nevídané horko jsou dílem Temného, který se dotýká světa, jenomže většina Aes Sedai pochybovala o tvrzení Elain a Nyneivy, že ty ostatní události jsou stejně skutečné, bubliny zla stoupající z věznice Temného s tím, jak povolovaly zámky, bubliny stoupající a procházející vzorem, dokud neprasknou. Většina lidí nedokázala myslet jasně. Někteří z toho všeho vinili Randa. Jiní tvrdili, že Stvořitel je nespokojen, protože se celý svět nepřidal k Draku Znovuzrozenému, či proto, že Aes Sedai se protiví amyrlininu stolci. Nyneiva slyšela lidi povídat, že počasí se spraví, jakmile bude Věž zase jednotná. Tlačila se davem.

"...přísahám, že je to pravda!" mumlala jakási kuchařka s rukama až po lokty zamoučenýma. "Na druhým břehu Eldar stojí bělokabátnický vojsko a čeká na zprávu od Elaidy, než zaútočí." Kromě počasí a také dvouhlavých telat byly zprávy o bělokabátnících nejčastější, avšak bělokabátníci čekající na rozkazy od Elaidy! Té ženské z horka změkl mozek!

"Světlo je mi svědkem, je to pravda," mumlal prošedivělý truhlář zamračené ženě, podle dobře střižených šatů komorné Aes Sedai. "Elaida je mrtvá. Ta červená přišla, aby jako novou amyrlin povolala Sheriam." Žena přikyvovala, věřila mu každé slovo.

"Já říkám, že Elaida je dobrá amyrlin," řekl jeden chlapík v hrubém kabátě a posunul si na rameni otýpku chrastí. "Je stejně dobrá jako každá." On ke svým společníkům nemumlal. Mluvil nahlas a snažil se nedívat kolem sebe na ty, kteří ho poslouchali.

Nyneiva kysele zkřivila rty. Chtěl, aby ho slyšeli. Jak Elaida vůbec Salidar tak rychle objevila? Tarna musela opustit Tar Valon brzy poté, co se ve vesnici začaly scházet Aes Sedai. Siuan ponuře poukázala na to, že hodně modrých sester pořád chybí - původní zpráva o shromáždění v Salidam byla určena modrým - a Alviarin byla schopná vyšetřovatelka. Při tom pomyšlení se Nyneivě obracel žaludek, ale ne tak, jako z nejjednoduššího vysvětlení: tajné Elaidiny stoupenkyně tady v Salidaru. Všichni po sobě koukali úkosem, a dřevař nebyl první, koho Nyneiva slyšela říkat v podstatě to samé a stejným způsobem. Aes Sedai to možná neříkaly, ale Nyneiva tušila, že mnohé by rády. Díky tomu všemu to v Salidaru vřelo, a pokrm to nebyl nijak chutný. Díky tomu pak to, co dělala, bylo o to správnější.

Najít toho, koho hledala, zabralo chvíli času. Potřebovala skupinky hrajících si dětí, a těch v Salidaru moc nebylo. A ona také Birgitte pozorovala pětici chlapců, kteří se prohánělí po ulici a házeli pytlíkem oblázků. Pokaždé, když dostal některý zásah, hlasitě se řehtali, včetně zasaženého. Nedávalo to větší smysl než ostatní chlapecké hry. Nebo mužské.

Birgitte samozřejmě nebyla sama. Zřídkakdy bývala, pokud si na tom nedala záležet. U ramene jí stála Areina, otírala si pot, který se jí řinul po tváři, a snažila se netvářit znuděně. Byla asi o rok či dva mladší než Nyneiva a nosila tmavé vlasy spletené do copu podle Birgittina zlatého, ačkoliv jí ten její spadal jen pod ramena. Birgitte cop visel správně do pasu. Šaty měla Areina také podobné jako Birgitte - světle šedý kabátec do pasu a objemné bronzové spodky nabrané u kotníků nad nízkými botami s vysokými podpatky - stejně jako nosila luk a toulec u pasu. Nyneiva si myslela, že Areina do setkání s Birgitte nikdy nedržela luk v ruce. Nevšímala si jí.

"Potřebuju s tebou mluvit," řekla Birgitte. "O samotě."

Areina se na ni podívala a v modrých očích měla téměř opovržlivý pohled. "Myslela bych si, že v tento hezký den budeš, Nyneivo, nosit svůj šátek. Ách. Vypadá to, že se potíš jako kůň. Pročpak to?"

Nyneiva stiskla rty. Přátelila se s tou ženou dřív než Birgitte, ale jejich přátelství se rozplynulo po příchodu do Salidaru. Když Areina zjistila, že Nyneiva není hotová Aes Sedai, přineslo to něco víc než zklamání. Jedině Birgittina žádost Areině zabránila, aby Aes Sedai oznámila, že se za ni vydávala. Kromě toho Areina složila přísahu hledače rohu, a Birgitte byla rozhodně lepší idol pro takový život než Nyneiva. Myslet si, že jednou tu ženskou litovala kvůli jejím modřinám!
"Podle tvého výrazu soudím," prohodila Birgitte s upoceným úsměvem, "že jsi buď připravená někoho uškrtit - asi tady Areinu - nebo ti spadly šaty uprostřed bandy vojáků a tys pod nima neměla spodničku."
Areina zachrčela smíchy, tvářila se však pohoršené. Nyneiva netušila, proč tomu tak je. Ta ženská měla spoustu času zvyknout si na Birgittin takzvaný smysl pro humor, který se spíše hodil na nějakého neholeného mužského s nosem ve džbánku a břichem plným piva.
Nyneiva se chvíli dívala, jak si chlapci hrají, aby získala čas se uklidnit. Rozzlobit se, když potřebovala požádat o laskavost, bylo horší než k ničemu.
Mezi chlapci pobíhajícími s pytlem byli i Seve a Jaril. Žluté s nimi měly pravdu. Potřebovali jenom čas. Po téměř dvou měsících, strávených v Salidaru s ostatními dětmi a beze strachu, se smáli a pokřikovali stejně hlasitě jako ostatní.
Náhle ji cosi napadlo, bylo to jako rána kladivem. "Marigan" se o ně pořád starala, byť neochotně, dohlížela na to, aby se umývali a dostali najíst, ale teď, když zase mluvili, mohli kdykoliv prozradit, že ta žena není jejich matka. Třeba to už udělali. To by možná nemuselo vyvolat otázky, ale taky by mohlo, a otázky by mohly ten domek z karet, který vystavěly, zbořit. V žaludku se jí opět objevila ta ledová koule. Proč ji to ještě nenapadlo?
Trhla sebou, když jí Birgitte položila ruku na rameno. "Co se děje, Nyneivo? Vypadáš, jako kdyby ti umřela nejlepší přítelkyně a s posledním dechem tě proklela."
Areina odcházela se ztuhlými zády a jenom po nich přes rameno hodila pohledem. Ta ženská se dokázala dívat, jak Birgitte pije a koketuje s muži, aniž by hnula brvou, a dokonce se s ní i snažila držet krok, ale naježila se pokaždé, když chtěla být Birgitte sama s Elain nebo Nyneivou. Muži neznamenali hrozbu. Jenom ženy mohly být v Areinině knize přítelkyněmi, ale přítelkyní Birgitte mohla být jenom ona sama. Představa mít dvě přítelkyně jí připadala cizí. No, dost a skoncovat to s ní.
"Dokázala bys nám sehnat koně?" Nyneiva se snažila vyrovnat hlas. Na tohle se původně zeptat nepřišla, ale Seve a Jaril z toho udělali skvělou otázku. "Jak dlouho to zabere?"
Birgitte ji vytáhla z ulice do ústí úzké boční uličky mezi dvěma omšelými domy a než odpověděla, ostražitě se rozhlédla kolem. Nikdo nebyl dost blízko, aby něco slyšel, ani jim nikdo nevěnoval pozornost. "Den dva. Uno mi právě říkal -"
"Ne Uno! Jeho z toho vynecháme. Jenom ty, já, Elain a Marigan. Leda by se Tom a Juilin vrátili včas. A asi i Areina, jestli na tom budeš trvat."
"Areina se v některých věcech chová hloupě," řekla Birgitte pomalu, "ale buď to z ní život vyždíme, nebo vyždíme ji. Víš, já bych nikdy netrvala na tom, aby šla s náma, kdybyste ji ty a Elain nechtěly."
Nyneiva mlčela. Ta ženská se chovala, jako by ona byla ta žárlivá! Jestli se chtěla Birgitte stýkat s někým tak přelétavým jako Areina, tak jí do toho nic nebylo.
Birgitte si pomalu přejela hřbetem ruky přes rty a zamračila se. "Tom a Juilin jsou dobří muži, ale nejlepší způsob, jak se vyhnout potížím, je zařídit to tak, aby nikdo nechtěl dělat potíže tobě. Tucet Shienarců ve zbroji - nebo bez ní - by to docela dobře zařídil. Já prostě tebe a Una nechápu. Je to tvrdý chlap a šel by za tebou a Elain až do Jámy smrti." Náhle se zazubila. "Kromě toho, je dobře stavěný."
"Nepotřebujem nikoho, kdo by nám svazoval ruce," řekla jí Nyneiva škrobeně. Dobře stavěný? Hlavou jí znepokojivě prolétl ten pomalovaný klípec a jizvy. Tahle ženská měla, pokud šlo o muže, ten nejdivnější vkus. "My zvládneme vše, co nám přijde do cesty. Řekla bych, že jsme to už prokázaly, kdybys potřebovala důkaz."
"Já vím, že to zvládneme, Nyneivo, ale přitahujeme potíže jako hnůj mouchy. Altara pomalu vře. Každý den přinese nový příběh o Dračích spřísahancích, a já vsadím svý nejlepší hedvábný šaty proti jedný z tvých starých spodniček, že polovina z nich jsou ve skutečnosti jen loupežníci, kteří budou čtyři ženy považovat za naprosto snadnou kořist. Obden budeme muset dokazovat opak. Jak jsem slyšela, tak v Murandy je ještě hůř, plno Dračích spřísahanců a loupežníků a uprchlíků z Cairhienu, kteří se bojí, že na

ně s každým dnem vpadne Drak Znovuzrozený. Soudím, že nehodláš přejít do Amadicie. Soudím, že to bude Caemlyn." Její složitý cop se lehce zavlnil, jak naklonila hlavu na stranu a tázavě zvedla obočí. "Souhlasí s tebou Elain v Unově věci?"
"Bude," zamumlala Nyneiva.
"Chápu. No, až bude, tak opatřím tolik koní, kolik bude potřeba. Ale chci, aby mi ona sama řekla, proč bychom neměly brát Una s sebou."
Z neodvolatelnosti v jejím tónu Nyneivě zahořely vzteky tváře. Kdyby Elain mile požádala, aby řekla Birgitte, že Uno zůstane tady, mohly by ho najít čekat na silnici a Birgitte by žasla nad tím, jak přesně věděl, že odjíždějí a kam. Ta ženská možná byla Elainin strážce, avšak Nyneiva občas uvažovala nad tím, která z nich dvou vlastně velí. Až najde Lana - až, ne jestli! - hodlala ho nechat odpřisáhnout přísahu, ze které by se mu zakroutily vlasy, že se bude řídit jejími rozhodnutími.
Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. S kamennou zdí nemělo smysl se hádat. Stejně dobře mohla přejít k tomu, proč vlastně Birgitte původně vyhledala.
Nedbale popošla dál do uličky, aby ji druhá žena musela následovat. Po keřích, které odsud byly vysekány, zůstaly jenom hnědé pahýly. Snažíc se vypadat nezaujatě si prohlížela tlačenici v ulici. Pořád jim nikdo nevěnoval druhý pohled. Přesto však ztišila hlas. "Musíme se dozvědět, co Tarna říká sněmovně a co ony říkají jí. Snažily jsme se to s Elain zjistit, jenže ony si schůze chrání proti odposlouchávání. Ale jenom s pomocí jediný síly. Jsou tak zaujatý tím, že by je někdo mohl odposlouchávat takhle, že zřejmě zapomněly na starý dobrý ucho na dveřích. Kdyby někdo -"
Birgitte ji studeně uťala. "Ne."
"Aspoň to zvaž. Elain nebo mě chytí spíš než tebe." Napadlo ji, že dodá, že je Elain docela chytrá, ale druhá žena si odfrkla.
"Řekla jsem ne! Od chvíle, co tě znám, jsi byla mnoho věcí, Nyneivo, ale nikdy ne hloupá. Světlo, za den dva to stejně vyhlásí veřejně."
"Potřebujeme to vědět okamžitě," zasyčela Nyneiva a spolkla "ty krávo s chlapským mozkem". Hloupá? Ovšemže nikdy nebyla hloupá! Nesmí se rozčilovat. Pokud dokáže Elain přesvědčit, aby odešly, možná tu už za den dva nebudou. Lepší tenhle pytel s hady znovu neotevírat.
Birgitte se otřásla - trochu moc nápadně, pomyslela si Nyneiva - a opřela se o luk. "Jednou mě chytily, když jsem špehovala Aes Sedai. O tři dny později mě beze všech cavyků vyhodily a já odjela ze Shaemalu hned, jak jsem se dostala ke koni. Neprojdu tím znovu, abych ti dala den, který nepotřebuješ."
Nyneiva zůstala zcela klidná. Dala si práci, aby si udržela hladkou tvář, neskřípala zuby a netahala se za cop. Byla klidná. "Nikdy jsem neslyšela žádnej příběh, kde bys špehovala Aes Sedai." Jakmile jí ta slova vyšla z úst, přála si, aby je mohla vrátit. Jádrem Birgittina tajemství bylo to, že byla Birgitte z příběhů. Nic, co by bylo s tímhle spojeno, nebylo vhodné říkat nahlas.
Birgitte měla na okamžik tvář jako z kamene, všechno ukrývala uvnitř. Stačilo to, aby se Nyneiva zachvěla. V tajemství druhé ženy bylo zabaleno příliš mnoho bolesti. Nakonec se kámen znovu změnil v maso a Birgitte si povzdechla. "Čas věci mění. Polovinu těch příběhů jsem těžko poznala i já, a tu druhou půlku vůbec ne. Už o tom nebudeme mluvit." Tohle rozhodně nebyl návrh.
Nyneiva otevřela ústa, aniž by věděla, co vlastně chce říci - její vlastní dluh k Birgitte znamenal, že nechtěla rozrývat její bolest, ale aby jí prostě odmítla dvě prosté žádosti...! - a v ústí uličky náhle promluvila třetí žena.
"Nyneivo, Janya a Delana tě chtějí okamžitě vidět."
Nyneiva se snažila nevylézt do vzduchu. Srdce jí málem vylezlo z krku.
V ústí uličky Nicola, v šatě novicky, se chvíli tvářila polekaně. Stejně tak Birgitte. Potom se však zadívala na svůj luk a vypadala pobaveně.
Nyneiva musela dvakrát polknout, než ze sebe dokázala vypravit slovo. Kolik toho ta žena slyšela?
"Jestli si myslíš, že takhle se mluví s přijatou, Nicolo, tak by ses měla rychle poučit, nebo dostaneš za vyučenou."
Tohle by měla správně říci až hotová Aes Sedai, ale štíhlá žena si chvíli Nyneivu prohlížela tmavýma očima, zvažovala a poměřovala. "Mrzí mě to, přijatá," řekla. "Pokusím se být opatrnější."

Pukrle bylo hluboké akorát pro přijatou, na coul, a i když mluvila chladným tónem, nebyl dostatečně chladný, aby jí za to Nyneiva umyla hlavu. Areina nebyla jedinou společnicí z cest, která byla zklamaná, když se o Elain a Nyneivě dozvěděla pravdu, ale Nicola souhlasila, že jejich tajemství zachová, jako by ji překvapilo, že je vůbec napadlo ji o to žádat. Potom, když zkouška ukázala, že se může naučit usměrňovat, objevil se jí v očích ten zvažující a poměřující výraz.
Nyneiva chápala až příliš dobře. Nicola neměla vrozenou jiskru - bez učení by se saidaru nikdy nedotkla - ale o jejím potenciálu se už mluvilo, o síle, kterou jednoho dne povládne, když se bude snažit. Přede dvěma lety, s větším potenciálem, než měla většina novicek za celá staletí, by vyvolala skutečné pozdvižení. To však bylo předtím, než se objevily Elain, Egwain a sama Nyneiva. Nicola nikdy nic neřekla, ale Nyneiva si byla jistá, že se hodlá Elain a Nyneivě vyrovnat, pokud ne je překonat. Nikdy nepřekročila čáru toho, co se slušelo, ale často šla přímo po ní.
Nyneiva ostře kývla. To, že ji chápala, neznamenalo, že si nepřeje, aby tu hloupou ženskou mohla nalít trojitou dávkou ostropysku za její čirou blbost. "Dej si na to pozor. Běž vyřídit Aes Sedai, že hned přijdu." Nicola znovu udělala pukrle, jenomže když se obracela, Nyneiva řekla: "Počkej." Nicola se okamžitě zastavila. Teď to tam nebylo, ale Nyneiva si byla chvilku jistá, že zahlédla záblesk - uspokojení? "Řeklas mi všecko?"
"Poslaly mě, abych ti vyřídila, že máš přijít, přijatá, a to jsem udělala." Bez chuti jako voda, co týden stojí ve džbánu.
"Co řekly? Přesně jejich slova."
"Přesně jejich slova, přijatá? Nevím, jestli si vzpomenu na jejich slova přesně, ale zkusím to. Pamatuj, že to říkaly ony, já to jenom opakuju. Janya Sedai říkala něco jako: ‚Jestli se ta hloupá holka brzy neobjeví, tak přísahám, že se pořádně neposadí, dokud nebude dost stará na to být babičkou.' A Delana Sedai řekla: ‚Tak stará bude, než se rozhodne přijít. Jestli tu nebude do čtvrt hodiny, tak z její kůže udělám prakr.'" Nicoliny oči byly nevinnost sama. Zároveň však pozorné. "To bylo asi před dvaceti minutami, přijatá. Možná o něco dřív."
Nyneiva málem znovu polkla. - To, že Aes Sedai nemohly lhát, ještě neznamenalo, že každou hrozbu splní doslova, ale občas byl ten rozdíl tak malý, že by z toho vrabec umřel hlady. Kdyby tu byl kdokoliv jiný než Nicola, byla by vyjekla: "Och, Světlo!" a utíkala by. Ne však při pohledu těchhle očí. Ne před ženou, která si zřejmě schovávala seznam jejích slabostí. "V tom případě asi nemusíš utíkat přede mnou. Jdi si po svým." Obrátila se k Nicolině úkloně zády, jako by jí na tom vůbec nezáleželo, a promluvila k Birgitte. "Promluvíme si později. Radím ti, abys zatím nic nepodnikala." S trochou štěstí ji to udrží stranou od Una. S hodně velkou dávkou štěstí.
"Zvážím tvou radu," odrušila Birgitte vážně, ale ve směsi soucitu a pobavení v jejím výraze nic vážného nebylo. Ta ženská Aes Sedai znala. Jistým způsobem věděla o Aes Sedai víc než kterákoliv Aes Sedai. Nedalo se dělat nic jiného než přijmout a doufat. Když Nyneiva vykročila na ulici, Nicola se k ní připojila. "Řekla jsem ti, aby sis šla po svým."
"Řekly mně, abych se vrátila, až tě najdu, přijatá. To je nějaká z tvých bylinek? Proč používáš bylinky? Je to snad proto, že nemůžeš -? Odpusť, přijatá. O tom jsem se zmiňovat neměla."
Nyneiva zamrkala na pytlík se šantou, který měla v ruce - nevzpomínala si, že ho vyndávala - a nacpala ho zpátky do váčku. Chtěla sežvýkat celý sáček lístků. Omluvy ani její příčiny si nevšímala. První bylo jistojistě stejně neupřímné jako to druhé naschvál. "Používám bylinky, neboť léčení není vždycky nezbytný." Budou s tím žluté nesouhlasit, jestli se to k nim dostane? Žluté bylinami opovrhovaly. Zřejmě je zajímaly jenom choroby, které potřebovaly léčení. Nebo aspoň ty, kde léčení nebylo jako rozbíjet pekanové ořechy kladivem. Co to tu vyvádí, dělat si starosti kvůli tomu, co řekla Nicole, propřípad, že by se to doneslo Aes Sedai? Ta ženská byla mladší novicka, bez ohledu na to, jak se dívala na ni a na Elain. Nezáleželo na tom, jak se na ně dívá. "Buď zticha," vyjela podrážděně. "Chci přemýšlet."
A Nicola skutečně byla zticha, když se proplétaly přeplněnými ulicemi, ale Nyneiva měla dojem, že jde neochotně. Třeba si to jenom představovala, ale Nyneivu začala bolet kolena, jak se s ní snažila udržet pomalý krok. Za žádných okolností nedopustí, aby ji Nicola viděla spěchat.
Z té situace ji začalo pálit v břiše. Mezi těmi, které mohly Aes Sedai poslat, aby ji sehnaly, si bylo těžké představit někoho horšího než Nicolu s jejíma očima. Birgitte už nejspíš běží za Unem. Přísedící nejspíš

oznamují, že jsou připravené pokleknout a políbit Elaidě prsten. Seve a Jaril nejspíš vykládají Sheriam, že nepoznají "Marigan" od divoké husy. Byl to takový ten den, a roztavené slunce stálo na bezmračné obloze teprve na čtvrtině cesty k zenitu.

Janya a Delana čekaly v předním pokoji domku, o nějž se dělily se třemi dalšími Aes Sedai. Každá měla samozřejmě vlastní ložnicí jen sama pro sebe. Každé adžah mělo dům pro své schůzky, ale Aes Sedai byly roztroušené po celé vesnici podle toho, jak sempřicházely. Janya se mračila do podlahy, špulila rty a zřejmě si nevšimla, že vstoupily. Světlovlasá Delana však - s vlasy tak světlými, že se nedalo poznat, jestli je již má bílé nebo ne - Delana na ně zaostřila stejně světle modré oči, jakmile se objevily. Nicola nadskočila. Nyneivě by se to líbilo víc, kdyby to samé neudělala taky. Rozložitá šedá měla obvykle oči stejné jako kterákoliv Aes Sedai, ale když je na vás skutečně zaostřila, jako by kromě vás nic jiného neexistovalo. Někteří tvrdili, že Delana je tak úspěšná vyjednavačka, protože obě strany se dohodnou už jen proto, aby na ně přestala civět. Okamžitě jste začali vzpomínat, co jste udělali špatně, i když jste nic špatného neudělali. Seznam, který se Nyneivě vynořil v hlavě, způsobil, že se klaněla stejně hluboko jako Nicola dřív, než si to uvědomila.

"Aha," řekla Janya a zamrkala, jako by vyskočily z podlahy, "tady jste."

"Odpusť mi to zpoždění," pospíšila si Nyneiva. Ať si Nicola vyslechne, co chtěla. Delana zírala na ni, ne na Nicolu. "Ztratila jsem pojem o čase a -"

"To je jedno." Delana měla na ženu hluboký hlas, její přízvuk byl hrdelní ozvěnou Unovy shienarštiny. Na tak korpulentní ženskou byl kupodivu melodický, ale ona byla Delana na někoho tak objemného podivně půvabná. "Nicolo, zmiz odsud. Do příští lekce budeš běhat s pochůzkami pro Faolain." Nicola nemarnila čas dalším pukrletem a vyrazila ze dveří. Možná si chtěla poslechnout, co Aes Sedai řeknou Nyneivě kvůli tomu zpoždění, ale s Aes Sedai nikdo čáry nepřekračoval.

Nyneivě by bylo úplně jedno, kdyby Nicole narostla křídla. Právě si uvědomila, že na stole, kde Aes Sedai jídávaly, není kalamář, miska s pískem, brk ani papír. Nic z toho, co bude potřebovat. Měla si to snad přinést s sebou? Delana na ni pořád zírala. Ta ženská nikdy na nikoho nezírala tak dlouho. Nikdy nezírala na nikoho, aniž by k tomu měla důvod.

"Chtěla bys studený mátový čaj?" zeptala se Janya, a teď zamrkala Nyneiva. "Myslím, že čaj dost uklidňuje. Kdysi jsem zjistila, že usnadňuje konverzaci." Nečekajíc na odpověď, ptáčku podobná hnědá sestra začala z modře pruhovaného čajníku na kredenci nalévat do nesourodých šálků. Místo jedné nohy měl kredenc kámen. Aes Sedai sice měly víc prostoru, ale jejich nábytek byl stejně otlučený. "Dohodly jsme se s Delanou, že naše poznámky ještě chvíli počkají. Místo toho si promluvíme. Med? Já raději bez. Ta sladkost kazí chuť. Mladé ženy vždycky chtějí svůj med. Takové nádherné věci děláte s Elain."

Delana si hlasitě odkašlala a Janya se na ni podívala. Po chvíli řekla: "Aha, ano."

Delana od stolu doprostřed místnosti vytáhla židli. S rákosovým výpletem. Od chvíle, kdy se Janya zmínila o konverzaci, Nyneiva věděla, že nepůjde jen o to. Delana jí kývla k židli a Nyneiva se posadila jen na krajíček a přijala šálek na otlučeném podšálku od Janyi s tichým: "Děkuju, Aes Sedai." Nemusela čekat dlouho.

"Pověz nám o Randu al'Thorovi," vyzvala ji Janya. Vypadalo to, že chce říci víc, ale Delana si znovu odkašlala. Janya zamrkala, odmlčela se a usrkla čaj. Stály z boku vedle Nyneiviny židle. Delana se na ni podívala, pak si povzdechla a usměrnila si třetí šálek. Ten přeletěl přes pokoj. Delana se znovu soustředila na Nyneivu, až se zdálo, že jí provrtá díry do hlavy, a Janya byla naprosto ztracená v myšlenkách a možná ji vůbec neviděla.

"Řekla jsem vám všecko, co vím," povzdechla si Nyneiva. "No, Aes Sedai jsem to řekla." A opravdu řekla. Nic, co věděla, mu nemohlo ublížit - aspoň ne víc než to, čím byl - a mohlo pomoci, kdyby přiměla sestry, aby v něm viděly muže. Ne muže, který může usměrňovat, ale jenom muže. S Drakem Znovuzrozeným to nebyl zrovna snadný úkol.

"Netrucuj," štěkla Delana. "A nevykrucuj se." Nyneiva postavila šálek zpátky na talířek a otřela si zápěstí do sukně.

"Dítě," ozvala se nyní Janya, které z hlasu málem ukapával soucit. "Vím, že si myslíš, žes řekla všechno, co víš, ale Delana... Nemyslím, že by sis něco nechala pro sebe schválně -"

"Proč by ne?" vyjela znovu Delana. "Narodila se ve stejné vesnici. Dívala se, jak vyrůstá. Mohla by mu

být věrnější než Bílé věži." Její ostrý pohled znovu dopadl na Nyneivu. "Pověz nám něco, cos ještě neřekla. Slyšela jsem všechny tvoje povídačky, holka, takže to poznám."
"Zkus to, dítě. Jsem si jistá, že nechceš, aby se na tebe Delana rozzlobila. No -" Janya se na další odkašlání zase odmlčela.
Nyneiva doufala, že si myslí, že to, jak jí šálek rachotí na podšálku, znamená, že je taky roztřesená. Přivlečou ji sem málem bezsebe hrůzou - ne, ne hrůzou, ale přinejmenším starostmi - kvůli tomu, jak rozzlobené by mohly být, a nyní tohle. Být v blízkosti Aes Sedai vás naučilo pozorně poslouchat. Ani tak jste ještě nemuseli zjistit, co skutečně chtějí, ale měli jste větší šanci, než když jste poslouchali jen napůl ucha, jako to většina lidí obvykle dělá. Žádná ve skutečnosti neřekla nahlas, že si myslí, že si Nyneiva nechává něco pro sebe. Jenom ji chtěly vyděsit pro případ, že by z ní mohly něco vytřást. Ona se jich nebála. No, ne moc. Byla bez sebe vzteky.
"Když byl malý," řekla opatrně, "přijímal tresty bez dohadování, když si myslel, že si to zaslouží, ale když si to nemyslel, rval se až do posledního dechu."
Delana si odfrkla. "Tohle bys řekla každému, kdo by poslouchal. Něco jiného. Rychle!"
"Můžete ho vést nebo ho přesvědčit, ale nenechá se tlačit. Zaryje se na místě, kdyby si myslel, že jste -"
"A tohle." S rukama na širokých kyčlích se Delana sklonila, až měla hlavu v Nyneivině úrovni. Nyneiva si skoro přála, aby na ni zase civěla Nicola. "Něco, cos neřekla každé kuchtě a pračce v Salidaru."
"Snaž se, dítě," řekla Janya a kupodivu to nechala tak.
Kopaly dál, Janya soucitně vybízela, Delana nemilosrdně ryla a z Nyneivy vykutala každý ždibec, na který si vzpomněla. Žádnou úlevu si tím nevysloužila. Všechno to už říkala tolikrát, že ty kousky poznala podle chuti. Jak laskavě poznamenala Delana. Ne tak laskavě. Než se Nyneivě podařilo napít čaje, chutnal vyčichle a z jeho sladkosti se jí málem zkroutil jazyk. Janya zřejmě skutečně věřila, že mladé ženy mají rády hodně medu. Dopoledne ubíhalo pomalu. Velmi pomalu.
"Takhle se ale nikam nedostaneme," prohlásila Delana nakonec a mračila se na Nyneivu, jako by to všechno byla její chyba.
"Takže můžu jít?" zeptala se Nyneiva unaveně. Každou kapku potu, která ji smáčela, jako by z ní vyždímaly. Cítila se ochrnutá. Taky chtěla obě ty chladné aessedaiovské tváře zliskat.
Delana a Janya si vyměnily pohledy. Šedá jen pokrčila rameny a odešla ke kredenci pro další šálek čaje.
"Ovšemže můžeš," řekla Janya. "Vím, že to pro tebe musí být těžké, ale my skutečně potřebujeme znát Randa al'Thora lépe, než se zná sám, jestli máme rozhodnout, co je nejlepší. Jinak by všechno mohlo skončit katastrofou. Ach, no ano. Vedla sis velmi dobře, dítě. Ale já od tebe taky nic jiného nečekala. Každý, kdo dokáže přijít s takovými objevy jako ty, s tvým omezením... no, nečekám od tebe nic menšího než skvělý výkon. A když si pomyslím..."
Ještě chvíli jí trvalo, než zmlkla a nechala Nyneivu vypotácet ven. Nyneiva se skutečně jen potácela, podlamovala se jí kolena. Všichni o ní mluvili. Ovšemže ano. Měla poslechnout Elain a nechat všechny ty takzvané objevy jí. Moghedien měla pravdu. Dřív anebo později začnou pátrat po tom, jak to udělala. Aby se mohly rozhodnout, co je nejlepší, vyhnout se katastrofě. Neměla nejmenší ponětí, jak se hodlají zachovat k Randovi.
Pohledem na slunce zjistila, že stojí již téměř v zenitu a ona jde pozdě na schůzku s Theodrin. Aspoň měla tentokrát opravdu dobrou výmluvu.
Theodrinin domek - kde bydlela se dvěma tucty dalších žen -ležel za Menší věží. Nyneiva zpomalila, když dorazila k bývalému zájezdnímu hostinci. Houf strážců před ním u Garetha Brynea byl důkazem, že setkání ještě pokračuje. Zbytek hněvu jí umožnil vidět ochranu - těsnou plochou kupoli většinou z ohně a vzduchu s příměsí vody. Mihotala se jí před očima přes celou budovu a uzel ji svádivě držel. Dotknout se tohoto uzlu by znamenalo nabídnout svou kůži jircháři. V ulici byla spousta Aes Sedai. Občas některý ze strážců prošel dovnitř nebo ven z té kupole, která pro něj byla neviditelná, jak se jedna skupinka rozešla a další utvořila. Byla to ta samá ochrana, kterou se Elain nepodařilo proniknout. Štít proti odposlouchávání. S pomocí jediné síly.
Theodrinin domek stál asi o sto kroků dál v ulici, ale Nyneiva zahnula na dvorek vedle domu s doškovou střechou, jenom o dva domy za bývalým hostincem. Rozvrzaný prkenný plot obklopoval maličký plácek se seschlým bylím za domem, ale byla v něm branka, visící na jednom pantu, téměř celém pokrytém rzí.

Když branku otevřela, vražedně to zaskřípělo. Nyneiva se spěšně rozhlédla kolem sebe - v oknech nikdo nebyl, ani na ulici, pokud viděla - nazdvihla si suknice a proběhla do úzké uličky, která náhodou vedla kolem pokoje, jejž sdílela s Elain.
Na jistou chvíli poněkud zaváhala, otřela si zpocené dlaně do šatů a vzpomněla si, co říkala Birgitte. V tomto okamžiku docelajistě věděla, že je v srdci zbabělá, jakkoliv tuto skutečnost nenáviděla. Kdysi si o sobě myslela, že je dost odvážná. Ne hrdinka jako Birgitte, ale přece jen dost odvážná. Svět ji však poučil. Z pouhého pomyšlení na to, co by jí sestry udělaly, kdyby ji chytily, se jí chtělo otočit a utíkat za Theodrin. Naděje, že skutečně najde okno do místnosti, kde zasedají přísedící, byla nesmírně malá. Nemožně malá.
Zkusila si navlhčit rty - jak mohla mít v ústech takové sucho, když byla jinak celá mokrá? - a plížila se blíž. Jednou by se chtěla dovědět, jaké to je, být odvážná jako Birgitte nebo Elain, ne být zbabělá. Ochrana nesvrběla, když jí prošla. Vůbec ji necítila. Věděla, že tomu tak bude. Dotknout se jí nemohlo ničemu uškodit, ale ona se přitiskla k drsné kamenné zdi. O obličej se jí otřely popínavky držící se v puklinách.
Pomalu se kradla k nejbližšímu oknu v přízemí - a pak se málem obrátila a odešla. Bylo pevně zavřené, sklo pryč, nahrazené nyní naolejovanou látkou, která možná dovnitř propouštěla světlo, jí však rozhodně nedovolovala něco uvidět. Nebo uslyšet. Tedy, pokud někdo na druhé straně byl, neunikl ven ani hlásek.
Nyneiva se zhluboka nadechla a plížila se k dalšímu oknu. Tady byla taky nahrazena jedna tabulka, ale ostatními byl vidět otlučený, kdysi zdobený stůl pokrytý papíry a kalamáři, několik židlí a jinak prázdná místnost.
Nyneiva zamumlala nadávku, kterou slyšela od Elain - ta holka jich měla schované překvapivé množství - a hmatala podél drsného kamene. Třetí okno bylo otevřené. Přitiskla nos blíž. A ucukla. Skutečně nevěřila, že něco zjistí, ale tady byla Tarna. Ne s přísedícími, ale se Sheriam, Myrelle a zbytkem té bandy. Kdyby jí tak prudce nebušilo srdce, byla by slyšela jejich hlasy dřív, než se podívala.
Klekla si a připlazila se co nejblíž pod parapet tak, aby ji ty vevnitř ani v nejmenším nezahlédly. Spodek okenního parapetu se jí otíral o hlavu.
"...jistá, že tohle je zpráva, kterou chcete, abych vyřídila?" Ten ocelový hlas musel patřit Tarně. "Žádáte víc času k uvážení? Co je tu ještě k uvážení?"
"Sněmovna -" začala Sheriam.
"Sněmovna," prskla poselkyně Věže. "Nemyslete si, že nevím, kde leží moc. Ta takzvaná sněmovna si myslí, co jí vás šest řekne, aby si myslela."
"Sněmovna žádala víc času," pronesla pevně Beonin. "Kdo může říct, k jakému rozhodnutí dojde?"
"Elaida bude muset počkat, než uslyší jejich rozhodnutí," řekla Morvrin ve slušné nápodobě Tarnina ledového tónu. "Copak nemůže chvíli počkat, aby zařídila, že Bílá věž bude znovu jednotná?"
Tarnina odpověď ale byla ještě chladnější. "Donesu vaši... zprávu sněmovny... amyrlin. Uvidíme, co si o tom bude myslet." Otevřely se dveře a zavřely se s ostrým prásknutím.
Nyneiva málem zoufale ječela. Teď znala odpověď, ale ne otázku. Kdyby ji jen Janya a Delana propustily o chvíli dříve. No, bylo to lepší než nic. Lepší než "Vrátíme se a budeme poslouchat Elaidu". Nemělo smysl zůstávat a riskovat, že se sem někdo podívá a uvidí ji.
Začala se plížit pryč a Myrelle řekla: "Třeba bychom měly poslat zprávu. Třeba bychom ji mohly prostě povolat." Nyneiva se zamračila a zůstala. Koho?
"Je třeba dodržet formule," prohlásila Morvrin drsně. "Je třeba se řídit správným obřadem."
Těsně po ní promluvila Beonin pevným tónem. "Musíme dodržet každou literu zákona. Maličké uklouznutí, a použijí ho proti nám."
"A co když jsme udělaly chybu?" Carlinya mluvila ohnivě, snad poprvé ve svém životě. "Jak dlouho ještě máme čekat? Jak dlouho se odvážíme čekat?"
"Dokud to bude potřeba," odrušila Morvrin.
"Dokud budeme muset." To byla Beonin. "Nečekala jsem takhle dlouho na poslušné dítě, abych teď opustila všechny naše plány."
Z nějakého důvodu po tom následovalo ticho, ačkoliv Nyneiva slyšela některou mumlat "poslušné", jako by to slovo zkoušela. Jaké dítě? Novicku, nebo přijatou? Nedávalo to smysl. Sestry nikdy nečekaly na

novicky nebo přijaté.
"Zašly jsme příliš daleko, abychom se mohly vrátit, Carlinyo," pronesla Sheriam nakonec. "Buď ji sem přivedeme a zajistíme, že udělá, co má, nebo necháme všechno na sněmovně a budeme doufat, že nás nedovede ke katastrofě." Z jejího tónu to považovala za naději pro hlupáky.
"Jedno uklouznutí," řekla Carlinya chladně, ještě chladněji než obvykle, "a všechny skončíme s hlavou na kůlech."
"Ale kdo je na ty kůly nabodne?" zeptala se Anaiya zamyšleně. "Elaida, sněmovna, nebo Rand al'Thor?"
Ticho se táhlo, zašustily suknice a dveře se znovu otevřely a zavřely.
Nyneiva se odvážila nahlédnout dovnitř. Místnost byla prázdná. Znechuceně zaprskala. To, že chtěly čekat, bylo jen malou útěchou. Konečná odpověď pořád mohla znít jakkoliv. Anaiyina poznámka ukazovala, že se stále ještě bojí Randa stejně jako Elaidy. Možná víc. Elaida nesbírala muže, kteří uměli usměrňovat. A kdo bylo to "poslušné dítě"? To nebylo podstatné. Mohly spřádat padesát intrik, o nichž nic nevěděla.
Ochrana zmizela a Nyneiva nadskočila. Už měla dávno zmizet. Vyškrábala se na nohy a začala si důkladně oprašovat kolena, když odstupovala ode zdi. Udělala však jenom jeden krok. Zarazila se, skloněná, s rukama na špinavých kolenou, a zírala na Theodrin.
Domanka s tvářemi jako jablíčka se jí podívala do očí a neřekla ani ň.
Nyneiva spěšně zvážila a zavrhla hloupé tvrzení, že hledala něco, co upustila. Místo toho se narovnala a pomalu vykročila k druhé ženě, jako by nebylo třeba něco vysvětlovat. Theodrin se k ní mlčky připojila s rukama zkříženýma na prsou. Nyneiva zvažovala svoje možnosti. Mohla by Theodrin praštit po hlavě a zmizet. Mohla by padnout na kolena a žebrat. V obou možnostech sice bylo na její způsob myšlení hodně špatného, jenomže ona nemohla přijít s ničím mezi tím.
"Zůstala jsi klidná?" zeptala se Theodrin s pohledem upřeným před sebe.
Nyneiva sebou trhla. Tenhle příkaz jí druhá žena dala po včerejším pokusu prolomit blok. Zůstat v klidu, velkém klidu. Myslet jen klidně, vyrovnaně. "Ovšem," chabě se zasmála. "Co by mě tady mohlo rozčílit?"
"To je dobře," řekla Theodrin vážně. "Dneska tě chci naučit něco trochu... přímějšího."
Nyneiva se na ni podívala. Žádné otázky? Žádná obvinění? Podle toho, jak se dnešek odvíjel, nemohla uvěřit, že z toho vyvázne tak lehce.
Neohlédla se na kamennou budovu, takže neviděla ženu, která z okna v druhém poschodí sledovala ji a Theodrin.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

a'dam: Nástroj sloužící k ovládání ženy, který dokáže usměrňovat, a použít ho může pouze žena, která sama umí usměrňovat, či žena, která se usměrňování může naučit, na žádnou ženu, která usměrňovat nedokáže, nefunguje. Vytváří propojení mezi dvěma ženami. Seanchanská verze se skládá z obojku a náramku propojených vodítkem, vše ze stříbřitého kovu. Je-li se ženou skrze a'dam propojen muž, s největší pravděpodobností skončí oba mrtví. Když se muž, který dokáže usměrňovat, a'damu, který má na sobě žena, ježsama může usměrňovat, jen dotkne, výsledkem může být silná bolest. Viz též propojení; Seanchané.
adžah: Společenství Aes Sedai, je jich sedm a rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Všechny Aes Sedai, kromě amyrlin, jsou členky jednoho z adžah. Každé se při užívání jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovládnout sílu. Hnědé adžah upustilo od vměšování se do světských záležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se většinou vystříhá světa i světských vědomostí a oddává se otázkám filozofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek nazývané bojové adžah) se připravuje na Tarmon Gai'don, žluté se soustřeďují na studium léčení a modré sestry se zabývají světskými záležitostmi a právem. Šedé jsou vyjednavačky, hledající soulad a souhlas. Pověsti o černých adžah, oddaných službě Temnému, jsou oficiálně a důrazně popírány.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jedinými Aes Sedai, co přežily, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, dokonce je nenávidí. Je jim kladeno za vinu Rozbití světa a tvrdí se o nich, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen málo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde takové spojení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňování jediné síly získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stárnutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz též adžah; amyrlinin stolec; Rozbití světa.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Než zabijí, zakrývají si obličej. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Jsou rozděleni do dvanácti kmenů: Chareen, Codarra, Daryne, Goshien, Miagoma, Nakai, Reyn, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad a Tomanelle. Každý kmen je rozdělen do klanů. Občas se hovoří o třináctém kmeni, Kmeni, jenž není, kmeni Jenn, jehož příslušníci postavili Rhuidean. Každý ví, že Aielové údajně zklamali Aes Sedai a byli za tento hřích vykázáni do Aielské pustiny, a pokud Aes Sedai ještě někdy zklamou, budou zničeni. Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva; bezútěsnost; gai'šain; Rhuidean.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody východně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, protože Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatními lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani mají zaručen volný průchod, i když se Aielové vyhýbají veškerému styku s Tuatha'any, které nazývají "Ztracení". Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z dvanácti válečných

společenstev. Jsou to Černé oči (Seia Doon), Orlí bratři (Far Aldazar Din), Běžci úsvitu (Rahien Sorei), Nože v ruce (Sovin Nai), Horští tanečníci (Hama N'dore), Noční oštěpy (Cor Darei), Kamenní psi (Shae'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor), Děvy oštěpu (Far Dareis Mai), Hromoví chodci (Sha'mad Conde), Pravé krve (Tain Shari) a Hledači vody (Duahde Mahdi'in). Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Kamenní psi bývají často používáni jako zadní stráž při ústupu, kdežto Děvy zase jako zvědové. Kmeny Aielů na sebe často pořádají nájezdy a bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy existuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.

aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman podťal avendoralderu, čtyři kmeny překročily Páteř světa. Aielové vyloupili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a vesnic a střet se rozšířil i do Andoru a Tearu. Obvyklý názor je, že Aielové byli nakonec poraženi v bitvě pod Zářícími hradbami před Tar Valonem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Aielové dokončili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendoraldera; Cairhien; Páteř světa.

Altara: Stát na pobřeží Bouřlivého moře, ačkoliv ho popravdě řečeno sjednocuje jen o málo víc než právě to jméno. Lidé Altary se nejdřív považují za obyvatele toho kterého města či vesnice nebo za poddané toho kterého urozeného pána či paní, a teprve pak, pokud vůbec, za Altařany. Málokterý šlechtic platí daně koruně či jí slouží víc než jen sliby, a i ty jsou často jen vágní. Vládce Altary (v současné době je to královna Tylin Quintara z rodu Mitsobarů) je málokdy víc než prostě nejmocnější šlechtic v zemi, a občas dokonce ani to ne. Větrný trůn má tak malou moc, že nejeden mocný urozenec ohrnul nos nad tím, že by na něj měl usednout, i když by byl mohl.

amyrlinin stolec: (1.) Nejvyšší představená Aes Sedai. Doživotně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zelené adžah") každého adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se společensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.

Amys: Moudrá z Držby Chladné skály, která umí chodit ve snech. Aielanka z klanu Devět údolí Taardad Aielů. Manželka Rhuarka, sestra-žena Lian, která je správkyní střechy Držby Chladné skály, a sestra-matka Aviendze.

Andor: Bohatý stát, jenž se, přinejmenším na mapě, táhne od pohoří Oparů k řece Erinin, ačkoliv moc královen již po několik pokolení nesahá dál na západ než k řece Manetherendrelle. Viz též dědička.

angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je schopen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. Některé byly vyrobeny tak, aby je mohly používat ženy, jiné pro muže. Pověsti o angrialu, který by mohli používat jak muži, tak ženy, nebyly nikdy potvrzeny. O jejich výrobě již není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též usměrňování; sa angrial; ter'angrial.

Arad Doman: Stát u Arythského oceánu. V současné době rozerván občanskou válkou a zároveň boji proti těm, kteří se prohlásili za stoupence Draka Znovuzrozeného, a proti Tarabonu. Většina domanských kupců jsou ženy, a rčení "nechat muže obchodovat s Domankou" znamená dělat něco velice nemoudrého. Domanské ženy jsou vyhlášené - či spíše nechvalně známé - svou krásou, svůdností a pohoršujícím odíváním.

Artuš Jestřábí křídlo: Bájný král, Artuš Pendrag Tanreall. Vládl v letech 943-994 SR. Sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojska přes Arythský oceán (992 SR), ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jestřába v letu. Viz též stoletá válka.

Atha'an Miere: Viz Mořský národ.

avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož avendesory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje nějaké spojení.

Bair: Moudrá z klanu Haido Shaarad Aielů. Chodí ve snech. Nemůže usměrňovat. Viz též chození ve snech.

bělokabátníci: Viz děti Světla.
Berelain sur Pendrag: První z Mayene, Světlem požehnaná, obránkyně Vln, hlava rodu Paeron. Překrásná a svéhlavá mladá žena, zkušená vladařka. Viz též Mayene.
bezútěsnost: Termín, kterým Aielové označují účinek, jaký na mnohé z nich mělo zjištění, že jejich předkové nebyli vždycky zuřiví válečníci, ale přísní pacifisté, kteří byli během Rozbití světa a v následujících letech donuceni se bránit. Mnozí mají pocit, že právě tímto zklamali Aes Sedai. Někteří pak odhodili oštěpy a utekli. Jiní odmítli svléknout gai'šainskou bílou, i když jim služba již skončila. Ještě další popírají, že je to pravda, a s tím také popírají, že Rand al'Thor je skutečný Car'a'carn. Ti se buď vracejí do Aielské pustiny, nebo se odcházejí připojit k Shaidům, již proti němu stojí. Viz též Aielové; Aielská pustina; Car'a'carn; gai'šain.
Bílá věž: Středisko a srdce moci Aes Sedai, umístěné ve středu velkého ostrovního města Tar Valonu.
Birgitte: Hrdinka z pověstí a příběhů, vyhlášená svou krásou téměř tolik jako svou chrabrostí a zručností při lukostřelbě. Nosí prý stříbrný luk a stříbrné šípy, s nimiž nikdy nechybí. Jedna z hrdinů, kteří přicházejí na zavolání Valerského rohu. Vždy je spojena s hrdinným šermířem Gaidalem Cainem. Až na svou krásu a umění lukostřelby není skutečná Birgitte té z příběhů vůbec podobná. Viz též Valerský roh.
Bryne, Gareth: Bývalý hlavní kapitán královniny gardy v Andoru. Královnou Morgasou poslán do vyhnanství. Je považován za největšího z žijících generálů. V erbu rodu Bryneů je divoký tur s Růžovou korunou Andoru kolem krku. Osobním znakem Garetha Brynea jsou tři pětihroté zlaté hvězdy.
cadin'sor: Oděv aielských válečníků. Kabátec a spodky v hnědých a šedých odstínech, které splývají se skalami nebo stíny, doplněné měkkými, po kolena vysokými botami přivazovanými tkanicemi. Ve starém jazyce "pracovní oděv", ačkoliv je to samozřejmě nepřesný překlad.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky poblíž Páteře světa, takže bylo nezbytné dovážet obilí. Zavraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou válku o následnictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obilí a nastal hladomor. Město oblehli Shaidové, někteří lidé to začali nazývat druhá aielská válka. Toto obležení rozehnali jiní Aielové pod velení Randa al'Thora. Na vlajce Cairhienu je v modrém poli vycházející zlaté slunce. Viz též aielská válka.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze dotknout. Křišťálový meč kdysi držený v Tearském Kameni. Velice silný sa'angrial, jejž může používat muž. Jeho vynesení z komnaty zvané Srdce Kamene bylo, spolu s pádem Tearského Kamene, jedním z nejdůležitějších znamení příchodu Draka Znovuzrozeného a toho, že se blíží Tarmon Gai'don. Rand al'Thor jej vyzvedl a znovu do Srdce vrátil a zarazil do kamene. Viz též Drak Znovuzrozený; sa'angrial; Tearský Kámen.
Carridin, Jaichim: Inkvizitor ruky Světla, vysoký důstojník dětí Světla a temný druh.
Deana Aryman: Amyrlin, jež zachránila Bílou věž před pohromou, kterou jí způsobila Bonwhin, když se pokusila ovládnout Artuše Jestřábí křídlo. Narozená circa 920 SR ve vsi Salidar v Eharonu, 992 SR byla z modrého adžah povýšena na amyrlin. Přisuzují se jí zásluhy za to, že přesvědčila Sourana Maravaile, aby po Artušově smrti zrušil obléhání Tar Valonu (jež se začalo 975 SR). Deana vrátila Věži její prestiž a věří se, že v čase své smrti 1084 SR, po pádu z koně, právě téměř přesvědčila šlechtice válčící o pozůstaky říše Jestřábího křídla, aby přijali vedení Bílé věže jako prostředku k nastolení jednoty v zemi. Viz též amyrlinin stolec; Artuš Jestřábí křídlo.
dědička: Titul následnice andorského Lvího trůnu. Nemá-li královna dceru, přechází trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuznou. Neshody ohledně toho, kdo přesně je nejbližší pokrevná příbuzná, několikrát vedlo k zápasům o moc, z nichž poslední byl "boj o nástupnictví" - tak se nazývá v Andoru, jinde pak "třetí válka o andorské nástupnictví" - jenž na trůn přivedl Morgasu z rodu Trakandů.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, nemá svazky s žádným státem a je odhodláno porazit Temného a zničit všechny temné druhy. Založeno během stoleté války na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci. Jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Aes Sedai a všechny, kdož je podporují, považují za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Tazatelé.

divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a přežije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto přehrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňovatelek. Termín se často používá jako urážka.
Dračí proroctví: Poměrně málo známá, mimo kruhy vzdělanců zřídkakdy zmiňovaná proroctví, o nichž pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen. A že Luis Therin Telamon, Drak, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Podle proroctví zachrání svět - a rozbije ho znovu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stínu, což se událo asi před třemi tisíci lety. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin zabil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Jméno dané různým mužům, kteří se prohlásili za Draka Znovuzrozeného. Někteří dokonce začali války, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to dokázalo. Nicméně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili proroctví týkající se Draka. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat dokázali, byli nejsilnější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43), Logain (997 NE) a Mazrim Taim (998 NE). Viz též Drak Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle Dračích proroctví muž, který je znovu zrozeným Luisem Therinem Rodovrahem. Většina lidí, ne však všichni, uznávají, že Rand al'Thor je Drakem Znovuzrozeným. Viz též Dračí proroctví; Drak, falešný; Drak.
država: Ogierská domovina. Veliké množství držav bylo od Rozbití světa úplně opuštěno. Jsou nějakým způsobem, který již nikdo nezná, chráněny, takže v nich Aes Sedai nemohou vůbec usměrňovat jedinou sílu, dokonce ani vycítit existenci pravého zdroje. Pokusy ovládnout jedinou sílu z vnější strany državy nemají naprosto žádný vliv uvnitř hranic državy. Do državy žádný trollok nevstoupí, pokud není poháněn, a dokonce i myrddraal to udělá pouze v případě nejvyšší nouze, i to však pouze váhavě a s odporem. Dokonce ani temní druzi, pokud jsou Temnému skutečně oddáni, se v državě necítí dobře.
Elaida do Avriny a'Roihan: Aes Sedai, původně z červeného adžah, nyní povýšena na amyrlinin stolec. Kdysi radila královně Morgase z Andoru. Občas je schopná věštění.
Fain, Padan: Kdysi forman obchodující ve Dvouříčí a temný druh, byl přetvořen v Shayol Ghulu nejen k tomu, aby byl schopen nalézt mladého muže, jenž se měl stát Drakem Znovuzrozeným, jako lovecký pes hledá kořist pro lovce, ale také mu byla tato potřeba vkořeněna. Z bolesti tohoto procesu se ve Fainovi zrodila nenávist jak k Temnému, tak k Randu alThorovi. Když sledoval al'Thora, setkal se s duší Mordetha lapenou v Shadar Logothu, a tato duše se pokusila převzít Fainovo tělo. Ale vzhledem tomu, co z Faina udělali, výsledkem je sloučenina, jež je většinou Fainem a jež má mnohem větší schopnosti, než oba muži měli původně, ačkoliv jim Fain ještě plně nerozumí. Většina lidí cítí strach z myrddraalova pohledu. Myrddraalové cítí strach z Fainova pohledu.
Far Dareis Mai: Ve starém jazyce doslova "Děva oštěpu". Aielské válečné společenstvo, které na rozdíl od ostatních přijímá pouze ženy a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve spolku, ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Viz též Aielové; aielská válečná společenstva.
gaidin: Ve starém jazyce "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
gai'šain: Ve starém jazyce "zaslíben míru v bitvě", což je asi nejpřesnější možný výklad. Od Aiela, jenž během bitvy či nájezdu padne do zajetí jiného Aiela, vyžaduje ji'e'toh, aby rok a den pokorně a poslušně sloužil tomu či té, kdo ho zajal, nedotkl se žádné zbraně a nespáchal žádné násilí. Moudrá, kovář, dítě či žena s dítětem pod deset let nesmí být jati jako gai'šainové.
Galad: urozený pán Galadedrid Damodred: Nevlastní bratr Elain a Gawyna, s nimiž má stejného otce, Taringaila Damodreda. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bratr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů,

až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar. Jejich dějiny jsou dějinami nepřetržitých nájezdů a válek proti trollokům a myrddraalům. Viz též Velká Morna.
hra rodů: Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy, ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když dosáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou. Také známa jako velká hra rodů a občas i pod svým jménem ve starém jazyce daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopni usměrňovat jedinou sílu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veliteli vojů trolloků, myrddraalů a temných druhů. Méně vzdělanými lidmi občas zaměňováni se Zaprodanci.
chození ve snech: Aielský výraz pro činnosti, kdy je žena schopna vstoupit do Tel'aran'rhiodu, vykládat sny a mluvit s jinými lidmi v jejich snech. Aes Sedai ten termín používají také, hovoří o snílcích, ale jen zřídka. Viz též nadání; Tel'aran'rhiod.
lllian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stejného jména.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úplně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo lidí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schopností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí, či nikoliv, snad si ani neuvědomují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje jen jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není vůbec žádný muž schopen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidín. Viz též Aes Sedai; usměrňování; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Juilin Sandar: Lovec zlodějů z Tearu.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými záplatami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí jeden věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zanechá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, pak do mýtů, a ve chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé projde větší změnou.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který dokáže usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Pokud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou nyní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Avšak muž, který je zkrocen, nevyhnutelně přestává chtít žít. Ti, jimž se nepodaří spáchat sebevraždu, stejně během jednoho či dvou let umírají. Viz též jediná síla; utišování.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Nekorunovaný král Malkieru, státu pohlceného Mornou v roce, kdy se narodil (953 NE), dai šan (pán bitvy) a poslední žijící malkierský šlechtic. V šesti letech začal vést osamocenou válku s Mornou a Stínem, v níž pokračoval, dokud se s ním jako se svým strážcem nespojila Moirain v roce 979 NE. Viz též strážce; Moirain.
Lini: Chůva urozené paní Elain a předtím Elaininy matky Morgasy, stejně jako Morgasiny matky. Žena s ohromnou vnitřní silou, úžasným postřehem a velikou zásobou pořekadel.
Logain: Muž, jenž se kdysi prohlásil za Draka Znovuzrozeného. Lapen poté, co zanesl válku do Ghealdanu, Altary a Murandy, byl převezen do Bílé věže a zkrocen, později uprchl ve zmatku po sesazení Siuan Sanche. Muž, jehož ještě čeká velká sláva.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úplně zničeny za trollockých válek. Ve znaku měl Manetheren červeného orla v letu.

Viz též trollocké války.
Mayene: Městský stát v Bouřlivém moři, který obklopuje a v historii utiskoval Tear. Vládcové Mayene si říkají "první", což kdysi znamenalo první urozený pán či paní. První tvrdí, že jsou potomky Artuše Jestřábí křídlo. Titul druhý či druhá, kdysi patřící pouze jedné osobě, v posledních asi čtyři sta letech drželo až devět lidí. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu na modrém poli.
Mazrim Taim: Falešný Drak, jenž způsobil chaos v Saldeii, dokud nebyl poražen a zajat. Nejenže je schopen usměrňovat, ale také je údajně velice silný. Viz též Drak, falešný.
Melain: Moudrá z klanu Jhirad Goshien Aielů. Chodí ve snech. Poměrně silná v ovládání jediné síly. Provdána za Baela, kmenového náčelníka Goshienů. Sestra-žena Dorindhy, správkyně střechy Držby Kouřové prameny. Viz též chození ve snech.
Merrilin Tom: Ne zcela obyčejný kejklíř a poutník. Viz též kejklíř.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah. Narozená v roce 956 NE v královském paláci v Cairhienu. Poté, co v roce 972 NE vstoupila do Věže jako novicka, její vzestup byl přímo střemhlavý, už po třetím roce byla pozdvižena mezi přijaté a na hotovou Aes Sedai pouze po dalších třech letech na konci aielské války. Od té doby začala pátrat po mladém muži, jenž se (podle Gitary Moroso, Aes Sedai s darem věštění) narodil během bitvy pod Zářícími hradbami na svazích Dračí hory a který se stane Drakem Znovuzrozeným. Právě ona vyvedla Randa al'Thora, Mata Cauthona, Perrina Aybaru a Egwain z al'Vereů z Dvouříčí. Zmizela v Cairhienu uvnitř ter'tangrialu při rvačce s Lanfear a zcela zjevně tak zabila sebe i Zaprodankyni.
Morgasa: Z milosti Světla královna Andorská, obránkyně říše, také ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Nyní je ve vyhnanství a považována za mrtvou, mnozí lidé si myslí, že ji zavraždil Drak Znovuzrozený. Ve znaku má zlaté klíče. Znakem rodu Trakandů je pak stříbrný klenák.
Morna: Viz Velká Morna.
Mořský národ: Správněji Atha'an Miere, Lid moře. Uzavření lidé Obývají ostrovy v Arythském oceáně a Bouřlivém moři, na břehu tráví jen málo času a většinu života žijí na svých lodích. Většinu zá mořského obchodu obstarávají lodě Mořského národa.
moudrá: Mezi Aiely jsou moudré ženy vybrané jinými moudrými a cvičené v léčbě, bylinkách a dalších věcech, asi jako vědmy. Mají velkou autoritu a zodpovědnost, stejně jako velký vliv u klanových i kmenových náčelníků, ačkoliv je muži často obviňují, že strkají nos, kam nemají. Hodně moudrých dokáže více méně usměrňovat a najdou každou aielskou ženu s vrozenou jiskrou a většinu těch, které se to dokážou naučit. O tom, že moudré umějí usměrňovat, se mezi Aiely ze zvyku nemluví. Také ze zvyku se moudré vyhýbají styku s Aes Sedai ještě důsledněji než ostatní Aielové. Moudré stojí mimo všechny krevní msty a boje a podle ji'e'toh jim nesmí nikdo ublížit či je nějak ohrožovat. Kdyby se moudrá zúčastnila bitvy, bylo by to velké porušení zvyků a tradice. Tři žijící moudré chodí ve snu, a kromě jiného mají schopnost vstoupit do Tel'aran'rhiodu a hovořit s jinými lidmi v jejich snech. Viz též chození ve snu; Tel'aran'rhiod.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení potomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků, ale jsou pošpinění zlem, jež stvořilo trolloky. Sice nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvěrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z jejich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní toky. V zrcadle se odrážejí jen nejasně a rozmazaně. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Ovládání jednotlivých nadání se velmi liší od jednoho jedince k druhému a málokdy má vztah k tomu, jak silný je dotyčný jedinec v ovládání jediné síly. Existují hlavní nadání, z nichž nejznámější a nejrozšířenější je léčení. Dalším příkladem je oblačné tančení, totiž ovládání počasí, a zemské zpívání, zahrnující ovládání pohybů země, například zabránění či vyvolání zemětřesení nebo lavin. Existují také menší nadání, která nemívají jména, jako je schopnost vidět ta'veren nebo zdvojit šance pozměňující účinek ta'veren, ačkoliv jen na velmi malé a omezené rozloze, vzácněji větší než čtvereční loket. Mnohá nadání jsou nyní známa jen podle jména a občas jen nejasného popisu. Některá, jako cestování (schopnost přenést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel

překonávat mezilehlý prostor), jsou teprve nyní znovuobjevována. Jiné, jako třeba věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale jen všeobecně) a rytí (hledání rudných žil a možná i jejich vynášení ze země), se nyní objevuje zřídkakdy. Jiné nadání, dlouho považované za ztracené, je snění, jež mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání budoucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'aran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním známým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE, nyní je tu však další žena s touto schopností, o níž však ví jen málokdo. Viz též Tel'aran'rhiod.

ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sáhu je typická výška dospělého samce), širokým nosem připomínajícím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v oblastech nazývaných državy, které opouštějí zřídka, a s lidmi se příliš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí a hodně lidí věří, že ogierové jsou jenom stvořeními z pověstí, přestože to jsou úžasní stavitelé a zbudovali většinu velkých měst, postavených po Rozbití světa. Ačkoliv jsou to pacifisté a nesmírně pomalu se rozzlobí, v některých starých příbězích se praví, že v trollockých válkách bojovali po boku lidí, a označují je za nesmiřitelné nepřátele. Většinou si nesmírně cení vědomostí a v jejich knihách a příbězích jsou často informace pro lidstvo již ztracené. Typický ogier žije nejméně třikrát či čtyřikrát déle než člověk. Viz též Rozbití světa.

Páteř světa: Vysoké pohoří s několika málo průsmyky, které odděluje Aielskou pustinu od západních zemí. Také se jí říká Dračí stěna.

pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, pojmenovaných podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně silný při používání ostatních. Ve věku pověstí se duch mezi muži a ženami vyskytoval rovnoměrně, avšak lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytovala u mužů, vody a (nebo) vzduchu zase u žen. I když existují výjimky, síly země a ohně začaly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské.

plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Sedai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.

pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je rozdělena na mužskou polovici (saidín) a ženskou polovici (saidar), které pracují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze saidínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.

propojení: Schopnost žen, které dokážou usměrňovat, spojit své prameny jediné síly. Zatímco spojený pramen není stejně velký jako součet jednotlivých pramenů, je ovládán osobou, která propojení vede, a lze jej využít přesněji a s mnohem lepším výsledkem, než by bylo možné s jednotlivými prameny. Muži své schopnosti nemohou propojit bez přítomnosti ženy či žen v kruhu. Víc než třináct žen se nemůže propojit bez přítomnosti muže. S jedním mužem lze kruh rozšířit na dvacet šest žen. Dva muži zvládnou kruh do čtyřiatřiceti žen a tak dál, až do hranice šesti mužů a šestašedesáti žen. Existují propojení vyžadující více mužů a méně žen, ale až na propojení jednoho muže a jedné ženy vždy musí být v kruhu nejméně o jednu ženu víc, než je mužů. Ve většině kruhů může propojení ovládat muž i žena, ale kruh sedmdesáti dvou žen musí ovládat muž, stejně jako smíšený kruh pod třináct členů. Ačkoliv jsou muži všeobecně silnější v ovládání jediné síly než ženy, nejsilnější kruhy jsou ty, v nichž jsou počty žen a mužů co možná nejvyrovnanější. Viz též Aes Sedai.

první sestra; první bratr: Aielské příbuzenské termíny, znamenají stejnou matku. Mezi Aiely znamená mít stejnou matku bližší příbuzenství než mít stejného otce.

přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai, a již dosáhly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Přijaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky a mohou si do jisté míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka nosí prsten s Velkým hadem na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Sedai, což obvykle trvá dalších pět až deset let, rozhodne se pro některé adžah, získá právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kterýkoliv prst nebo ho, pokud to situace vyžaduje, dokonce sundat. Viz též Aes Sedai.

přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Sedai. Pronášejí se, když adeptka drží

hůl přísah, což je ter'angrial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo pravda. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly jako zbraně, pokud to nebude proti zplozencům Stínu nebo v nejzazším případě při obraně života vlastního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se nevyžadovaly vždy, ale různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní nezbytné. Druhá přísaha byla vlastně první přijatou jako reakce na válku síly. První přísahu, je-li dodržována do písmene, lze často pečlivým výběrem slov obejít. Má se za to, že druhé dvě přísahy jsou neporušitelné.
Rhuidean: Velké město, jediné v Aielské pustině a vnějšímu světu naprosto neznámé. Opuštěné po téměř tři tisíce let. Kdysi směl aielský muž vstoupit do Rhuideanu pouze jednou, aby prošel zkouškou uvnitř velkého ter'angrialu, zda je způsobilý stát se kmenovým náčelníkem (přežil pouze jeden ze tří), a žena pouze dvakrát, aby prošla zkouškou na modrou, podruhé v tom samém ter'angrialu, ačkoliv žen přežilo víc než mužů. Nyní je město znovu obydleno, usídlili se tu Aielové, a na jednom konci Rhuideanského údolí je velké jezero napájené podzemním sladkovodním oceánem a z něj pak vytéká jediná řeka v Pustině. Viz též Aielové.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli, zcela změnili tvář světa. Srovnali horské hřebeny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho části světa bylo naprosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve větru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbití světa.
sa'angrial: Pozůstatky z věku pověstí, které umožňují usměrňovat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srovnání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angrialu, odpovídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. O jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialu.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Seanchané.
Seanchané: Potomci vojáků, které Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán. Věří, že každá žena, která je schopna usměrňovat, musí být pro bezpečnost ostatních ovládána, a každý muž, který dokáže usměrňovat, musí být ze stejného důvodu zabit.
sestra-žena: Aielský příbuzenský termín. Aielské ženy, jež jsou skoro-sestry či první sestry a zjistí, že milují stejného muže, nebo prostě nechtějí, aby se mezi ně nějaký muž postavil, se za něj prostě provdají obě a tak se z nich stanou sestry-ženy. Ženy, které milují stejného muže, se občas pokusí zjistit, zda by se nemohly stát skoro-sestrami a adoptivními prvními sestrami, což je první krok k tomu, jak se z nich mohou stát sestry-ženy.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích za Velkou Mornou, místo věznice Temného.
skoro-sestra; skoro-bratr: Aielské příbuzenské termíny, znamenající přátele blízké jako první sestra nebo první bratr. Skoro-sestry se často formálně adoptují navzájem jako první sestry. To skoro-bratři téměř nikdy nedělají.
snílek: Viz nadání.
Sorilea: Moudrá z Držby Shende, Jarra Chareen. Dokáže jen tak tak usměrňovat, je nejstarší žijící moudrou, ačkoliv není tak stará, jak si mnozí myslí.
starý jazyk: Jazyk, kterým se hovořilo ve věku pověstí. Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni urozenci a vzdělanci, ale většina zná jen pár slov. Překlad je často složitý, neboť jazyk umožňuje mnoho maličko odlišných významů. Viz též věk pověstí.
stoletá válka: (994 - 1117 SR) Řada překrývajících se válek mezi neustále se měnícími spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bojem o jeho říši. Válka vylidnila velké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozměrů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vytvořily současné státy. Viz též Artuš Jestřábí křídlo.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jediné síly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravování, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku, a

schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Zatímco většina adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jednoho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může připoutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provedeno i proti jeho vůli. Co z tohoto spojení získává Aes Sedai, je pečlivě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
Tallanvor, Martyn: Gardový poručík královniny gardy, který svou královnu miluje víc než život a čest.
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tarabon: Stát na břehu Arythského oceánu. Kdysi to byl významný obchodní stát, kromě jiného zdroj tkaných koberců, barev a rachejtlí pro ohňostroje, které vyráběl cech ohňostrůjců. Z Tarabonu přichází jen málo zpráv, protože je nyní rozerván občanskou válkou, stejně jako válkou vedenou zároveň proti Arad Domanu a Dračím spřisahancům, lidem, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Valerský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nitky osudu, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osudu. Viz též vzor věku; ta'maral'ailen.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Zapřísáhl se objevit pravdu polemikami a odhalováním temných druhů. Při pátrání po pravdě a po Světle obvykle používají útrpné právo. Obvykle zastávají názor, že již pravdu stejně znají, a je jen třeba přinutit oběť, aby se k ní přiznala. Říkají si ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od ostatních dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hlavou tazatelů je hlavní inkvizitor, jenž sedí v radě pomazaných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl. Viz též děti Světla.
Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Též hlavní město tohoto státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půlměsíce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že byla postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána, padla jedné noci do rukou Draka Znovuzrozeného a pár stovek Aielů, čímž se vyplnily dvě části Dračích proroctví. Viz též Dračí proroctví.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž kdysi dávno lidé věřili, že proniká a obklopuje všechny možné světy. Tel'aran'rhiodu se může dotknout mnoho lidí, vždy jen na okamžik, ve snu, ale několik jich má schopnost do něj vstoupit o své vlastní vůli, i když bylo nedávnoobjeveno několik ter'angrialu, které tuto schopnost propůjčují. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již neprobudí. Jinak však nic, co se tam stane, neovlivní žádným způsobem bdělý svět. Viz též ter'angrial.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného. Věří, že získají velikou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení. Mezi sebou občas používají starobylé označení přátelé Temnoty.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v okamžiku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z této věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a konec věku pověstí. Viz též Dračí proroctví.
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na rozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňovat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila. Jako u angrialu a sa'angrialu, i tady byl postup výroby ztracen během Rozbití světa. Viz též angrial; sa'angrial.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mohutní postavou, jsou pokřivenými kříženci lidí a zvířat. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, ze kterých nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit,

leda jsou-li k něčemu nuceni strachem. Sní cokoliv - či kohokoliv. Viz též trollocké války.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a trvaly více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pod velením myrddraalů a hrůzopánů pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všechny záznamy jsou jen útržkovité. Viz též hrůzopáni; myrddraalové; trolloci.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná, síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která může usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla utišena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout. Provádí se jenom zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno. Oficiálně je utišení výsledkem soudu a odsouzení za zločin. Když k němu dojde náhodou, nazývá se to spálením. Obvykle se ale termín utišení používá v obou případech. Ženy, které byly utišeny, ať už k tomu došlo kterýmkoliv způsobem, zřídkakdy přežívají delší dobu. Zřejmě se prostě vzdají a zemřou, pokud si nenajdou něco, co by jim jedinou sílu nahradilo.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Velké hledání Valerského rohu, může povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stínem. Bylo svoláno nové Velké hledání Valerského rohu a s hledači, kteří složili přísahu hledačů rohu, je možné se setkat v mnoha státech.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Rovněž známa jako válka síly. Začala krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila na celý svět. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na válku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný, a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věznice při útoku, jejž vedl Luis Therin Telamon Drak a stovka mužů Aes Sedai, nazývaných stovka rytířů. Temného protiúder pošpinil saidin a dohnal Luise Therina a stovku rytířů k šílenství, čímž se započal Čas šílenství a Rozbití světa. Viz též Drak; jediná síla.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere ženský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i pro zdravý rozum. Všeobecně stojí na roveň starostovi, ale v některých vesnicích stojí nad ním. Je volena na celý život a jen zcela výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděli zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu ovládaná Temným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stínu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, než začal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté novicky Aes Sedai.
vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou historickými vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani královnu. Jejich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pouhých šest. Neplést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru věků, často nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho kterého věku. Viz též ta'veren.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Oni sami si říkají "Vyvolení". Jak podle pověstí, tak podle útržků záznamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice znovu uzavřena. Jejich jména se stále používají ke strašení dětí. Byli to Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Izmael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael a Semirhage.